

Yn/arnn Yayinevimizde ıkan Kitaplar;:

ÇATI

ATIDAK RÜZGÂR

GAZAP TOHURLARI

ATIDAK D KENLER

Ö YUVASI

GEM TEK GÖLGE

CENNETTE FIRTINA

ATIDAK NEFES

G R

Küme küme bulutların arasından a a ıya ini e geçti imiz sırada New York birden altımızda belirdi. New York! Dünyanın en heyecan verici kenti; yalnızca hakkında yazılanları okudu um, söylenenleri duydu um ve dergilerde resimlerini gördü üm kent. Pencereden bakarken solu umu tutuyordum. Gökdelenler hiç bitmemecesine uzayıp gidiyor, dü leyebilece im her eyi gerilerde bırakıyordu.

Hostes bize kemerlerimizi ba lamamızı ve koltuklarımızın arkasını do rultmamızı söylemi ti. Sigaraların söndürülmesi için yolcuları uya ran ıklı sinyal yandı nda kalbim o kadar gürültülü atmaya ba ladı ki, yanımdaki tatlı yüzlü ya lı hanımın duyaca nını sandım. Zaten o da bana, kalbimin atı larını duymu gibi gülümsedi.

Arkama yaslanıp gözlerimi kapadım.

Her ey o kadar çabuk olup bitmi ti ki... kaçırılı mla ilgili gerçe i ke fedi im ve yalanları Cutler Nine'nin yüzüne çarpı m, bu yüzle me sonucunda Cutler Nine'den, babam oldu unu sanma yanılgısına dü tü üm Ormond Longchamp'ın en kısa zamanda arklı olarak serbest bra n kılmasını sa layaca na dair söz alı m. Bunun kar ılı nda, New York' taki Bernhardt Konservatuarı'na gitmeye razı olmu tum. Gidi imle ilgili bütün hazırlıkları, Cutler kanından olmadı nını iddia etti i bir torundan kurtulmak için Cutler Nine yapmı tı. Annem gerçek babam olan gezgin bir arkıcıyla geçici bir a k ya adı nını itiraf etmi , sonra âdeti üzerine bir sinir krizi geçirerek her türlü sorumluluktan sıyrılmayı becermi ti. Cutler Nine bana her istedi ini yaptırabiliyordu. Yalnız bana mı, Cutler Koyu'ndaki herkese, hatta o lu olan annemin kocası Randolph'a bile.

Sözümüne gerçek aileme iade edildi imden sonra oteldeki hayatım ne kadar tüyler ürpertici oldu. Philip'in bana tecavüz edimini ve zavallı Jimmy'nin, yanına verildiği o feci yabancı ailenin yanından kaçtıktan sonra polis tarafından sürüklenip götürülmesi ne kadar Clara Su'e'nun kinini nasıl unutulabilir? İmdi ise ben iki dünya arasında sıkışıp kalmıştım... yardım isteyebileceğim ya da güvenebileceğim hiç kimsenin bulunmadığı oteldeki çirkin dünyayla, tanıdığım hiç kimsenin bulunmadığı New York'un ürkütücü görünümü arasında...

Daima dülemli olduğum iyi yapacağım, arkacı olmak için elimden geçene göre elim halde, bu kadar büyük bir kente adımımı atmak beni müthiş korkutuyordu. Bu durumda, soluk almakta güçlük çekmeme ve kalbimin atıplarının göğüs kafesimi zorlamasına aklama gerek.

Yanımda oturan yaşlı hanım, «Havaalanında birileri seni karıştırmaya gelecek mi, yavrum?» diye sordu. Bana kendini Miriam Levy adıyla tanıttı.

«Bir taksiförünü karıştıracak,» dedim ve bana verilen, çantama yerleştirdiğim talimatları elyordamıyla aradım. Uçuş sırasında belki yirmi kere okuduğum o talimatları, ama olabilecekleri aklıma yerleştirmek için onlara bir kez daha bakma gereksinimi duyuyordum. «O taksiförün bagajların geleceği yürüyen eridin yanında durup, üstünde adımın yazılı olduğu bir pankartı havada tutacak.»

Yaşlı kadın, «Evet, pek çok yolcu böyle karışılır,» dedi elimi okutarak. Ona, Bernhardt'ta öğrenim gören başka öğrencilerle birlikte kalacağımı söylemiştim. Yaşlı kadın bana, apartmanın kentin doğu kesiminin çok iyi bir semtinde olduğunu söyledi. «Doğu kesimiyle neyi kastettiğini sorduğumda, bana, New York'ta sokaklarla caddelerin doğu ve batı olarak bölündüğünü, benim de örneğin Otuz Üçüncü Sokak 15 no. nun Doğu mu, yoksa Batı Otuz Üçüncü mü olduğunu bilmem gerekeceğini anlattı. Bütün bunlar bana korkunç derecede karmaşık görünmüştü. Yolumu kaybedip uzun ve geniş caddelerde benimle ilgilenmeden yanından akıp giden binlerce insanın arasında sonsuza dek dolaştığımı görür gibiydim.

Yaşlı kadın apkasına çekidüzen verirken, «New York'tan korkmamalıydın,» dedi. «Gerçi çok büyüktür, ama insanları bir kere onları tanıdıktan sonra sana dostça davranırlar. Özellikle benim VVueons'deki çevre

remde. Senin gibi irin bir kızın kısa zamanda pek çok arkada edineceğinden eminim. Ayrıca New York'ta görece in ve yapacağın bunca olanüstü eyi dü ün.»

New York kentiyle ilgili broürümü omuzdan askılı çantama koyarak, «Biliyorum,» diye mırıldandım.

Ya lı kadın, «Ünlü bir okula gitmek için New York'a gelebildi için için çok anlısın,» dedi. «Annem beni Avrupa'dan buraya getirdi in de ya m seninkinden büyük de ildi.» Güldü. «Sokakların altınla kaplı oluuna gerçekten inanmı tık. Ama hepsi masaldan ibaretti.»

Ya lı kadın yine elimi ok adı. «Sokaklar senin için belki de altınla kaplanacak. Dilerim, öyle olsun.» Böyle derken, kadının gözlerinde sevecen bir parıltı vardı.

Artık masallara, özellikle de benim için gerçek olacak masallara inanmadı m halde, «Te ekkür ederim,» diye kar ılık verdim.

Uça ın tekerlekleri açıldı ı ve ini pistine yakla tı mız sırada yine solu umu tuttum. Haff bir toslama oldu, arkasından da uça mız pistte metreleri yutmaya ba ladı. Yere inmi tik.

Gerçekten de gelmi tim.

New York'taydım.

Yeni Bir Macera, Yeni Bir Arkada

Dizi halinde uça ı terkettik. Havaalanı terminaline girdi imizde, Bayan Levy o luyla gelinini görüp onlara elini sallamaya ba ladı. Genç çift yakla arak annelerini kucakladılar ve onu öptüler. Ben biraz geride durup onları seyrediyordum. Benim de geli mi endi eyle bekleyen bir ailemin olmasını ne kadar isterdim. Uzun bir yolculuktan döndü ünüzde sevdi iniz ki ileri, sizi kucaklamak ve ne kadar özlediklerini söylemek için bekler bulmak ne harika bir duyguydu kim bilir.. ! Günün birinde ben de bunu ya ayabilecek miydim acaba?

Bayan Levy ailesine kavu tuktan sonra beni unuttu. Hepimiz aynı yöne, bagajlarımızı getirecek yürüyen eritlere do ru yürüdü ümüzden ben de yolcu kalabalı nı izledim. Hayatında ilk kez sirke giden küçük

bir kız gibiydim. Durup durup her eye, herkese bakmaktan kendimi alamıyordum. Duvarlarda New York'taki müzikallerin reklamını yapan büyük renkli afişler gözü alıyordu. Ancak dülerimde gördüm o müzikaller şimdi etrafımda seyredilmeyi bekliyordu. O müzikaller ve yıldızlar nasıl olur da şimdi benden sadece birkaç dakikalık uzaklıktaydı? Günün birinde o güzel posterlerin birinde yer almayı dülemem çılgınlık mıydı?

Elizabeth Arden'in bir parfümünü tanıtan dev posterini seyrederek koridorda yürümeyi sürdürdüm. Bütün posterlerdeki kadınlar ık giysileri ve takılarıyla, pırl pırl güzel yüzleriyle sinema yıldızlarına benziyorlardı. Birden hoparlörde uçakların geli ini ve gidi ini ilan eden bir ses duyarak hızla döndüm.

Bir aile yabancı bir dil konu arak yanımdan geçti. Baba bir eyden yakınıyor, anne de küçükleri ellerinden yakalamı , elinden geldi ince hızlı sürüklüyordu. ki denizci yanımdan geçerken ıslık çaldılar, sonra ne kadar a ırdı ımı görünce kakkahayı bastılar. Koridorun daha uzaında bir kö ede durmu sigara içen üç genç kız gördüm. Hiçbiri yaça benden büyük de ildi. Üstelik de binanın içinde bulunmamıza ra men, hepsinin gözünde güne gözlü ü vardı. a kınılı ımı farkedince bana ters ters baktılar, ben de dikkatimi ba ka yere çevirdim.

imdiye dek aynı yerde hiç bu kadar çok insan görmemi tim. Hem de böylesine çok zengin insan! Erkeklerin arkasında koyu renk nefis kostümler, ayaklarında ayna gibi parlayan siyah ya da kahverengi ayakkabılar vardı. Yüksek ökçelerini tıkırdatarak, ık ipekli elbiseleri ve mantolarıyla koridordan geçen kadınların kulaklarıyla gerdanlarında pırlantalar ıldıyordu.

Bir süre sonra yanlı yöne gitmi olmaktan korkmaya başladım. Durup heyecanla etrafıma bakınca, uçaktaki öbür yolculardan hiçbirini yakınımda göremedim. Yolumu kaybeder, beni almaya gelen oför de daha fazla beklemeyip giderse ne yapardım? Kime telefon edebilir, nereye giderdim?

Bir ara Bayan Levy'nin koridorda hızla uzakla tı ını görür gibi oldum. Sevinçten kalbim çarpmaya başladı, ama sonra kadının benzer ekilde giyinmi ba ka bir ya lı hanım oldu unu farkedince fena bozuldum. Biraz daha ilerleyince bir gazete satı kulübesinin yanında duran uzun boylu bir polis gördüm.

«Özür dilerim,» diyerek yanına sokuldum. Polis gazetesinin üstünden alını kırı tırarak bana baktı.

«Size nasıl yardım edebilirim, küçük bayan?»

«Galiba biraz yolumu kaybettim. Uçaktan yeni indim. Bagajlarımı almaya gidiyordum, ama posterlere dalınca ba ka bir yerlere saptım sanıyorum.»

Polisin mavi gözlerinde ilgi belirdi. Gazetesini katlayarak, «Yalnız ba ina mısın?» diye sordu.

«Evet, efendim.»

Polis büsbütün dikkat kesildi. «Kaç ya ndasın?»

«Hemen hemen on altı buçuk ya ndayım.»

«Öyleyse i aretlere dikkat edersen kendi ba ina yolunu bulabilecek ya tasın demektir. Merak etme, bu kez tamamen kaybolmuş sayılmazsın.» Polis elini omzuna dayayarak beni geldi im yöne çevirdi ve bavulların gelece i eritlere nasıl ula ca mı gösterdi.

Sözünü bitirdikten sonra sa elinin i aret parma nını burnumun dibinde salladı. «Yine posterlere dalıp gitme. Tamam mı?»

«Yapmam,» deyip aceleyle oradan uzakla rken, kısık gülü ü beni izliyordu.

Bagajların çıktı ı yere vardı ımda, yolcuların bavullarını almak için iti tiklerini gördüm. Genç bir askerle ya lıca bir beyin arasında nasılsa bir aralık buldum. Derken asker beni görünce yer açmak için kenara çekildi. Koyu kahverengi gözleri ve dostça bir gülümseyi i vardı, Omuzları üniformasının ceketinin altında o kadar geni ve güçlü görünüyordu ki... Sa gö üs cebinin üstündeki ni anlardan gözümü alamıyordum.

Asker bunlardan birini gururla i aret ederek, «Bu da ni ancılı ımın ödülü,» diye belirtti.

Yüzümü ate bastı. Uçakta Bayan Levy beni New York'ta insanlara uzun uzun bakmamam için uyardı ı halde, imdi aynen bunu yapıyordum.

Genç asker, «Sen nereden geliyorsun?» diye sordu. Öbür gö üs cebinin üstünde soyadı yazılıydı: Wlson.

«Virginia'dan geldim,» dedim. «Cutler Koyu denilen bir yerden.»

«Ben de Brooklyn'denim.» Gülerek ekledi. «New York'un Brooklyn'i tabii. Elli birinci eyalet. Orasını nasıl özlüyorsun bilsen.»

«Brooklyn bir eyalet mi yani?» diye a kınlı ımı belli etmem üzeri ne genç asker güldü.

«Senin adın ne?»

«Dawn.»

«Dawn, ben de Er Johnny Wilson'um. Ama saçlarımın kesimi yüzünden arkadaşlarım bana Butch derler.» Böyle derken fırça gibi kesilmi saçlarının üstünde sa avucunu gezdirdi. «Daha orduya katılmadan önce bile saçlarımı böyle kestirirdim.»

Ona gülümserken eridin üstünden bavullarımdan birinin geçti ini gördüm. «Ah, bavulum,» diyerek ona do ru uzandımsa da yakalayamadım.

Er Wilson, «Sen dur,» deyip solumda bekleyenlerin arasına sokularak bavulumu yakaladı.

Bavulumu getirmesi üzerine, «Te ekkür ederim,» dedim. «Ama bir bavulum daha var. Onun için, geçen bagajlardan gözümü ayırmamalıyım.»

Er Wilson birden e ildi ve sırt çantasını iki sandı ın arasından kap tı. Derken ben de ikinci bavulumu gördüm. Wilson onu da benim için aldı.

«Te ekkür ederim,» dedim.

«Sen nereye gidiyorsun, Dawn? Brooklyn'deki bir yere olmasın sakın?» Bu soruyu umutla sormu tu.

«Oh hayır, ben Nevy York kentine gidiyorum,» dedim.

Askeri yine güldürmü tüm. «Brooklyn de New York kentinin bir parçasıdır. Gidece in adresi bilmiyor musun?»

«Hayır. Ama beni almaya gelecekler,» dedim. «Bir taks i oförü gelecekti.»

«Anlıyorum.» Genç adam bavullarımdan birini benim için terminal binasının kapısına kadar ta ımayı önerdi. Benim bir ey dememe fırsat vermeden bavulu kaldırdı ı gibi yürümeye ba lamı tı bile. Kapıda bir ba ka kalabalıkla kar ıla tık. çlerinden birço u, Bayan Levy'nin bana söyledi i gibi, üstünde adlar yazılı pankartları havada tutuyorlardı. Ne kadar arandımsa bunların içinde kendi adımlı göremedim. Bo azıma bir ey dü ümlenmi ti. Hangi uçakla gelece im iyi anla ılmadı ı için, kimse beni kar ılamazsa ne yapardım? Benden ba ka herkes nereye gide

ce ini biliyor görünüyordu. Bu kadar kalabalığın içinde ilk kez New York'a gelen sadece ben miydim acaba?

Er Wilson birden, « te,» diyerek parmağıyla bir yeri işaret etti. O yöne bakınca traşsız, yorgun ve can sıkıcı gözüken uzun boylu, esmer bir adamın, üstünde DAWN CUTLER yazılı pankartla biraz ilerimdede durdu unu gördüm.

Er Wilson, «Dawn adı pek yaygın olmadığına göre, bu ancak sen olabilirsin,» dedi ve beni öne sürerek adama, «Aradığımız hanım işte burada,» diye bildirdi.

Taksi oförü, «Güzel,» dedi. «Taksim binasının önünde, ama havaalanını polisi de ensemede. Ceza yemeden bir an önce gidelim.» Suratıma bile bakmadan bunları söylemişti. Bavullarımın ikisini de kaptığı gibi ilerlatıldı.

Genç askere, «Size teşekkür ederim,» dedim.

O da bana gülümsedi. Ben taksi oförünün arkasından koşarken, «Dilerim, New York'ta güzel günler geçirirsin,» diye seslendi. Tekrar arkama baktığımda Er Wilson gitmişti. Bir tür koruyucu melek gibi en zor durumumda bana yardım etmek için yanımda bitmiş, sonra da gözünden kaybolmuştu. Yabancılarla dolu bu koskoca yerde kendimi birkaç saniye güvenlikte hissetmiştim. Yanımda benimle ilgilenen güçlü biri olunca, yine Jimmy'yle beraberim gibi bir duyguya kapılmışım.

Taksi oförüyle birlikte terminal binasından dışarı çıktığımızda, güne o kadar parlaktı ki, nereye gittiğimizi görmek için elimi gözlerime siper etmek zorunda kaldım. Ama sıcak bir yaz gününde oluyumuza için için seviniyordum. Sıcak ve parlak gün bana umut veriyor, sanki hoş geldin diyordu. Taksi oförü beni arabasına kadar götürdü, bavullarımı bagaj bölümüne yerleştirdi ve oturmam için arka kapıyı açtı.

«Atla,» dedi. Asık suratlı bir polis bize doğru geliyordu. oför, «Gidiyoruz, gidiyoruz,» diye seslenerek direksiyona geçmek için acele adımlarla arabanın etrafını döndü.

Arabayı çalı tırıp kaldırımdan uzaklaştırdık, «Bu kentte insana ya ama hakkı tanımıyorlar. Gece gündüz enseledeler,» diye homurdanıyordu. Arabayı o kadar hızlı sürüyordu ki, kapının yukarıdaki tutamaca yapışmışım. oför bir otomobil dizisinin arkasında aniden fren yaptı; hemen ardından diziyi salladı, daha öndeki otomobillerin arasında kendine yer buldu ve arabamızı solu yu kesen bir ustalıklarla otomobil sıra

sının bir arasına, bir dına sürmeye koyuldu. Birkaç kez ba ka araçlara toslamamıza ramak kaldı, ama çok geçmeden kendimizi açık bir otoyol da bulduk.

oför dönüp bana bakmadan, «New York'a ilk geli in mi?» diye sordu.

«Evet.»

«Her gün midem cayır cayır yandı ı halde, ba ka yerde ya amayı dü ünemiyorum. Ne dedi imi anladın, de il mi?»

Adamın benden yanıt bekleyip beklemedi ini anlamadım. «Sana kendi kızına verdi im ö üdü tekrarlayaca ım,» diye devam etti. «So kaklarda yürürken gözlerini ilerideki bir noktanın üstüne dik ve kimse nin dediklerine bakma.» Gözünü kırıp yineledi. «Ne dedi imi anladın, de il mi?»

«Evet, efendim.»

«Hiç merak etme, i lerin yolunda gidecektir. Akıllı bir kıza benziyor sun ve iyi bir semte gidiyorsun. Orada biri seni soymaya kalksa bile nazikçe davranır, 'Özür dilerim, on dolarınız var mı acaba?' diye sorar.»

oför bu sözlerinin ardından dikiz aynasına göz atınca, yüzümde beliren oku gördü. « aka ediyordum,» dedi gülerек.

Radyosunu açtı, ben de yakla an gökdelenlere, trafi e ve iti kakı a dikkatimi verdim. Bu yolculu un, New York'a giri imin tam anlamı ı la tadını çıkarmak, anılar üzerinde kafa yormayı da sonraya bırakmak istiyordum. Her ey soluk kesici bir hızla geli iyordu. Buraya gelmemi düzenlerken Cutler Nine ba ıma neler gelece ini ummu tu acaba? Bunu çok merak ediyordum. Pani e kapılıp geri dönmeme izin vermesi için yalvaraca ımı mı sanmı tı? Ya da kaçaca ımı, o daima tetikteki ku kulu gözlerinin önüne bir daha çıkmayaca ımı mı dü ün mü tü?

Fena halde yüre im sıkılıyordu. Hayır, kaçmayacaktım. Kararlı ve güçlü olacak, onun kadar, hatta daha güçlü oldu umu ya lı kadına kanıtlayacaktım.

Bir köprüyü a ınca kendimizi kentin merkezinde bulduk. Ba ımı kaldırıp yükseklere bakmamın sonu gelmiyordu. Binalar o kadar yük sek ve onlara girip çıkan insanlar o kadar kalabalıktı ki... Otomobil klak sonları çin çin ötüyor, taksi oförleri birbirlerine ve ba ka sürücülere

ba ırıp ça ırıyorlardı. İnsanlar, oförlerin onları hedef aldı na inanmı gibi, panik içinde bir kaldırımından ötekine ko uyorlardı.

Ya ma azalar! Dünyanın bütün ma azaları buradaydı. En ba ta da hakkında pek çok ey duydu um ve okudu um Saks Fifth Avenue ile Macy's.

Taksi oförü, «Böyle bakmaya devam edersen boynun tutulacak,» dedi. Yanaklarımın kızardı nını hissettim. Adamın beni seyretti inin farkı na varmamı tım. Dikiz aynasından bana bakarak, «Ne zaman New York'lu sayılabilece ini biliyor musun?» diye sordu. Hayır gibilerden ba ımı sallamam üzerine yanıtladı. «Tek yönlü bir sokakta kar ıdan kar ıya geçerken iki yana bakmadı ın zaman.» Bu sözlerine komik bir fıkraymı gibi güldü, ama ben espriyi kavrayamamı tım. Bir New York'lu olana kadar daha pek çok firm ekmek yememin gerekece i anlaşıyor du.

Çok geçmeden insanların daha iyi giyimli, kaldırımların daha temiz oldu u çok güzel sokaklardan geçmeye ba ladık. Binaların ön yüzleri de daha yeni ve daha bakımlı gözüküyordu. En' sonunda kahverengi kumta ından bir evin önünde durduk. Etrafında demir parmaklıklar var dı, kapısına da beton basamaklarla çıkılıyordu. Çift kanatlı kapılar oldukça yüksekti ve iyi kalite me eden yapılmı izlenimi uyandırıyor du.

Taksi oförü arabasını durdurarak indi ve iki bavulumu kaldırımın üstüne bıraktı. Ben de otomobilden inip yava ça etrafıma bakındım. Burası uzun bir süre benim evim olacaktı. Tepede iki uça ın tüy gibi küçük bulutlarla beneklenmi koyu mavi gö e tırmandı nını gördüm. Kar ımızda küçük bir park vardı, az ötesinde a açların arasından bir akarsu görülüyordu: Do u Nehri. Her eye bakmaktan kendimi alamı yordum; öyle ki, taksi oförünün hâlâ yanımda durdu unu bir an için unuttum.

«Taksi ücreti ödendi, ama bah i im verilmedi,» dedi.

«Bah i mi?»

«Tabii ki, güzelim. New York'lu bir oföre daima bah i vermek âdetdir. Bunu unutma da, ba ka her eyi unutabilirsin.»

«Ya... » Bozulmu tum. Para çantamı açarak içindeki bozuk paraları kar ı tırmaya koyuldum. Adama ne kadar bah i vermem gerekiyordu acaba?

«Bir dolar yeter,» dedi.

Çantadaki paranın içinden bir dolar çekerek ona uzatım.

«Te ekkür ederim. Sana da iyi anslar,» dedi. «Benim i imin ba ır na dönmem lazım.» Bu sözlerden sonra havaalanındaki "kadar çabucak arabasının etrafını döndü. Bir, iki saniyeye kalmadan klaksonunu öttürek ba ka bir arabanın önünü kesmi ve bir kö eyi dönüp gözden kaybolmu tu.

Dönüp küçük beton merdivene baktım. Bana birden o kadar yüksek ve ürkütücü gözükme tü ki... Bavullarımı tutamaklarından yakalayıp basamakları a ır a ır çıkmaya koyuldum. Kapının önüne varınca bavulları yere bırakarak zile bastım. çeride hiçbir hareket olmayınca zil bozuk mu ya da duymadılar mı diye merak ettim. Uzunca bir aradan sonra zile bir kez daha bastım. Birkaç saniye geçtikten sonra, kapının iki kanadı uzun boylu ve azametli tavırlı bir kadın tarafından dramatik bir hareketle açıldı. Güzel duru u ve yürüyü ü ö reten kitaplardaki resimlerde, ba larında dengeye getirilmi bir kitapla geçit töreni yapan kadınlar gibi dimdik duruyordu. Ya ır altmı ına yakın gösteriyordu. Kesane rengi saçları ak tellerle yol yol olmu tu.

Arkasında, ayak bileklerine kadar inen lacivert bir eteklik, ayaklarında balerin terlikleri vardı. Fildi i renkli bluzunun kolları boldu, geniş yakasının üst iki dü mesini açık bırakarak renkli, iri ta lardan olu an kolyesini gözler önüne sermi ti. Sol kula ında kolyenin ta larından a ır bir küpe dikkati çekiyordu, ama sa kula ında küpe yoktu. Küpesinin tekinin kayıp oldu unu bilip bilmedi ini merak ettim.

Yüzünde fazla çarpıcı bir makyaj vardı. Yanakları karanlıkta boyanımı gibi al aldı. Gözlerini siyah boyayla çerçevelemi ti. Kirpikleri de o kadar uzundu ki, yapay olduklarına kalıbımı basabilirdim. Dudaklarında ki boya eflatuna çalan bir kırmızıydı.

Beni tepeden tırna a süzdükten sonra, aklından geçen bir dü ünüceyi do rular gibi ba ırını salladı.

«Sen Dawn olmalısın,» dedi.

«Evet, efendim,» diye yanıtladım.

Kendini tanıttı. «Ben de Agnes'im. Agnes Morris.»

Evet der gibi ba ırını salladım. Bana verilen talimatları içeren kâ ittaki ad da buydu. Bu arada kadının keskin, iç bayılıcı parfümünün

kokusu burnumun dire ini sızlatmı tı. Koku, yasemin ve gül karı mı gibi bir eydi. Hani önce bir kokuyu üstüne püskürtmü , sonra da unu tarak ikinci Bir koku sürünmü gibi.

Kapının a zında durdu. Holün zemini parkeydi ve üstüne oldukça eski görünen oval bir halı atılmı tı. ark deseni hemen hemen solmu gibiydi. kimiz ide içeri girip ikinci kapı da arkamızdan kapandıktan sonra, sa yanımıdaki sarkaçlı büyük duvar saati saat ba nı çaldı.

Bayan Morris, «Bay Fairbanks kendini tanıtıyor,» diyerek, zengin bir maun mahfaza içindeki saati i aret etti. Kadranındaki numaralar Romen rakamlarıyla gösterilmı ti. Kalın, siyah akrep ve yelkovanın uçları, saati belirleyen minik parmakları andırıyordu.

a ırarak, «Bay Fairbanks mı?» diye sordum.

Kadın bunu anlamamın gerekti ini belli eden bir tavırla, «Büyük duvar saati tabii,» dedi. «E yamın her birine ad taktım, bir zamanlar birlikte çalı tı im ünlü aktörlerin adlarını. Böylesi eve daha samimi bir hava veriyor...» Agnes Morris birden ba nı kaldırarak bana baktı. «Neo, be enmedin mi?» diye sordu. Gözleri kısılmı tı. Dudaklarını da öylesine germı ti ki, kö eleri beyazla mı gibiydi.

«Ah, hayır,» diye kar ılık verdim.

«Önce kendileri dü ünmediler diye bir eyi be enmeyen insanlardan nefret ederim.» Kadın avucunu saatin dolabının kenarında gezdirdi ve orada duran gerçekten de bir insanmı gibi gülümsedi. «Oh Romeo, Romeo,» diye fısıldıyordu. Ayaklarıma yer de i tirdim. Bavullar a ırdı, ben de hâlâ onları ta ıyarak ayakta duruyordum. Agnes benim orada oldu umu unutmı gibiydi.

«Hanımefendi?» dedim. Kadın hızla ba nı çevirdi ve, «Ne cüretle beni rahatsız ediyorsun?» der gibi bana ters ters baktı.

Sonra holün ucunu i aret ederek, «O tarafa,» dedi.

lerimizde el oyması, kahverengi tahta tırabzanlı bir merdiven yukarı kata yükseliyordu. Basamakları örten gri hah da holdeki kadar a nı mı tı. Duvarlar aktörlerle aktrislerin, arkıcılarla dansçıların solmu foto rafları, çerçevesiz tiyatro ele tirileri ve oyuncuların altyazılı resimleriyle kaplıydı. Eve insana ho gelen, hafif bir küf kokusu sinmi tı ti. Temiz ve düzenli gözüküyordu. Longchamp Baba'yla Anne'nin, Jimmy ile, benimle ve Fern'le birlikte oturdu u yerlerin ço undan çok

daha sevimli oldu u ku kusuzdu. Ama onlar sanki ba ka bir/hayata ait-
mi gibi o kadar gerilerde kalmı tı ki. /

Agnes sa ımız da dü en bir kapının e i inde durdu. /

«Burası, konuklarımızı a ırladı ımız oturma odamızd/r. Haydi içeri
gir ve otur.» Ekledi. «Aramızda herhangi bir anla mazlık olmaması için,
ilk konu mamızı hemen yapaca ız.» Birden durup dudaklarını büzdü.
«Sanırım, karnın da açtır.»

«Evet,» dedim. «Uçaktan inince do ru buraya geldim, yolda da bir
ey yemedim.»

«Ama yemek saati geçti. Bayan Liddy'nin, ö rencilerin kaprislerine
göre, canları yemek isteyince ya da istemeyince çalı mak zorunda kal-
ması hiç ho uma gitmiyor. Hiç kimsenin kölesi de ildir o.»

«Üzgünüm. Kimseyi rahatsız etmek istemedim.» Ne diyece imi
bilemiyordum. Yemekten söz eden, Bayan Agnes'in kendisi olmu tu;
imdi ise karnımın aç oldu unu itiraf etti im için bana suçluluk duyur-
maya çalı ıyordu.

Agnes, «Haydi, içeri gir,» diye emretti.

«Te ekkür ederim,» diyerek içeri girmek üzere döndüm. Ama o,
beni omuzlarımdan yakalayarak durdurdu.

«Hayır, hayır. Bir odaya girerken daima ba ını dik tut. te böyle.»
Kadın ba ımı nasıl dik tutmam gerekti ini gösterdikten sonra ekledi.
«Böylece, herkesin dikkati senin üzerine çevrilir, sahnede oldu unu far
kederler. Her eyin do rusunu hemen ö renmende yarar var.» Bayan
Agnes bundan sonra koridorda uzakla tı.

O gider gitmez dikkatimi odaya verdim. Soluk fildi i renkli tül per-
delerden içeri süzülen güne 111 ölgün ve sisliydi, oturma odasına
rüya gibi bir hava veriyordu. Kreton kaplı kanepyle yüksek arkallıklı ve
yastıklı koltu un her ikisi de eskimi ti ama rahat görünüyordu. Bir seh-
panın üstüne tiyatro dergileri atılmı tı, kanepenin kar ısında da eski bir
salıncaklı koltuk yer alıyordu.

Sa ımdaki kö ede koyu renkli me eden bir masa, üstünde de eski
model bir gramofonla bir dizi eski plak vardı. En üstteki plak «Madam
Butterfly» operasının ünlü aryasıydı. ömine rafının yukarısını ise bir
tiyatro sahnesinin ya lı boya resmi süslüyordu. «Romeo ve Jülyet»in
balkon sahnesine benziyordu, bu.

Odanın öbür yanında bir piyano vardı. Üstündeki notaya göz atınca Mozart'ı' bir konçertosu oldu unu gördüm. Onu Richmond'da çaldı mı anımsıyordum. İmdi de piyanonun başına geçip tekrar çalmak içimden geldi. Hatta parmak uçlarımla karıncalandığını hissettim. Piyano odanın sanki hiç uzaklaştığını gibi geliyordu bana.

Piyanonun arkasındaki raflarda piyesler ve eski romanlar diziliyordu. Bir de oyunlara ait öteberiyle dolu cam bir kutu vardı. Bunların arasında eski programlar, aktör ve aktris foto rafları, sahne donatımından parçalar, bu arada maskeli balolarda takılanlara benzer renkli bir maske, camdan heykelcikler, altındaki notta «Bana Rudolph Valentino tarafından verilmektedir» yazılı bir çift kastan yet dikkat çekiyordu.

Bakı mı, çok genç bir Agnes Morris olması gereken güümü çerçevesi bir foto rafı takıldı. Daha yakından bakmak için onu elimde aldım. Agnes o abartılı makyaj olmayınca bayağı taze ve güzel görünüyordu.

«Zin almadan başkasının eşyasına dokunmamalısın.» Agnes'in sesini duyarak hopladım. Dönünce, onun kapının eşiğinde ellerini görsünce kavu turmu durdu unu gördüm.

«Üzgünüm,» diye geveledim. «Ben sadece...»

Sözümü kesti. «Ö rencilerin burada kendilerini evlerindeymi gibi hissetmelerini istesem de, benim eşyama saygı göstermek zorundadır.»

Yine «Üzgünüm,» diyerek foto rafı hemen elimden yere bıraktım.

«Benim burada bir miktar derli dursüm var. Para içinde yüzsen bile onların uyarı zararı karşılayamazsın, çünkü onlar anılarla başlandırlar, anılar ise elmadan, altından da daha derlidir.» Agnes Morris odanın ortasına yürüyerek resme baktı.

«Bu çok güzel bir foto raf,» demem üzerine yüzündeki anlam biraz yumuşadı.

Devam etti. «İmdi bu foto rafı ne zaman baksam, bir yabancıya bakar gibi oluyorum. İlk sahneye çıktığı zaman çekilmiştin.»

«Sahi mi? O resimde o kadar genç görünüyorsunuz ki,» dedim.

«O sırada senden yaşı da ildim.» Agnes başını arkaya atıp tavanındaki bronz lambaya baktı. «Büyük Stanislavsky ile tanıştım, onunla çalıştım. 'Hamlet'te Ophelia'yı oynamı, ele tirmenlerden çok olumlu puan almıştım.»

Etkilenip etkilenmedi imi görmek için bana baktı, ama ben Stanislavsky'nin adını bile duymamış tım.

Sertçe bir sesle, «Otur,» dedi. «Bayan Liddy birazdan çayınla sandviçleri getirecek. Ama bundan sonra böyle hizmet görmeyi beklememeyi lisin.»

Ben kanepeye yerle irken o da karıdaki salıncaklı koltuğa oturdu. «Senin hakkında biraz bir şeyler biliyorum,» diyerek başını salladı. Gözlerini kısmı, dudaklarını büzmüştü. Birden elini eteklinin kemerine atarak bir mektubu ortaya çıkardı. Mektup saklamak için ne kadar garip bir yer, diye düşündüm. Çok önemli bir sırda sahip olduğunu bana kanıtlamak için mektubu yukarıya kaldırdı. Cutler Koyu'ndaki otelin antetini taşıyan zarfı görünce, kalbim göğsümün içinde kelebek gibi uçmaya başladı.

Bayan Agnes mektubu zarfın içinden çıkardı. Kâğıdın ne denli katlı ve buruşmuş olduğunu bakılırsa, kadının onu, geldiği andan itibaren her saat başı çıkarıp okuduğunu anlılıyordu. «Bu, bana büyükannenden gelen bir mektup,» diye ekledi. «Seni tanıtmak amacıyla yazılmış.»

«Ya?»

«Evet.» Agnes Morris kâğıdını kaldırdı ve el ile gözlerini yüzümeye diki. «Bana sorunlarından bazılarını anlattı.»

«Sorunlarım mı?» Cutler Nine yoksa o korkunç öykümü açmamı vurmuştum? Niçin? Daha buradaki hayatıma başlamadan beni herkesin merakını uyandıran garip bir yaratık durumuna mı düşürmeyi amaçlıyordu? Öyleyse düşlerimi gerçekleştirmememi garantilemenin peşindeydi.

«Evet.» Agnes başını sallayarak salıncaklı koltukta arkasına yaslandı. Mektupla yelpazeleniyordu. «Okuldaki sorunlarından söz etti. Yaşıyan olan başkalarıyla ö rencilerle uyum sağlamakta karıştıran güçlükler nedeniyle sana sürekli okulda iş tirmek zorunda kaldıklarını anlattı.»

«Demek size bu gibi şeyler anlattı, öyle mi?»

Agnes, «Evet. Ve anlattığı için memnunum,» diye atıldı.

«Evet, ama okulda hiçbir güçlekle karıştırmadım ki. Daima iyi bir öğrenci olmuştumdur. Ve de...»

Orta yaşlı kadın parmağıyla mektuba vurarak, «Unutmayın yararlısınız. Hepsini kâğıdın üstünde kayıtlı,» dedi. «Büyükannen çok önemli, çok kibar bir hanımefendi. Bunları yazmak durumunda kalması kim bilir

onu ne üzmü tür.» Arkasına ya landı. «Ailene ve özellikle büyükannene büyük yük oldun.»

«Hiç de de il,» diye itiraz edecek oldum.

«Lütfen.» Agnes elini kaldırınca, parmaklarının artritlen ekilsizle tini, elinin de masallardaki cadıların ellerine benzedi ini gördüm. « imı di önemli olan bundan sonraki davranı ların,» dedi.

«Yani?»

Agnes açıkladı. «Burada benim korumam altındayken nasıl davranı dı mı görece iz.»

«Büyükannem ba ka neler yazdı?»

Agnes mektubu katlayarak, «Bu konu ikimizin arasında,» dedi ve mektubu tekrar kemerinin altındaki eski yerine soktu.

«Ama verilen bilgiler benimle ilgili» diye atıldım.

Agnes daha fazla konu mama fırsat vermedi. «Sorun o de il. Tarı tı mayı istemiyorum.» çini çekerek tamamladı. «Evet, böylesi bir geçmi in olunca da, senin burada bir deneme süresi geçirmene karar verdim.»

«Ne gere i var? Buraya daha henüz geldim ve yanlı sayılabilecek hiçbir ey yapmadım.»

«Öyle de olsa bu önleme ba vurmak zorundayım.» Agnes i aret' parma nını burnumun dibinde sallayarak, «Bir tek kurala bile kar ı gelmemen lazım,» diye uyardı. «Burada oturan herkes, hafta içinde gece saat ondan, hafta sonlarında da gece yarısından önce dön mü olmalıdır. Bu da, erkek ya da kız olsun, onun nereye gidece ini bilmem ko uluyla. Evimizde fazla gürültü de yasaktır. Ve hiç kimsenin pasaklı olma ya, binaya zarar vermeye hakkı yoktur. Burada kaldı mın sürece evimde bir konuk oldu unu aklından çıkarmamalısın. Anla ıldı mı?»

«Peki, efendim,» dedim usulca. «Ama büyükannemin mektubunun konusu ben oldu uma göre, ba ka ne dedi ini bana söyleyemez misiniz?»

Agnes'in yanıt vermesine vakit kalmadan gözleri dostça bakan kır saçlı, yuvarlak yüzlü ve tombul bir kadınca ız, içinde sandviç ve bir fıncan çay olan tepsiyle çıkageldi. nsana birer merdaneyi hatırlatan kolları ve tombul parmaklı küçük elleri vardı. Uçuk mavi renkli elbisesinin

üstüne sarı çiçekli bir önlük geçirmi ti. Gülümseyi inde sıcak ve seven bir anlam oldu u derhal dikkatimi çekti.

«Bu küçük hanım yeni Sarah Bernhardt'ımız, öyle de il mi?» dedi.

«Evet, Bayan Liddy. Yeni primadonnamızdır.» Agnes dudaklarını büzdü. «Dawn, bu hanım sana sözünü etti im Bayan Liddy'dir. Bu evi yöneten gerçekte o. Benim gibi onun da sözünden çıkmayacaksın. Hiç kimsenin Bayan Liddy'ye terbiyesizlik etmesine tahammül edemem.»

«Merak etmeyin, bu genç hanımın çok nazik ve terbiyeli oldu un dan eminim, Bayan Morris. Ho geldin, yavrum.» Bayan Liddy tepsiyi sehpanın üstüne bıraktıktan sonra, ellerini kalçalarına dayayarak bekledi.

«Te ekkür ederim,» dedim.

Bayan Liddy, Agnes'e döndü. «Güzel bir kız, de il mi?»

Agnes, «Evet, ama en çok ba ı derde girenler de güzel olanlardır,» diye kesip attı.

Her ikisinin de bak ı üzerimde oldu undan kendimi vitrin içindeki bir e yadan farksız hissediyordum.

Bayan Liddy bana, «Kızım, ben sabahları hep mutfakta oluyorum,» dedi. «E er bir ey istersen, oraya benim yanıma gelebilirsin. Hafta sonlarında herkesin en geç saat ona kadar yata nını düzeltmi olması gerekir. Haftada bir kez de evi ba tan ba a temizleriz. O zaman da herkes yardımcı olur.»

Agnes, «Evet,» diyerek bak ını yüzüme dikti. «Burada hepimiz çalışır ırız. Kızlar saçlarını tepelerinde toplar, en eski elbiselerini giyer, kollarını sıvarlar. Aynen delikanlılar gibi. Pencereleer yıkanır, banyolar fırçalanır. Ben bunu bir sahne dekorunun da ıtılmasıyla kıyaslarım hep. Bunun ne demek oldu unu herhalde biliyorsundur.»

Hayır gibilerden ba ımı salladım.

Agnes kulaklarına inanamıyormu gibi gözlerini iri iri açtı.

«Bir oyunun temsiline son verilince, aktörlerle set i çileri, bir sonraki oyunun ba layabilmesi için dekorları sökerler.»

Sözün bu yerinde Bayan Liddy bana gülümseyerek odadan çıktı.

Agnes bana, «Hiç piyano dersi aldın mı?» diye sordu.

«Biraz,» diye cevap verdim.

«Güzel. u halde sanat toplantılarımızda bize çalarsın. Yaz sömes

tirleri sırasında burada pek fazla ö rencim yok. Özetle, u sırada sadece iki konu umuz var. Ama sonbaharda üç konu umuz daha olacak. Beldock ikizleri dönüyorlar. Donald Rossi adındaki üçüncü ö renci de senin gibi yeni. Trisha Kramer odasını seninle payla maya razı oldu. Trisha'yla anla amaysan, tavanarasına ta ınmanı ya da kendine ba ka yer aramanı isteyece im. Kendisi çok ho bir genç hanım ve parlak bir gelecek vaat eden dansçıdır. Burada bir ey onu mutsuz ederse çok yazık olur.» Agnes yine gözlerimin içine bakarak sordu. «Ne demek iste di imi çok iyi anladın, de il mi?»

«Evet, bayan.» Agnes'in, gelecekteki oda arkada ıma benim hak kımda ne yalanlar uydurdu unu baya ı merak ediyordum.

Agnes, «Ayrıca, buradaki öbür ö renciyi rahatsız etmeni de özellik le istemiyorum,» diye uyardı. «Adı Arthur Garvwood'dur.» Agnes içini çekerek ba ını salladı. «Obua çalmayı ö renen çok duygusal bir genç tir. Annesiyle babası çok ünlü ki ilerdir: Bernard ve Louella Garvwood. New York Filarmoni Orkestrası'nın müzisyenlerindedir. Evet, sandviçini bitirdi ini görüyorum. imdi sana evin kalan kısmını gösterecek, sonra da odana götürece im.»

«Te ekkür ederim.» Aya a kalktım. «Bu tepsiyi mutfa a götürüyem mi?»

«Pek tabii. Büyükannene bakılırsa, sana hizmet edilmesine al ık mı sın, ama korkarım ki... »

«Bu do ru de il!» diye atıldım. «Hayatımda hiç kimse bana hizmet etmemi tir.»

Kadının gözleri kısıldı. Uzun bir zaman bana baktı. «Benimle mutfa a gel,» dedi. «Sana evin kalan kısmını gösterdikten sonra, bavullarını almaya geliriz.»

Agnes'in arkasından koridora çıktım. Mutfakla yemek odası uzun koridorun di er uçundaydı. Mutfak ufaktı. Ortasında bir masayla sandal yeler vardı. Penceresi ba ka bir binaya baktı ina göre, sabahları burası nın güne almadı ı anla ılıyordu. Bununla birlikte, Bayan Liddy'nin mut fa ı pırl pırlıdı, açık sarı yer mu ambası ayna gibi parlıyordu, mutfak aletleri yeni gibiydi.

Yemek odası dar ve uzundu, büyük bir kristal avizeyle aydınlatılı yordu. Masada rahatça on iki ki iye yer vardı. imdiki halde ortasında

çiçekle dolu bir vazo, bir ucunda da dört ki ilik Amerikan servisi yer alıyordu. Bu dört yerde oturacakların ben, öbür iki ö renci ve Agnes Morris olacağını tahmin etmek kolaydı.

Agnes, «Trisha bu sabah sofrayı kurdu,» diye açıkladı. «Her ö renci sırayla birer haftalık sürelerle sofrayı kurmayı ve bula ıkları yıkamayı üstlenir.» Kadın anlamlı bir yüzle ekledi. «Hiçbiri de bundan dolayı yakınmayı aklından geçirmez.»

Yemek odasında pencere yoktu, ama sa yandaki duvar, odanın daha uzun ve geni gözükmesine yol açan, yerden tavana kadar uzanan uzun bir aynayla kaplıydı. Kar ı duvarı da dansçı ve arkıcıların, müzisyenlerle aktörlerin foto raflarıyla süslüydü. Bazılarının renginin kahverengile mesinden resimlerin çok eski olduklarını anladım. Zemin koyu kahverengi bir halıyla kaplıydı ve bu halı holdekinden çok daha yeni gözüküyordu.

Agnes beni yemek odasından geçirerek kısa bir koridora çıkardı. Odasının burada oldu unu, Bayan Liddy'ninkinin ise koridorun di er ucunda bulundu unu bana anlattı. Odasının kapısında durdu unda gözlerindeki anlam biraz yumu amı tı ya da bana öyle geldi.

«E er konu mak ihtiyacını duyarsan, her ne zaman olursa olsun kapıma yava ça vur,» dedi. a ırmı , sonunda bana ho bir ey söylemi oldu u için de sevinmi tim.

Devam etti. «Evimin, kent dı ndan gelen ö renciler tarafından bu kadar tutulmasının nedenlerinden biri de bu. Bir zamanlar tiyatrod a çalış tım için, tiyatro akademisi ö rencilerinin kar ıla tıkları sorunları b a kalarından daha iyi anlayabilirim. Durumu daha iyi de erlendirebilir, gençlerin duygularını payla abilirim.»

Agnes benimle konu urken bazen o kadar abartılı hareketler yapıyordu ki, ikimizin de sahnede seyirci kitlesinin kar ısında oldu umuzu, aramızdaki konu manın da bir piyes için yazılmış diyalog oldu unu zannedebilirdiniz.

Agnes, « öyle vurursun,» dedi ve kapısını hafifçe tıklattı. «Sonra beklersin. Ben gir deyince tokma ı yava ça çevirir, kapıyı santim santim açarsın.» Nasıl yapılacağını gösterdikten sonra ekledi. «Kapıların küt diye açılmasından nefret ederim.»

Ona bakakalmı tım. Her hareketi, yava yava konu u tarzı beni

büyülemi ti. imdiye kadar hiç kimse bana bir odaya nasıl girilece ini böylesine bir özenle göstermemi ti. Derken, bakı ım, onun üzerinden kapı aralı na kaydı ve perdeyi gördüm. ki parça halindeydi ve kapının bir buçuk metre kadar içerisinde tavandan yere kadar iniyordu. Bu oda ya giren bir kimse, perdenin kanatlarını ayırıp aralarından geçmek zorundaydı. Aynen bir aktörün sahneye adımını atmak için perdeyi araması gibi. Bunun nedenini sormama vakit kalmadı. Agnes kapıyı yava ça kapatarak bana döndü.

«Sana anlattıklarımın hepsini anladın mı?» diye sordu.

«Evet, efendim.»

«Güzel. imdi de sana odanı göstereyim.»

. Bavullarımı almak için oturma odasına döndük, sonra ikinci kata çıkan merdivene yöneldik. Burada dört yatak odası ve her biri bir yanında iki banyo vardı.

Agnes sol yandaki banyonun önünde durarak, «Sıkı ık bir durumda banyoların herhangi birini kullanabilirsin, ama ben bu banyonun erkeklere, öbürünün de kızlara mahsus olmasını ye liyorum. Banyo konusunda b a kalarını da dü ünüp, tuvaletimiz için banyoyu çok fazla i gal etmememiz gerekir.»

Yüzüme bakıp devam etti. «Bu evde ö rencileri konuk etti im günd en beri hem erkek, hem de kız ö rencilerin birarada bulunmasından dolayı herhangi bir sorunla kar ıla mamı ımdır. Bu da dikkatli davranmamızın yüzündendir. Kar ı cinsten biriyle gere inden uzun zaman yalnız kalmaz, yalnız kaldı ımızda da asla kapıyı kapatmayız. Ne demek istedi im iyice anla ıldı mı?»

Gözlerimin dolu dolu oldu unu hissederek. «Korkarım size benim hakkımda yanlış bilgi vermişler,» dedim.

«Lütfen, küçük Dawn. Bu tanı ma sahnemizi tatsızla tırmayalım. Her i imizin saat gibi tıkır tıkır i leyece ini, hepimizin birbirimizle uyum içinde olaca ımızı umuyorum.»

Ne diyece imi bilemedi imden, ba ımı e mekle yetindim.

Agnes kapıyı açıp yatak odasına girdi.

« imdiye kadar alı tıkların kadar geni ve lüks olmayabilir, ama ben sa ladı ım konforla gurur duyuyorum,» dedi.

u anda kendimi savunmamın bir yararı olmayacağını bildi im

için kar ılık vermedim. Cutler Nine ne demi se demi , kadını daha geli-
imden önce aleyhime çevirmeyi becermi ti.

Kalaca ım oda irin bir yerdi. Beyaz renkli, kolonlu iki yata ı, ikisi-
nin arasında da bir gece masası vardı. Gece masasının üstünde çan
eklinde abajuru olan bir lamba gözüme çarptı. Yerde halı yoktu, ama
iki yata ın arasına pembe renkli büyük kilim serilmi ti. Yatak örtüsünün
rengiyle kiliminki birbirine uyuyordu. Sa da iki ö renci kürsüsünün
yukarısındaki iki küçük pencerenin dantel kenarlı beyaz pamuklu perde-
leri vardı. Pencerelelerdeki storlar, bu binayla yanındakinin arasına sızabi-
len güne in odaya girmesi için yukarı çekilmi ti. Odada ayrıca iki kon-
solla kapısı raylı büyük bir gardrop vardı.

Agnes sa daki yatakla buna yakın olan konsolun bana ait oldu u-
nu söyledi. Trisha'nın konsolunun üstünde annesiyle babası olması
gereken güzel bir çiftle, a abeyi ya da sevgilisi olabilecek yakı ıklı bir
delikanlının foto rafları diziliydi.

Agnes, « imdi yerle men çin seni yalnız bırakıyorum,» dedi. «Tris-
ha bir saate kadar okuldan dönecektir.» Kapıdan çıkarken ekledi. «Unut-
ma, evimde sadece bir konuksun. Bu, birinci perde.»

Bavullarımı yere bıraktım ve odada bir kez daha bakı mı gezdir-
dim. Burası uzun bir süre benim, yeni yuvam olacaktı. Sıcak ve sevimli
bir yerdi, ama onu ba ka bir kızla payla acaktım; böyle olması beni
hem korkutuyor, hem de heyecanlandırıyordu. Özellikle Agnes'in uyarı-
larından sonra. Ya geçinemezsek ne yapardım? Çok farklı karakterler-
de oldu umuz ve sonunda birbirimizle konu mayacak duruma dü tü-
ümüz takdirde, halim ne olurdu? O zaman arkıcı olma dü lerim suya
mı dü erdi?

Bavullarımı bo altmaya giri tim. Elbiselerimi dolaba astım, iç çama-
ırlarımla çoraplarımı da konsolun gözlerine yerle tirdim. Bavullarımı
dolabın arkasına henüz koymu tum ki, odanın kapısı hızla açıldı ve Tris-
ha Kramer içeri daldı. Benden üç, be santim daha uzundu. Koyu kes-
tane rengi saçlarını arkaya tarayıp tepesinde topuz yapmı tı. Saçlarının
eklini çok ık ve kadınsı buldum. Siyah balerin mayosunun üzerine,
uçu an bir siyah ifon elbise giymi ti, ayaklarında da gü mü renkli bale-
rin terlikleri vardı.

Trisha hayatımda gördü üm en parlak ye il gözlerin sahibiydi, ka

larını da fotomodellerin yaptıkları gibi alıp ekilendirmişti. Kusursuz küçük bir burnunun olmasına karşın, ağız fazla geniş, dudakları da inceydi. Gelgelelim eftali gibi teniyle enfes vücudu kusurlarını insana unutturuyordu.

«Selam,» diye atıldı. «Adım Trisha. Seni karılayamadım ama üzgünüm, ne yapayım ki dans dersim vardı.» Böyle diyerek parmak uçlarını da döndü. Her bir kahkaha atmam üzerine ekledi. «Bilmek istedi in buysa, bu figürü mükemmelle tirmek tam bir ayımı aldı.»

«Gerçekten çok iyiydin,» dedim.

Trisha önümde bir reverans yaptı. «Te ekkür ederim, te ekkür ederim. İmdi de otur ve bana kendin hakkında her şeyi anlat. Bir kız arkadaşım özlemi çekiyordum. Bu evde bizden başka tek Kemik Torbası var.» Trisha bakiğini kapıya çevirdi. «Agnes'le tanışmıyorsundur tabii.»

«Kemik Torbası da kim?»

«Adı Arthur Garwood. Ama şimdi onu bırakalım. Gel.» Elimi tutarak beni yatağımın üstüne oturttu. «Haydi konuş. Daha önce hangi okullara gittin? Kaç erkek arkadaşın oldu? İmdi de bir tane var mı? Ailenin Virginia'da ünlü bir tatil köyünün sahibi olduğunu duydun mu?»

Oturdu um yerde gülümsüyordum.

Trisha devam etti. «Yarın belki sinemaya gidersin. İster misin?» Yanıtımın evet olacağını umarak bekledi.

«Ben hayatımda hiç sinemaya gitmedim,» diye itiraf ettim.

«Ne?» Gülümseyerek Trisha'nın yüzünde donup kalmıştı. Sonra öne eğildi. «Yani Virginia eyaletinde elektrik yok mu?» diye sordu.

Bir an boyu baktık. Sonra ben ağlamaya başladım.

En sonunda kopma noktasına ulaşmıştı galiba. Az önce ya amamı tüm hani: on dört yıl önce tanışmışım ve sevdiğim anne, babamın gerçekte annem, babam olmadığını öğrenmişim, beni istemeyen bir ailenin yanında yaşamaya zorlanmışım, ilk erkek arkadaşım olabileceğinden üzülmüşüm gencin gerçekte a abeyim, a abeyim olduğunu sandığımı gencin ise bir kızın bir erkekten hoşlandığı gibi hoşlandığını genç olduğunu, Clara Sue adında kötü kalpli ve kıskanç bir kızkardeşimin olduğunu, annemin ise yalnız kendini düşünen bir kadın olduğunu keşfetmişim.

İmdi ise*anlamamışım bir nedenden dolayı benim varlığımdan nefret eden bir büyükanneyle pazarlıyorum sonucunda buralara sürülmüşüm.

Bütün bunlar kâbus gibi üzerime çökmü tü birden.

Trisha'nın pırl pırl gözlerine bakıp co kun ve enerjik ki ili ine, Rock'ın Roll, delikanlılar ve sinema gibi konularda gösterdi i heyecana tanık oldukça, birden ondan ne kadar farklı oldu umun bilincine varmı tım. Genç bir kız olma fırsatını hiç bulamamı tım ben. Longchamp Anne'nin hastalıkları nedeniyle ailenin annesi gibi davranmak zorunda kalmı tım. Oysa Trisha Kramer ve onun gibi ba kalari gibi olmayı ne kadar özlüyordum. Olabilir miydim acaba? Yoksa çok mu geç kalmı tım?

Gözlerimden ta an ya ları tutamıyordum.

Trisha meraklanmı tı. «Neyin var?» diye sordu. «Kötü bir ey mi söyledim?»

«Oh Trisha, çok üzgünüm,» dedim. «Mükemmel bir kızmı sın. Oysa Agnes'in söylediklerinden bir ba belasıyla kar ıla aca ımı sanmı tım.»

Trisha kollarını iki yana açtı. «Onun söylediklerini bo ver. Sana kendi odasını da gösterdi mi?»

«Evet,» dedim gözlerimin ya mını silerek. «O perdeli odayı gösterdi.»

«Ne matrak yer de il mi? Kadın sahnede ya adı ını sanıyor. Daha sı da var. Ders programı kartını aldın mı?»

«Evet.» Çantamı karı tırarak kartı çıkardım ve ona uzattım.

«Güzel!» dedi Trisha. «İngilizce ve an derslerimiz beraber. İmdi seni okula götürüp orasını gezdirece im. Ama önce e ofmanlarımızla tenis papuçlarımızı giyelim ve dondurmaları sodalarımızı içmeye gidelim. Sonra girtle ımız kuruyana kadar konu ur, konu uruz.»

«Annem bana okul için zarif giysiler aldı. E ofmanım falan yok,» diye inledim.

«Ne önemi var?» Trisha yerinden fırlayıp gardropu açtı ve kendi e ofmanlarından birini bana fırlattı. Mavi pamukludan bir eydi bu.

Ben alelacele üstümü de i tirirken, Trisha'yla kıkırdayarak konu tı mayı sürdürdük. Tam çıkaca ımız sırada arkada ım beni durdurdu.

Agnes Morris'i taklit ederek, «Çok rica ederim,» dedi. «Bir odaya girerken daima ba mını dik tut ve omuzlarını arkaya at. Aksi halde, kimse sana dikkat etmez bile.»

Ko a ko a merdiveni inerken hâlâ kahkahalarla gülüyorduk.

New York'a gelmemin üzerinden sadece bir, iki saat geçmişti.
Ve daha imdiden bir arkada bulmuştum!

Bernhardt Okulunu Keşfediyorum

Trisha'nın beni götürdüğü küçük büfe örneği evimize sadece iki blok uzakta oldu. Halde, kaybolma korkusu duymaktan kendimi alamıyordum. Sokaklar o kadar uzundu ki. Ayrıca, Trisha'ya yetmek için çok hızlı yürümek zorundaydım. Trafik, insanları, manzaraları ve binaları apartmanları görmek için gözlerimi bir saate, bir sola deviriyordum. Oysa o, bir yandan konularak hızlı hızlı yürürken, sadece önüne bakıyordu. Böylece, bir köşeyi geçtikten sonra oradan başka bir sokağa saptık, sonra başka bir sokağa daha... Trisha sanki trafik ve insanları bildiğimiz beş duyudan farklı şekilde algıyordu ya da binaların tepesinde gözleri vardı ve bu nedenle birine toslamaktan ya da bir otomobilin ona çarpmasından korkmuyordu.

Ben arkasında bir duraklama geçince, «Çabuk,» diye bağırdı. «Kırmızı yanmadan karıya geçelim.» Elim yakaladığı gibi, caddenin ortasına sürükledi. Biz caddenin daha dörtte üçünü katetmiştik ki, ıkkı de i t i ve oförler klaksonlarını öttürmeye başladılar. Ben müthiş ürkümüm, ama Trisha kahkahalarla gülüyordu.

Büfenin kasiyeri, tezgâhın arkasındaki dazlak kafalı ve imman ihtiyar, hatta garson kızlardan bazıları Trisha'yı tanıyorlardı. Biz içeri girdiğimizde el sallayıp selam verdiler. Trisha yolunun üstündeki ilk boş masanın başına çöktü, ben de en sonunda dinlenebileceğime sevindik onu izledim.

Trisha, «Ben hiç Virginia'ya gitmedim,» diye bağırdı. «Ailem New York eyaletinin yerlisidir.» İmdi farketmi gibi aniden sordu. «Nasıl oluyor da belirgin bir güneyli iken yok?»

«Ben Virginia'da büyümeydim,» dedim. «Ailem çok , cyahat ederdi. Hep güneyde oturmadık.»

O sırada garson kız masamıza yaklaştı.

Trisha bana, «Bir siyah ve beyaz ister misin?» diye sordu. Bunun

ne oldu unu bilmiyordum, ama ne kadar cahil oldu umu belli etmekten korktum.

«Pekâlâ,» dedim.

Trisha, «Okuldaki bütün çocuklar buraya gelirler,» dedi. «Bir de paralı pikap var burada. Biraz müzik dinlemek ister misin?»

«Pek tabii,» dedim.

Trisha yerinden fırlayıp otomatik pikabın başına geçti. Geri döndüce, «Güzel, de il mi?» dedi. Hiç ara vermeden konusmasını sürdürdü. «Dur, bir dakika. Ailen çok seyahat ederdi de ne demek? Agnes, ailenin uzun zamandan beri ünlü bir otelin sahibi oldu unu söyledi. Agnes'in söylediklerinden anladığına göre, hemen hemen tarihi bir yermi orası.»

«Öyledir.»

Trisha başını salladı. «Anlayamadım.»

Konuyu daha fazla de meyeceğini umut ederek, «Bu iş çok karmaşık,» dedim. Ona ya am öykümü anlatırsam, oda arkadaşımı olmama hayıflanmasından korkuyordum.

«Fazla meraklı gözüktüysem üzgünüm. İngilizce öğretmenimiz Bay Van Dan da, bir gazetenin dedikodu sütununu yazmamamın hatasını söyler durur.»

«Bu konudan söz etmek şu sıralar benim için zor,» dedimse de, böyle demekle merakını büsbütün kamçladı mı farkındaydım.

«Beklerim,» dedi. «Birbirimizin birbirine burnumuzu sokmamız için yeterince zamanımız olacak.» İster istemez gülmeye başladım.

«Annenle babanın foto rafının yanındaki resimdeki çocuk kardeşin mi, yoksa erkek arkadaşın mı?» diye bu kez ben sordum. «Madem birbirimizin birbirine burnumuzu sokmamız gerekiyor, ben de sorayım bari.»

Trisha, «Memleketteki erkek arkadaşındır,» diye atıldı. Sonra kollarını iki yana açtı. «Ben ailemin tek çocuğuyum. Ve çok da zıvarım. Ekledi, «Bak, babam geçen hafta bana ne yolladı.» Biri saat on ikide, diğeri de altıda olan iki elmasla süslü altın saatini bana gösterdi.

«Gerçekten çok güzeldir,» dedim. Övgüm içtendi, ama gözlerimin dolu dolu olmasını önleyememi tim. Gerçek babamın kim olduğunu örenebilecek, onu tanıyacak, onun beni, bir babanın kızını sevmesi gibi sevdiğini görebilecek miydim acaba? Cutler Nine'ye bakılırsa,

benim varlım umurunda bile olmamı , her türlü sorumluluktan sıyrılıp kaçabildiğine sevinmi ti. Öyleyken ben kalbimin derinlerinde, Cutler Nine'nin, benimle ilgili başka konularda olduğu gibi, bunda da yalan söylediğini umut ediyordum galiba. Bir gizli dileğim de, imdi elence nin başka kenti New York'ta bulunduğuna göre, her nasılsa gerçek babamı bulmamdı. Onu bulduğum zaman da o, beni görünce sevincinden deliye dönecekti.

Trisha, «Babam bana daima arma anlar yollar,» diye devam etti. «Anlatılan onun gözbebeğiyim. Senin baban nasıl biri? Erkek veya kız kardeşlerin var mı? Sana bütün bunları sorduğuna kız mıyorsun, değil mi?»

«Ne münâsebet. Bir erkek, bir de kızkardeşim var. Erkek kardeşimin, daha doğrusu abeyimin adı Philip, kızkardeşim Clara Sue ise benden bir yaş küçük.» Böyle derken Jimmy ile Fern'i düşünüyor, onların kardeş diyemememin hâlâ üzüntüsünü duyuyordum. «Babam çok meğul bir adamdır,» diye eklerken de, ne zaman ona gereksinim duysam Randolph'un hep bir eylemlerle meğul olduğunu anımsıyordum.

Trisha, «Boş ver,» diyerek masanın üzerinden bana doğru uzandı. «Sen asıl ne yaptığını söyle.»

«Ne mi yapıyorum?»

«Neye yeteneğin var demek istedim? Ben dansçı olacağım. Ama sen bunu zaten biliyorsun. Ya sen ne olacaksın?»

«Ben arkı söylüyorum, ama...»

Trisha içini çekti. «Tanrım, bir arkıcı daha...» Anında gülümsedi ve gözleri parlamaya başladı. «Aka ediyordum. Senin arkı söylemeni dinlemeye sabırsızlanıyorum.»

«O kadar da iyi bir arkıcı değilim.»

«Ama Bernhardt'a girmeyi basardın, öyle değil mi ya? O feci girişimlerinde başarılı oldun. Seni nasıl tepeden tırnağı süzdüklerini görünce kızmadın mı? Ama önemli biri senin yetenekli olduğuna inanmalı, yoksa imdi burada olmazdın.»

Kıza ne diyebilirdim? Cutler Nine'nin, nüfuzlu dostları sayesinde bana torpil yaptırdığını söylemiş olsam, Trisha bana içerlerdi belki. Bunun, bir anlatımanın parçasını olduğunu açıkladığı takdirde, ona her şeyi anlatmak zorunda kalacaktım.

Trisha omuzlarını silkti. «Zaten Agnes pek yakında toplantılardan birinde sana arki söyletecektir.»

«Onun eskiden aktris oldu u do ru mu?»

«Evet, hâlâ da öyledir. Ama sahnede ya da beyaz perdede de il, gerçek hayatta. Bir de pazarları çaya gelen o ya lı aktör dostları var. Onların anılarını tazelemelerine kulak vermek çok e lenceli. Bayan Liddy ile de tanı tın mı?

«Evet. yi bir kadına benziyor.»

«Agnes'le o bir asırdır beraberler. Bazan Agnes'in, sözünü dinledi ğ i tek ki i o. Ama merak etme, bu evde ya amaktan ho lanacaksın. Ama Kemik Torbası'nın keyfini kaçırmamasına sakın izin verme.»

«Niçin yapsın bunu?»

«Daima o kadar asık suratlıdır ki. Olur ya, e er gülümseyecek olsa, korkarım yüzü çatlar.»

Trisha bunları söylerken garson kız dondurmali sodalarımızı getir mi ti.

«Ona niçin Kemik Torbası diyorsun?»

«Onu görünce anlarsın.» Trisha kamı ı dudaklarının arasına sıkı tır ıp dondurmali sodasını içmeye ba lamı tı. Ki ili i sıcak bir yaz günü ğ le kıyaslanabilirdi. imdiye dek hiç bu kadar mutlu ve co kulu bir kız görmemi tim. «Sen de sodanı içsen iyi olur,» dedi. «Bir sürü i imiz var. Benim eve dönüp ak am yeme ine yardım etmem de lazım. Benim haf tam bu.»

«Peki, öyleyse.»

Dondurmali sodalarımızın parasını Trisha kendisi vermekte ısrar etti. Garson kız için 'de masaya bah i bırakması üzerine, ona taksit oförünün ne dedi ini anlattım.

«Demek senden bah i istemeye cüret etti ha?» Trisha ba ını sallı yordu. Sonra kendini toparladı. «Ben de saçmalıyorum galiba. Tabii ki cüret eder: New York'lu bir oför o.» Elimi yakalayarak, «Haydi gel, dedi.

çimden, eyvahlar olsun, kaldırımlar üstünde bir ko u daha, diye geçirdim.

Büfeden çıkarak sola döndük.

«Hangi yöne dönece imizi nereden biliyorsun?» diye sordum. «Be

nim iyice kafam karı tı.» Hangi yönden geldi imizi gerçekten de unut-
mu tum. Sokaklar birbirlerine o kadar benziyorlardı ki.

«Yolu bulmak sandı ından çok daha kolaydır.» dedi Trisha. «Sen
de bulmakta gecikmeyeceksin.» Bir yandan yürürken, «Okul bir blok ile-
ride ve bir blok karıdadır,» diye ekledi ve anlatmaya koyuldu.

«Erkek arkadaşımın adı Victor'dur, ama herkes ona Vic der. Bana
haftada bir, iki defa mektup yazar, haftada bir de telefon eder. Bu yaz
ki kere beni görmeye geldi.»

«Ne kadar iyi. Seni bu kadar seven bir arkadaşın oldu u için çok
anslısın,» dedim.

Trisha birden, «Sana bir sır söyleyece im,» diyerek durdu ve kaldı-
rım da yanımızdan geçenlerin hepsi konu mamızla ilgileneceklermi
gibi beni kendine çekti.

«Ne var?» diye sordum.

«Okulda çok ho uma giden bir çocuk var... Graham Hill. O kadar
yakı ıklı ki. Tiyatro dalının son sınıfında.» Trisha'nın dudaklarının kö ele-
ri birden a layacakmı gibi a a ı sarktı. «Ama o, benim varlı ından
habersiz görünüyor.» Kaldırımın ilerisine baktıktan sonra, «Acele ede-
lim,» deyip adımlarını sıkla tırdı ve beni de arkası sıra sürükledi. « İmdi
hâlâ provadadırlar. Onu seyredebiliriz.»

Acele etmek ha, diye dü ündüm. Daha önce ba ka ne yapıyorduk
ki?

Kö eyi döndü ümüzde caddenin öbür yanında Bernhardt Okulunu
gördüm. Arazisinin etrafı yüksek bir demir parmaklıkla çevriliydi. Sarma-
ıklar demirlerin arasını sardı ından içerisi görülmüyordu. Bahçe kapısı
açılınca bir tepeci e yılankavi tırmanan otoyolu, biraz ötesinde de gri
renkli büyük bir kağır bina ortaya çıktı. Bina yüksek ve yuvarlak oldu u
çin bana bir kaleyi anımsatmı tı, ama dikkat edince, sola do ru daha
yeni görünü lü bir eklentisi oldu unu farkettim. Bu bölümdeki pencere-
ler daha geni ti. Solda u anda me gul olan iki tenis kortu yer alıyordu.
Kortların birinde iki çift kar ılıklı oynuyordu. Trafi in gürültüsüne ve ara-
da sırada öten klaksonlara ra men, oyuncuların gülü leri kula ımıza
geliyordu.

Gökyüzü orada burada pamuk yı mı gibi bulutlarla bezeli daha

koyu bir maviye dönü mü tü. Saçlarımın perçemlerini havalandırıp alnımın üstünde dola tıran rüzgâr sıcak ve tuzluydu.

Ye il ık yanınca Trisha, «Gelsene,» diye emretti.

Okul kampusu beni a ırttı. New York kentinin orta yerinde yemye il otlar, çiçek tarhları, etrafında banklar dizili fiskiyeli havuzlar veya çakıl kaplı patikalarla kar ıla mayı beklemiyordum. Okul kampüsünde ayrıca, a a ıya serin gölgelerini dü üren koca koca dallı dev me e ve akçaa açlar da vardı. Bunların altında bazı ö renciler oturmuydu ya da yere uzanmı , kitap okuyor ya da alçak sesle konu uyor, düzinelerle güvercin de etraflarında i inerek dola ıyordu. Burası okul bahçesinden çok, güzel bir parka benzemekteydi.

«Ne kadar güzel yermi ,» dedim.

«Bir zamanlar, ünlü aktris Sarah Bernhardt'a â ık olan mültimilyoner bir i adamının malıymı . Adamca ız Sarah'ın ölümünden sonra adını ya atmak için bu okulu yaratmaya karar vermi . Okul 1923'den beri var, ama içerisindeki her ey modern. On yıl önce de yeni binaları ana kitleye eklemi ler.» Trisha demir parmaklı ı i aret etti. «Bak, burada bir levha var.»

Caddeyi geçtikten sonra durup yazılanları okudum.

SARAH BERNHARDT'IN ANISINA

NURUYLA SAHNEY AYDINLATTI

DAHA ÖNCE H Ç AYDINLANAMADI I KADAR

Trisha içini çekti. «Hiç bu kadar romantik ey okudun mu? Günün birinde çok zengin birinin bana da â ık olmasını ve adımı mermer üstüne yazdırmasını dilerim.»

«Birisi mutlaka yapacaktır bunu,» demem üzerine genç kız gülüm sediydi.

«Te ekkür ederim. Böyle söyledi in için çok nazıksın.» Koluma girerek beni kapıya sürükledi.

Okulun dairesel giri ine baktım. Yakından görülünce, dü ledi imden çok daha etkileyiciydi. Gerçekten yetenekli gençler bu kutsal salonlarda yeteneklerini geli tiriyor ve kanıtlıyorlardı. Okuldan diploma alanla

rın birço u bugün ünlüydüler. Ö retmenleri, dedektif gibi yetenekleri ke fediyorlardı. Benim gibi biri burada herhalde bir sepet dolusu olgun domatesin arasında ham bir domates gibi göze batacaktı. Piyano çalmayı daha yeni öğrenmi tim, do ru dürüst bir an dersi ise hiç almamı tim. Cutler Nine beni sınanmadan bu okula kaydettirmeyi barmı tı ne de olsa. Hiç kimse bu okulun öğrencisi olacak yetene e sahip olduğunu söylememi ti. Duydu um pani in etkisiyle bımı e dim.

Trisha, «Neyin var?» diye sordu. «Yoksa yoruldu mu?»

Oldu um yerde durarak, «Hayır. Ben...» diye geveledim. «Belki de yarına kadar beklememiz daha do ru olur.»

Trisha, «Ne o, yoksa buradan korktun mu?» diye hemen sordu. Ama soru biçiminden onun da ilk geli inde benzer bir eyler duymu oldu unu anladım. «Haydi yürü.» diye beni dürtükledi. «Burada herkes dosttur ve bir aktris, bir icracı olmanın ne demek oldu unu çok iyi anlar. Onun için kuruntuyu bırak.»

Beni yine sürüklemeye balamı tı. Kendimi bir tasma ucundaki küçük bir köpek gibi hissediyordum. Çakıllı oto yolundan binanın ön kapısına do ru ilerledik. Arkasında açık mavi spor ceketle buna uygun renkte pantolon olan uzun boylu, ince yapılı bir adam tam o sırada dışarı çıkmaktaydı. Gümü renkli saçlarıyla bıy ı, masmavi gözleri ve bronz teniyle tezat halindeydi.

Kar ısındakinin o oldu una inanmamı gibi, «Trisha?» dedi.

«Merhaba, Bay Van Dam. Arkada ım buranın yeni öğrencilerinden Dawn Cutler. Daha yeni geldi. Ona etrafı gezdiriyordum.»

Adam beni tepeden tırna a süzerek, «Ha evet,» dedi. «Benim sınıfımda olacaksın.»

«Evet, efendim,» diye do ruladım.

«Öyleyse yarın görüş ece iz demektir.» Adam Trisha'ya döndü. Gözlerinde alaycı bir parıltı vardı. «Trisha'nın sana söylediklerinin yarısını çıkarabilirsin, Dawn. Abartıya e ilimi vardır,» diye ekledikten sonra yoluna devam etti.

«Ne dedi?» diye sordum.

Trisha, «Abartmaya e ilimim varmı ,» diyerek kıkırdadı. «Bay Van Dam çok sevimli adamdır. Sınıfta da bizi güldürür. Gördün ya, burada herkesin çok dost dostlu unu sana söylemi tim.»

Okul binasına girdi imizde lobideki dev bir duvar resmi bizi karıla-
dı. Duvarı hemen hemen yerden tavana kadar kaplıyordu. Resim Sarah
Bemhardt'ın bir portresiydi. Bir eye uzanırmı gibi so elini kaldırmı ,
gözlerini de göklere çevirmi ti.

Trisha, «Bu taraftan,» dedi. Açık kahverengi mermer zemin üstün-
de sa a do ru yürüdük. Renkli camlardan içeri süzülen ak am güne i,
duvarların üstüne gökku a mın bütün renklerini dü ürüyordu. Trisha
beni uzun bir koridorda sürükledi. Daha küçük bir sofada çift kanatlı iki
kapının önünde durduk. Büyük bir ilan tahtasında bir poster Çehov'un
yakında ba layacak olan «Martı» adlı oyununun reklamını yapıyordu.

Trisha kapılardan birini yava ça açarak, «Burası amfiteyatro,» diye
açıkladı. Bana yakla mamı i aret etti, ben de onun omzunun üzerinden
içeri baktım.

Oldukça büyük bir salondur burası. Yarım daire biçiminde yerle tiril-
mi koltuklar, geni çe bir sahneyi çevirmi ti. u sırada yarım düzine
oyuncu oyunun bir sahnesinin provasını yapmakla me guldü. Trisha
i aret parma nını dudaklarına dayadı ve koltukların arasındaki geçitte
onu izlememi i aret etti. Yarı yolda durdu ve yanına oturmamı i aretle
buyurdu. Genç yönetmenin aktörlerden birine nerede durmasını istedi-
ini anlatmasını dinledik. Trisha uzanarak, «Sa tarafta en uçtaki genç
Graham'dır,» diye fısıldadı. «Rüya gibi biri, de il mi?

Graham dedi i, yontulmu kadar düzgün yüz çizgileri olan uzun
boylu, sarı nın bir gençti. Saçları alnına dökülmü olarak duvara yaslan-
mı duruyor, etrafında olan bitenlerle zerrece ilgilenmiyormu gibi görü-
nüyordu.

«Evet, gerçekten öyle,» dedim.

Trisha biraz sonra kalkmamı i aret etti ve salonun arkasına do ru
geriledik.

Kapıları arkamızda kapadıktan sonra, «Haydi gel,» dedi yine. « im-
di sana dersaneleri, müzik salonlarını ve dansların prova edildi i salo-
nu gösterece im.»

Turumuzu yıldırım hızıyla tamamladıktan sonra, ertesi gün derse
ba lamak dü üncesinin beni eskisi kadar korkutmadı mın farkına var-
dım. Her eyin nerede oldu unu biliyordum artık. Trisha saatin kaç
oldu unu görünce, beni acele olarak bir yan kapıdan dı arı çıkardı ve

arazideki bir kestirmeden okulun servis giri ine götürdü. Hızlı adımlarla soka a çıkıp kö eba ına do ru ko tuk. Artık bütün yapaca ımız, bir blok daha katetmekti. Böylece pansiyona varmakta gecikmedik.

Daha içeri adımımızı attı ımız anda, Agnes Morris yolumuzu bekle- mi gibi kar ımıza dikildi.

Ellerini kalçalarına dayayarak, «Hangi cehennemdeydiniz?» diye sordu.

Trisha, «Davn'la birlikte dondurmali soda içmek için George'un büfesine gittik. Oradan da onu, etrafı görmesi için okula kadar götür- düm,» diye açıkladı. «Niçin sordunuz?»

«Niçin Arthur'a sizinle gelmek isteyip istemedi ini sormadınız? O da belki dondurmali soda isterdi. Sen genellikle daha dü ünceli davra- nırsın, Trisha.» Agnes böyle derken yan gözle bana bakıyordu. «Kimse- nin seni etkilemesine izin verme,» diye ekledi. Azametle do rultu. «Bun- dan böyle evden çıkarken imza atacaksınız, böylece ben de gitti inizi bilece im. Anla ıldı mı?» Kadın yine bana sert sert bakmı tı.

Trisha kulaklarına inanamamı gibi, «mzamızı atmak mı?» diye geveledi.

«Evet, kapının yanındaki küçük masanın üstüne bir bloknot bırakı- ca ım. Bundan sonra evden çıkarken adınızı ve vakti oraya yazacaksınız.» Devam etti. «Davn'la tanı tırmak için Arthur'u odanıza götürdüm, ama orada kimse yoktu» Odada olmayı ım dünyanın en korkunç suçuy mu gibi konu mu tu.

Trisha, «Arthur'un bunu umursamadı ından eminim,» diye kar ılık vererek yan gözle bana baktı.

Agnes, «Saçma. Tabii ki urnursamı tır. Sahneye çıkıp kar ında hiç seyirci görememek gibi bir ey bu. Haydi gel, Dawn,» dedi. «Sizi imdi tanı tıraca ım. Arthur'un kendini önemsenmemi hissetmesini iste- mem.»

Trisha'yla ben merdivende Agnes'i izledik. Kapalı bir kapının dı mı- da durduk. Agnes kapıyı yava ça tıklattı. çeriden cevap çıkmadı ı gibi, kimse kapıya da gelmedi. a kın a kın dönüp Trisha'ya baktım, ama o, omuzlarını silkmekle yetindi. Agnes yine kapıya vurdu.

«Arthur? Arthur, hayatım?»

Birkaç saniye sonra çok uzun boylu ve son derece zayıf bir genç

kapıyı açtı. nstanın gözüne batacak kadar iri bir gırtlak çıkıntısı vardı.' Longchamp Baha'nın, «Tam bir fasulye sırtı» dedi ini duyar gibi oldum.

Arthur'un kuzguni siyah saçlarıyla aynı renkte mahzun bakılı, iri kara gözleri vardı. Uzun ve dağınık saçlarına sanki hayatı boyu fırça sürülmemişti. Dar ve uzun bir burnu, çizgi kadar ince dudakları vardı. Yüzü de dardı ve çenesi sivri bir uçla son buluyordu. Kuzguni siyah saçlarıyla gözleri yüzünü çok soluk gösteriyordu. Bana her nedense ormanın nemli ve karanlık köşelerinde yeti en yabancı mantarları anımsattı.

Arthur havayla dolu gibi balonla mı siyah bir pamuklu gömle giymişti. Gömleğin etekleri kuruni pantolonunun içine tıktırılmıştı.

Agnes, «yi akamlar, Arthur,» dedi. «Seninle tanıştıracamı söyleydi im genç hanımı getirdim: i te yeni örencimiz.» Benim ileri geçmem için bir adım geri çekildi. «Dawn Cutler, seni Arthur Garvwood'la tanıştırayım.»

«Merhaba,» diyerek ona elimi uzattım.

«Merhaba.» Arthur üstünde mikrop bulunmadığından emin olmak için önce elimi inceledikten sonra onu alıp o kadar çabuk salıverdi ki, ellerimizin birbirine dokunduğundan emin olamadım. Bana da bir an baktı, ama o kısacık an, hemen tekrar yere bakmasına rağmen gözlerindeki ilgi parıltısını yakalamama yetmişti.

Agnes, «Sana daha önce söyledi im gibi, Arthur çok yetenekli bir müzisyendir,» dedi.

Genç adam, «Ben yetenekli de ilim,» diye kesip attı. Bize ters ters bakıyordu.

«Tabii ki yeteneklisin,» dedi Agnes. «Hepiniz yetenekli gençlersiniz, aksi halde burada olmazdınız. Pekâlâ.» Kadın ellerini devirip gösüne dayadıktan sonra devam etti. «Hepinizin iyi arkadaş olacağını ve yıllar sonra isimleriniz ııklarla yazıldı ı zaman, sizleri birbirinizle ilk tanıştıranın ben olduğumu anımsayacağını umarım.»

Trisha, «Ben bunu hiçbir zaman unutmayacağım,» dedi. Dönüp bakınca gülümsedi ini gördüm.

Trisha'nın alayını farketmemiş olan Agnes, «Haydi, hepimiz akşam yemeğine hazırlanalım,» dedi.

Arthur Garvwood 0 bahaneyle kapısını kapadı. Bu hareketini o

kadar ani yapmı tı ki, aya ımın sıkı maması için kendimi arkaya atmam gerekti. Trisha yüzümdeki ok ifadesini görünce, beni koltu umdan kavrayarak odamıza sürükledi. Kapıyı kapatır kapatmaz da katıla katıla gülmeye başladı. Ne esi bana da bula makta gecikmedi. «Niçin ona Kemik Torbası dedi imi anlıyor musun imdi?» derken karnını tutuyordu. Sesini Arthur'un kine benzetmek için kalınlı tırarak, «Ben yetenekli de ilim,» diye yineledi.

«Niçin bu kadar mutsuz acaba?» diye sordum. «Bu kadar üzüntülü ve karamsar bir bakı gördü ümü hiç hatırlamıyorum.»

«Burada olmayı istemiyor zavallı. Ailesinin zoruyla gelmi . Bazan canın üzölmek isterse, iirlerinden bazılarını okuyabilirsin. Her neyse, senin buraya geldi ine seviniyorum. Hiç de ilse' bütün bunlara yalnız ba ima katlanmaktan kurtuldum.» Trisha bir yandan konu urken du yapmak için soyunmaya başladı.

«Sen öbür du tan yararlanabilirsin. Beni beklemene gerek yok,» dedi.

«yi ama Agnes orasının erkekler için oldu unu söylemi ti galiba.»

«Öyledir, ama Arthur ak am yeme i için hiçbir zaman du alıp giyinmez. Gece ve gündüz aynı giysilerle dola ır. Öbür çocuklar ise henüz gelmediler.»

Bu ö renci evindeki ilk ak am yeme inde giymek üzere prenses biçimli güzel bir pembe elbise seçtim, onu yata ımın üstüne yaydım, sonra da bornozumu kaptı m gibi du almaya ko tum. Henüz soyunup du un altına geçmi tim ki, kapı tokma ımın çevrildi ini, arkasından da kapının açıldı mı gördüm. Herhalde kilitte bir bozukluk vardı. Her ey o kadar çabuk olup bitti ki, bir ey yapmama vakit kalmadı. Arthur Garvwood omzunun üstünde bir havluyla ve önüne bakarak du bölme sine adımını attı. Acı bir çılık atarak gö üslerimi sol kolumla elimden geldi ince örttüm, sa elimle de belimin altındaki çıplaklı mı örtmeye yeltendim. Arthur birden ba mını kaldırdı. Beni görünce a zı a kını m dan bir karı açıldı, soluk benzi de pancar gibi oldu. Birden ate i çıkmı gibi bir hali vardı. Ancak o zaman kendimi toparlayarak uzandım ve du perdesiyle çıplak vücudumu sardım.

«Ben... çok... üzgünüm,» diye kekeleyerek geri çekildi ve hızlı kapıyı kapadı.

Kalbim üstüne çomakla vurulan teneke bir davul gibi çarpıyordu, hem de yalnız kilit tutmadı ı ve Arthur beni utanç duyaca ım bir duruma dü ürdü ü için de de il. A abeyim Philip ve Cutler Otelinde onunla aramda geçenler hayalimde canlanmı tı. Bu anıların etkisiyle birden midem bulanmaya ve ba ım dönmeye ba lamı tı. Sonunda, durup ban ıyonun kenarına ili mek ve derin soluklar alıp vermek zorunda kaldım. Öyleyken, o gün otelde Philip'in ellerinin vücuduma dokunu unu, dudaklarının gö üslerimin üstünde dola ı nı, çirkin çirkin bir eyler geveleyerek bana sahip olu nu dü ünmemden kendimi alamıyordum. Jimmy otelde saklandı ı ve ben onu tehlikeye atmak istemedi im için, o gün olanları kimseye açıklayamadım. Ne korkunç anlar ya amı tım. O tablonun parçaları, kalbime saplanan minik bıçaklardan farksızdı. Kollarımı gö sümün üstünde çaprazlayarak midemin bulantısı geçin ceye kadar sallandım durdum. Birkaç derin soluk daha aldıktan sonra kalkıp suyun altına girdim. Sıcak su muslu unu sonuna kadar açmı tım. Su vücuduma de di i yerleri tutu turuyor ve fena halde canımı yakıyordu. Belki de bu kaynar suyla dü üncelerimin ve anılarımın bana duyurdu u utancı yıkayabilece imi ümit etmi tim. Ama imdi onlardan hiçbir zaman kurtulamayaca ımı biliyordum.

Derim .sonunda ci er gibi kızarıncı, daha fazla dayanamayarak du un altından çıktım, kurulandım ve bornozumu arkama geçirerek odama ko tum. Trisha giyinmi ti bile. Saçlarını taramakla me guldü. Arkamdan çekti im kapıya sırtımı dayayarak gözlerimi kapadım.

Trisha, «Ne oldu?» diye sordu. «Allak bullak bir halin var.»

Arthur Garvwood'un, ben yıkanırken banyoya girip beni gördü ünü kısaca anlattım. Konu mamı, yata a oturarak, «O olay kötü anılarımı bana yeniden ya attı,» diye tamamladım.

«Sahi mi?» Trisha yanıma oturmaya hazırlanıyordu, ama sonra saatine bakınca. «Hay Allah, a a ı inip Bayan Liddy'ye yardım etmem lazım,» diye davrandı. «Gece daha geç saatte konu uruz. Erken yatıp ııkları söndürür ve ikimiz de uykudan gözlerimiz kapanıncaya kadar konu uruz. Oldu mu?»

Evet gibilerden ba ımı e dim. Elimde de ildi. Bir yandan çarpık sırlarımı kalbimin derinlerine gömmeyi, öbür yan' lan da içimi dökebilece im birinin olmasını özlüyordum. Hiç de il.¹ e b; ka genç kızlar gibi nor

mal bir annem... birlikte glebilece im ve sorunlarımı payla abilece im, zgn oldu um zaman bana sarılıp saçlarımı ok ayacak bir annem olsaydı. Oysa benim annem, hiçbir üzücü eyin söylenmemesi gereken nazik bir ie e benziyordu.

Gerçekten sevdi im herkes hayatımdan uzakla ıp gitmi ti, imdi hayatımın bir parçası olan herkes ise hiçbir zaman sevmeyece im kim selerdi: ku kulu ve zalim ruhlu Cutler Nine, daima i iyle me gul olan kaygısız ve mesafeli Randolph, solgun yüzlü ve tela lı annem, kötü kalpli kızkarde im Clara Sue ve bir erkek karde in bir kızkarde im' asla sevmemesi gereken ekilde sevmek isteyen Philip. Trisha gibi bir arkada ı her eyden çok gereksiniyordum imdi. Onun da ba kaları gibi sonunda bana ihanet etmemesi için dua ediyordum. Ama bazan birine güvenmekten ba ka seçene imiz yoktur ya da ben öyle d ünüyordum.

Trisha odadan çıktıktan sonra giyindim, saçlarımı fırçaladım ve  renci evindeki ilk ak am yeme imi yemek üzere a a ı indim.

Arthur Garvwood daha önce bana bakmaktan nasıl ekindiyse, imdi de bakı larımızın kar ıla masından dahi d kopuyor gibiydi. Yanak ları utancından pembele mi ti ve ancak mecbur kaldıkça bakı nı önündeki tabaktan uzakla tırıyordu.

Yemek harikaydı: salçalı nefis kuzu eti ve patates kızartması. Bayan Liddy sebzelerle de mucizeler yaratıyordu. Bu kadar lezzetli ıspa Ina ı ve havucu hiç yememi tim. Tatlı olarak arapla e nilendirilmi badem ve krem antiyle sslenmi sünger pastası vardı.

Trisha yeme in servisine yardım ettikten sonra yanıma oturdu, «ma konu maya fazla fırsat bulamadık. Agnes Morris birlikte çalı tı ı ve tanıdı ı e itli aktörlerle aktrisler, rol aldı ı piyesler ve e itimine katkıda bulunan kimseler hakkındaki öyküleriyle masadaki konu maya egemen ı li. Her konuda bir fikri ya da anlatılacak bir öyküsü vardı. Nasılsa fırsatını bulup ıspana ı vmem üzerine bile, «Ha evet, bu bana komik bir I ıyky anımsattı,» dedi.

Arthur'a baktım. Bütün gece bana kaçamak bakı lar fırlatmı ti, ama ne zaman onu bana bakarken yakalasam bakı nı yine taba nın ine dikiyordu.

Agnes devam etti. «Öykü korkunç bir genç aktris hakkında. Ama bugünlerde Hollywood'da yıldızı çok parladı ı için adını açıklamayacağım. Hayatımda gördüğüm en kendini be enmi yarattığı diyebilirim.» Agnes böyle derken yan gözle bana baktı. Devam etti. «Bir camekânın önünden geçerken durup kendine bakmadan edemiyordu.

«Her neyse, bu genç hanım, oldukça yakı ıklı ve en bir genç adamın pe indeydi. Günün birinde o genci onu ak am yeme ine çıkarmaya, sonra da Central Park'ta bir araba gezintisi yaptırmaya razı etti. Çok romantik bir ak am geçireceklerini umuyordu. Ama genç adam o ak am geç saatte aktrisi evine getirdi inde sadece elini sıktı ve ona iyi geceler diledi. Vedala ırlarken hafifçe dudaklarından öpmeye bile gerek görmemi ti.

«Kendini be enmi genç hanımın bu duruma fena halde sinirlendiğini tahmin edebilirsiniz. Yüzünü yastına gömüp doya doya a lamak için odasına ko maya hazırlanıyordu. Gelgelelim, kendine bakmak için her zaman oldu u gibi holdeki aynanın önünde durdu unda ne gördüğünüz? ki ön di inin arasında sıkı ıp kalmı bir parça ıspanak!» Agnes ellerini çırpıp gülmeye ba ladı. Trisha bana baktıktan sonra gözlerini tavana dikti. Dönüp Arthur'a bakınca, onun da dudaklarında hafif bir gülümseme farkettilim. Dudakları titriyordu.

Trisha'ya sofrayı toplamasına yardım etmeyi önerdim, ama Agnes hepimizin sırasının gelece ini yineledi. Gazete kupürlerini ve resimlerini yaptı rdı ı albümü göstermek için arkasından oturma odasına gelme mi bana âdeta emretti.

«Tabii, Arthur da isterse gelebilir,» demesi üzerine, genç adam ak am ilk kez konu tu.

«Te ekkür ederim, ama önce matematik ödevimi bitirmeliyim k' müzi ime çalı abileyim.» Çalı abileyim derken Arthur a zını çarpıttı tı. Bana bir kere daha baktıktan sonra hızla uzakla tı. Kaplumba a ols bundan pısrık olamazdı diye dü ündüm.

Sonuçta Agnes'in bir de il be kupür albümü oldu unu ve bunların son sayfalarına kadar dolu oldukları anla ıldı. Kendisi hakkında yazılmı her kelimeyi saklamı tı. Hatta ilkokuldaki ö retmenleri tarafında yazılan pusulaları ve karnelerini bile. Bazı cümlelerin ve özellikle «Agnes'in tiyatroya büyük yetene i var» gibilerinin altı çizilmi ti.

« te evimin verandasında dans ederken çekilmi bir resmim,» dedi. «O tarihte iki ya ındaym ım.»

Foto raf o kadar eski ve soluktu ki küçük yüzünü tanımak olanak ızdı, ama ben gülümseyerek çok dikkate de er oldu unu belirttim. Agnes'in albümdeki her kupür hakkında söylenecek birkaç sözü vardı. Trisha mutfaktaki i lerini tamamlayıp beni kurtarmaya geldi inde sade ce bir buçuk albümü elden geçirmi bulunuyorduk.

Trisha kapı aralı ından, « ngilizce ödevimi yapmamın zamanı gel di,» diye belirtti. «Dawn'a imdiye kadar yaptıklarımızı gösterirsem, iin kolayla aca ını dü ündüm.»

«Oh tabii,» dedi Agnes.

«Te ekkür ederim,» diyerek aya a kaktım. Trisha'ya minnettarlıkla dolu bir bakı fırlattıktan sonra kanepeden uzakla tım.

Trisha'yla ben merdivenin ba ına varınca ko a ko a basamakları çıktık ve yatak odamızın kapısını kapatıncaya kadar kahkahalarımızı (lüç zaptettik.

Trisha, «Bu i i çok iyi bilirim,» dedi. «Buraya geli imin ilk gecelerin de bana o albümlerle az i kence etmedi. Ama ben kurtulamadım. Benin gibi beni kurtaracak kimsem yoktu.»

Trisha, «Eve giri ve çıkı larda imza atmak çılgınlı ı nereden çıktı?» diye sordu biraz sonra. «Agnes daha önce bize öyle davranmazdı.»

«Bütün suç benim,» dedim.

«Senin suçun mu? Yani seni Arthur'la tanı tırmak istedi i zaman ortalıkta olmadı ın için mi? Hayır, bana kalırsa... »

«Büyükannem Agnes'e benim hakkımda bir mektup yazmı ve çok kötü eyler söylemi , Agnes burada bir deneme süresi geçirece imi buna pe inen söyledi.»

«Deneme süresi mi? Agnes öyle mi dedi? Ne kadar garip. Oysa ı uydu u kuralları uygulattı ı çok enderdir. Ço u zaman kendisi bile Uıırlayamaz onları. Hem öz büyükannen niçin böyle bir ey yapmı?» Trisha bu soruyu sorarken bana büyük bir merakla bakıyordu.

Benim cevap vermeme vakit kalmadan kapı vuruldu ve Agnes ba ır nı çeri uzattı, «Davn'u telefonda arıyorlar,» dedi.

«Telefondan mı?» diye geveleyerek Trisha'ya baktım.

Agnes, «Sana söylemeyi unuttum: çok ivedi bir durum ya da okul

la ilgili bir durum olmadıkça, ak amları saat yediden sonra telefon konu maları yasak. Ama bu kez kent dı ından aradıklarına göre, bir istisna olarak seni ça ıraca ımı söyledim. Oturma odasından konu abi ı lirsin,» dedi.

Bornozumu arkama geçirerek, «Arayan annem mi acaba?» diye sordum.

«Hayır. Jimmy adında biri.»

«Jimmy mi!» Kadının yanından ko up geçtim ve basamakları iki er atlayarak oturma odasına daldım.

«Jimmy!»

«Selam, Davvi. Nasılsın? Bu saatte telefon etmekle ba ını derde sokmadı ımı umarım. Telefonu açan hanım epeyi sinirlenmi e benziyor ı du.»

«Hayır. Bir sorun olmadı. Sen nasılsın?»

«Ben çok iyiyim. Sana verilecek çok önemli bir haberim oldu u ve yarın da yola çıkaca ım için, sana telefon edeyim dedim.»

«Yarın yola mı çıkıyorsun? Nereye gidiyorsun ki?»

«Askere yazıldım, Dawn. Yarın kampa katılmam lazım.»

«Allah Allah. Peki, okulun ne olacak?»

«Kayıt subayı ordudayken lise diplomamı alabilece imi söyledi. Ayrıca, terhis olunca i ime yarayabilecek bir sanat da ö renebilirim.»

«yi ama, Jimmy... askerlik...» Arkasını getirmedim. Havaalanında bana Jimmy'yi anımsatan yardımsever askerin gözümün önünde can ı lanması üzerine kalbim çarpmaya ba ladı. Yoksa gelece e ili kin bir i aret miydi bu?

Jimmy, «Sen hiç üzülme, Dawn,» dedi. «Askerlik benim için yararlı olacak. Kendi kendime yeterli olmak istiyorum. Bir bakıcı aileden öteki ı ne postalanmak hiç ho uma gitmeyecekti.» Ne kadar kararlı oldu u Jimmy'nin sesinden belli oluyordu.

«yi ama ben seni ne zaman görebilece im?» diye ba ırdım.

«Kamp sürem dolduktan sonra izin alıp New York'a seni görmeye gelirim. Söz veriyorum.» Jimmy yava ça ekledi. «Zaten hayatta görevi ı lece im, senden ba ka sevdi im hiç kimse yok, Dawn.» Jimmy'nin tatlı anlamlı yüzü, bizim için yasak oldu una inandı ı a kı dilenen parlak kara gözleri hayalimde canlanmı tı. Birbirimizi sevmemize artık bir

engel olmadı mı ö rendi imizden beri imdi, yeni yürümeye ba larken yalpalayan ve sendeleyeyen bebeklere benzemi tik. Birbirimize söylenecek en uygun kelimeleri arıyor, birbirimize nasıl davranmamız gerektiğini ara tırıyorduk. Yıllar yılı erkek ve kızkarde olarak ya adıktan sonra, bu kimliklerden sıyrılıp yenilerini kabullenmek öyle zordu ki.

«Seni çok özleyece im, Jimmy,» dedim. «Artık New York'ta oldu ma göre eskiden de çok. Burası o kadar büyük bir kent ki insanı ürkütüyor.»

«Tatlı canını üzme, Dawn. Sen daha ne oldu unu anlayamadan yanında olaca m. Ayrıca, senin de ba arılı olaca na inanıyorum.»

« imdiden bir arkada edindim. Oda arkada m Trisha Kramer. Çok ho bir kız. Onu görsen sevece inden eminim.»

«Bak, gördün mü? Senin için her eyin düzelece ini biliyordum.»

«Jimmy, Longchamp Baba'yı bulman lazım. Özellikle imdi askere gidece ine göre. Onun sana ihtiyacı var, Jimmy. Onun o feci hapishane neden çıkıp yapayalnız kalması dü üncesi beni çok üzüyor. Annem yok artık. Fern de yanında olmayacak. Üstelik sen de gidiyorsun.»

Jimmy ile arama bir sessizlik çöktü.

«Jimmy?»

Jimmy, «Ona mektup yazdım,» diye itiraf etti.

«Oh, ne kadar sevindim bilsen.»

Jimmy, «Bunu özellikle sen istedi in için yaptım,» dedi. Öylesinin daha erkeksi olaca na inandı ı için sert bir sesle konu mu tu.

«Beni sevindirmek için iyi bir harekette bulunman beni çok mutlu etti,» dedim yava ça.

Jimmy konuyu de i tirdi. «Ya yeni ailenden ne haber? Oraya seni gömeye gelecekler mi?»

Kısa bir duraklamadan sonra, «Benim gerçek ailem hâlâ sensin, Jimmy,» dedim.

Jimmy hattın öbür ucunda bir süre sustu. Neden sonra, «Artık telefonu kapıyorum, Dawn,» dedi. «Öteberimi toplamam lazım. Yapılacak ba ka bazı i lerim de var.»

«Çok dikkatli ol, Jimmy. Ve bana mektup yaz. Lütfen!» Yalvaran bir sesle konu mu tum.

«Tabii ki yazaca m,» dedi. «Yalnız göz açıp kapayana kadar ünlü

bir yıldız olup beni unutma.» Jimmy i te böyle bana takılmadan duramı yordu.

«Seni hiçbir zaman unutmayaca ım, Jimmy. Söz veriyorum.»

«Ho çakal, Dawn.»

«Güle güle, Jimmy.»

Genç adam, «Dawn!» diye ba ırdı.

«Evet, Jimmy?»

Jimmy, «Seni seviyorum,» dedi.

Bunu söylemenin, günah sandı ımız duyguları sözle anlatmanın onun için ne kadar zor oldu unu biliyordum.

«Ben de seni seviyorum, Jimmy,» dememin arkasından telefon kapandı. Almacı tam yerine koyaca ım sırada, bir ba ka tıktı, duyar gibi oldum. Agnes Morris bizi dinliyor muydu acaba? Cutler Nine belki de onu casuslukla görevlendirmi ti.

Ancak almacı yerine koyup do rulduktan sonra, yanaklarımdan ya ların süzüldü ünün farkına vardım. Gözya larını çenemden a a ı damladı. Yanaklarımı avuçlarımla kuruladıktan sonra, oturma odasın dan a ır a ır çıkıp merdivenlere yöneldim.

çeri girdi imde Trisha yatakta bir dergi okuyordu. Dergiyi hemen elinden atarak bana baktı. Bakı larında binbir soru ekillenmi ti.

«Jimmy de kim?» diye sordu.

«Uzun yıllar boyu erkek karde im sandı ım çocuk,» dedim.

Genç kızın a zı açık kalmı tı. «Erkek karde in sandı ın çocuk mu?», diye geveledi. Evet gibilerden ba ımı e dim.

«Erkek karde in sandı ın bir çocuk... Hakkında kötü mektuplar yazan bir büyükanne. Sen nasıl bir aileden geliyorsun Tanrı a kına?»

Ona hayatımın öyküsünün bir bölümünü anlatmamın zamanının geldi ini görüyordum. Bir arkada ım, gerçek bir arkada ım olacaksa ondan pek fazla gizlim olmamalıydı. Ona güvenmem, bazı sırlarıma onu ortak etmem gerekiyordu. Artık bana ihanet etmemesini, öykümü okulda herkese yaymamasını dilemekten ba ka çarem yoktu, çünkü bu öykü, özellikle beni tanımayanların gözüne garip bir yaratık gibi gözük meme neden olabilirdi.

«Sana söyleyeceklerimi kimseye açıklamayaca ına söz verecek misin?» diye sordum.

\«Gayet tabii.» Trisha'nın heyecandan gözleri parıl parıl parlıyordu. Pekâlâ der gibi baımı sallayarak yataımın kenarına oturdum. Trisha ise ayaklarını altına almıtı. Saçlarını omuzlarından arkaya attı ve ellerini kucaında devirdi. Solu unu tutuyormu gibi bir hali vardı.

Dü üncelerim Jimmy'ye kaymıtı. Kanepe yataımızın üstünde saatlerce uyanık yatarak, gecenin ileri saatlerine kadar fısılda tıımı hatırlıyordum. Arkama yaslanarak tavana baktım.

«Do umumdan kısa bir süre sonra kaçırılmıım,» diye baılayarak ona öykümü anlattım.

Trisha uzun bir zaman ne bir ey sordu, ne de tek bir kelime söyleği. Bir süre sonra yataında arkasına yaslandı, kollarını gösünde çap razladı ve sadece dinledi. Sanırım, anlatmamı yarıda bırakırım diye sözüümü kesmeye korkmu tu. Longchamp Annem ve Babam, Fern ve Jimmy'yi ve onların arasındaki hayatımı anlattıktan sonra, Cutler Koyu'na dönü üme atladım. Richmond'daki Emerson Peabody Okulu-na giderken Philip'le aramdaki kısa süreli macerayla daha sonra otelde aramızda geçenleri anlatmaya hiç ku kusuz utandım.

Trisha, «Bu Clara Sue berbat bir kıza benziyor,» dedi sonunda. «Jimmy'ye o kötülü ü nasıl da yapabildi... »

«Onu bir daha hiç görmezsem çok sevinirim,» dedim.

Trisha uzun. bir süre konu madan oturduktan sonra, birden dönüp yüzüme baktı. «Arthur'un seni banyoda yakalamasından sonra odaya döndü ün zaman, bu olayın sende bazı kötü anıları hortlattı mı söyleğ mi tin. Ne gibi kötü anılardı bunlar? Otelde ba ka bir ey daha mı olmu tu?» diye sordu.

Bir eyler uydurmaya karar vererek, «Du alırken bir gün az daha tecavüze u ruyardum,» dedim. «Oteldeki görevlilerin biri tarafından.»

«Oh ne kadar feci. Ne yaptın peki?» .

«Onunla bo u tum, o da korkup kaçtı. Polis hâlâ onu arıyor.» Yalan söyledi imi, Trisha'nın, gözlerimde okumaması için baımı öte yana çevirdim. Birden ü üümü tüm. Trisha gerçe i bilse nasıl tepki gösđ terirdi acaba? New York, geçmi imin ne kadar garip oldu unu bilmeğ yenlerin arasında yeni bir h'ayat kurmam için biricik ansımdı. Ebediyen unutulması gereken o eyleri kıza niçin anlatmı tım sanki? Kalbim çar

pa çarpa Trisha'ya baktım. Bakı larında tiksinti okumanın korkusu için deydım.

Ama o, «Ne kadar anslıymı sın!» diye atıldı.

«Ne?» Yanlı mı duymu tum acaba? «Ben mi anslıym?» diye geveledim.

Trisha, «O kadar heyecan verici bir hayatın olmu ki. Bana ise hiç bir ey olmuyor,» diye inledi. «Küçük bir kentte sıkıcı bir okula devam ettim, bir tek gerçek erkek arkada ım oldu, ayrıca hiç seyahat etmedim gibi bir ey. Evet, Florida'daki Palm Beach'e defalarca gittik, ama o yolculuklar benim için e lenceli de ildi ki. Sıkıcı bir otele hapsoluyorum, bir sürü zengin ve önemli ki i birbirlerine ve özellikle birbirlerinin çocuklarına sürekli' baktıkları için, kusursuz giyinmek ve davranmak zorunda kalıyorum. Saçım biraz da ılacak olsa, annem sinir krizleri geçiriyor. Nasıl davranaca ımızı Emily Post'un etiket kitabı tayin ediyor. Yemek yerken dirse imi sofraya dayayamıyorum bile!»

Trisha birden yata ıma sıçradı ve yanıma yüzüstü uzandı.

«Ama ünlü bir dansöz olunca, skandallar yarataca ım,» diye devam etti; «Göz alıcı giysiler giyece im, düzinelerle yakı ıklı ve geçmi i karanlık sevgilim olacak, uzun sedef çubuklarla sigara içece im ve en ık lokallerde görünece im. Her gitti im yerde sürekli foto raflarımı çeken gazeteciler olacak. Ve ben hemen hemen:., otuz ya ıma gelince ye kadar evlenmeyece im! Evlendi im adam da mutlaka çok zengin biri olacak. Adı önümde bütün kapıları açacak, insanların önümden tav an gibi kaç ı malarına neden olacak. Bütün bunlar kula a ne kadar heyecan verici geliyor, öyle de il mi?»

Duygularını incitmemek için, «Evet,» dedimse de, ben de kendi karıt emellerimin pençesindeydim. Büyük bir antöz olmayı, dünya çapında bir ünün tadını almayı ve dünyayı tanımayı istiyordum görmedi im ve yapmadı ım o kadar çok ey vardı ki. Ama kalbimin gizli kö ele rine göz attı ım zaman, orada en içten ümidimi görece imi biliyordum. Bir ailemin olmasını ve benim imdiki duygularımı hiçbir zaman tatma maları için çocuklarımı sevmeyi, onları ba tacı etmeyi istiyordum. im diye kadar hayatımın özenilecek hiçbir yanı yoktu ki.

Trisha birden sırtüstü döndü. «Agnes senin bütün ba ına gelenleri biliyor mu?» diye sordu.

«Cutler Nine'nin ona yazdığı mektupta olanlardan başka hiçbir şey bilmiyor. Mektupta nelerin yazılı olduğunu da bilmiyorum, onu elime geçirmeyi o kadar isterdim ki.»

Trisha, «Onu ele geçireceğiz,» diye söz verdi.

«Nasıl yani?»

«Agnes sokağa çıktı o zaman Bayan Liddy de mutfakta meşgul olursa, Agnes'in odasına girip onu ararız.»

«Öyle bir şey yapabileceğimi sanmıyorum,» dedim. Düğünçesi bile kalbimin atımlarını hızlandırmıyordu.

Trisha, «Sen o işi bana bırak,» dedi ve «Ay, ay, ay,» diye cıvıkladı. «Ne zamandır böyle bir heyecan yaşamamıştım.»

«Öyle heyecan yerinde dursun,» diye homurdandımsa da, arkadaşım ya beni duymadı ya da duymak istemiyordu.

Bana bir kez daha geriye dönüp, bir kentten ötekine taşınmanın, bir okuldan başka kasıya geçmenin nasıl bir şey olduğunu daha ayrıntılı olarak anlattı. Biz de artık çok yorulmuştuğumuzu itiraf edene dek konuşmaya ve sonunda ışıkları söndürdük.

Yolculuğun ve geldiğimden beri yaptıklarımın verdiği yorgunlukla çok çabuk uykuya daldım. Ama gece bir ara ya mur sesiyle uyandım. New York'taki ilk yaz fırtınasını yaşıyordum. Tepemdeki dama düzenli (jökilde çarpan ya mur damlaları, beni silmeye çalıştı) anılarıma, Cutler Koyu'nda kendimi yeni ailemin egemen olduğu garip bir yeni dünyada bulduğum ilk gecenin anılarına geri götürmüştü. Longchamp Annemle Babamı, Fern'i ve Jimmy'yi ne kadar özlemiştim o gece.

Yataktan kalktım. Trisha çok derin bir uykudaydı ve düzenli soluk alıp veriyordu. Onu uyandırmamak için çok yavaş hareket ederek ileri, ileri gitmek üzere odadan çıktım. Odaya dönerken garip bir ses duydum. Sese kulak verince bunun birinin hıçkırıkları olduğunu fark ettim ve Arthur Garwood'un odasından geldiğini saptadım. Kapısına yaklaşıp kulak verdim.

Biraz sonra, «Arthur?» diye seslendim, «iyisiniz ya?» Çok geçmeden lümi a lama sesi durdu, ama Arthur cevap vermedi. Biraz daha dinledim. Inu sonra odama döndüm. Kendi vücudunda hapsolmuş bu karamsar dillikliyi uzun uzun düşündüm.

Mektup

Eskiden a ır a ır ilerleyen yaz göz açıp kapayana kadar geçti ve daha ne oldu umu anlayamadan bir sabah gözlerimi açarak A ustos ayının sonunu selamladım. New York'taki günlerim ve Bernhardt Okulu beni bir duygu karma asının pençesinde bırakmı tı. Oradaki ilk günüm. j de duydu um panik hafiflememi ti. Ama Trisha'nın her eye ra mer haklı oldu unu görmü tüm: herkes bana dostça davranmı , bana cesa ret a ılamak için ellerinden geleni yapmı lardı. Özellikle ö retmenleri miz lisedekilerden bile daha az resmийdiler. Matematik ve fen bilimleri; dı ndaki bütün derslerde ö retmenin etrafında bir yarım daire olu turu j yorduk, o da bizimle sohbet eder gibi konu uyordu. Diksiyon ö retme nimiz hatta ö rencilerinden onu ilk adıyla ça ırmalarını istemi ti!

Ço u ö rencilerde farklıydılar. Kafeteryayla salonlardaki konu ma lar hep tiyatro, sinema veya konserlerle ilgiliydi. Bir basket ya da futbol] takımımız yoktu. Her ey güzel sanatların etrafında topluydu. Ba kaları] en çok be endikleri oyuncular ve yapımlardan söz ederken, ben genel likle oturur dinlerdim. Gerçek bir piyesi, özellikle Broadvıay'deki bir piyesi henüz seyretmedi mi itiraf etmekten utanıyordum. Ama bunun hiç ku kusuz Trisha'ya açmı tım. O da hemen bir matineye gitmemiz] için gerekeni yaptı.

Okuldaki ilan tahtalarında hemen her gün ses ve tiyatro sınavları I ve fırsatlar duyuruluyordu, ama bunların ço u son sınıfları ilgilendiriyor dü. Tiyatrodaki oynayaca ım bir rol için para isteyebilece mi aklımdın kenarından bile geçirmiyordum. En azından uzun bir süre böyle bir eyi dü ünemezdim. Trisha da benim gibi dü ünüyordu, ama buna ra men durup bültenleri okuyor, tiyatro sınavlarına katılmayı planlıyormu gibi davranıyorduk.

an ö retmenimle müzik sınıfımdaki arkadaş larımdan bol bol övgü aldım ve destek gördüm, fakat beni asıl hizaya getiren piyano ö retme nim Bayan Steichen oldu. Kendisi eskiden Avusturya'da ünlü bir piyanist olup konserler vermi bir ki iydi ve sınıfında olmak büyük bir ayrıca lık sayılıyordu. Ama öyle de olsa önceleri çok korkmu tum. Onun sınıf larına giren arkadaş larımın davranı larından Bayan Steichen'in, öbür

ö retmenlerimizden çok farklı olacağını anlamı tım. Genel müzik sınıfına ek olarak öğrencilere ayrı ayrı ders veriyordu.

Bayan Steichen, sanki konser sahnesine çıkacakmış gibi, derslerine gelirken baya resmi giyinirdi. Genellikle ders başlamadan sınıfa girer, öğrencilerin biraz olsun geç kalmasını asla hoş görüyle karşılamazdı. Hepimiz oturup beklerken iskarpinlerinin öçeklerinin tıkırtısının koridorda yaklaşımasına kulak verirdik. O içeri girince artık hiçbirimizden çıt çıkmazdı. Gülümsedi i ender görülürdü. Bayan Steichen uzun boylu ve zayıftı. Piyano tuşlarının üstünde dolaırken ayrı bir kişiliğe bürünen uzun ve zarif parmakları vardı. Bize bir parçanın nasıl çalınacağını gösterirken kurun renkli gözlerinde tanıklık yapıyor um yorum anlamı hakkında kimsede görmedim diyebilirim. Öğrencilerinden biri olmak beni çok etkilemiş ve heyecanlandırmıştı.

Bayan Steichen saçlarını çörek biçiminde kıvrılmış olarak ensesinde toplardı. Hiç makyaj yapmaz, soluk pembe dudaklarına can vermek için biraz ruj bile sürmezdi. Piyanonun önündeki taburede yanında otururken bilekleriyle ayaklarında ya lılıktan ileri gelen kahverengi lekeler gözümü çarpıyordu. Cildi o kadar inceydi ki, gözkapaklarındaki ince kılcak damarlar bile görülebiliyordu.

Öyleyken, vücudunun narinliğini aldatıcıydı. Sınıfta çok sert ve güçlüydü ve gerekli gördüğünde öğrencilerini en acı eleştirilerle hatırlatmaktan çekinmezdi. En az iki kere onun yüzünden aklama raddelerine gelmişim.

Onun için ilk kez piyano çaldığımda, «Daha önce piyano dersi aldığını niçin söyledin?» diye sordu. «Yoksa sana müzik sağı oldu um mu söylediler?»

«Hayır, efendim. Piyano dersleri aldım, ama.»

«Lütfen,» diye elinin bir hareketiyle sözümü kesti. «Kendini yeni biliyor mu say. Sana daha önce söylenenlerin hepsini unut. Anlıyor musun beni?» Böyle derken küçük gözlerinin o yorum anlamlı bakışıyla beni sanki tabureme mışlıyordu.

«Evet, efendim,» dedim yine.

«Güzel. Öyleyse temelden itibaren başlayalım.» Bayan Steichen o gün bana, piyanoyu sanki hayatımda ilk defa görüyordum gibi davrandı.

Ama yazın sonlarında bir gün bir dersin sonunda konumuzun ara

vererek bana uzun uzun baktı. Bana piyanodan vazgeçmemi söylemesi"! beklentisi içinde kalbim çarpmaya başladı. Ama o, bunun yerine omuzlarını arkaya attı, başını salladı ve bana a irtıcı buldu um bir ey söyledi.

«Müzi e do u tan yetene in oldu u anlaşıyor. Zamanla bir konser piyanisti olabilece ini umuyorum.»

Kadın bu sözlerden sonra topuklarının üstünde bir dönütür döndü ve beni a kınıktan a zı açık durumda bırakıp gitti. Hiç ku kusuz ko up Trisha'ya müjdeyi verdim ve bu iyi haberi Georgeün büfesinde iki er porsiyon kremalı ve çikolatalı dondurmayla kutladık. kimiz de o kadar mutluyduk ki, okul bahçesinden geçti ini gördü ümüz Arthur Garvood'u bile yanımıza ça ırdık. O önce bize George Washington Köprüsünden atlamasını istemi iz gibi baktı. Bir an yalnız bana bakınca, gelece ini sandım, ama sonra başını sallayarak bize te ekkür etti ve hızla uzakla tı. Bütün yazı yalnız başına geçirmi ti, ama ben onun, çekingenli ini yenerek özellikle yalnız oldu um zamanlar benimle konu mak istedi ini hissetmi tim.

Mutlulu umu payla mak için Trisha'yla sınıfta edindi im bir, iki arkada dı ında kimsem yoktu. Jimmy'ye mektup yazabilir, ama ona telefon edemezdim. Zalim kader ailemi çalmı ve beni istemeyen bi. ailenin kuca na atmı tı. Sanki hiç ailem, geçmi im, bugünüm ve gelece im yoktu. Benim ya ımdaki ba ka kızlar çocuklukları, erkek ve kız karde leri, anne ve babaları, büyük anne ve babaları hakkında saatler boyu gevezelik edebilirlerdi. Aileleriyle çıktıkları seyahatleri, harikulade tatil yemeklerini, küçük erkek ve kızkarde lerinin yaptıkları ya da söyledikleri komik eyleri anlatabilirlerdi, ama ben a zımı kapayıp oturmak zorundaydım.

Gerçek annem Laura Sue, Cutler Koyu'ndan ayrıldı im gün etti i vaade ra men, New York'a hiç beni görmeye gelmemi ti: Bununla birlikte A ustosun son pazartesine raslayan gece telefon açarak nasıl oldu umu sordu ve beni bütün yaz ihmal etmesinin gerekçelerini anlattı.

«Senin gitti in günden beri hiç iyi de ilim,» dedi. «Önce o feci yaz nezlesi beni yerden yere vurdu. Neredeyse zatürree oluyordum. Arkasından da doktorları a kına çeviren bir allerji ortaya çıktı. «Merak

etme, birden fazla doktorum vardı. Randolph en ünlü allerji uzmanlarını birbiri arkasından getirtti, ama gözlerimin sulanmasının önüne geçemi yordum, arada bir de hap rık krizleri geçiriyordum. Artık halimi tahmin edebilirsin. Otelde a a 1 inmedim bile.»

«Çok üzüldüm, anne,» dedim. Birden önerdim. «New York'a bir seyahat yaparsan, belki de allerjini arkada bırakırsın.»

«Yok, merak etme, o allerji, geli i kadar esrarengiz ekilde terketti beni. İmdi çok iyiyim, ama hâlâ halsiz oldu um için, doktorlar bana bir süre daha yatak istirahat! önerdiler. Çok üzgünüm. Seninle New York'ta alı veri yapmayı ne kadar da istemi tim.»

Kısa bir aradan sonra annem sordu. «Orada iyi vakit geçiriyor musun? Okulunu sevdi mi?»

«Evet,» dedimse de, annemin bunu umursayaca ından hiç emin de ildim. Ama hayır dedi im ya da kar ıla tı im bazı sorunları anlatmaı ya çalı tı im takdirde, aniden bayılır gibi olarak hemen telefonu kapayaı ca mı çok iyi biliyordum.

Annem, «Güzel,» dedi. «Belki bir aya kadar seyahat edebilecek kadar düzelirim. O vakte kadar Randolph'un, arkada larından biriyle biraz alı veri yapman için sana bir miktar para yollamasını sa layacaım, iyi mi? Randolph'u sana yollardım, ama otel bugünlerde a zına kadar dolu. Cutler Nine'nin ise çok ihtiyacı var ona.»

«Cutler Nine'nin hiç kimseye ihtiyacı olmayaca ından eminim,» dedim.

Annem, «Öyle konu mamalısın, Dawn,» diye beni kınadı. «Bunun hiçbirimize yararı olmaz çünkü. Durumdan elimizden geldi ince fayda lanmaya bakmalıyız. Seninle konu acak kadar kuvvetlendi im u ıraı da Tanrı a kına tatsızlık çıkarma.»

«Benimle konu mak için niçin o kadar kuvvete gereksinim duyuyorun, anne? Bizi saran yalanların yüzünden mi?»

Annem hemen, «Artık telefonu kapamalıyım, Dawn, çok yorul dum,» diye atıldı.

«Anne, bana babamın adını ne zaman açıklayacaksın? Ne /aman?» diye sordum.

«Telefonda bu gibi eyler konu amam kızım. Yakında seni yine ara rım.» Annem, ba ka bir tatsız ey söylememe vakit bırakmadan telefo

nu kapamı tı bile. Hemen arkasından bir kez daha ikinci bir tıkırtı işitti. Bir ürperti vücudumu dola tı. Agnes Morris'in telefon konu maları nı dinledi inden üphem yoktu. Hiddetimden deli oldum. Yukarı çıkınca da Trisha'ya her eyi anlatırım.

«Casusluk yapıyor,» dedim. «Bundan eminim. Ve sırf büyükanne min benim hakkımda yazdı ı yalanlara inandı ı için.»

Trisha, «O mektuba mutlaka bir göz atmalıyız,» diye atıldı. «Yarın gece bir deneme yaparız. Agnes arkadaşlarıyla tiyatroya gidiyor. Yatak odasının kapısını kilitlemeyece ine eminim.»

«Vallahi bilmem ki, Trisha. Ya yakalanırsak?»

«Yakalanmayaca ız. Sen o mektubu görmek istiyordun, öyle de il mi?» Hemen cevap vermemem üzerine yüzü kıpkırmızı oldu. «Evet, ne diyorsun?» diye devam etti.

• «Evet,» dedim. Gözlerinin içine baktım. «O mektubu görmeyi çok istiyorum.»

Ertesi gece oturma odasında oturarak Agnes'in albümlerine büyük ilgi duyuyormu gibi davrandık. Kadın bize filanca foto rafla ilgili bilgi vermek ya da oynadı ı rollerle aktör arkadaşları hakkında anekdotlar anlatmak için neredeyse arkadaşlarıyla birlikte çıkmaktan vazgeçiyordu. Saat Bay Fairbanks saat ba mını çalınca, arkadaşlarıyla bulmak için acele etmesi gerekti inin farkına vardı.

O gittikten sonra Bayan Liddy'yi arayınca odasında radyo dinledi in ni gördük. Trisha bana bakarak ba mını e di. Agnes'in kapısına gidince, tahmin etti i gibi kilitli olmadığını ke fetti. O kapının tokma mını çevirirken, içimde ürkmü düzinelerle kelebek uçu uyormu gibi bir his duy dum. O kanatlar sanki kalbime çarpıp duruyorlardı.

«Biz odasındayken çıkıp gelirse ne yaparız?» diye inledim.

«Gelemez. Bir müzikal seyretmeye gittiler. Haydi.» Ba mını çevirip yine Bayan Liddy'nin kapalı kapısına baktım. Radyosundan hâlâ müzik sesi geliyordu, ama kadın buna ra men odasından çıkıp bizi görebilir ya da seslerimizi duyabilirdi. te bu feci olur, diye dü ünüyordum. Son ra, Cutler Nine hayalimde canlandı ve onun, ta gibi gri gözlerinden elektrik kıvılcımları püskürterek bana baktı mını görür gibi oldum.

«Pekâlâ,» diyerek Trisha'nın arkasından Agnes'in odasına girdim.

Daha önce, perdenin ötesinde neler oldu unu görmemi tim. Trisha perdedeyi araladı ve içeri girdik.

Bir tiyatro sahnesine ya da film stüdyosu platosuna adımımızı atmıştık sanki. Yatak odası, soldaki küçük yazı masasının üstündeki Tiffany lambasından ölgün bir ışık yayılıyordu. Agnes'in beyaz dökme demirden karyolasının iki yanında beyaza boyalı tahtadan iki gece masası vardı. Yata nın üstünde koca koca yastıklar ve pembe örtülerle süslü beyaz bir kuytu yorgan dikkati çekiyordu. Sanki duvarda çok büyük bir ayna asılıydı. Uzun bir tuvalet masasının üstünde krem tüpleri ve kavanozları, pudra kutuları diziliydi. Sol köşede de sıra sıra parfüm şişeleri vardı. Öyle ki tuvalet masası bir masanın makyaj malzemesi reyonundaki bir rafı benzemi ti. Biraz daha yaklaşıncaya, aynanın minik bir ampul dizisiyle çevrili oldu unu gördüm. Oda bir tiyatrodan sahne arkası gibi kokuyordu.

Soldaki iki komodin, onların arasında ise bir gardrop vardı. Kapısında ÇIKI yazılı bir yafta vardı. Trisha'ya yarı kapı gülümseyerek Daktım.

O, «Tiyatro sahnelerinden öteberi alıp bu odaya koymuş,» dedi. «Örneğin, bu, eski bir tiyatrodan kalma gerçek bir makyaj masasıdır.» Sencereleri işaret etti. «Bu perdeler gerçek sahne perdelerinden kesilip yapılmıştır.»

Trisha gülümseyerek devam etti. «Her sabah bu odadan çıkarken yeni bir piyeste rol aldığımı farzeder ve böyle davranır.»

Duvarlardaki resimlere baktım. Hepsi rol aldığı çeşitli prodüksiyondaki kostümleri giymiş Agnes'in foto raflarıydı. Bunlardan bazılarını jüpür albümlerinde gördüğümü anımsadım.

Bütün bunların çok hazin olduğu birden kafama çarpıldı. Agnes bugün ve geleceği olmadığı için geçmişi yaşıyordu. Gerçekle yüzleşmekten, artık genç ve güzel olmadığı ve sanat dünyasında aranmadığı gerçeğini kabullenmekten kaçınmak için her gün anılarını bir hayal tezgâhında örüyordu. Özetle kadın, yetenekli kiracıları aracılığıyla yaşıyordu. Bize anlattıklarının ne kadarının bir hayal yumağının parçası olduğunu merak ettim.

Trisha, «Mektup bu odadaysa büyük bir olasılıkla yazı masasının üstündedir,» dedi.

Yazı masasının başına giderek üstündeki kâğıt yığını karı tırmaya koyulduk. Yıllarda faturalar, kişisel mektuplarla, tiyatro dergileriyle'vi reklamlarla karmakarışık durumdaydı. Cutler Nine'nin mektubunu onların arasında bulamadık. Trisha çekmeceleri açıp içlerini karı tırdı, ama mektup orada da yoktu.

Bir ara koridorda ayak sesleri duyar gibi oldum ve gürültü yapması için Trisha'nın omzuna dokundum. Kulak verdiğimiz de bir şey duyamadık.

«Gitsek daha iyi olacak,» dedim.

«Bekle.» Trisha, odanın içinde gözlerini gezdirdi. «O mektup büyük bir olasılıkla kaçık kafasının içindeki bir sahnenin parçası olmuştur. Gizli bir mektup...» Trisha yüksek sesle düşünüyor, odayı amatör bir dedektif gibi gözlemliyordu. «Geçen yıl sahnelediğimiz bir piyes vardı,» diye mırıldandı. «Bir polisiye oyun... Agnes de oradaydı kuşkusuz.»

Genç kız yavaşça yata başına doğru yürüdü.

«Böyle, Trisha. Unutalım bunu,» diye yalvardım. Öyle ya, Bayan Liddy odasından çıkacak olsa, bizim bu odada oldu umuzu mutlaka duyardı. Trisha o düşünürken benim susmam gerektiğini anlatmak ister gibi elini kaldırdı. Sonra, yorganı biraz kaldırdı, yere çömelde ve elini ıhteyle karyolanın yaylarının arasına soktu. Elini yata başının kenarı boyunca gezdirdi, bir şey bulamayınca da aynı şeyi yapmak için yata başının öbür yanına geçti.

«Trisha» dedim.

«Bekle.»

Trisha yine yere çömelerek görüş açımdan çıktı. Ben geri çekilip kapıya kulak verdim. Birkaç saniye sonra Trisha gülümseyerek döndü. Mektup elindeydi. Yazı masasının başında buldu. Trisha mektubu bu zarfın içinden çıkardı ve küçük Tiffany lambasının ışığında masanın üstüne yaydı. Başındaki satırları yavaşça okudum.

«Sevgili Agnes,

«Bildiğin üzere torunum Davın'un Bernhardt Okuluna kaydını yaptırдыm ve Bay Updike'dan senin evine yerleştirilmesini istedim. Dostluğumuza güveniyorum. Böylesine ağır bir yükü omuzlarına yüklemek beni çok üzüyor, ama inan bana, sen son umudumsun.

«Bu torun hepimiz için korkunç bir sorun oluyordu. Gelinim peri

an oldu ve sonuçta birbiri arkasından sinir krizleri geçirdi. O lum Randolph'un ailemizdeki... bu... bu kötü tohum yüzünden ne kadar yalan-
dını sana dünyada anlatamam.

« in inanılmayacak yanı kızın gerçek bir müzik yetene inin olması. Gitti i okullarda pe pe e suç i leyerek ba nını derde soktu. Suçlarının çinde cinsel suçların da bulundu unu söylememe gerek yok. Onu sanat yetene ini geli tirecek bir okula yollamanın belki bir yararı olur diye dü ündüm. Dikkatini yeteneklerine verirse, kim bilir belki daha az suç i ler.

«Gerçekte suç hepimizin. Onu ımarttık. Randolph bebekli inden beri onu arma an ya muruna tutmu tur. Otelde bir gün bile çalı maya yana mamı tır. Ondan neyi yapmasını istersek, hemen yakınmaya ba fir.

«Ayrıca, korkarım ki insanın yüzüne kar ı yalan söylemekten çekin-
meyen sinsi bir yaratık oldu. Ya lı konuklarımızdan birinin ziyetini çala-
cak kadar ileri bile gitti.

«Benim tüm uyarılarıma kar ın, üzerinde kötü etkisi olan bazı okul rkada larıyla ba lantılarını sürdürebilir. Buna kar ı uyanık ol ve kuralla na ba lı kalmasını ve görevlerini yerine getirmesini sa la. Bu konular-
a yakında seninle daha ayrıntılı olarak konu aca ım.

«Böylesine sorunlu bir çocu u kabul etmeye razı olmana benim ve ütün ailemin ne denli minnettar oldu unu bilemezsin.

«Her ikisi de çok iyi yeti mi birer çocuk olan Philip ve Clara Sue erinde kötü etkisi olmasından korktu umuzu da ayrıca belirtirim.

«Seni unutmayaca ıma güvenebilirsiniz.

Sevgilerimle,
Lilian Cutler.»

Trisha yüzüme öyle bir baktıktan sonra kolunu omuzlarıma dola

«Bütün mektup koskoca bir yalan,» dedim. «Acımasız, feci bir

lan. Demek kötü bir tohum, cinsel suçlar i lemi , ımarık, yalancı bir z, üstelik de bir hırsızımı m ha!» Gözya larını arasında, «Üste ik nenden nefret ediyor, nefret!» diye geveledim. «Clara Sue üzerinde tü bir etkim olaca nını yazdı ına inanamıyorum. Onun bana ve mmy'ye yaptıklarının bazılarını biliyorsun.»

Trisha eli hâlâ omzumun üstünde oldu u halde, «yi ama senin hakkında böyle eyler söylemesini bekliyordun,» dedi.

«yi de bütün bunları yazılı olarak görmek bamba ka. Cutler Nine hayatımda rasladı im en zalim, en i renç kadın.» Di lerimi gıcırdatarak ekledim. «Ondan öğ almanın bir yolunu bulabilmeyi isterdim.»

Trisha, «Sen ba arılı ol yeter,» dedi. «Olmadı ını söyledi i her ey ol.»

Do ru gibilerden ba ımı e dim. «Haklısın. Daha da çok çalı aca ım ve her pekiyi ya da övgü al ımda, bunun, onun yüzüne vurulmu bir tokat oldu unu dü ünece im.»

Trisha korkunç mektubu tekrar zarfının içine sokarak, «Bunu yeri ne koymalıyız,» dedi. Zarfı tekrar ilteyle yayların arasına kaydırık, sonra da Agnes'in yatak odasından sessizce dı arıya süzıldük. Ancak tam merdivene yöneldi imiz sırada durup arkama bakaca ım tuttu. Karanlıkta bir çift gözün bizi izledi ini hissetmi tim. Bir gölge kımlıdı.

Trisha benim durdu umu farketmemi ti. Merdivene do ru yürüme ye devam etti, ama ben bir, iki adım geriye gidince sırtını duvara yapı tırmı olan Arthur Garvwood'u gördüm. O kadar zayıf oldu u ve her zamanki gibi siyah gömlek ve pantolon giydi i için onu görmek hemen hemen olanaksızdı. Onu gördü ümü farketmemi olması olanaksız oldu u halde, ileri çıkmadı. Bunun yerine, duvara yapı mayı ve karanlık a sı ınmayı sürdürdü. Bir ara Trisha'ya seslenmeyi dü ündümse de, hemen vazgeçtim. Arkada ımın arkası sıra odamıza döndüm. Ama kapıyı arkamdan kapar kapamaz ona her eyi anlattım.

«Yani orada karanlıkta durmaya devam mı etti?» diye sordu.

Evet der gibi ba ımı e dim ve olay beni ü üttü ü için kollarımı gö sümün üstünde kavu turdum.

Trisha içimi rahatlatmaya çalı tı. «Bizi gözetledi imi bilmemizi istemiyor. Hiç korkma, Agnes'e bir ey demeyecektir.»

Ama ben hâlâ ku kuluydum. «Gizlice Agnes'in odasına girece imizi nereden bildi?»

«Belki bizi sadece izlemi tir ya da...» Trisha'nın gözü kapıya gitti. «Konu malarımızı dinlemi de olabilir. Ama bir yakalarsam çok pi man ederim onu.» Trisha omuzlarını silkti. «Bo ver. Acayip yaratı ın biridir.»

Peki dedimse de, bunun söylemesi kolaydı. Arthur'un ince silueti

kafamdan gitmiyordu. Bir an, acaba hayal gücümün kurbanı mı oldum, sadece bir gölge mi gördüm, diye aklımdan geçirdim. Onu odasına dönerken acaba yakalar mıyım diye gidip kapıyı araladım. Ama hiçbir ey göremedim.

Trisha yine, «Onu bo ver,» diye önerdi. «Tatlı canını üzme de -mez.»

Bunun üzerine kapıyı kapadım, Trisha da ödevlerimizi yaparken müzik dinlememiz için gidip radyoyu açtı. Sonradan mektup aklımdan çıkmadı ı için uyuyana kadar acılar içinde kıvrandım. Bana Davvn olan adımın Eugenia olarak de i ece ini söyledi i ilk kar ıla mamızla kaçırıl mamdaki rolünü ke fetti imi ona açıkladı ım son tartı mamız arasında Cutler Nine'yle aramda geçen her bir konu ma ve yüzle meye ili kin anılar kafamın içinde fir fir dönüyordu. Yenilgiyi kolay kolay kabullenen bir kadın de ildi o. Dü üncesi bile beni ürküten yollarla intikamını alma yı bilecekti.

Yaz döneminin sonunda Bernhardt Okulu kapandı. Bazı son sınıf ö rencileri çalı mak ve kabul sınavlarına hazırlanmak için kaldılarsa da, ço u ö retmenlerle ö renciler yaz ve sonbahar sömestirleri arasındaki kısa aradan tatile, çıkarak yararlandılar. Ben otele dönmemeye karar ver mi tim. Dönmeyi istemiyordum, ama zaten oteldikilerin hiçbiri de, annem dahil, de il dönmemde ısrar etmek, dönüp dönmeyece imi sor ma dı bile. Agnes de bunu bekler görünüyordu.

Trisha da evine döndü tabii. Bu yüzden onu ktnayamazdım. Anne B yle babasını,, erkek arkada ını ve bazı çocukluk arkada larını özlemi ti Benim de onunla gitmemde çok ısrar etti, ama ona sadece köstek olaca ımı dü ünüyordum.

, Trisha, «Belki sonra fikrini de i tirirsin,» diyerek, eyaletin evinin bulundu u kesimine nasıl gidece imi ayrıntılı ekilde yazıp çizdi.

«Seni birkaç gün sonra ararım ve gelmen için ba ının etini yerim,» diye uyardı. «Seni burada yalnız bırakaca ım için. çok üzülüyorum,» der ken a lamak üzereydi.

Gerçekten de yalnız kalacaktım. Arthur Garvwood bile gitti. Annesiy le babası, Trisha gitmeden bir gün önce onu almak için u ramı lardı. Biz de o sırada a a ıda oldu umuzdan Agnes, Trisha'yla beni Art

hur'un annesi ve babasıyla tanı tırdı. Bay ve Bayan Garwood'u görünce Arthur'un evlat edinilmi olabilece ini dü ündüm. Delikanlı her ikisine de zerrece benzemiyordu çünkü. Babası kısa boylu ve dazlak kafalıydı. Buldog gibi yumuk yumuk bir yüzü, sıkımlı gibi küçük bir a zı ve boncuk gibi sarı gözleri vardı.

Arthur'un annesi ise kocasından üç, dört santim daha kısa boylu ve armut yapılı bir kadındı. Kızılımsı sarı saçları, uçuk mavi gözleri ve çok açık teni vardı.

Arthur'la payla tıkları tek özellikleri bence somurtkan ki ilikleriydi. Hemen hemen hiç konu muyorlar, o günkü programlarını uygulamak dı nda hiçbir eyle ilgilenmiyor gözüküyorlardı. Bir tür i le karı ık tatile çıkıyorlardı. Boston'da bir oda müzi i resitaline katıldıktan sonra, kent in müze gibi ilgi çekici yerlerini dola acaklar, oradan da Cape Cod'a gideceklerdi. Arthur aslında gitmeyi pek istemedi, ama onlar ısrar ettiler. Delikanlı kimseyle vedala madı, ama ön kapıdan çıkarken dönüp, bana o melankolik bakı lı, iri gözleriyle baktı. İlk kez olarak ona fena halde acımı tım.

Herkes gidip de ben yukarıdaki odamda yalnız kalınca böylesi bir yalnızlık duyaca mı tahmin etmemi tim. Biraz kitap okuduktan sonra, günlük tutmak için dı arı çıkıp bir defter satın almaya karar verdim. ngilizce ö retmenimiz ba ka nedenlerle böyle bir ey yapmamızı önermi ti. Bizim sonradan bir ödev yaparken yararlanabilece imiz izlenimler ve tanımlamaları kaydetmemizi istiyordu. Ben ise duygu karma ama anlam vermeme yardımcı olması için günlük tutmayı istiyordum.

Gündüz saatlerinde Bayan Liddy'ye yardım ederek vakit geçirdim. Kendisi yaz tatilinin sonundan evi tepeden tırna a temizlemede yararlandı nı söylemi ti.

«Genellikle burada kimse olmaz,» dedi, ama bu sözlerinde içerleme yoktu. Arkasından hemen gülümsedi.

Teker teker bütün odaları temizlemek, otelde oda hizmetçisi olarak çalı mamı bana anımsatmı tı. Oteldeki bazı dostlarımla merak ediyordum. Örne in, ailenin ba kâhyası Bayan Boston'un ve beni Bayan Dalton'a götürmekle kaçırılmamın sırrını ö renmeme bilme-yerek yardım eden Sissy'nin...

Çalı malara balıklama atladım. Diz çökerek yerleri silip fırçaladım,

möblelerin tozunu alarak ve onları cilalayarak yeniyimi gibi parlamalarını sağladım. Pencerelemi de yıkadım ve en ufak bir toz zerresi kalmayınca caya kadar temizledim. Sonuç olarak, camların parlıtısından pencerelemin açık mı, kapalı mı oldukları hemen hemen belli olmuyordu. Bayan Liddy arada bir temizlediği bir odadan çıkarak, benim bulduğum odanın kapı aralığında ellerini kalçalarına dayayarak duruyor ve bakanı sallıyordu. Akşam do ru çalı mamı görmesi için Agnes'i de getirdi.

Bayan Liddy ellerini çırparak, «Harika, de il mi Agnes?» dedi. «Hiç bu kadar sıkı çalı an ö rencimiz olmamı tı sanırım. Londra'daki pansiyonumuzda annem bile odalarımızı bu kadar parlatmayı ba aramazdı.»

Agnes sa a sola baktıktan sonra, «Öyle,» diye do ruladı. «Bir mektup yazıp bunu büyükannene söylemeliyim.»

«Öyle ya,» dedim. «Niçin o mektubu yazmıyorsunuz? Ama çalı mamın) nedeni o de il. Benim kadar ımarık ve bencil olan birinin nasıl Olup bu kadar iyi oda temizlemeyi bildi ini de ona sorabilirsiniz.» Bu ion cümleyi eklerken dudaklarında hafif bir gülümseme dola tı.

Agnes, «Belki de de i iyorsundur,» diyerek beni öfke çinde bırakıp gitti.

Vaktimi müzeleri gezerek ve Be inci Caddede ma azaların vitrinle ilmi seyrederek geçiriyordum. Bir ak am Plaza Oteline girerek lobide Bturdum ve otele girip çıkan ık giyimli insanları seyre koyuldum. Jimmy ile benim de burada mutlu bir hafta geçirdi imizi dü lüyordum. Birkaç güzel elbise satın alacaktım, sonra pahalı bir lokantaya girecek, hftta belki balo salonunda dans bile edecektik. Uzun boylu ve güçlü lImmy'mi, dudaklarında hafif bir gülümsemeye kara gözlerini üzerime Ökl ini, beni kollarında tutarken ellerinin sıcaklığını ve koruyuculu unu dü ündükçe haz verici ve ürkütücü ürpertiler vücudumda dola ıyordu.

Hiç ku kusuz Jimmy giyinip süslenmek, pozlar takınmak ve olma- dı ı bir ki iyimi gibi davranmak istemeyecekti. Ama kim bilir askerden Söndükten sonra, belki farklı olur, biraz daha ya lanmı ve daha haris olabilirdi. Niçin benimle aynı eyleri istemeyecekti?

Do al Bilimler Müzesinden döndü üm bir gün oturma odasında kildim ve piyanoda bir melodiyi çalmayı denedim. Agnes'in geldi ini duymamı tım. Ama sonra odada benden ba ka birinin de bulundu unu hissetmi gibi dönünce, onun orada durup bana garip ekilde baktı

ını gördüm. Önce ondan izin istemeden piyano çalmama kızdı nı s
dım.

Ama o, «Babam yetenekli bir piyanistti,» dedi. «Ama bunun
erkek için onurlu bir meslek olmadı nı dü ündü ü için yetene ini gel
tirmedii.»

«Á. Öyleyse sanat yetene iniz size ondan miras kaldı, Agnes.»

«Evet, belki,» dedi. Onu hiç bu kadar hüznüü gördü ümü anıms
mıyordum. Siyahlar giymi , pek az makyaj yapmı ve hiç ziyet takm
mı tı. Bunun onun için ola andı ı oldu unu dü ündüm.

«Erkek ve kızkarde leriniz var mı? Albümlerinizde öyle bir resi
görmedim,» dedim.

«Hayır, tek çocuktum,» dedi. «Annem beni do ururken o kadar ZQ
lanmı ki ba ka çocuk yapmayaca ina yemin etmi .» Agnes içini çektij

«Peki, hiç evlenmeyi istemediniz mi?» diye sordum. Bana nasıl ba",
tı nı görünce, özel hayatına burnumu soktu um için beni ha layaca"
nı sandım.

Ama birden gülümsedi. «Evlenmem için pek çok fırsat çıktı, a
ben oldu bitti evlenmekten korkardım,» diye itiraf etti.

«Korkar mıydınız? Niçin?»

«Evlili in, kanatlarımı kırıp beni güzel bir kanarya gibi yaldızlı
kafese hapsedmesinden korkuyordum. Kafesin içinde yine arkı söyle
dim, ama sesim özlem ve gerçekle memi hayallerle dolu olurdu. Hay
tı sahnelerde geçen birinin, iyi bir e ve anne olması çok, çok güçtür
Agnes imdi nutuk çeker gibi konu uyordu. «Sanatçılar ba ka bir cin¹
tir. İlk a kızın sahne oldu unu, sevdiklerimize verdi imiz söz ne olu
sa olsun, ilk a kızıma hiçbir zaman ihanet etmeyece imizi ve ne olur
olsun mesle imizi ba ka emeller u runa feda etmeyece imizi söyl
mekle neyi kastetti imi zamanla sen de anlayacaksın.

«Bu ıklar yanıp alkı lar kula ımıza dolunca bize bir eyler olu
Yani seyircilerimizle a k yaparız.» Agnes sahnedeymi gibi oturma od
sında bakı nı dola tırarak ekledi. «Senin anlayaca ın bunca yıldır evli
dim ben, ama tiyatroyla evliydim.»

Dü lerimin arasında bir seçim yapmak zorunda kalaca ım dü ü
cesinin bana duyurdu u karamsarlıkla bir yandan bo u arak, «Á
hem arkıcı olmam hem de bir kocamla çocuklarımla olmas ı mümkü

de il mi sizce?» diye sordum.

«Zordur,» dedi Agnes. «Her ey kocana, ne kadar anlayılı ve sevecan oldu una ve de korkunç derecede kıskanç olup olmamasına bandır.»

«Niçin kıskanç olsun ki?»

«Seni ba ka erkeklere bakarak arkaları söylerken, onlara öpükler yollarırken ve onlara a kını ilan ederken görece i ve sen bütün ininleri, seyircileri o erkekleri sevdi ine inandıracak biçimde yapacanın

- Çı.»

Bütün bunlar daha önce hiç aklıma gelmemi ti. Kalbim gö sümün çinde külçe gibi a ırla mı ti. Jimmy'yi, seyircilerin arasında oturdu u yerden Agnes'in söyledi i eyleri yaptı im sırada beni seyrederken göz lorimin önüne getirmeye çalı tım. Jimmy'nin, dı dünyaya katı göründü ü halde, çok kolay incindi ini ben çok iyi biliyordum.

Agnes övünmeyi sürdürdü. «Ama bazı genç erkeklerin kalplerini paramparça etmeyi becerdim yine de.» Dolaplardan birine do ru yürü ün «Kilit altında tuttu um u vazunun içinde ne var biliyor musun?»

Ben o vazunun sadece de erli bir antika oldu unu zannetmi tim. «Hayır, bilmiyorum. çinde ne var?» diye sordum.

«Sanford Littleton'u külleri var. O genç adam bana delice â ıktı. lılihar etmeden önce yakılmasını ve vücudundan kalacak olanların hana verilmesini vasiyet etmi ti.» Agnes tiz bir kahkaha attı. «Öyle lomurtma canım. Bütün hayatını imdiden planlaman zorunlu de il ki.»

Somurtmuyordum, sadece ok olmu tum. Agnes tam odadan çıkaca ı sırada dönüp bana baktı. «Bugün sana bir mektup geldi,» dedi.

«Bir mektup mu geldi?»

«Evet. Bayan Liddy, çar afları yukarı çıkarırken onu odana bıraka caktı.»

«Te ekkür ederim,» dedikten sonra yukarı ko unca mektubu yata (Jimin üstünde buldum. Aslında, Jimmy'den, New York'a gelmekle ilgili planlarından söz etti i bir mektup bekliyordum, ama zarfın üstüne bakınca buraya Cutler Koyu Otelinden yollanmı oldu unu gördü. Zarfım Öbür yüzüne bakınca, açılıp seloteyle tekrar kapatılmı oldu unu l.itkettim. Ama yazılı olan adla adresi görünce kalbim duracak gibi oldu. Mektubu yollayan Longchamp Baba'ydı: babam oldu unu sana

rak büyüdü üm ve bugün hâlâ Randolph Cutler'e kıyasla daha ço-
baba olarak gördü üm adam.

Kendimi yata in üstüne attım ve aceleyle zarfı yırttım. Mektubu
ba indaki tarihten yakla ık üç hafta önce postaya verilmi oldu un
gördüm.

Üç hafta ha! Ne kadar feci, diye dü ündüm. Otelde ne kada-
zaman alıkonmu tu acaba? Ve ben onun, Cutler Nine tarafından okun-
du unu biliyordum. Böyle bir ey yapmaya ne hakkı vardı onun?

İndilik öfkemi unutmaya çalı tırma da, bu üç saat boyunca solu-
umu tutmaya çalı mam gibi bir eydi. Mektubu okurken öfkemde
hâlâtitriyordum.

«Dawn yavrum,

«Hapishaneden çıktı mı sana haber verebildi im için çok mutlu-
yum. Bu i in nasıl ve niçin bu kadar hızlandı ndan emin de ilim, ama
hapishane müdürü günün birinde beni ça irtarak, artlı tahliye duru-
mamın öne alındı nı bildirdi. Fakat bu hikâyenin en kötü tarafı hapisha-
nede geçirdi im günler de il. En kötü tarafı, sana, Jimmy'ye ve Fern'e
ne kadar acı verdi imi bilmem. Öyle olmasını istemezdim ve bu yüzden
çok üzgünüm. E er benden hayatının sonuna kadar nefret edersen hiç
a mayaca im. Zengin olan asıl ailenin yanında oldu una göre, artık
iyi bir hayatın oldu unu ümit ediyorum. En azından eskiden oldu u
gibi kuru ları sayman, ondan, bundan vazgeçmen gerekmeyecek. Artık
yemekte tahıl ezmesi ve patatese paydos.

«Kendime iyi bir i buldum. Hapishane makamları buldular o i i.
Büyük bir çama ırhanede temizlikçi olarak çalı ıyorum, i yerimden pek
uzak olmayan minik bir dairem de var. Bir otomobil alacak kadar para
biriktirmem için epey zaman geçmesi gerekecek, ama tahliye ko ulla-
rından dolayı zaten fazla uzaklara gidemem.

«Hepsinden ho u, Jimmy'nin bana mektup yazması ve telefon
etmesi. Yne iyi arkada olmak üzereyiz ve onunla çok gurur duyuyo-
rum. Seninle de haberle meyi sürdürdü ünü söyledi. Fern'in yabancıla-
rın yanında ya aması beni çok üzüyor, ama bana, gereksinimlerini faz-
lasıyla sa layabilecek varlıklı ki ilerinin yanında kaldı nı söylediler.

«İleride bir gün onu geri alabilmeyi diliyorum. artlı tahliyemle ilgile

nen görevliye bu konuyu açtım, ama bana henüz bir ey söyleyemeyece ini belirtti. Ancak aile, Fern'i evlat edindi i takdirde, büyük sorunlarla kar ıla aca ımı gizlemedi de. i düzeltmek için bir avukat ordusu gerekirmi , ama suçlu ben oldu uma göre, ikâyete hakkım yok, de il m?

«Her neyse, size verdi im acıları ve üzüntüleri dü ündükçe çok acı duydu umu sana söylemek için bu mektubu yazdım. Sen daima iyi bir kı/dın ve ben baban oldu um için hep gurur duymu umdur. Gerçekte baban olmadı ım halde...

«Gerçek u ki, Sally Jean'e, sana, Jimmy'ye ve Fern'e duydu um özlem yüre imi paramparça ediyor. Bazı geceler uyuyamıyor, sadece geçmi leri anımsıyorum. Evet, güç günler geçirdik, ama bir aileydik biz.

«Evet, hepsi bu kadar. Belki seninle ben bir gün yine kar ıla acaı . Ama benimle artık hiçbir alı veri inin olmamasını istersen, seni suçlayacak de ilim.

«Baban»

Not: Kendimi hâlâ baban olarak dü ündü üm için mektubumu öyle imzaladım.

Mektubu gö süme bastırdım ve yata ın üstünde bir ileri bir geri IB lanarak hıçkırmaya ba ladım. O kadar çok a ladım ki, mideme sancı girdi. Yüzümden süzülen gözya ları yorganımı ıslatmı tı. Sonunda Longchamp Baba'nın mektubunu günlü ümün yapraklarının arasına Boktum ve ona mektup yazmak üzere masamın ba ina geçtim.

Longchamp Baba'ya, ondan nefret etmedi imi ve her eyi bildi i mi yazdım. Tekrar bulu aca ımız günü de iple çekti imi belirtmeyi unuttum. Sayfalar doldurarak ona, oteldeki hayatı, gerçek ailemin ne kadar kötü insanlar olduklarını ve bir yı ın parası olan bir aileden olmanın benim için hayatı kolayla tırmadı ını yazdım. Bundan sonra Longchamp Babama New York'u ve okulumu anlattım. Mektup o kadar kalın oldu ki, onu zarfın içine sıkı tırana kadar çok u ra tım. Sonunda zarfı kapatıp mühürledim ve postalamaya ko tum. Mektubunun önce otele lldip orada uzun zaman alıkonmasının yol açtı ı gecikme yüzünden,

Longchamp Babam, belki de onunla bundan böyle hiçbir alı veri imi olmamasını istedi imi zannetmi ti. Gerçe in hiç de öyle olmadı ını on bir an önce duyurmak istiyordum.

Trisha o ilk hafta birkaç kere telefon ederek, bir otobüse atlay onu ve ailesini ziyarete gelmemde ısrar etti. Ona Agnes'le aramdaS garip konu mayı ve vitrindeki kavanozun içinde neyin bulundu un; anlattım.

Trisha, «Oh be, o hikâyeye inanmıyorum,» dedi. «Bir piyeste! ödünç aldı ı bir tema bu.»

«Dilerim haklısındır. İmdi o odaya her giri imde tuhaf oluyorum.»

Trisha'ya ziyaretine gelmeyi ciddi olarak dü ünece imi vaat ettirirj ama sonra bir sabah erken saatte çok ho bir sürprizle kar ıla tım.

Agnes kapımı vurarak Bayan Steichen'in telefonda oldu unu vj benimle konu mak istedi ini haber verdi.

Ö retmen, «Zamanından önce okula döndüm,» dedi ve bü kadaj her eyi açıklı a kavu turmu gibi konu masına ara verdi.

«Evet, efendim?» dedim.

«Bugünden itibaren her sabah saat dokuzla on arasında bir saaj bo zamanım var,»

«Evet, efendim. Orada olaca ım. Te ekkür ederim,» dedim.

Bayan Steichen, «Çok iyi,» diyerek telefonu kapadı.

O özel derslere giderken sanki uçuyordum. Bayan Steichen'in bana kar ı tavrında bir de i iklik sezinlemi tim. Sesi daha yumu akt komutları da daha sevecen bir tonla veriyordu. Aynı zamanda, öbüj ö retmenlerimin, hatta bana ders vermeme olan ö retmenlerin bila Bayan Steichen'den aldı ım özel dersleri duyunca, bana farklı davran; dıklarınıfarkediyordum. Birden Önlenni tim sanki.

. Yaz tatilinden ilk dönen Trisha oldu. Birlikte geçirdi imiz ilk saat üç saatlik konu mayı sı dırdık. Arkada ıma NewYork'ta yaptıklarımı y Bayan Steichen'le derslerimi anlattım. Trisha çok heyecanlanmı 1 etkilenmi ti. Ondan sonra ona, Longchamp Babamdan gelen mektub gösterdim. Trisha mektubu okudu ve a ladı. Otelde ne kadar zaman ah konmu oldu unu ve okundu unu anlattı ımda da isyanını ba ırıp ça rarakdile getirdi.

Sonradan ünlü dondurmaları gazozlarımızdan içmek ve paralı pikabı dinlemek için George'un büfesine gittik.

A ır adımlarla eve döndük. Yaz sonunun çok sıcak ve nemli bir günü oldu undan, güne in yüksek binaların arkasına dü mesiyle olu |ftn gölgelerle Do u Nehrinden esen hafif melteme ükrettik. Trafikle yiyaları yaz bile yava latamıyordu. NewYork'un kendine özgü bir ritmi oldu unu ve orada ya amakve çalı mak isteyenlerin, bu ritmi benimsemekten ya da altında ezilmekten ba ka seçenekleri olmadı inı gözlemliyordum.

Eve geli imizde beni ikinci bir sürpriz bekliyordu. Agnes gülümseyerek oturma odasından çıktı.

«İyi ki zamanında döndün,» dedi. «Bir erkek konu un var, Dawn.»

«Konu um mu var?» Omuzlarımı silkerek Trisha'ya baktım.

Jimmy'nin, önce telefon etmeden gelmeyece ini dü ünüyordum. Oturma odasının kapısına yürüdük, fakat içeriye baktı m an ayaklarımın llttnki yere mihlandı inı hissettim. Çünkü orada oturup bana güümse yen konuk Philip'den ba kası de ildi.

Kanepede arkasına yaslamı , bir kolunu bunun arkalı ina dayamı dırımında, «Ho geldin Dawn,» dedi. Gür ve dalgalı saçları, alaylı bakı lı lacivert gözleriyle her zamankinden daha yakı ıklı görünüyordu. «Okula dönmeden önce seni görmek için bir gün ayırabildim,» dedi.

Agnes, «Ne kadar güzel, de il mi?» dedi gülümseyerek. Ben tek ltlme söylemedim. Kadın benim gülümsernedi imi görünce, «Trisha'yı Hiçin a abeyinle tanı tırmıyorsun?» diye sordu.

«Onun gelmesini istemi de ilim,» dedim ters ters.

«Ne?» Agnes bir açıklama bekler gibi Philip'in yüzüne baktı.

O kendine güvenli gülümseyi i Philip'in yüzünden silinmi ti. «Aile 01 n birini görmenin seni sevindirece ini dü ünümü tüm,» dedi.

«Yanılmı sın,» dedim. Kanımın yüzüme hücum etti ini hissediyor

• inn Midem.de öfkeyle korkudan allak bullaktı. Dudaklarıyla ellerinin l it il t M vücudumun üstünde dola tı inı anımsamadan Philip'e bakamı yo11111m. «Seni görmek istemiyorum. Beni rahat bırak!» diye tısladım.

Böyle diyerek ters yüzü dönüp merdivene ko tum.

Agnes, «Dawn!» diye ba ırdı. «Derhal buraya dön!»

Basamakları iki er iki er tırmanarak odama kapa ı attım ve kapısı

nı arkamdan çarptım. Bundan sonra kendimi yata nın üstüne fırlattım v kollarımı gö sümde kavu turarak gözlerimi tavana diktim.

Çok geçmeden Trisha içeri girdi. Kapaıyı arkasından yava ça kapa dı ve a zı a kınıktan açık halde bana bakakaldı.

«Öz a abeyine bunu nasıl yapabildin?» diye söylendi. «O kada yakı ıklı.ki. Çok da nazık ve terbiyeli görünüyor. Yani sana eziyet eden ler yalnızca Clara Sue'yla Cutler Ninen de il miydi?»

«Ah Trisha,» diye inleyip alt duda mını ısırđım.

«Ne diyorsun?» Arkada m gelip yatakta yanıma oturdu.

«Arthur'un ben yıkanırken banyoya girdi i gün niçin o kadar sini lendi imi sordu un zaman sana yalan söylemi tim,» diye itiraf ettim.

«Yalan mısöyledin?»

«Bana saldıranın otelin bir görevlisi oldu unu söylemi tim.»

«Peki, öyle biri de ilse, kimdi?»

«Philip'di,» dedim. «A abeyim.» Yüzümü yastı mın içine göm düm. «O kadar utaniyorum ki,» diye inledim. «Bir de o ahlâksız, aramız da hiçbir ey olmamı gibi buraya kadar gelmeye cüret etti.»

«Ne kadar feci,» dedi Trisha. Saçlarımı ok uyordu. «Zavallı Öawni Unutman gereken o kadar çok ey var ki.»

Dönüp ona baktım. Artık hayatıma imrenmedi ini görebiliyordum! Kendi hayatının benimkinin yanında sıkıcı görünmesine artık hiç ese etmeyecekti. Gerçeklerle yüzle mek beni istedi imden de çabuk olgun la tırmı tı, ama ba ka seçene im yoktu.

Jimmy'nin Ziyareti

Philip a a inip onunla konu mayaca mını sonunda anlayınc çıkıp gitti. Bana bir kutu çikolata getirmi ti. Bunu Agnes'e vererek yakın bir gelecekte yine gelece ini bana bildirmesini rica etmi ti.

Agnes, «A abeyin çok kırıldı,» dedi. «Ne kadar da ho bir gen adamı .» Orta ya lı kadın içini çekerek bana sert sert baktı ve ba ın salladı. «Kibar bir genç hanımın senin yaptı ın gibi davranması olaca i de il,» diye beni ele tirdi. «Büyükannen hal ve tavırlarının burada geli- ece ini ümit ediyordu.»

Uygunsuz bir kar ılık vermemek için kendimi güç tuttum. Agnes'e ırıp ça ırnak, ona, neden söz etti ini bilmedi ini söylemek istiyorm. Ba ımdan ne kadar feci eylemler geçti i ve asıl hal ve tavrını düzeltmesi gerekenin, ben de il, oteli bir çiftlikmi , biz hepimiz de onun köleliğini iz gibi herkesi ezen Cutler Nine oldu u hakkında hiçbir fikri yok onun. Ama hiçbir şey söylemedim. Bunun yerine, sıra bende oldu u in Bayan Liddy'ye yardım etmeye gittim. Ona Philip'in getirdi i çikolaları verdim, o da bu arma anı sevinçle kabul etti.

Agnes ak ama do ru eski havasına döndü. Hafta sonunda, Barry ore'ların tiyatroya yaptıkları ba ı onuruna verilecek yeme e katılacağı için heyecan içinde bir odadan ötekine ko uyordu. Ethel ve John kında bir sürü anekdot anlatıyor, Lionel Barrymore'un yıldızı oldu u prodüksiyonda rol aldığı nı iddia ediyordu. Ama ak ama do ru tüm yecanı, gelecek olan öbür konuk ö rencilerin üzerinde odakla tı.

Ertesi gün Beldock ikizleri ilk gelenler oldu. Agnes onlarla ve ailelele tanı mamız için Trisha'yla beni a a ıya ça ırdı, ikizlerin on dört nda olduklarını biliyordum, Trisha onların ufak tefek olduklarını söy i inde de ne kadar ufak tefek olduklarını dü ünememi tim. 1.50'yi mayan boylarıyla oyuncak bebek gibiydiler. Ama dü me gibi minik runları ve hokka a ızlarıyla çok cici eyleydi. Kahverengi gözleri ve nı biçimde kestirip pembe kordelelerle süsledikleri saman renginde çları vardı. Yne e olan pembeli beyazlı elbiseler giymi lerd i, ayakla da ise mokasen ayakkabılar vardı. Birinin ötekine bakmasının, ayna kendisini seyretmesinden farksız oldu undan emindim. Yanakların ki gamzeler bile tıpatıp aynı yerdeydi.

Birbirlerinin hareketlerini sezinlemelerine ve çok kez birbirlerinin mlelerini tamamlamalarına hayrandım. Trisha bana Samantha'yam dendi ini, Beneatha'yı ise arkadaş larının Bethie diye ça ırdıkların ı ylemi ti. Her ikisi de klarnet çalıyorlardı ve kendi bran larında o dar iyiydiler ki, bu küçük ya ta bile orkestrada birinci sıradaydılar.

Ama ben onlardan da çok, genç ve enerjik bir çift olan anne ve balarından etkilenmi tim. Baba yakı ıklı, sa ıklı ve çok çekici tavrılı ı bir Amerikan erke iydi. En azından bir seksen boyundaydı ve grim mavi gözlerini ortaya çıkaran güne yanı ı bir yüzü vardı. Çocuklar çük yüz çizgilerini ve zarif ellerini belli ki annelerinden almı lardı.

Kadının sıcak bakılı mavi gözleri ve de me di macunu reklamını yalancı çıkarmayacak parlaklıkta bir gülümseyi i vardı. Sesinin tatlı sıcaklığı ve ikizlere sarılıp onları öperkenki sevecen tavrı çok hoşuma gitmişti.

kızların mutlu çocukluklarına ne kadar imreniyordum. Daima güvenlikte ve rahat, ideal küçük aileyi oluşturluyorlardı. Longchamp Anne ve Baha'yla ya da isim zamanlar evimizde sevgi var olmasına vardı ama, bizi beslemek, giydirmek ve barındırmak için yeterince para kazanmaya çalışmanın stresi Longchamp Baha'nın, ço u zaman asık suratlı ve üzüntülü olmasına yol açıyordu. Anne hakkında tek anımsayabildiğim ise, sürekli hasta veya yorgun ve yenik oluydu. İmdiğim ailem dersiniz kusursuz olmaktan çok uzaktı.

Bazı çocukların mutlu evlerde doğacak kadar şanslı olmalarına yol açan neydi? Rüzgâra savrulan tohumlar gibi miydik biz, yani kimimiz zengin ve bereketli topraklara dü erken, bakaları da gölge ve karanlıklar içindeki kurak ve çorak topraklara dü üp güne ışına do ru santim santim savaşımı veriyordu? Merak ediyordum: Bay ve Bayan Bel dock gibi biri, birinci kar ılımamızda bana öyle bir bakıp ne kadar mutsuz oldu umu ve dü tü üm ortamının ne kadar yoksul oldu unu anlayabilir miydi?

Trisha'yla ben, ikizlerin, odalarına yerle melerine yardım ettik. Geçirdikleri yaz hakkında bir sürü hikâye anlatıyorlardı.

Sam, «Oh Trisha, o kadar mutluyuz ki... » dedi.

Bethie, «Geri döndü ümüz için mutluyuz,» diye tamamladı. «Hep bunu konu uyorduk.»

Sam, «Bemhardt'a dönü ümüzü konu uyorduk,» diye ekledi. Bana döndü. «Yeni birisiyle tanışmak da çok hoş .» E yalarını nasıl yer le tirdiklerini görmek çok hoşuma gitti. Biri ötekine, bir yıl önce her birinin hangi çekmeceleri kullandığını ve her bir giysinin nerede asılı oldu unu hatırlatıyordu.

Trisha'yla ben onları odamıza davet ettik ve günün kalan kısmını müzik, sinema ve saç biçimleri hakkında gevezelik etmekle geçirdik.

Bütün gün gözükmedi i için, Agnes son konuk ö renci Donald Rossi'yi gerçekten merak etmeye başlamıştı. Sonra, tam akşam yemeği sırasında sokak kapısı çalındı ve Agnes konu unu kar ılılamak için

masadan kalktı. Ünlü bir komedyen olan babasının Boston'daki bir gece kulübünde gösterisi oldu u için, onu, babasının oförü getirmi ti. oför Donald'ın bavullarını binanın kapısına kadar ta ımı ve hemen gitmi ti. Agnes delikanlıyı derhal içeri alarak bizimle tanı tırdı.

Donald kısa boylu ve çok tombul, on be ya nda bir çocuktu. Kıvrık saçları ve burnunu kaplayan çilleri vardı.Yüzü ovaldı. Konu tu u ve James Cagney ya da Edvard G. Robinson gibi ünlü yıldızları taklide yeltendi i zamanlar a zını büzüp türlü garip ekillere sokuyordu. Yeni kimselerle tanı tırıldı ı zaman, bu denli atak ve cüretkâr olan hiç kimse görmemi tim.

«Açlıktan ölüyorum,» diyerek sofrada Arthur'un yanına çöktü. Art hur aksine sofraya vebalı biri oturmı gibi davranıyordu. Kendi içine büzülerek sandalyesini elinden geldi ince sola itti.

Agnes, «Önce e yanı odana ta ımak istemez misin, Donald?» diye •ordu.

«Oh, acelesi yok,» dedi çocuk. «Ama midem sabırsızlanıyor.» Gülmeye ba ladı. Sonra Arthur'a baktı. «Görünü e bakılırsa sen bavullarına öncelik tanıyorsun.» Yne alayla gülmeye ba ladı. Arthur bana kaçamak bir bakı fırlatarak kıpkırmızı oldu. Donald çatalını, taba ın içinden kaçacakımı kadar acele olarak bir köfteye batırdıktan sonra, «Babamın geçenlerde anlattı ı bir fıkrayı hatırlattınız bana,» dedi. «O iki herif çölde açlıktan ölme raddelerindeyken bir deve le ine raslamı lar. Heriflerin iki, 'Bir deve sandviçi yemeye can atıyorum, ama u kokusu yok mu,' Hami . Arkada ı ise, 'Kokuyu bo ver, ama u hörgücü yok mu,' demi . Donald anlattı ı fıkraya kendisi kahkahayı bastı.

kizler bir ey anlayamayarak ona a ızları açık vaziyette bakakal mı lardı. Arthur içini çekerek ba ını salladı.

Agnes sonunda, «Yemek sofrasının bu tür anekdotlar için uygun ülr yer olmadı ı fikrindeyim, Donald'cı ım,» demek gere ini duydu.

Donald önündeki tabaktan ba ını kaldırdı. Bir yandan fıkrasını anlatıdan ka ını sofradaki u veya bu kaba daldırımı ve taba ına patates ebze kümelemi ti. imdi de bir tavuk budunu koparmakla me gul 'dli.

«Demek yemek fıkraları istiyorsunuz, öyle mi?» dedi. «Pekâlâ. Küfe nin dibinde çürük bir elma vardı. Açık göz ev kadını küfedeki elmaları

karı tırmaya ba ladı. En iyi elmaların dipte oldu unu sanıyordu. N< çare ki parmakları çürük elmaya saplanarak bıcık bıcık oldu. Evet...>

Agnes çocu un sözünü kestik «Kusura bakma ama, yemek yerker deve le i ve çürük elma gibi konular duymak istemeyiz Donald.»

«Ya.» Çocuk böre i kesmeden a zına attı ve birkaç saniye konu madan çi nemekle me gul oldu. Biraz sonra, «Ölüp de cennete gider cücenin öyküsünü biliyor muydunuz?» diye ba ladı.

Onu, kalbine kur unu sıkmadan durdurmanın yolu yoktu anla ıla Agnes'e baktım. Derin bir soluk alarak ba ını salladı. ster be enin ister be enmeyin, küçük ailemiz olu mu tu bile. kızlerin kendi odaları vardı, Arthur'un da vardı, çok ükür, Donald'ın odası koridorun edj ucundakiydi. Trisha'yla benim de odamız vardı. .

Hafta daha dolmadan Arthur ile Donald fena halde tartı tılar. Nede' ni de Donald'ın ona kilosunu yüzünden takılmayı sürdürmesiydi. Agnes'in] araya girmesiyle taraflar arasında bir tür ate kes ilan edildiye de, Art hur'la Donald'ın arasında hırlamayla dala manın ba laması an mesele j si oldu undan yemek zamanlarını eskisi gibi dört gözle bekleme; olmu tuk. Mutfakta görev süresi Donald'ın oldu u gün olan oldu.; Çocuk Bayan Liddy'nin haberi olmadan mutfka a süzölmü ve bir tavu budunun bütün etini sıyırmı tı. Arthur'un taba ına tavu un kemiklerini ayrıca bir çay ka ı ı kadar patates ve bir tek bezelye koydu. Manzara komikti. Trisha'yla ikizler de gülmeye ba ladılar. Fakat Arthur öfkeden kudurma raddelerine gelerek masayı terketti.

Agnes, Donald'ın Arthur'dan özür dilemesini istedi. «Bu eve daima huzur egemen olmu tur,» dedi. «Biz daima iyi bir kadroyduk, iyi bir kad ro da içinde çeki me olması halinde iyi bir performans veremez.»

Donald, «Evet, tiyatro için yapamayaca ım ey yoktur,» dedi ve hayali bir puronun küllerini silker gibi yaptı. Akıllanmaz bir çocuktu Donald, ama yine de yukarı çıkıp özür diledi. Çok geçmeden a a ı inin ce, bir kapıyla konu manın kendisi için bir sakıncası olmadığını, ama kapının en azından gıcırdamasını bekledi ini söyledi.

Sonradan koridorda Arthur'la kar ıla nca, Donald'a bu kadar aldır- mamasını ö ütledim. «Gösteri çinin biri o,» dedim. «Babasına benze- meye çalı ıyor. Onu görmezlikten gelersen, o da sana takılmaktan vaz geçer.»

Arthur, «Onu komik buldu unu sanıyordum,» diye bana çıkı tı.

«Bazan, ama o u zaman sadece tiksindirici olmayı ba arıyor. Birisine sürekli takılınmasından ve onun alay konusu edilmesinden hiç ho lanmam.»

Arthur'un yüzündeki anlam yumu adı. «Haklısın,» dedi. «Onun gibi l m ine kızmaya de mez.»

Gülümseyerek uzakla ıyordum ki Arthur, «Dawn,» diye arkamdan leslendi. «Diyorum ki... acaba bugünlerde sana iirlerimi gösteremez miyim? Ho una gidecektir sanırım.»

«Tabii ki gösterebilirsin, Arthur,» dedim. «Onları okumaktan ho lanaca ımdan eminim. Sana tekkür ederim.» Arthur'un hiç bu kadar ne elendi ini ve normal olarak karanlık bakılı olan gözlerinin böyle parladı ını görmemi tim.

«Güzel,» dedi. •

Bu konuda Trisha'ya bir ey söylemedim. Arthur'la u ya da bu sakilde yakınlama kar ı çıkaca ını biliyordum çünkü. Ama delikanlıya o kadar acıyordum ki. Onun, hayatımda rasladı ım en yalnız ve koderli ge oldu unu d ünüyordum.

Yeni okul yılının ba lamasından kısa süre sonra Longchamp Saba'dan bir mektup aldım. Mektubuma çok sevindi ini ve bu yüzden eosaret buldu unu anlatıyordu. Beni çok özledi ini, ilk mektubunda da bundan söz etmek istedi ini, ancak, buna artık hakkı olmadı ını söylüyordu ayrıca. Mektubun geri kalan kısmı dairesi ve i ile ilgili ayrıntılarla doluydu. Yeni bazı arkada lar edindi i için daha umutlu gözüküyordu. lımlardan biri kendisiyle aynı apartmanda oturan bir duldu.

Ona ayda en az iki kere mektup yazmaya karar verdim.

Arthur'un iirlerini okumamı istemesinden birkaç gün sonra bir  leden sonra yatak odamın kapısının vuruldu unu duydum. Trisha hâlâ dans dersindeydi. Ben ise arkamı yata a dayayarak yerde oturu vılı, ingilizce ödevimi yapıyordum.

«eri girin,» dememle birlikte Arthur e ikte belirdi. eri girmekte tereddüt ediyordu.

«Selam, Arthur. Sana ne gibi bir yardımda bulunabilirim?» diye sordum.

Bana garip bir bakışı vardı. Gözleri daha da ufak görünüyordu, omuzlarını öne çevirerek bana doğru eğilişi ise onu bir kupa benzetiyordu.

«Eğer çok meğul de ilsen iirlerime bir göz atar mıydın acaba diye düündüm,» dedi.

Koltuğunun altına bir defter sıkı tırmıştı.

«Tabii, niçin olmasın,» dedim. «Buyur içeri.»

Arthur önce duraksadı, arkasına göz attı, sonra içeri girdi.

Yanımdaki yeri işaret ederek, «Otur,» dedim.

«Yeremi oturacağım?»

«Tabii, niçin olmasın? Yerde oturmak çok rahat. Trisha'yla beş ödevlerimizi yaparken daima yerde otururuz.»

Arthur'un yerde uzun bacaklarını kıvrıp rahat etmesi birkaç saniye süreni aldı, ama sonunda bacakları ve bana defterini uzattı. Oldukça kahkaha defterdi bu.

«Epeyi iirin varmış,» dedim etkilenererek.

Arthur donuk bir sesle, «Uzun zamandır iir yazarım,» dedi.

Defterin kapakını kaldırarak, «Bunları bana kim gördü?» diye sordum.

«Fazla kişinin görmesini istemedim,» dedi. «Ama bacaklarının iine burunlarını sokmak isteyenler her zaman vardır.» Bu sözleriyle Trisha'yı kastettiğini anlamıştım. O, Arthur defterini oturma odasındaki masanın üstünde unuttuğu bir gün iirlere bir göz attığını söylemişti.

Sayfayı çevirip okumaya başladım. Trisha haklıydı. Arthur'un bütün iirleri karanlık konularla ilgiliydi: can çekişen veya terk edilen hayvanlar, sönmek üzere gökyüzünde gözden silinen ve kara lekelerle dönmüş yıldızlar, feci bir hastalıktan ölen bir adam vb. iirlerin güzel olduğunu düşünüyordum, ama öyle de olsa beni üzmüştü, korkutmuştu ve bana, kötü günlerimi anımsatmıştı.

«Bu iirler gerçekten de çok güzel, Arthur,» dedim ona. Çocuk bacaklarını çevirip benimle göz göze geldi. Gözleri, orman içindeki karanlık, derin ve donmuş kadar hareketsiz göletlere benziyordu. Arthur'un gözlerinin içine bakmak, kapalı bir kapının anahtar deliğinden içerisini gözletmek gibi bir şeydi. «iirlerinin güzel olduğunu, beni üzmelerinden ve eskiden aynı duyguları duyduğum zamanları bana anımsatmalarından biliyorum. Şimdi de, o kadar iyi bir airden, niçin insanları mutlu

odecek iirler yazmıyorsun?» diye eklemekten kendimi alamadım.

Arthur, «Duyduklarımı yazıyorum,» dedi. «Ve de gördüklerimi.»

Ne demek istedi ini anlayarak ba ımı salladım. Kanatları kırık olan ve sonunda kalbi duruncaya kadar yapraksız bir dalın üstünde tüne mek zorunda kalan güzel kumruyla ilgili iiri okudu um zaman, Fern'in do umundan sonra her gün daha kuvvetten dü erek sonunda kanatları kırılmı güzel bir ku a dönen Longchamp Anneyi dü ünümü tüm. Kalbi- nin iflas etti i günü hatırladım, hatırlamamla birlikte de beni ba rına basacak ve hasta oldu um ya da korktu um zaman saçlarımı ok aya- cak bir anne ya da babanın özlemini tekrar duydum.

Yanaklarıma ya lar süzölmeye ba lamı tı.

Arthur, «A lıyorsun,» diye atıldı. « imdiye kadar hiç kimse iirlerimi kuyup a lamamı tı.»

«Çok üzgünüm, Arthur,» dedim. «A lamam, iirlerin kötü oldu u in de il.» Defteri genç adama uzattım. «Senin anlayaca ın, bunları kuyup da kendi üzüntülü günlerimi dü ünmemem olanaksız.»

Arthur bir an a ırımı göründü. Sonra ince dudaklarını kısarak ni çok iyi anladı ını anlatmak ister gibi ba ını salladı, iri gırtlak çıkıntı ı yutkundu u kadar bir a a ı, bir yukarı oynuyordu.

«Aleni sevmiyorsun, de il mi?» dedi. Benim bir kar ılık vermeme kit bırakmadan ekledi. «Büyükannenin Agnes'e yolladı ı yalanlarla olu mektubu biliyorum.»

«O gece bizi izledin ve mektubu okumak için gizlice Agnes'in oda- na girdi imizi gördün, de il mi?» diye onu suçladım.

«Evet. O gece beni gördü ünü de gördüm,» dedi. Arthur kuca ın- a dev irdi i uzun parmaklı ellerine baktıktan sonra ba ını kaldırdı. «Ka- mın arkasından sizi dinledim ve mektubu okuduktan sonra Trisha'yla nin ne kadar kızdı nızı duydum. Büyükannen niçin senden o kadar efret ediyor?»

«Bu uzun bir hikâye, Arthur.»

«Seni izleyip gözetledi im için bana kızdın mı?» Arthur solu unu 'tmu tu.

«Hayır, ama pe imde casusların dola masından hiç ho lanmam,» odım. «Gözetlenmek, kendimi kirlenmi hissetmeme neden oluyor.»

kimiz de uzunca bir zaman sustuk.

Arthur neden sonra, «Ben ailemle birlikte olmaktan hoşlanmıyorum,» diye itiraf etti. «Eve dönmekten nefret ediyorum, onlarla tatile çıkmamanın dü üncesi bile benim için tahammülsüz.»

«Te bu çok kötü, Arthur. Annenle baban hakkında böyle konuşman doğru değil. Niçin öyle peki?»

«Daha imdiden dü kırıklı inanın u rattım onları. Benim profesyone bir müzisyen olmamı istiyorlar. Hatta olmama karar verdiler. Çok çalışıyorum, ama orta karar oldu umu biliyorum. Ö retmenlerim de biliyo bunu. Annenle babam yüzünden bana katlanıyorlar, tek neden bu.»

«Bu konuda neler dü ündü ünü niçin onlara söylemiyorsun?»

«Defalarca söyledim, ama beni dinlemeye yana mıyorlar. Bana te' söyledikleri, çalışmaya devam et oluyor. Her şey çok çalışmaya bağlı mı .» Arthur derin bir gö üs geçirdi. «Bu i do al yetenek de iste oysa. Annemle babam, olamayacağım biri olmamı istediklerini anlayamıyorlar.»;

«Haklısın, Arthur. Anlamak zorundalar. Ama bir gün de anlayacaklarından eminim.»

Genç adam üzüntüyle başını salladı. «Bundan kuşku var. Zaten artık umurumda değil.» Derin bir soluk aldı. Dar omuzları kalkıp iniyordu. Sonra boncuk gibi gözleriyle yine bana baktı.

«Bir gün senin için bir iir yazacağım,» dedi acele acele. «Daha doğru rusu, iirin konusu sen olacaksın. Çünkü sen farklısın.» Çocukça fız, bu sözleri ne denli vurgulayarak söyledi ini farkedince kızardı. «Á ni yani çok sevimlisin,» diyerek hızla aya a kalktı. O arada sendelemes üzerine az daha dü üyordu.

«Çok nazıksın, Arthur,» dedim. «O iiri okumayı dört gözle bekleyeceğim.»

Arthur bana bir an baktı, sonra ilk kez gülümsedi. Bir an sonra çekilip gitmişti.

«A kın halde başımı salladım ve yanaklarımda kalmı son yıllarda sildim.»

Ertesi gün okuldan döndü ümde çok hoş bir sürprizi beni bekledi buldum. Jimmy ertesi hafta izinli çıkacağını ve bundan yararlanarak Longchamp Babayı görmeye gideceğini, ardından da beni görmeyi: geleceğini yazmıştı. Hafta sonunda New York'ta olacak, saat on iki

ularında da bizim pansiyona gelerek beni ö le yeme ine çıkaracaktı. Hoyecanımdan yerimde duramıyordum. Her gece o gün ne giyece imi tasarlıyordum. Saç biçimimi de i tirmeyi bile dü ündü. Trisha onu deli tti imden yakındı sonunda.

«Bir bilmeyen de buraya bir sinema yıldızı gelece ini sanır,» dedi. «Erkek arkada ımın geldi i zamanlar bile bu kadar heyecanlanmamı lımdır ben.» Trisha öyle demekle birlikte, bana biraz imreniyormu gibi tildi.

«Jimmy ile birbirimizi görmeyeli çok uzun zaman oldu ve ikimiz de ;0 süre içinde pek çok ey ya adık,» dedim. «Ah Trisha, ya Jimmy bir yok güzel kızla tanı mı sa ve beni onların yanında hâlâ çocuk gibi i Mirse.»

nler gibi konu mam Trisha'yı güldürdü. «Seni dedi i kadar seviyor ı, hiçbir ey birbirinize kar ı olan duygularınızı de i tiremez.»

«Dilerim haklısındır.»

Ertesi gün Be inci Caddedeki Saks ma azasına gittim. ansım var Hırgüzellik ürünleri bölümünde mü terilere ustalıklı makyaj yapmanın Rllarını gösteren iki güzel fotomodel vardı. Bu arada ben farklı bir dudak ruju tonu seçtim ve parfüm satın aldım. Fotomodel bana gözleri

İ mi likit boyayla nasıl daha çarpıcı gösterebilece imi, yanaklarımı nasıl

İ pambete tirece imi gösterdi. Sonra saçlarımla ilgili bazı önerilerde i mlı oldu. Annemin yolladı ı paranın bir kısmını bir moda dergisinde gör ll(H"jüm süveter ve etekli i satın almada kullandım.

Jimmy'nin gelece i gün gözümü açtı im andan itibaren diken • ültündeydim. Fotomodelin gösterdi i ekilde makyaj yaptım, bundan llenra da saçlarımı, bir masal prensesinkiler gibi parlayana dek fırçala lflim. Yeni süveter ve etekli imi de giydim ve boy aynasında kendime • m liseyle baktım. Gözlerime inanamıyordum. Heyecan yanaklarımı t ptmbele tirmi , gözlerimi de pırl pırl parlatmı tı. Yumu ak mavi yünlü, ı "Hislerimi ve belimi zarif ekilde sardıktan sonra, bir dansözün ete i tjbl dizlerime iniyordu. Kim ne derse desin, güzel göründü ümü dü ün nn'kten kendimi alamadım. •

O kadar sinirliydim ki kahvaltı bile edemedim. Yaz Eylül sonlarına ı ı lar sartktı ı ve hava hâlâ sıcak oldu u halde, gök bulutlu ve iç kapa- lı lydı. Ya mur ya masından korkuyordum. Jimmy ile kentte el ele

dola mamıza ili kin o kadar çok hayaller kurmu tum ki. Trisha yapmımız gereken bir sömestr devi için kütüphaneden ara tırma yapmamza yarayacak kitapları almaya gitmi ti. Geri döndü nde vakit  olmu , fakat Jimmy hâlâ grnmemi ti. «Gecikti,» diye ba ırarak Triha'yı kar ıladı. «Belki de bir ey oldu ve gelemeyecek.»

«O zaman telefon ederdi, öyle de il mi ya? Kaygılanmayı bira New York trafi inin içinde ilerlemek kolay i de ildir. u haline bak: tı naklarını kemirmekten etlerini kanatacaksın neredeyse!»

Trisha'nın uyarısı üzerine kendimi toparlayarak parmakları a zımdan çektim.

Trisha kitaplardan birini bana uzatarak, «Al unu,» dedi. «Not deftrini de al ve oturma odasında beklerken kitabı oku.»

«Ah, dünyada yapamam, Trisha,» diye inledim.

«Okumak, Jimmy gelene kadar vakit geirmene yardım eder. Se dedi imi yap,» diye emretti. Ekledi. «Ben de seninle oturup bekleyece im.»

A a ıya indik. Saat ba ları birbirini izledikçe büsbütün cesareti kırılmaya ba ladı. Dakikada bir aynamı çıkarıp kendime bakıyor, salar mı yokluyordum. Arthur Garwood Cumartesi günkü enstrüman çalı m sından döndü. Odada beni görünce ince dudakları glmsemelere anlamlandırılabilir ekilde büzüldü, ama Trisha'yı yanımda farkedice, kocaman bir lastik eride ba ıyı gibi hızla geri çekildi ve odasına do ru yoluna devam etti. Sonunda hemen hemen dört saat beki memizden sonra kapının zilinin alındı ını duyduk. Trisha'yla bakıtı Agnes arkadaşlarıyla alı veri e çıkmı tı. Bayan Liddy ise mutfaktaydı.

Trisha, «Ona kapıyı açayım mı?» diye sordu.

«Hayır, hayır, ben aarım,» diye atıldım ve derin bir soluk aldıktan sonra sordum. «Nasıl görünüyorum?»

Trisha gülmeye ba ladı. «Be dakika önce aynı soruyu sordu u zamandan pek o kadar farklı de ilsin.»

Aya a kalkarak kapıya yürüdüm. Gözlerimi kapadım ve bir a boyu Jimmy'yi otelin arkasında gizlendi i yerde hayalimde canlandırdım, en gizli duygularımızı ve d ncelerimizi birbirimize amamızı tek rar ya adım. O anlar ve o sözler, bir çocukluk d nn, bir hayalin par aları gibi geliyordu imdi bana. Zaman ve uzaklık birbirimize olan duy

flularımızı de i tirmi miydi acaba? Kalbim çarpmaya ba ladı. Jimmy'yi içori almak için evin dı kapısını açtım.

Jimmy üniformayla eskisinden de uzun boylu görünüyordu. Yüzü fnasum yumu aklı nı yitirmi , daha olgun bir katılık ve kararlılık ifadesi kazanmı tı. Koyu renkli saçları hiç ku kusuz kısaydı, ama bu, yakı ıklılı Ūndan bir ey kaybettirmiyordu ona. Aksine, elâ gözleri, Longchamp Annenin gözlerini daha da bir vurguluyordu. Omuzlarını arkaya atmı mliyle özgüven yansıtıyordu. Uzun boyunun tepesinden bana bakar kon gözlerindeki anlamın yumu adı nı görünce içimi bir sıcaklık kapla

«Selam,» dedi. «Gecikti im için çok üzgünüm, ama bindi im oto- būs arıza yapınca çaresiz kaldım. O kadar güzelle mi sin ki.»

«Te ekkür ederim,» dedim. Kıpırdamıyordum. Sanki aradan uzun yıllar geçmi ti, biz de birbirimize, iki karde olarak yan yana büyüdü ü- müz zamandaki gibi davranmaktan korkuyorduk.

Trisha, «Onu içeri davet etmeyecek misin?» diye sordu. Gelmi , nin arkamda duruyordu.

I «Ne dedin? Oh çok üzgünüm, Jimmy. Bu, oda arkada im Trisha. Trisha, bu da Jirrrmy.»

Jimmy öne do ru bir adım atarak Trisha'nın elini sıktı. «Tanı tı mı lt sevindim,» dedi. Ba ıyla beni i aret ederek ekledi. «Dawn bana sizin i. İkkınızda çok ey anlattı.»

Trisha, «Bana da sizin hakkınızda çok ey anlattı,» diye kar ılık ver- di. Her ikisi de bana, kendileriyle ilgili sırları açıklamı m gibi bakıyorlar- dı. Gülümseyi i Trisha'nın yüzünde donup kalmı tı. «Oturma odasına •p celim mi?» dedi.

«Oh, tabii,» diyerek Jimmy'yi odaya aldım.

Jimmy, «Çok güzel bir yermi ,» diyerek divanın üstüne oturdu ve .fındaki foto raflara ve hatıra e yasına göz gezdirdi.

Trisha, «İçecek bir ey ister misiniz?» diye sordu. Bana takılmaktan da kendini alamadı. «Dawn konuklara nasıl davranılaca nı unutmı yörünüyor. Agnes duysa çok sinirlenirdi.»

Jimmy, «Hayır, bir ey içmem,» dedi. Uzun bir sessizlik süresinden aonra hep birlikte konu maya ba ladık.

«Longchamp Baba nasıl?» diye sordum.

Jimmy de, «Okul nasıl?» diye sordu.

Trisha, «Asker olmak nasıl bir ey?» diye sordu.

Hep birlikte gülmeye başladık. Jimmy çok daha rahatlamı olara arkasına yaslandı. Bana eskisinden o kadar ba ka, o kadar sakin ve kadar daha güçlü görünüyordu ki. Kendimi her zaman ondan çok dan genç, tıpkı küçük kızkarde i gibi hissetmi tim. imdi sakin olgunlu aramızı daha da açıyordu.

«Orduyu çok sevdim,» dedi. «Kendime yeni bir yuva bulmu gi oldum.»

«Yuva» kelimesini duyunca ka larımı kaldırdım. Jimmy de dönü bana göz kırptı.

«Evet, orası hiç fena yer de il. Beraber oldu um arkada ları seviyorum. Ayrıca, motorlar ve makineler hakkında terhis oldu um zama: çok i ime yarayacak bilgiler ediniyorum.» Jimmy bu sözlerden sonr bana döndü. «Gecikti im için gerçekten üzgünüm. Seni sözümön ö le yeme ine götürecektim, bu durumda ak am yeme i olması gere! kecek. Tabii, e er mümkünse.»

«Oh... tabii,» dedim.

«Bana iyi bir lokanta salık vermen gerekecek.» Jimmy dönüp Tri f ha'ya baktı ve, «New York'u pek iyi tanımıyorum da... » diye açıkladı.

Trisha, «Öyleyse York ve Yirmi Sekizinci Soka in kö esindeki Anto" nio'ya gidin,» diye önerdi.

«Ama orası çok pahalı,» diye atıldım. Hiç oraya yemek yemeye git memi tik, ama dı nda durup bakmı , lüks bir yer oldu unu görmü j tüm.

«Sen orasını dü ünme,» dedi Jimmy. Bakı larında çok iyi anımsadı im ma rur ve ate li bir anlam vardı. Gözlerinde muzip bir parıltıyla! «Hem ucuz bir yere gidemeyecek kadar ık giyinmi sin,» diye ekledi.

O kadar ani kızardım ki, sıcaklı ın ensemden ba ıma do ru yayıldı ını hissettim. Trisha'ya bakınca, o kendinden ho nut, aptalca gülümse menin yine dudaklarında oldu unu gördüm.

«Öyleyse gidelim,» dedim. «Açlıktan ölüyorum çünkü.»

Trisha da, «Öyle olmalı. Bütün gün sinirinden a zına tek lokma koymadı,» diye sırrımı ele verdi.

«Trisha!»

Jimmy bir kahkaha attı. Böylece kalkıp evden çıktık.

Trisha arkamızdan, «yi e lenin,» diye seslendi.

«Te ekkür ederim,» dedi Jimmy.

Kapıdan çıktı ımız sırada Trisha bir fırsatını bulup, «Gerçekten çok yakı iklimi ,» diye fısıldadı.

Dı arıda Jimmy'nin bir taksi bekletmi oldu unu ke fettim. «Niçin söylemedin, Jimmy?» diye ba ırdım. «Taksimetre dakikalardan beri çalı-ıyordu demek. Dünyanın parasını ödeyeceksin.»

«Sen orasını merak etme,» dedi. «Ba ımdan geçenlerden sonra biraz savurganlık yapmak hakkım. Ben de o savurganlı ı senin için yapmayı her eyden çok istiyorum, Dawn.» Bana tekrar baktı. «Bu ak am gerçekten müthi görünüyorsun.»

Pırıl pırıl bir güne birden karanlık suratlı bulutların arasından çıktı. Caddenin öbür yanında canlı renkli a açlar sanki aydınlandılar. Yüre-ım aniden ısınmı tı, ama aynı zamanda bir dü ün içine girmi im, hayallerimden birini ya ıyormu um gibi bir his duydum.

Gelin görün ki, Jimmy ile ben, yani kesin bir yoksullu un sadece bir basamak ötesindeki iki yetim, lüks bir New York lokantasına gitme-ye hazırlanıyorduk. Neyin gerçek ve neyin dü oldu unu saptamak bile yeterince güçtü. imdilik bunu denememenin daha akıl kârı olca ını dü ündüm.

Lokanta dı ardan görüdü ü kadar lükstü. çeri girdi imizde yer uyırtıp ayırtmadı ımızı sordular. Tabii ki ayırtmamı tık, ama metrdotel defterine göz gezdirdikten sonra, buyrun der gibi ba ını salladı. Sanırım, Jimmy'nin üniformasından etkilenmi ti.

Bizi bir kö e masasına götürdü. Yerimize oturmak için lokantayı boydan boya katederken herkes bize bakıyormu gibi geliyordu bana. O kadar sinirliydim ki, dizlerimin üstüne koymak için altından peçeteyi çekerken az daha çatal bıçakları yere dü ürüyordum. Bize kokteyl çmek isteyip istemedi imiz soruldu.

Kokteyl ha, diye dü ündüm. Garson beni. kaç ya ında zannediyor- du acaba?

Jimmy, «Hayır, hemen yeme e ba layaca ız,» diye yanıtladı ve arkasından gülümsedi. «Açlıktan ölüyoruz.»

Garson, «Nasil isterseniz, efendim,» diyerek bizi menüyle ba ba a bıraktı. Fiyatları görünce kalbim duracak sandım.

«Yapma Jimmy, bu yemeklerden bazıları bir haftalık erzakla aynı fiyatta.»

Jimmy, «Dedim ya, sen orasını dü ünme,» dedi. tiraf etti. «Asker maa ımın tek kuru unu bile bugüne kadar sarfetmedim.» Bundan sonra, Longchamp Baba'ya bir miktar para verdi ini bana anlattı. Sesinde derin bir gurur seziliyordu.

Yemeklerimizi ismarlamamızdan sonra, «Onun nasıl oldu unu bana anlat,» dedim. Jimmy'nin gözlerinin rengi sanki koyula tı, dudaklarının kö eleri de gerildi. Öfkeyle ya da üzüntüyle sava tı ı zaman hep öyle olurdu. Masaya baktı ve gü mü çatal, bıça ı parmaklarının ucuyla yokladı.

«Babam bana küçülmü ve ya lanmı gözüktü,» dedi. «Saçları da daha çok kırla mı , yüzü zayıflamı tı. Ama bana baktı ı zaman gözlerinin içi güldü. Olanlar hakkında uzun uzun konu tuk. O ve annemin, o yaptıklarını niçin yaptıklarını, gerçek annenle baban seni istemedikleri ve annemin tüm çabalarına kar ın ba ka çocu u olmadı ı için, en do ruşunun bu oldu unu dü ündüklerini anlattı.»

Bana bakarken Jimmy'nin gözleri ya lıydı.

«Büyük bir yanlı yaptıklarını itiraf ediyor tabii,» dedi. «Hepimize verdi i acılarla üzüntüler yüzünden de çok üzgün, ama ben kendimden de çok ona acımdan kendimi alamadım. Adamca ızın dünyası yıkılmı . Annem de artık gitti ine göre, hiçbir ya ama nedeni kalmadı.»

Ben Jimmy kadar güçlü de ildim. Gözlerimde biriken ya ların yanaklarıma bo anmasının önüne geçemedim. Jimmy bana gülümsedi ve yanaklarımdaki ıslaklı ı silmek için masanın öbür yanından bana do ru uzandı.

«Ama babam imdi daha mutlu, Dawn, ve sana sevgilerini yolluyor. Yeni arkada lar edinmi , yeni i ini de seviyor.»

«Biliyorum. Mektubunda yazmı tı.»

Jimmy, «Ama bir hanım arkada ı oldu unu sana yazmadı ina bahse girerim,» dedi acı bir gülümseyi le.

«Bir hanım arkada ı mı var?»

Jimmy'nin yüzündeki gülümseyi daha da belirginle ti. «O hanım,

babamın yemeklerini pi iriyor, daha fazlasını da yaptı ndan üpheleniyorum, ama benim imdiden bilmemi istemediler.»

Longchamp Baha'nın bir arkada buldu una ve artık yalnız olmaya ina sevinmi tim tabii. Yalnız olmanın ne demek oldu unu, yalnızlığın insanın kalbini nasıl elemle doldurdu unu, en parlak güne li günleri de ne denli kararttı ını çok iyi biliyordum çünkü. Ama annemizi anımsamaktan da kendimi alamıyordum. Bu ise, Longchamp Baha'yla ba ka bir kadının beraberli inin bana acı duyurmasına neden olmu tu. Yüzümdeki anlam duygularımdaki karma ayı ele vermi olacaktı ki, Jimmy yine uzanıp elimi avucuna aldı.

«Ama bana, kaibinde hiç kimsenin annemin yerini alamayacağını söyledi,» diye atıldı.

Anlamaya çalı ıyordum.

Jimmy devam etti. «Babam, Fern'in yerini ke fetmek için ne kadar çaba harcadı ını anlattı, ama hiçbir ayrıntı ö renememi . Görünü e bakılırsa, kar ıla tı ı herkes sanki gizlilik yemini etmi . Çocu u almı olan aileyi böylece koruduklarını, çocu u da aynı ekilde ileride rahatsız edilmekten korumu olacaklarını söylemi ler ona.»

«yi ama o Fern'in gerçek babası,» diye isyanımı dile getirdim.

Jimmy, «Ama aynı zamanda hapisaneyeye girip çıkmı bir sabıkalı o,» diye bana hatırlattı. «Üstelik parası ya da do ru dürüst bir i i veya bir çocuk büyütmesine yardımcı olacak bir karısı da yok. Ama o hâlâ 'Bir gün belki../diye umut ediyor.»

«Bir gün Fern'i mutlaka bulaca ız, Jimmy. Ve aileyi tekrar bir araya getirece iz.» Büyük bir kararlılıkla konu mu tum.

Jimmy gülümseyerek ba ını salladı. «Tabii ki onu bulaca ız, Dawn.»

Ancak yemeklerimiz getirildikten sonra kendimizden konu abildik. Jimmy nasıl e itildi ini, arkadaş larını, gördü ü ve yaptı ı eylerden bazılarını anlattı. Ben de ona okulu, Bayan Steichen'i, özellikle Trisha'yı ve ba ka zavallı Arthur Garwood olmak üzere pansiyonumuzdaki öbür ö rencileri anlattım. Bir süre sonra yalnız benim konu tu umun, Jimmy'nin de gözlerini iri iri açmı durumda beni dinlemekle yetindi inin farkına vardım.

Sonunda, «Burasının, senin için, bulundu un ba ka yerlerden çok

farklı oldu u kesin,» dedi. «Ama senin, ne kadar yetenekli oldu un görebilen insanların arasında olmana seviniyorum.»

Derken bana kötü haberi verdi: New York'a geli inin asıl nedeni ertesi gün ö leden sonra Avrupa'ya gönderilecek olmasıydı.

«Avrupa ha! Seni tekrar ne zaman görebilece im, Jimmy?»

«Zannetti in kadar uzun bir zaman olmayacak bu, Dawn. Ayrıca sana sık sık mektup da yazarım.» Jimmy gülümseyerek ekledi. 4. kadar kaygılanma canım. Sava yok ya. Bütün askerler bir yerler görev yapmak için gönderilirler. Böylece ben de dünyanın bir bölümü nü görece im, üstelik yol paramı da Sam Amca ödeyecek.» Jimmy bir den ciddile ti. «Seninle fazla bir zamanımız yok, Dawn,» dedi. «Bunu bir anını bile üzüntülü geçirmeyelim. Tamam mı?»

Ne kadar akıllıca konu mu tu. Zaman ve trajediler onu de i tirmi - ti. Polisin Richmond'daki küçük dairemize gelip, babamızın çocuk kaçı ran bir canı oldu unu bildirdi i sabahtan beri Jimmy'nin yapayalnız oldu unun birden bilincine vardım. Bu durumda büyümekten ba ka seçene i var mıydı?

Gözya larımı zaptederek zoraki gülümsedim. «Bari çıkıp biraz yürü yelim,» dedim. «Sana okulumu göstermek istiyorum.»

Jimmy cüzdanını çıkardı ve astronomik yemek parasını gözünü kırpmadan ödedi. Böylece lokantadan ayrıldık. Jimmy, kenti ne kadar iyi bildi imi görünce a ırmaktan kendini alamadı. Ona, Trisha'yla Sf sık otobüs ya da metroyla yolculuk edip müzeleri gezmeye ve temsiller seyretmeye gitti imizi anlattım.

Jimmy, «Hızla büyüyorsun, Dawn,» dediyse de, buna pek de sevin mi görünmüyordu. «Üstelik o kadar bilgiç oluyorsun ki, döndü üm zaman seni tanımamaktan, senin de beni istememenden korkuyorum.»

Kaldırımın üstünde zıngadık durarak, «Yalvarırım, öyle konu ma, Jimmy!» diye ba ırdım. «Hiçbir zamansenden üstün oldu umu dü ün - meme imkân yok. Bunun söylenmesi bile korkunç bir ey!»

Jimmy, «Peki, peki,» dedi gülerek. «Çok üzgünüm.»

«Benim hakkımda asla öyle dü ünmemelisin. Okuldan ayrılmayı ye lerim.»

«Sakin ha, Dawn. Sen bir yıldız olacaksın. Olaca ından eminim.» Jimmy elimi tuttu, böylece yolun kalan kısmını el ele yürüdük.

Benim ona okulu ve yakınındaki küçük parkı göstermemden sonra, o da bana otelini anlattı.

«Fazla iddialı bir yer de il, ama kentin güzel bir görünümünden yararlanabiliyorum. Odam yirmi sekizinci katta çünkü,» dedi.

«Bana niçin orasını göstermiyorsun?» diye karılıklı verdim. «New York'ta hiçbir otel görmedim.»

«Gerçekten görmek istiyor musun?» diye sordu. Kendinden emin de ilmi ve de kararsızımı gibiydi. Bir an bir şey söyleyeceğini sandım. Ama sonra yüzündeki anlam değişti.

Bir dakika sonra bir takside oturuyor ve oteline doğru yol alıyorduk.

Orasının Plazâ ya da Waldorf kadar lüks olmadığını biliydim ama yine de iyi bir oteldi. Jimmy'nin odası gerçeği ufacık ama kentin görünümünü abartmamıştı. Binaların ve sokakların yukarısından ilerilere bakıp okyanusu görmek gerçekten soluk kesiciydi. Jimmy yanımda durup elimi iliyor, konu madan kente bakıyorduk. Sonra benim omuzunu dayayıp gözlerimi kapadım. Boşuma bir şey düşünmemi. Gözlerimi tutamadım.

«Çok üzgünüm, Jimmy,» dedim. «Ne çare ki geçmişi anımsamak için kendimi alamıyorum. Küçük Fern gözlerimin önünden gitmiyor. Onu kucağında oturtup yemeğini yedirmemi, onun yerlerde sürünmesini ve gülümsemesini anımsıyorum. Annemizin sağlıklı ve güzel olduğunu günleri de sürekli düşünüyorum.»

Jimmy, «Biliyorum,» diyerek saçlarımı okadı ve benim tepesini öptü.

«Ayrıca, Cutler Koyu'ndaki otelde seninle beraber olma umuz da düşünmekten kendimi alamıyorum,» diye devam ettim.

Jimmy, «Ben de öyle,» diye itiraf etti. Benim omuzunun üstünden çekip yüzüne baktım. Koyu renkli gözlerini benim gözlerime dikmişti. «Dawn,» diye fısıldadı. «çinden alacak geliyorsa hiç çekinme. Benim için de al.»

Bunları söylerken o kadar kederli görünüyordu ki. Ama Benim ayağım dım. Bunun yerine uzanıp yanına dokundum. Aramıza giren bütün zamanı ve mesafeyi alıyormu gibi, dudaklarımız birbirini buldu ve yumuşak hareketlerle öpmeye başladık. Jimmy geri çekildiğinde göz pınarlarında yaşların pırıldadığını gördüm.

«çimdeki karma aya kar ı hâlâ elimden bir ey gelmiyor,» de sonunda. «Seni dü ünüyor, dü lerimde seni görüyor, seni istiyor, ar sonra kızkarde im olarak büyüü ün gözlerimin önüne geldikçe ser] ba ka ekilde dü ünme bana çok yanlı gözüküyor.»

«Biliyorum,» diye kar ılık verdim. «Ama ben senin kızkarde in de j lim.»

Jimmy, «Ne yapaca ımı bilemiyorum,» diye itiraf etti. «Aramızal sanki bir duvar var, birbirimize dokunmamızı yasaklayan bir duvar.»

«Öyleyse duvarın üzerinden atla,» derken kendi saldırganlı ım! kendim bile a tım.

Elini avucuma alarak gö sümün üstüne götürdüm. Avucunu göç süme bastırdım ve öyle tuttum. Jimmy beni tekrar öptü, böylece yava] yava yata a do ru ilerledik. Önce orada oturup birbirimizi sevgi dol] hareketlerle ok adık. Sonra birbirimize biraz daha yakla tık. Jimmy'ni] ba ı alnımın, ılık solu u yüzümün üstündeydi. Ba ımı arkaya devirdir Jimmy'nin sıcak dudakları imdi boynumun oyu unu öpüyordu. Sok um kesildi. Uzun bir süre onun geri çekilmesini bekledim. çimdelj kıpırtı çok geçmeden dudaklarının dokundu u yerden bütün vücudu! ma, tâ ayaklarımın parmak uçlarına kadar yayılan bir sıcaklık dalgasını} dönü tü.

nleyerek yastı ın üstüne devrildim. Jimmy benim üzerime e ildj] Kolları iki yanıma dayanmı tı ve bana gülümsüyordu.

«O kadar güzelsin ki seni sevmemek elimde de il,» diye soludul «Benim hayatımda senden ba ka kadın olmayacak hiç ve o duvaif a mak yıllarımı alsa dahi ba araca ım bunu.»

Dediklerime kendim de inanamayarak, «Oh Jimmy, o duvarı imdi a ne olur,» diye yalvardım. çimde bu söziyi söyleyen bir ba kası var! dı sanki. Jimmy birden ciddile ti, gözleri de kısıldı ve renkleri koyula tı.]

Sonra do rularak asker ceketini üzerinden sıyırdı ve gömle inirj dü melerini açmaya koyuldu. Hiç kımıldamadan onu seyrediyordum;! Pantolonunu bacaklarından a a ı kaydırması üzerine, ben de süveteri! mi ba ımın üzerinden çekip çıkardım ve etekli imin fermuarını açtım.] Jimmy yata ın üstündeki örtüyü çekti, ben de üstümde yalnız sütyenir ve külotuyla altına süzıldüm. Kucakla tık ve öpü meye ba ladık,] Jimmy'nin parmakları sutyenimin kopçasını bulup açtı. Sutyenimi

İ hunim yardımımıla çıkardıktan sonra, yüzünü gö üslerimin arasına göm
İ Cü ve beni öptü.

«Ne kadar güzelsin,» diye derin bir gö üs geçirdi. «Senin küçüklü
İ üli'ü anımsıyorum. Vücudun konusunda o kadar çekingen davranırdın
M Gö üslerini tarketmemem için hep bol süveterler giyerdin. Kazara
İ birbirimize dokunacak olsak da... »

İ Jimmy'nin anıları beni erkek ve kızkarde olarak ya adı ımız yıllar
İ fa geri götürdü. Birbirimizin kazara gizli yerlerine de di imizde kendimi
İ İ ne denli kirlenmi hissetti imizi ve bu yüzden utandı ımız anımsa
mı,tim. Bunu anımsamamla birlikte de Jimmy'nin sözünü etti i duvar
İ yine aramıza girdi. O görüntüleri ve duyguları savmak öyle zordu ki.

İ Jimmy imdi erkekli ini vücuduma dayayınca, heyecandan oldu u
İ kmlar suçluluk duygusundan da sarsıldım. Bu suçlulu u niçin duyuyor
İ (lim sanki? Bunu kendime sorup duruyordum. Jimmy benim karde im
İ dfl ildi, de ildi!

İ O da vücudumun kasıldı ını hissetmi ti. Öpücüklerine ara vererek
İ dandini geri çekti ve yüzüme baktı.

İ «Gereksiz yere acele ediyoruz, Dawn,» dedi. «Bu a kızıyı perçinle
İ yucek yerde, sarsar. Seni hayatta ba ka her eyden çok istiyorum,
• ma seni benden uzakla tıracak bir ey yapmayı da istemiyorum.»

İ Ya imdan umulmayacak bir sa duyuyla, «Öyleyse yan yana yatıp
İ birbirimize sarılalım,» diye önerdim.

İ Jimmy kollarını omuzlarıma doladı ve beni böylece kendisine daha
İ Çok yakla tırarak ba ını gö süme dayadı. Uzun bir zaman bu durumda
İ konu madan yattık. Yarı temposuyla atan kalplerimiz yava lamı , ola
İ [Örmü tü bir huzur duymaya ba lamı tık. Pencereden güne in kentin
İ yukarısında yava yava battı ını görüyorduk. Çok geçmeden New
İ York'un siluetini olu turan on binlerce ık ı ıldamaya ba ladı.

İ Jimmy gözlerini kapadı, ben de kapadım. Böylece birbirimizin kol-
İ un arasında uykuya daldık.

İ Birden gözlerim açılınca, bir an a aladım. Jimmy hâlâ uyuyordu.
İ Onu uyandırmamak için yava ça döndüm ve saate bakmak için gece
İ masasının üstündeki küçük lambayı yaktım. Anında yıldırımla vurulmu
İ »n döndüm. Gözlerim do ru mu görüyordu acaba?

İ «Aman Jimmy,» diye ba ırarak hızla yata ın içinde do ruldum.

«Ne var?» Gözlerini kırpı tırıyordu.

Yorganı üstümden atarak elbiselerimi giymeye koyuldum.

«Saat sabahın ikisi,» diye inledim. «Agnes hiddetinden köpürm tür. Hafta sonlarında en geç on ikide, hafta içinde de onda evde olmamız gerekiyor.»

«Aman Tanrım. Bize ne oldu böyle,» diye homurdanarak, o da d ruidu ve pantolonunu bacaklarına geçirdi.

Ko a ko a otelin lobisine indik. Saat o kadar geçti ki, resepsiyon da kimse yoktu. Bir taksi bulmak epey zamanımızı aldı, Agnes'in evi vardı imızda da saat sabahın üçüne yakla ıyordu.

Jimmy, «Seninle içeri girip bir açıklama yapayım mı?» diye sordu.:

«Neyi açıklayacaksın? Senin oteldeki odanda yatıp uyudu umu; mu?»

Jimmy, «Çok üzgünüm,» diye yineledi. «Senin ba ını derde so' mak hayatta istedi im en son ey.»

«Herhalde bir eyler bulurum,» dedim. «Sen yarın sabah bana tef fon et. Oh, sabah oldu bile. Beni bir kere daha görmeden Avrupa'ya g meye kalkı ma sakın, Jimmy. Söz ver bana.»

«Söz veriyorum,» dedi. «Saat on bir gibi gelirim.»

Onu öperek taksiden atladım. Sokak kapısı kilitliydi, bu nedenle d zile basmam gerekti. Jimmy taksinin içinde oturmu bana bakıyordu Ona elimi salladım, taksi oförüne de onu oteline götürmesini söyl dim. Agnes birkaç dakika sonra kapıları açtı. Arkasında sabahl ı vard saçlarını da çözmü tü. Makyajı olmayınca, yüzü bir ölününki kad renksizdi ve çok daha ya lı gözüküyordu.

Beni daha içeri almadan, «Saatin kaç oldu unu biliyor musun!» diye sordu:

«Çok üzgünüm, Agnes. Konu urken zaman kavramını kaybetti Saate baktı imızda da... »

Kadın sözümü kesti. «Polise haber vermedim, ama büyükannen telefon etmek zorunda kaldım. Ne kadar sinirlendi ini söylememe bi mem lüzum var mı? Bulu tu un gencin otelde tutuklanm ı suçlu b çocuk oldu unu bilmiyordum.»

«Bu do ru de il,» diye ba ırdım. «Büyükanнем Jimmy'ye iftira ed yor. Sana yazdı ı mektupta benim hakkımda sıraladı ı tüm yalan ve ift ralar gibi.»

Agnes, «E er yalan söyleyen biri varsa, o sensin, güzelim,» dedi. abartılı derecede ciddile mi ti. Yne rol yaptı nı dü ündüm. Ama tartı nın da bir yararı yoktu. Devam etti. «Ben sana güvenmi tim, ama (en beni aldattın. Bu davranı nın, benimle okulun gözündeki saygınlı nı na nedenli olumsuz ekilde yansiyaca nı dü ünemedin mi? Büyükan-nen okul idaresine ikâyette bulunacaktı, ama ben ona bir daha böyle }lr ey olmayaca na ve o delikanlıyı bir daha görmeyece ine söz ver jim.»

Kadın, kollarını gö üslerinin altında kavu turarak biraz daha dikildi. NAYrıca, tam altı ay cezalı olacaksın. Hafta sonlarında da saat altıda kurada olacaksın ve ancak okulda yapılacak bir i in oldu unu ve ben •unu telefonla do rulattı m takdirde, dı arı çıkabileceksin. Anla ıldı fnı?»

çimden, bu ne haksızlık, diye ba ırmak geldi i halde, içleme •uygumu bastırdım ve olur gibilerden ba ımı salladım. Dı arı çıkıp çık frmamak umurumda de ildi zaten. Jimmy yarın Avrupa'ya gitmiyor muy- lu..

I Agnes, «iyi öyleyse,» diyerek geçmem için yana çekildi. «Do ru jdana çık ve arkada larını rahatsız etmemek için gü rültü yapmamaya rılı .»

Ben yanından geçerken, «Beni büyük bir dü kırıklı na u rattın, •|wn,» demeyi de ihmal etmedi. Ko a ko a yukarı çıktım. Odamıza adı fnımı attı m an Trisha yata nın içinde do ruldu.

«Neredeydin?» diye sordu. «Agnes öfkesinden kuduruyordu.»

«Biliyorum.» Yata mın kenarına ili erek a lamaya ba ladım. «Altı ly süreyle soka a çıkma yasa m var. Cutler Nine bunu da sa ladı.»

«yi de neredeydin bu saate kadar?»

Ona, Jimmy'nin oteldeki odasına gitti imizi ve orada birbirimizin fco ları arasında uyuyakaldı mızı anlattım.

«Vay, vay, vay,» dedi.

«Hiçbir ey olmadı, Trisha. Sandı n gibi de ildi,» diye itiraz ettim nı do, bana inanmadı ı bakı ndan belliydi. Jimmy'nin sabaha u raya ftfClını anımsayarak, «Yarın bana yardım etmelisin,» dedim. «Avrupa'ya Bilmesinden önce onu görmem lazım.»

Bir plan yaptık. Trisha dı arıda bekleyecek, Jimmy gelince de beni

a ıracaktı. Jimmy ile ben parkta bulu acak, orada vedala acaktı. Ondan sonra eve dönecek ve kendimi tümüyle okul ödevlerimi ve mü] ime verecek, böylece Jimmy ile arama giren zamanı ve uzaklı ı un f mayaya çalı acaktım.

Dönece i ve Cutler Nine'yle öbür feci insanlardan kurtularak keii hayatımızı ya amaya gidece imiz günü dü leyerek uykuya daldım. | kılarım ile ve müzi imle kendimize bol paralar kazanacaktım.

Bu tür umutlar beslemem çocukluk muydu yoksa?

Aile Sorunları

Yüre imiz parçalanarak vedala mamızdan sonra Jimmy, Avr pa'ya hareket etti, ben de tüm dikkatimi ödevlerime vererek üzüntür unutmaya çalı tım. Ama çok geçmeden, haftalarla ayların geçmesir ne kadar uzun sürdü ünü bana sürekli hatırlatan takvimden nef] etmeye ba ladım. Cezalandırılmanın bu denli a ırıma gidece ini tafl min etmemi tim. Trisha'yla öbür arkada larımızdan bazıları sinemalar] danslara, lokantalarla büyük ma azalara serbestçe giderlerken evr] hapsolmek bana özellikle acı veriyordu.

Jimmy'nin gitmesinden kısa bir süre sonra bir Cumartesi gece olanları ö renen ve nasıl cezalandırıldı ımı duyan Arthur Garwoc gelip kapımı vurdu. Kapımın vuruldu unu duyunca, ben önce geleni] oturma odasına inebilece imi ve yatak odamda kilit altında oturman gerek olmadı ını söyleyecek Agnes oldu unu sanmı tım. Suratımı asi ona tek kelime söylememeye kararlıydım. «eri girin,» bile demedim. Ama bir, iki saniye sonra Arthur'un, adımı seslendi ini duyunca kapıyı gittim. Kolunun altında bir kutuyla e ikte duruyordu.

«Ne var, Arthur?» diye sordum. Orada sonsuza dek dikilip kalac] a benziyordu.

«Belki dama oynamak istersin diye dü ündüm.»

«Dama mı?»

Arthur eliyle kutuya vurdu.

«Evet.»

Delikanlının yüzünde daha imdiden dü kırıklı ı belirmi , gözleri ukla mı , a zının kö eleri a a ı sarkmı tı. «Mecbur de ilsin tabii,» rek uzakla maya yeltendi.

Ama ben, «Ah hayır. Oynamak isterim,» diye atıldım. Bu i i onun mi, yoksa kendim için mi yaptı ımın bile farkında de ildim. Art ün hemen yüzü güldü ve dama tahtasını yazı masamın üstüne koy

Kolaylıkla yapabilece i, fakat böylece dama partisi daha çabuk ce i için kaçındı ı oyunları fark ediyor, bile bile kazanmama göz du undan üpheleniyordum.

«Senin iirinin üzerinde çok sıkı çalı ıyorum,» dedi. «Çok özel bir olmasını istiyorum, ama artık uzun sürmeyecek.»

«Onu okumaya sabırsızlanıyorum, Arthur. u obua çalman hakkın annen ve babanla konu tun mu?»

Delikanlı, «Seninle bunu konu mamızdan beri belki bir düzine ,» diye kar ılık verdi. «Sonuç dersin her defasında aynı. Bekle de , diyorlar. O zamana kadar da çalı . Duymak istediklerinin dı nda bir ey duymak istemiyorlar. Bu yılın sonunda Sanat Haftasında ük bir solo parça çalmam bekleniyor.»

Bernhardt Okulundaki son sınıf ö rencileri yılda bir kez ilkbaharda nat Haftası denilen süre içinde yeteneklerini sergiliyorlardı. Annelerle balar ve ailelerde geliyor, tam iki gece çe itli gösteriler düzenleniyor-. New York'lu ele tirmenler, aynı zamanda yapımcılar ve yönetmen davet ediliyorlar, birço u da geliyordu.

«Sandı ndan daha ba arılı olaca ına eminim, Arthur,» dedim.

Ama o ısrarla, «Rezil olca ım ve sen de bunu biliyorsun,» dedi. k çalı tı ım halde ba arısızım; ileride bir de i iklik olmasını mam için bir neden yok. Bunu annemle babama da söyledim ve o a mazur görülmemi sa lamalarını istedim, ama onlar böyle bir n lafına dahi deli oldular.»

«Ö retmenlerin ne diyorlar?»

«Sana söyledim, ailemden çekiniyorlar. Çalmamı engellemeyecek l Böylece herkesin maskarası olca ım. Kula ı olan herkes ne denli eneksiz oldu umu anında anlayacak.» Arthur içini çekti ve ba ını

avuçlarının arasına aldı. Bana tekrar baktı in da gözleri ya lıydı. «Hef kes bana gülecek,» diye inledi.

Küçük boncukları andıran o ya lı gözleriyle bana tekrar baktıkta] sonra, «Dav/n,» dedi yava ça. «Sen müzikten anlıyorsun, çaldı ımı duydun. Çalı tı im sırada müzik salonunun dı indan geçti ini ve bej duydu unu biliyorum. Senin kadar dürüst ve dü ünceli bir insanı dahi önce görmemi tim.» O kadar içtenlikli konu uyordu ki kızardım. Ekledj «Tanrı a kına, bana yalan söyleme. Benim obua çalı ım hakkında gej çekte ne dü ünüyorsun?»

Derin bir soluk aldım. Yalan söyledi inizi bilseler bile insanla yalan söylemek, do ruyu itiraf etmekten daha kolaydır. Kızkarde ii Clara Sue aynen böyleydi. Fazla kilolu ve bencil oldu unu biliyordu ama ben gerçe i yüzüne söyledi im zaman benden daha çok nefn ediyordu. Birçok insan, hayallerin ve kendi kendini aldatmanın egemej oldu u bir dünyada ya arlar ve bu yalanların arasında rahat da ederle!

Bayan Steichen'i dü ündüm. O, müzi e öylesine ba lı, hatta ken» ni adamı tı ki, yetenekli olmayan birine aksini söylemeyi aklından geçil mezdi bile. Bazan zalim olarak gözükmesine neden olsa bile, ba kalı rından üstün olmasını sa layan da i te bu dürüstlüktü.

imdi de kar ımda kendisiyle ilgili gerçe i duymak isteyen ve bj gerçe i benim ona söyleyece ime güvenen Arthur Garwood vardı. Ba ka her eyden çok, gerçeikle yüzle me sava ında kendisine destek olı cak birini gereksiniyordu o.

Sonunda, «Haklısın, Arthur,» diye itiraf ettim. «Çalı ının ola anüstj oldu u söylenemez. Annenle baban ne kadar nüfuzlu olurlarsa olsun lar, seni profesyonel bir müzisyen olarak göremiyorum.» Ama hemej arkasından ekledim. «İne de onları ho nut etmek için bir süre çara göstermende yarar var. Kendi alanlarında herkesin dedi i kadar üstüjl lerse, onlar da zamanla gerçe i göreceklerdir. O zaman da... »

Fakat Arthur, «Hayır!» diye dama tahtasına o kadar kuvvetli vurdı ki, bütün ta ların karelerinden fırlamasına neden oldu. «Ben sözkonuı oldu um zaman, onların körden farkı yoktur. Benim ba arısız olmaı onların ba arısız olması demektir, onlar ise ba arısızla a asla katlanaf mazlar.»

«Ama daha ba ka yararlı i ler yapabilirsin. Belki büyük bir yazar olursun. Belki sen... »

«Dünyada beni dinlemezler!» Delikanlının gözleri ya larla dolmu tu. Ba nını sallayıp önüne baktı. Derin bir soluk aldı ı zaman, dar omuzları o kadar sert kalkıp iniyordu ki, askıdan kayan bir kostüm gibi kendine çököverecekmi sanırdınız. kimiz de kısa bir süre sustuk. Zavallının çaresizlik ve öfkeden patlamasından korkuyordum. Bir an uysal görünerek yumu ak sesle konu uyor bir an sonraysa küçük gözleri yuvalarından fırlayacakmı gibi açılmı , yüzü kıpkırmızı, sıska vücudu se kasılmı olarak avazı çıktı ı kadar ba ırarak derdini anlatıyordu.

Bu bir suçmu gibi, «Beni evlat edinmi ler,» diye itiraf etti. Sıklımı di lerinin arasından konu arak, annesi ve babasıyla birbirlerine hiç benzemediklerini farkettilim günden beri üphelendi im bir gerçe i bana inlatıyordu. Devam etti. «Ama kimsenin bunu bilmesini istemiyorlar. Bütün hayatım boyunca korudu umuz bîr sırdır, bu.»

Hiçkırıklarını güçlükle zaptederek bana baktı «Bu gerçe i itiraf etti filim ilk insan sensin.»

Elimden geldi ince sakın konu arak, «yi ama e er seni evlat edin dillerse, müzik yeteneklerinin sana geçmi olmasını bekleyemezler ki,» dedim.

«Sorun da bu ya,» diye kar ılıklı verdi. «Müzik yetene imi kanıtlanmadı im takdirde, insanların, bundan evlat edinildi im sonucunu çıkaracaklarını, sırrın da sır olmaktan çıkacağını dü ünüyorlar.»

«Bunun sır olmasına ne gerek vardı?» diye sordum.

Arthur titriyordu. Kara gözlerine de donuk bir bakı gelmişti. Bende ok etkisi yapacak bir açıklamada bulunacağını sezmi tim, ama duyduklarım buna ra men beni çok a ırttı.

«Annemle babam karı, koca gibi ya amıyorlar,» dedi. a kınlı im Kar ısında ister istemez devam etti. «Aynı yatakta yatmıyorlar. Annem ılı bebek yapmak için yapılması gerekenleri hiç yapmadı. Ama bunu uıreden bildi imi sakın bana sorma.» nsanlara ispiyonculuk yapmanın vobelli etmeden hareketlerini gözetlemenin, Arthur'un, hayatı boyunca vazgeçemedi i bir alı kanlık oldu unu tahmin ediyordum.

Biraz sonra ba nını kaldırıp bana baktı. «Am_a artık benim sorunlarımı konu mayalım. Sen bu evde altı ay hapis kalmak cezasına çarpılmı

kert, benim bencillik edip kendimden söz etmem yakı k almaz. Bu haksız ve zalimce bir ceza bence. Agnes'e çok a tım.» Delikanlını ince dudakları gerilmi ti.

«Suç Agnes'in de il,» dedim. «Büyükannem onu buna mecbul etti.» içimi çektim. «Ama ziyanı yok. Herhalde bu yüzden ölecek de ilim.»

Arthur, «Öyleyse ben de çıkmam,» dedi kararlı bir tavırla. «Hafta' sonlarında her gece evde kalıp e er istersen seninle arkadaş lık ederim Ne yapmak istersen yaparım dama ya da iskambil oynarız veya sad ce konu uruz. Sen ne istedi ini söyle, yeter.»

Delikanlının özverisi gözlerimi ya anmı tı. «Yapma Arthur, kendini bu ekilde cezalandırmanı isteyernem. Sakın böyle bir ey yapma,* diye inledim.

«Zaten gidebilece im önemli bir yer yok,» diyerek omuzlarını silktil «Yakın arkadaş larım yok. Hem senden ba ka arkadaş da istemiyo jrum.» Bu itiraf onu utandırmı gibi, bakı nı benden kaçırdı.

«Dama tahtası karı tı. Oyuna ba tan ba layalım,» dedi.

«Tabii, tabii,» diyerek ta ları dama tahtasının üstünde düzene soktu. Ona yoruldu umu söyleyene kadar oynamayı sürdürdük. Sonund Arthur'a bana arkadaş lık etti i için te ekkür ettim.

O gittikten sonra bana anlattıklarını dü ündüm. Biri ötekine dokumayı ya da ötekinin ona dokunmasını istemezse, bir erkekle bir kadı niçin birlikte ya ayacaklardı? Seks, insanı, sevdi i ba ka bir insana çok yakla tıran etken de il miydi? Ayrıca bir kadın niçin bundan kork sundu? Neden, hamile kalmak korkusu muydu? Çocukken ya ad ortamı terketti i zaman, dünya, insan için ne kadar a ırtıcı ve karma .ık bir yer oluyordu! nsan çocukken bir kabarcık içinde ya yıyor, bl kabarcık patladı ı zaman da etrafına bakınmak ve acıyla üzüntülerin göz açıp kapayana kadar kaybolacak bir karabasan olmadı nı kabul etmek zorunda kalıyordu. En azından Arthur Garvwood için böyleydi.

Cezalandırılmam bir anlamda beni kapana kısırmı ve Arthur Garjvwood'la aramdaki ili kiyi karma ık hale sokmu tu. Kız arkadaş ı olabil ce imi dü ünmesini istemiyor, aynı zamanda da bana arkadaş i etmek için her geli inde onu geri çevirerek kalbini kırmaya da içim eivermiyordu. Allahtan ki Trisha birçok gece benimle kalıyordu, onun

ovde olmadı ı bazı geceler de ikizler beni yalnız bırakmıyorlardı. Yanım-
da bir ba kası, özellikle Donald Rossi oldu u zaman Arthur gelmiyor-
du. Benimle sadece yalnız oldu um zamanlar konu uyor, okul koridor-
larında ya da sokakta bir arkada la yürürken rastlarsa yanımdan geçeri-
ken bana bakmakia yetiniyordu.

Derken Arthur bir Cumartesi gecesi bana iirini göstermek için gel-
mekle durumumuzu daha da karma ıkla tırdı. Üstünde yazılı oldu u
kâ ıdı bir zarfın içine koymu tu.

Geri geri giderek, «Bunu yalnızken okumanı istiyorum,» dedi. «Son-
ra ne zaman istersen gelip bana nasıl buldu unu dürüstçe söylersin.»
Kapının aralı ndan ekledi. «Unutma, dürüst olacaksın.» Ve çıkıp gitti.

Elimdeki zarfa baktım. Arthur onu yapı tırmı tı. Bunun üzerine yata-
ıma uzanarak ba ımı yastı ima dayadım ve zarfı a ır a ır açtım. Deli-
kanlı kuralları umursamamakla birlikte, mısraları eski ngiliz stilinde bir
yazıyla yazmak zahmetine katlanmı tı. Yetenekli bir müzisyen olmayabi-
lirdi, ama bence yine de sanatsal bir yetene i vardı. iire «Dawn» yani
«afak» ba lı ını atmı tı.

Karanlık demir yumru uyla kavrar dünyayı

En parlak yıldızlar bile gev etemezler kara parmakların
Beni ve dünyayı mengene gibi kavrayı ını
Yalnızken dü ürdü üm gölgelerin arasındayım tutsak
Kimse duyamaz feryatlarımı ve gözya larımı, ne de umursar
Kanatsız bir ku gibiyim
Karamsar oturuyor, umutsuz bekliyorum
Sonra, sen geliyorsun
Ufkun yukarısına yükseliyorsun karanlı ı parlak ve sıcak gülümseyi-
inle yenerek

' Sıcaklı nda buzlar gibi eriyor o karanlık
I nların yüzümü ok uyor, ben de gölgelerimi kovuyorum, kanatla-
rım bitiyor yeniden
Sonra, dirilen bir ku gibi, kanatlanıp uçuyorum bulutlara do ru.

Hemen ba ımı kaldırdımsa da, Arthur artık kapının aralı nda de il

(II Dedi ini yaparak odasına çekilmi ti. Orada beni endi eyle bekledi i

ni biliyordum. Bir süre yerimden kıpırdıyamadım. Sözleri çok güzeldi ama o kadar çok şey ele veriyordu ki. Çocuğun bana karşı olan duygularının derinliği beni ürkütüyordu. Bana bu denli bakanması için ne yapmıştı ben? Neden, sadece onunla biraz ilgilenmem ve onunla alay etmeyi mi miydi? Yoksa ondan beni sevmesini ya da en gizli sırlarını bana açmasını istememi mi.

Bildiğim kadarıyla ona cesaret verecek bir şey yapmamama rağmen, bu çocukluğa karşı olan Jimmy'ye ihanet etmişim gibi bir duygu uyardırmıştı bende. Jimmy'nin bana karşı bir delikanlının benden ne kadar hoşlandığını duymanın hiç de hoşuna gitmeyeceğinden emindim. İmdi ne yapmalıyım acaba, diye düşünüyordum.

Trisha'nın, «Ona, iirinin çok güzel oldu unu söyle ve çekil, git, dediğini duyar gibiydim. Ama Arthur bunun için fazlasıyla duyarlı ve alıngandı. Onun beni bildiği gibi, umduğunu gibi olmam gerekiyordu. Dürüst olmalıydım.

Yataktan kalkıp odasına gittim. Kapısı her zamanki gibi kapalıydı; Ben de kapıyı hafifçe vurdum.

«Girin,» dedi. Yazı masasının başında oturuyordu. Masanın üstünde yanan lambanın ışığı yüzünü her zamankinden daha çok maskeye benzetmişti.

«Arthur,» dedim. «Harika bir iir, bu. Çok güzel. Ama ben ona layık değilim.»

«Evet, layıksın,» dedi yavaşça.

«Arthur, sana daha önce söylemem gereken bir şeyi bilmen lazım. Ben zaten birine âşıkım. O erkeği bütün hayatımca sevdim ve o da beni seviyor. Birbirimizi bekleyeceğimize söz verdik.» Ekledim. «Arthur, bunu fazla kimseye açmadım, ama senin sırrını bana güvenip açması gibi, ben de güvenip bu duygularımı sana söylüyorum.»

Arthur bir şey demeden bana bakakalmıştı. Yüzü şimdi az öncekinden de çok maskeye benzemişti. Yüzünün tek çizgisi kımlıdamıyor, dudakları bile titremiyordu. Sonunda, «Öyle de olsa bu iirin sende kalmasını istiyorum,» dedi.

«Ben de bunu isterim, Arthur. Bunu bütün hayatım boyunca en değerli bir hazine gibi saklayacağım. Günün birinde ünlü bir iir olur un zaman bu iirin de eri daha da artacak,» dedim.

Genç adam umutsuzlukla başını salladı. «Ben olsam olsam ünlü başı arsız olurum.»

«Ne olur, öyle konuşma, Arthur.»

Arthur dönüp masasının üstündeki kâğıtlara gözlerini dikti. «Dürüstün için sana teşekkür ederim,» dedi.

Daha fazla konuşmak istemediğini anladı. İmandan bir için ona teşekkür ettim ve odasından çıktım. Sanırım, ben de onun kadar İmü tüm. O gece sinemadan döndü ve son okul dedikodularını beraberinde getirdi. İnde Trisha'yı görmem, enerjisi ve ne esiyle bana moral vermesi beni hiç bu kadar mutlu etmemi ti. Ona Art'un birinden söz etmedim. Onu zaten komodininin bir gözüne sakıttım bile. Orada, asla kaybetmek istemedim, fakat Longchamp e'min resmi gibi acı ve sevgiyle dolu bazı anılarım gizliydi. Bana, bolan ve hiçbir zaman yeniden yaşamayacak şeyleri anımsatıyor onlar.

Zaman geçtikçe Agnes'in bana duyduğu öfke azalıyor. Sabahın

nde gelmem olayını artık hiç tartışmıyorduk. Bayan Liddy'nin çok yakın bir müttefikim olduğunu biliyordum. Özellikle mutfaktaki işlerde yardımcı olma sırası bana geldiği zaman beni öve öve bitiremiyor. Bunun dışında da mutfakta vakit geçiriyor ve onun çalmasıyla seylilyordum. Bayan Liddy bana hayatının öyküsünü anlatmıştı. Annesiy babasının her ikisi de ispanyol nezlesinden öldüklerinde sekiz yaşındaymış. Akralardan hiç kimse birden fazla çocuk almayı istemediğinden aile bireyleri dağınıktı. Böylece Bayan Liddy'nin, yirmi yaşındaki bir kız ve bir erkek kardeşi vardı.

Ben de ona öykümü anlattım ve aynı şeyin Jimmy'nin, Fern'in ve benim başımıza gelmesinden ne kadar korktuğumu belirttim. Zaten m'in nerede olduğunu da elimizde hiçbir ipucu yoktu.

«Bütün olan bitenlere rağmen, gerçek ailemi içinde büyüdümümyle seve seve dediğidir,» dedim.

Bu sözlerimin Bayan Liddy üzerinde hiçbir etkisi olmadı. Özel otelde başımdan geçenlerin bazılarını ve Cutler Nine'nin bana nasıldığını ve kötülük etmeyi sürdürdüğünü duyduktan sonra...

Açıklamalarım Bayan Liddy ile beni birbirimize daha da yaklaştırdı.

mı tı. Bana yemek tariflerinden bazılarını göstermeye vakit harcadıH gibi, bir gece herkes için yemek hazırlamasına yardım etmeme bile göl yumdu. Dostlu u vakit geçirmeme yardım ediyordu.

En sonunda, Noel tatilinden kısa süre önce bir gece Agnes, sel aylardaki davranı larımdan çok ho nut kaldı nı ve bir deneme süresm den sonra cezama son vermeye karar verdi ini söylemek için odarnB geldi. Buna a ırımı ve Bayan Liddy'nin sayesinde oldu unu dü ürl mü tüm. Tâ ki birkaç gün sonra annemden bir telefon gelene kadar...1

«Randolph ve Clara Sue'yla hafta sonu için New York'a geliyoruz! Tatilimizi lüks bir gemide geçirmek niyetindeyiz. Bundan önce u raya seni yeme e götürmek istiyoruz,» dedi.

«Ya Philip... O da geliyor mu?» diye sordum.

«Bazı okul arkada larına davetli oldu u için Philip gelmeyecek » Annem acele ekledi. «Tatilde derslerinle çok me gul olaca nı bildi i mizden senin bize katılmanı istemedik. Ama seni görmeyi çok arzuluyoruz.»

Sesimdeki alayı zor maskeleyerek, «Böyle bir yolculu a çıkace kadar güçlü oldu undan emin misin?» diye sordum.

Annem içini çekti. «Pek sanmıyorum, ama doktorlar bir tatilin **batU** çok yararlı olaca nı söylediler. Randolph'un otelden ayrılmasını sa lı mak her zaman kolay i de il. Neyse, seni yakında görece iz. güzel elbiselerinden birini giy, çünkü çok lüks, çok pahalı bir restoran gidece iz.»

Telefonu kapadıktan sonra onlarla lokantaya gidemeyece imi söl lemedi ime pi man oldum. Clara Sue'yu hiç özlememi tim do rusj Ama tüm hiddetime kar ın, herkesi merak etmekten kendimi alamıyol dum. Laura Sue ne yazık ki hâlâ gerçek annemdi. Ve ne dersem diyl yim, Clara Sue'nun en azından üvey kızkarde im oldu unu inkâr ede mezdim.

O gün erkenden geldiler. Agnes tiyatro öyküleri ve anılarıyla anne! mi ve Randolph'u oyalarken, Clara Sue'yu yukarıya beni almaya yolla! dı. Clara Sue kapımı vurmaya dahi gerek görmeden ki buna do rusl hiç a ırtmamı tım yatak odama girdi ve elleri kalçalarında oldu j halde eytanca bir zevkle odamı gözden geçirdi. Sıkı bedenli açık mal elbisesinin içinde daha da dolgun gözükene iri gö üsleri, ko a ko a meri

eni çıkmaktan hızlanan soluklarıyla kalkıp iniyordu. Etekli inin altın ki sert iç etek, Clara Sue'yu oldu undan da iri gösteriyordu. Sol zünün üstüne bir perçem dü ecek ekilde kesilip taranmı saçları u daha ya lı göstermi ti. Bunun dı ında fazla de i memi ti: tombul aklarıyla kollarından da belli oldu u gibi normalden rahatça on kilo laydı.

Trisha, yatakta dinlenirken okudu u kitaptan ba ını kaldırdı. Ger k ailemle çıkaca ım yemek için hazırlanmamı seyrediyordu.

Onda artık iyice alı tı ım patavatsız tavırla, «Bu da Clara Sue olrria dedi.

Clara Sue tiksinti olarak nitelenebilecek bir hareketle dudaklarını zerek, «Odanız iki ki iye göre çok küçük,» dedi. «Nasıl birbirinize rpmadan dola abiliyorsunuz?»

«Trafik sinyallerinden Allah razı olsun,» dedi Trisha.

«Hih.»

Hızla ona do ru dönerek, «Odamız hakkında ne dü ündü ün inan umurumda de il, Clara Sue,» dedim. «Hem normal bir insan önce nrhaba deyip odadakilerle tanı tırılmayı beklerdi.»

Clara Sue, «Çabuk a a ı inmeni söylemem için beni buraya yolladı ,» diye kar ılık verdi ve bir dönü tür dönerek odadan dı arı fırladı.

Trisha, «Ne tatlı kız,» dedi. «Seni çok iyi anlıyorum, Dawn. Neyse, ça vakit geçirmeye çalı .»

Aynada kendime bir kere daha baktıktan sonra, «Buna herhalde fir olmayacaktır,» deyip odadan çıktım. Arthur'un kapısının önünden çerken, kapının çizgi kadar aralık oldu unu ve onun da dı arısını zetledi ini farkettilim. Ama durmadım. A a ıdaki oturma odasında nem Agnes'in söyledi i bir eye gülüyordu. Ben kapı aralı ında belice hepsi dönüp bana baktılar.

Randolph annemin yanına oturmı tu. Uzun bacaklarını üst üste i, zarif ellerini de üstünde kavu turmu halde arkasına yaslanmı ti. mu ak dudaklarında tatlı bir gülümseme dola ıyordu. Mavi gözleri her zamankinden sıcak, anlamlı ve parlak gözüküyordu. Açık kum saçları akaklarında daha da kırla mı tı. Ama yüzü her zamanki gibi ne yanı ıydı ve lacivert kostümünün içinde hatırladı ımdan daha görünüyordu.

Annemin de ne kadar sa lıklı göründü ünü farkederek a ırdı Sarı saçları yumu ak, çıplak omuzlarına dökülmü tü. Damla biçimli pı lantalarla süslü altın gerdanlı nı ve bunu tamamlayan damla pırları küpelerini takmı tı. De erli ta ların parıltısı mavi gözlerindeki parıltı yarı ıyordu. Bana benden bile genç gözüküyormu gibi geldi. Zama onun üzerinde hiç etkisi yoktu; ya lanmaya kar ı ba ıklıydı arj Çocuksu davranı ları vardı. Teni bir bebe inki gibi yumu ak ve pür süzdü, yanaklarında da içten gelen bir pembelik vardı.

Güneyli çekicili ini ve asaletini yansıtan sesiyle, «Ne kadar gü le mi sin, Dawn,» dedi. «Dawn gerçekten çok güzel, de il mi R dolph?»

Clara Sue kollarını iri memelerinin üstünde kavu turmu vaziyet arka larında durmu tu. Duydu u haset gözlerinden okunuyordu.

Annem, «Agnes'le o kadar tatlı konu uyorduk ki gitmek içimd gelmiyor,» dedi.

Agnes, «Çok naziksiniz, hanımefendi, ama herhalde gidece yere gecikmemelisiniz,» diye kar ılık verdi.

Programlara ba lılı ndan hiç a mayan Randolph, «Yerleri ayrıldı,» dedi.

Annem, «Gayet tabii,» diye do ruladı. Elini uzatmasıyla Ra dolph'un yerinden fırlayıp onun kalkmasına yardım etmesi bir ol Annem yürek biçimli dekoltesi olan güzel bir siyah ipekli elbise giymi Gö üslerini sutyenle dikle tirdi inden aralarındaki yarı k görünüyor Annem olan bu kadının, zamanının büyük bir kısmını hasta gibi odas; da kapalı olarak geçirdi ine inanmak zordu.

Yanıma yakla arak yana ıma hafif bir öpücük kondurdu. So herkes, hatta Clara Sue bile Agnes'le vedala tı ve yeme e gitmek ü- re evden çıktık. Dı arıda park etmi bir limuzin bizi bekliyordu.

Hepimiz limuzinde yerlerimizi aldıktan sonra, annem, «Bana ok lun hakkında her eyi anlatmalısın,» dedi. «Bu kadar çok yetenekli in nin arasında bulunmak senin için çok heyecanlı olmalı.»

Okuldan söz etmek benim için kolaydı. Derlerimi ve ö retmeni anlatırken orada olmanın benim için gerçekten heyecan verici oldu nun bilincine varıyordum. Ben konu tu um kadar Clara Sue inleyip d du ve söylediklerimle hiç ilgilenmiyormu gibi davrandı. Restoranda

hur eyden yakındı, yeme ini tekrar ısıtılması için geri yolladı. Ne yapar-
la yapsın, annemle Randolph onu azarlamıyorlardı. Bunun kadar ıma-
rık bir kız görmedi imi dü ünüyordum.

Randolph yapacakları tatili, gemilerinin u rayaca ı limanları ve
Berek onun gerekse annemin bu tatili ne denli iple çekmi olduklarını
anlattı.

Annem, «Randolph bir yılı a kın süredir do ru dürüst tatil yapma-
dı,» diye lafa karı tı.

Cutler Nine'yi sormadım, onun sözü geçtikçe de duymamı gibi
fdavrandım. Derken Sissy'yi sormak aklıma geldi. Çalıırken söyledi i
güzel arkıları hiç unutmamı tım. İlk geli imde öbürlerinin bana kötü
davranmalarına gerçekten üzülen çok tatlı bir kızdı. Aslında o i i gerek
İlnmeyen öbür oda hizmetçilerinden birine, bana yer açılması için yol
• rllmi ti.

Clara Sue, «Büyükanmem Sissy'yi kovdu,» diye atıldı.

«Kovdu mu? yi ama niçin?» Bu soruyu Randolph'a dönerek sor-
mu tum. Adam ba ını sallamakla yetindi.

Onun yerine Clara Sue yanıt verdi. «yi çalı mıyordu da ondan.»
İ . «Bu olamaz,» diye direndim. Bu kez annemin yüzüne bakmı tım.
Ama onun, gözlerini benimkilerden kaçırmasından nedenin ba ka oldu-
unu hemen anladım.

«Cutler Nine onu, Bayan Dalton'un oturdu u yeri bana söyledi i
çin kovdu, de il mi?» diye sordum.

«Bayan Dalton mu?» Randolph bir açıklama bekler gibi anneme
• aktı. .

,Annem, «Bu do ru de il, Dawn,» dedi yava ça. «Artık bu konuyu
jttptalım, lütfen. u sırada tatsız eyler dinlemek hiç ho de il, ben de
böyle bir yolculuktan önce sinirlenmek istemiyorum.»

«Ama ben haklıyım, de il mi?» Clara Sue'nun bana keyifle bakarak
Oturması, ku kularımı do ruladı. «Ne kadar feci,» dedim. «Sissy'nin o
e gereksinimi vardı. Bu büyük bir haksızlık. Cutler Nine ne kadar
/tılım ruhlu, ne kadar acımasız bir kadın.»

Randolph, «Yapma, Dawn,» diye lafa karı tı. «Kendini ve buradaki
İlmesi sinirlendirmek istemezsin, de il mi? Üstelik hepimiz bu kadar
İn ça vakit geçirirken.»

Ne ho ça vakit geçirmesi, diye dü ündüm. Aramızda kim ho vakit geçiriyordu ki? Bir yanımda sürekli inleyen, homurdanan ve yemi berbat etmek için elinden geleni ardına koymayan Clara Sue, karıda ise çirkin gerçe i ke fetmemden sonra evden uzakla tırıldıımı bilc i halde, her ey toz pembeymi gibi davranan annem vardı.

Randolph'a dönerek, «Annenin Sissy'yi kovmasına niçin göz yurdun?» diye ba ırdım. «Sissy'nin çalı kan bir kız ve sadık bir hizmetk oldu unu pekâlâ biliyordun. Sen kimseye acıamaz mısın? Otelde hiç sözün geçmiyor?»

«Dawn!» Annemin gözlerinde im ekler çakıyordu. Hemen arkasından, «Aman Tanrım!» diye inledi. «Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, Randolph. Korkarım, masa ba ında bayılacağım.»

Randolph endi eyle karısına do ru e ilerek, «Yava , sevgili dedi. Annemin elini avucuna alarak ovu turmaya ba lamı tı.

Onun ne kadar sahte ve numaracı oldu unu nasıl oluyor da görmiyor, diye dü ündüm. Yoksa umursamıyor muydu bunu?

Annem, «Bence gitsek daha iyi olacak,» diye soludu. «Otele dön'uzanmam lazım, aksi halde yarın yola çıkamayacağım.»

«Tabii, canım.» Randolph garsona i aret ederek derhal hesabı getirilmesini istedi.

Yüzünden ho nutluk akan Clara Sue, «Gördün mü yaptığını,» di beni suçladı. «Zaten daima tatsız olaylara neden oluyorsun.»

Randolph, «Clara Sue!» diye kızını uyardı.

«Ama dediklerim do ru. Geçen yaz otelde yaptığını o korkunç eyiri dü ünün. Onun bizimle yeme e gelmesini istemedi imi söylemi ti⁵, size.» Clara Sue hızla arkasına dayandı ve kollarını gö üslerinin altında çaprazladı. Yine somurtmaya ba lamı tı.

«Clara Sue, lütfen,» diye yalvardı annem. Clara Sue'nun yüzün hafif bir gülümseme belirdi. Kendinden ve bütün bu olanlardan fazlası la ho nut oldu u belliydi.

Ona, «Sana çok acıyorum,» dedim. «Senden kimse ho lanmadı gibi, senin de kendi kendinden ho lanmadığını biliyorum.»

Clara Sue'nun a zı açık kalmı tı. Ama onun bir kar ılıktaki bulunmasına vakit kalmadan Randolph hesabı ödedi ve annemin yerinden kalkmasına yardım etti. Hep birlikte restorandan çıktık. Limuzinle dönü yol

culu umuz çok tatsız geçti. Bir cenaze arabasında olsak bu kadar olurdu. Kimse kimseyle konu madı ı gibi, annem yol boyunca ba ı Randolph'un omuzuna dayalı ve gözleri sımsıkı kapalı olarak oturdu. Clara Sue bir pencereden, ben de ötekenden dı arıya ters ters bakıyorduk.

Kaldı ım binanın önünde durdu umuzda yalnız Randolph beni geçirmek için arabadan indi.

«Yeme imiz daha ho geçmedi i için üzgünüm,» dedi. «Belki seyahatimizden dönünce sana yine u rar ve bir deneme daha yaparız.» | Eklledi. «Tabii Laura Sue'nun bunu yapacak hali olursa.»

Ba ımı çevirip limuzinin içindekilere baktım. Annem hâlâ gözleri kapalı olarak arkasına yaslanmış durumda oturuyor, Clara Sue da yapmacık bir masumiyetle dı arı bakıyordu.

«Annemin bir deneme daha yapacağını hiç sanmam,» diyerek binanın önündeki basamaklara do ru yürüdüm. Ama sonra birden yine Randolph'a döndüm. «Ama senin, annenin Sissy'yi niçin kovdu unu sorup •Brenmen gerek,» diye ba ırdıktan sonra, basamakları ko a ko a çıktım ve bir daha arkama bakmadan eve girdim.

Tatil süresiyle birlikte ceza sürem de dolmasından sonra okul yılı janım için daha hızlı ilerledi. Her hafta, Jimmy'nin, bulundu u denize ı ı ı ülkeden yolladı ı mektupları dört gözle bekliyordum. Mektuplar Allah tan ki, hiç aksamadan geliyordu. Jimmy, Berlin ve Avrupalı insanlarla /illetleri hakkında ayrıntılı bilgilerle sayfalar dolduruyordu. Mektupların p j| a k yeminlerini yineliyor ve elinden geldi i kadar çabuk dönece ine Şöz veriyordu. Ben de müsvedde defteri kâ ıtlarını dolduruyor, yapt ı ın her eyi en küçük ayrıntısına kadar anlatıyordum. Örne in, Geor fji'un büfesinde ne tatta bir dondurmali gazoz içti imi bile yazıyordum.

Longchamp Baba bana uzun zamandır bir ey yazmamı tı. Der kin'Nisan ayında ondan beni mutsuz eden kısa bir mektup aldım.

«Davn yavrum,

«Sana fazla bir ey yazamadı ı ma üzgünüm, ama sununla ya da iiiiunla ve özellikle yeni i imle me gul oldum. Beni me gul eden ey- imi l; n biri de Edvina Freemont'u tanımaya çalı mam oldu. Edvina da yllı; bir hayat geçirmi , kocasını kaybetmi vb.

«Her neyse sonunda birbirimizi gerçekten iyi tanıdık ve o zaman dan beri birbirimizi fazla yalnızlık çekmekten koruyoruz. Günlerden bi; gün de birbirimizin yüzüne bakarak, niçin evlenmiyoruz sanki, diy dü ündük. Bu konuda danı tı m bir avukat, Fern'e kavu mayı istedi im takdirde, evli olmamın ve evimde bir kadın bulunmasının günü birinde Fern'e kavu ma ansımı artıracağını söyledi. te böyle kızım, !
«Umarım senin i lerin yolunda gidiyordur. Jimmy'ye de mektu yazıp durumu anlattım.

«Seni öpen,
Baban» I

Mektubu okuduktan sonra, Longchamp Anne'mden ba ka e dü ünemez oldum. Anlayı lı olmam ve Jimmy de Avrupa'da oldu una göre, Longchamp Baba'mın ne kadar yalnız oldu unu hesaba katmarrf gerekti ini kendi kendime hatırlatıyordum. Ama bunları ne zamac* dü ünsem, annemin yüzü gözlerimin önünde canlanıyordu. Sonunda,, yüzümü yastı ima gömüp hiçkır a hiçkır a a lamaktan ba ka çare bula- madım. Gözlerimdeki bütün ya lar kuruyup artık a layamaz duruma gelene kadar a ladım. Mektubu öbür anılarımın arasına gizledim ve ondan kimseye söz etmedim. Trisha'ya bile.

Birkaç hafta sonra Jimmy mektubunda bana Longchamp Baba'nı evlendi ini haber verdi. Bunu bekledi i için, bu i e benim sandı mdan daha hazırlıklı oldu unu da sözlerine ekledi. Edvina Freemont'la tanı i mı tı. Onun çok iyi bir kadın oldu unu, ama öyle de olsa babasını yeni bir karısı olması dü üncesinin ona acı verdi ini itiraf ediyord Annemizin ebediyen gitmi olması fikrine asla alı amayaca ina yemi; ediyordu.

Ben de, aradan ne kadar zaman geçse ve ne kadar çok aile de i i tir em de buna alı amayaca ımı, ona yazdı m mektupta belirttim.

Bunu izleyen günlerde tepemde sürekli kara bulutların dola tı ın hissettim. Beni tek mutlu eden eyler, an ve piyano derslerim, Jimmy'den aldı m mektuplar ve Trisha'nın öbür kızlarla ilgili dedikodu- larıydı. Okuldan sonra ev ödevlerimin olmadığı günlerde çok kez gidip onun dans egzersizlerini seyrediyordum. Onu çok yetenekli buluyor- dum.

Trisha'nın on yedinci ya günü Nisan ayı ba ındaydı. Annesiyle babası onu yeme e ıkarmaya, oradan da Broadvay'deki bir temsile götürmeye geldiler ve beni de onlara katılmaya davet ettiler. Annesi iri ye il gözlü güzel bir kadın, babası da Trisha için deli olan, onu armflanlara bo an uzun boylu ve yakı ıklı bir adamdı. Kızına Bernhardt Okulundan diplomasını alır almaz küçük bir spor araba arma an etme-ye söz verdi ti.

Trisha'nın annesiyle babası, bana ailem hakkında sorular sordular. Cutler Koyu Oteli'nin önünü duymu lar, hatta bir yaz orada bir hafta kadar kalmayı d nm lerd i. Ben sorulara, otelde ne kadar mutsuz oldu um u açıklamadan yanıt verirken, Trisha bana bir, iki kez yan göz- le baktı. «Pijama Oyunu» adındaki temsili görmeye gittik, arkasından kahve içip peynirli turta yemek için Lindy's kahvehanesine u radık. Benim için her bakımdan büyüleyici bir ak am olmu tu, davet edildi im için kendimi çok anslı saymakla birlikte, kalbimin derinlerinde Trisha'yı kıskandı mı n farkındaydım. Annem do um günümde benimle kısa bir telefon konu ma sı yapmı ve istedi im bir eyi alabilmem için postayla bir ek yollamakla yetinmi ti.

Nisan ayı sonuna yakla ırken Sanat Haftasının heyecanı artıyordu. Trlsha'yla ben, son sınıf  rencilerinin provalarını seyretmek için çok koz okulda geç saatlere kadar kalıyorduk.

Sanat Haftası giderek yakla tıa Arthur Garvwood da giderek daha fazla kendi içine kapanıyordu. Sonunda çıkıp benimle konu mak ını bile kaçındı ı bir gün geldi. Birkaç kez durup kapısını vurma , her eyin yolunda gidece ine dair ona güvence vermek istemi tim, ama o, her defasında da kapıyı vurdu um u duymamı gibi davranmı tı. Bir keresinde odasındaki ı ı bile sndrm t.

Onun için kaygılanıyordum. Durumu sonunda Agnes'e de açtım, ama o, bunun her ge n sanatçının temsil ncesi duydu u sinirlilik oldu flunu ileri sürdü.

«Hepimizin ba ına gelmi tir,» diyerek omuzlarını silkti. «En büyük sanatçılar bile sahneye çıkmadan önce midelerinde sanki kelebeklerin uu tu unu hissederler. Yüzlerce defa halkın kar ısında kendilerini (tmedikleri halde. Hatta sinirli olmadıkları zamanlarda, ba arılı olama- dıklarını bile söylemi lerd i. A ırı zgven tiyatrod a bir sakıncadır.»

«Arthur'un sinirlili i bu söyledi inizden çok ileri bir ey,» dedim de Agnes'e dinletemedim.

Derken, Sanat Haftasının bir gün öncesi hepimiz kahvaltıya indimizde Arthur'un çok fazla gecikmesi dikkatimizi çekti. Agnes de tela narak acaba hastalandı mı diye bakmak için yukarıya delikanlının oda, na çıktı. Hemen sonra döndü ünde Arthur'un orada olmadığını, ha, geceyi yata nda geçirmedini tela içinde bize haber verdi.

«çinizde bir ey bilen yok mu?» diye panik halinde sordu.

Donald Rossi kıkırdamaya ba ladı. «Belki de daha fazla kilo kay dip ortadan silinivermi tir.»

«Bu hiç de komik de il,» diye ona çıkı tım.

«Hayır, hiç komik de il,» dedi Agnes. «Üstelik Arthur'dan asla be lenmeyecek bir davranı . O, kendi içine kapanık, sessiz bir gençt ama kimse ona sorumsuz biri diyemez. Aman Tanrım, üstelik yarın sanat gecesinde solist olarak çalacaktı.» Kadınca ız, bunu anımsam üzerine yerinden fırlayıp delikanlının annesine ve babasına telefon etmeye ko tu.

O gün Arthur'u okulda ne ben gördüm, ne de Trisha. Ö leden so ra bir ara içeride olup olmadığını bakmak için sınıflarının önünden ge tim. Ama yoktu. Trisha'yla ben okuldan sonra eve döndü ümüzde A hur'un annesiyle babasını oturma odasında Agnes'le oturur bulduk.

Agnes, «yi ki geldiniz, kızlar,» diye kar ıladı bizi. Ellerini ovu tur duruyordu. «Arthur'un ne oldu una dair en küçük bir ipucu yok,» dr devam etti. «çinizden birine bir ey söylemi olabilece ini ümit ediyodu.» Agnes böyle derken özellikle bana bakıyordu. Trisha hayır d gibi ba nı salladı.

«Dawn?»

Bay ve Bayan Garvwood'a baktım. Kaygılıdan çok öfkeli gözüküyolar dı ve bu da beni kızdırdı.

«yi çalamayaca ndan endi e ediyordu,» dedim. «Gülünç durumdü üp herkesi de zor durumda bırakmaktan korkuyordu. Herhalde bil yerlerde saklanıyordu.»

« te bu saçma,» dedi Bay Garvwood. «Kesinlikle böyle bir ey yapı maz o.»

«Evet, yaptı,» diye öylesine iddetle ısrar ettim ki herkes dönü

na baktı. «Umutsuzdu,» dedim. «Yalvarmalarını dinlemedi iniz için umutsuzdu.»

Agnes, «Dawn!» diye ba ırdı ve hemen arkasından Garvwood'lara kıp özür dilemeye yeltendi. «Küstahlı nını ba ı layın. Steyerek yapma-ından eminim.»

Öfkem baskın geldi. «Neyi isteyip istemedi imi onlara söylemek ze dü mez, Agnes. Arthur kaç kez bana, onu anlamanız için yalvardı nını söylemi tir. Siz ikinizin sahip oldu unuz, onda da olmasını istedi i ve talep etti iniz müzik yetene inin onda varolmadı nını biliyordu.»

Bayan Garvwood, «Bu kesinlikle asılsız,» diye sesini yükseltti. «Art r çok yeteneklidir. O...»

«Evet, hem de çok haklısınız. Arthur çok yeteneklidir, ama sizin edi iniz alanda de il.»

«Ne cüretle böyle konu ursun?» Bay Garwood'un gözleri kısılmı tı. ni tepeden tırna a süzü ünden do rusu ürkmü tüm, ama gerilemek etinde de ildim. Adam «Bu çocuk da kendini ne sanıyor?» diye murdandı.

«Ben çocuk de ilim,» diye ba ırdım. «Arthur çok mutsuz, aynı manda da çaresiz. Onu mutlaka dinlemelisiniz. Sizi dü kırıklı ına ratmak istemiyor, obua çalmak istemeyi inin nedeni de bu.»

Bay Garvwood, «Yetti artık!» diye aya a fırladı. «Arthur'un nerede du unu biliyorsan, bunu bize hemen söyleyen iyi edersin, küçük nım.»

«Onun nerede oldu unu bilmiyorum, ama bilsem de söyleyece im n ki i siz olurdunuz,» diye ba ırarak odadan dı arı fırladım. •

Agnes arkamdan, «Dawn!» diye haykırdı.

Trisha, «Ben onunla konu urum,» diyerek arkamdan ko tu. Yatak 'amızın kapısını çarptım ve öfkeden köpürerek odayı ar ınlamaya yuldum.

«Böyle bir eyin olaca nını biliyordum,» dedim. «Biliyordum. nes'i de uyardım, ama o beni dinlemek istemedi. te annesiyle basının nasıl insanlar olduklarını gördün. Çok feci insanlar bunlar!»

Trisha, «Vay vay. Onları bozdu un besbelli,» dedi.

«Elimde de ildi. Arthur'un ba ı dertte. Zavallı, yardım edin diye fer

yat ediyor, ama onlar kendilerinden ve ünlerinden ba ka hiçbir eyi dü ünemiyorlar. Çocuklarını gerçek bir sevgiyle sevmeyen anneleri! babalardan bıktım, usandım. Bıktım, usandım diyorum sana!» Bu sölcümleyi avazım çıktı ı kadar haykırmı ve yata ımın üstüne çökmü tüm. Trisha da yanıma oturdu.

«Ama sen onun nerede oldu unu bilmiyorsun, de il mi?» diye sorjdu. Hayır gibilerden ba ımı salladım.

Garvwood'lar çıkıp gittikten sonra Agnes odamıza geldi.

«Ne kadar utandım,» diye söze ba ladı. «Daha önce hiç böyle b ey olmamı tı. Garvwood'lar fena halde kırıldılar.»

«Kırıldıkları falan yok,» diye direttim. «Onlar en ba ta Sanat Hafta na davet ettikleri akrabalarıyla dostlarının ne diyece ini dü ünerek ka gılanıyorlar. Arthur'a gerçekte aldıkları yok.»

«A a ıda inanılmayacak kadar kaba ve küstah davrandın, Da Ben evimde böyle bir davranı ı asla kabul edemem. Arthur G vwood'un nerede oldu unu hemen imdi bana söylemezsen, büyüka nene telefon edece im ve sana bu evden yol verildi ini bildirece im.

«Onun nerede oldu unu inanın ki bilmiyorum,» diye inledim. «A hur'un yanlarına gidece i arkada ı da yoktu. Sanat Haftası sona ere. kadar bir yerlerde gizlenmeyi amaçladı ını zannediyorum. O zam geri dönecektir. Göreceksiniz.»

Agnes sordu. «Kaçması için onu sen mi te vik ettin? Annesi, babası öyle yaptı ndan üpheleniyorlar.»

«Onu te vik etmeme hiç gerek yoktu. E er kaçtıysa suç annesiyl babasının. Yalvarmalarına kulak asmadılar, inan ki do ruyu söylüy rum, Agnes.» Hem a lıyor, hem de ça ırıyordum, «inan ki do ruyu söy lüyorum.»

Orta ya lı kadın bana bakarak ba ını salladı. « imdi ne yapac ız?» diye söylendi. Gözleri uzaklara dalmı tı.

Trisha'yla bakı tık. Ne zaman tatsız bir ey olsa, Agnes eski roll rinden birini oynamaya ba lıyordu. imdi de aynı eyi yaptı ını, kr bilir hangi dramdaki bir ki inin tavır ve davranı larını benimsedi ini tah min ediyordum.

«Günümüzün gençleri fazlasıyla bunalımlı,» diye devam etti. «Ha

arı o kadar karma ık ki. Sen de daha sade, daha olaysız zamanları emiyor musun? Uykuya dalıp tekrar küçük bir kız olarak uyanmayı ii in olmuyor mu? Ben ne kadar istiyorum bilsen.» Kadın, bu sözler sonra dönerek odadan çıkmaya hazırlandı.

Sanat Haftası geldi, geçti, ama Arthur Garwood geri dönmedi. Gar od'lar pansiyona polis yollayıp herkesi ve özellikle beni bir kere ha sorguya çektiler. Onlara da Garwood'lara bütün anlattıklarımı rarladım. Beni dinlediler, ba larını salladılar ve çıkıp gittiler. Agnes ellerini ovu turarak arkalarından çıkıp giderken, Donald Ross rum hakkında yeni fıkralar uydurmaya ba lamı tı.

Sonra aradan hemen hemen bir hafta geçtikten sonra, zarfının asında adres olmayan bir mektup aldım. Ama zarfın ön yüzündeki el ısının bir özelli i kalbimin atı larının hızlanmasına neden oldu. Zarfı men yırtıp mektubu okumaya ba ladım.

«Sevgili Dawn,

«Senden ba ka veda'etmeyi, isteyebilece im hiç kimsem yok. üne kar ı ho çakal diyemedi ime üzülüyorum. Bu ii yapmak için un zamandır para biriktiriyordum. Bernhardt'ta bu kadar uzun zaman 'mamın nedeni de senin yakınında olmak ho uma gitti i içindi. Ama nln kendi hayatın var, ben de o hayatın bir parçası olamayaca ımı lyorum.

«Gidip bir yazar olmak için çalı maya karar verdim. Ba arılı olur annemle babam belki beni ba ı larlar. Senin için yazdı ım iiri p saklayaca ını söyledi in zaman do ruyu söylemi olmanı ümit edi rum. Belki bir gün yine kar ıla ırız. Bana gösterdi in yakınlık için tekrar tekkür ederim.

«Seni seven,

Arthur.»

Trisha mektubu Agnes'e vermem gerekti ini dü ünüyordu. ,

«Ama o zaman bir kovu turma yapıp onu bulur ve geri getirirler. O inan da Arthur benden nefret eder,» dedim.

Trisha, «Ama zarfın arkasında adres yok,» diye belirtti. «Bütün nen, New York kentinden postalandı ı. O zaman Agnes senin bu bir suçun olmadığını anlayacak, Arthur'un annesiyle babası da seni layamayacaklar.»

«Zavallı Arthur,» dedim.

Trisha omuzlarını silkti. «Belki imdi daha mutlu olacaktır.» Eki «Belki biraz kilo bile alır.»

Gülümseyerek mektubu katladım ve tekrar zarfın içine koydım sonra da Trisha'nın dedi ini yaptım: mektubu Agnes'e götürdüm, o içini çekerek bana te ekkür etti.

Bu olayın bir daha sözü edilmedi. Agnes Morris'in evinde olfl biten pek çok tatsız eyin sözü edilmez, zaten edilse bile gerçek olfl lar dramlardaki hayali olanlardan ayırt edilmezdi. Ama benim bunfl daha fazla üzerinde durmaya vaktim olmadı.

Bayan Steichen ö rencilerini tanıttı ı aylık Cumartesi resitaller» beni de katmaya ba lamı tı. Solo parçalar için çok yo un rekabet val dı, seçilenler de çoklukla son sınıf ö rencileri oluyordu, ama **ba B** ö renciler çok kez bana, seçilenin ben olmam gerekti ini söylüyor» dı.

Bayan Steichen okul yılının sonlarına do ru, gelecek yılın Saij Haftasında ö rencileri arasındaki ba sanatçının ben olaca ımı hal| verdi. Yazın yapaca ımız çalı maları bu ie adayacaktık. Herkes onurlu görev nedeniyle beni kutladı, ben de büyük gurur duydum. Tı" ha'ya, buna ra men onu ve ailesini ziyaret etmeye vakit bulaca ı söz verdim.

m

Okul yılının son gününde Trisha müzik bölümünün dı nda bel beklüyordu. Yüzü heyecandan öylesine kızarmı tı ki patlayacak zan tim.

Kitaplarını gö süne bastırarak kendi etrafında dönüyordu. «Ge| cek yıl buraya an dersi vermeye kimin gelece ini tahmin et,» di ba ırdı. «Ben de daha yeni duydum. Bir tahmin yürüt.»

Arkada ımın heyecanına gülerek, «Kim geliyormu ki?» diye s dum.

«Opera yıldızı Michael Sutton geliyor.»

Michael Sutton Avrupa'da opera sahnelerinin gözbebe iydi. AvrıJ

turnesinden önceki yıl Amerika'da bir yıldızdı ve dergilerde hâlâ hak 'a yazılar çıkıyordu. Genç, yakı ıklı ve de me opera yıldızından ha yetenekliydi.

Trisha, «Ö rencilerini seçmek için okul yılının ba lamasına bir haf kala gelip ses sınavları yapacak,» diye bildirdi. «Bir ümidim olmadı ı de, ben de ansımı deneyece im. Ama senin ba arılı olma ansın ksek. Zaten artık son sınıf ö rencisisin!»

Benim de kalbim heyecanla çarpıyordu imdi. Ama ba ımı salla Kısa hayatımda kar ıla tı im olaylar bana, hiçbir eye güvenme- yi, hatta ya murdan sonra gökku a ını beklememeyi ö retmi ti.

Ama niye ümit etmeyeyim, diye dü ündüm. Özellikle i in ucunda hael Sutton olunca!

Michael Sutton'u Tanı ıyorum

Michael Sutton'un an sınıfı için yapılacak sınavın gününde Tris

'yla ben çok heyecanlıydık. Her zamankinden yarım saat önce kalk ve belki bir düzine etek, bluz denedikten sonra toz pembe bluz ve fil l renkli etekliklerimizde karar kıldık. Onları, Trisha'yla «kentteki hafta nu alı veri safarilerimiz»in birinde satın almı tık. Saatler boyu büyük gazaları geziyor, arka arkaya çe itli giysileri prova ediyorduk. Bunlar n bazıları, satın alamayaca ımız kadar pahalı ve egzantrik olmakla kte, tezgâhtar hanımların bizi kınayan bakı larına kar ın numara pmak da çok ho tu.

Sınava e kılıkta gitmemiz Trisha'nın fikriydi.

«kize benzedi imiz için dikkatini çekece iz,» dedi.

Saçlarımızı yıkayıp kremledik, sonra da pırl pırl parlayana dek fır ladık. Sonra, dudaklarımıza belirli belirsiz pembelik sürdük. kimizin yüzüne fazla renk gerekmiyordu: yaz güne inde yeterince yanmı - . Ayaklarımıza soketler ve tenis papuçları geçirdik. Heyecandan kıkır yarak a a ıya kahvaltıya ko tuk, odanın içinde bir a a ı, bir yukarı rüyerek bize sınavla ilgili ö ütler veren Agnes'i dikkatle dinlerken kar rnızı doyurduk.

«Özgüvenli ve i ini bilir görünün, ama ne olursa olsun, ilk sınavlar siz olmayın,» diye uyardı bizi.

Ama bu uyarıya gerek yoktu. Okula vardı ımızda müzik bölü öylesine hıncahınç doluydu ki bize sıra olmamız söylendi ve adları¹ yerine kullanacağımız numaralı kartlar verildi. Olu turulan sıra piya.; dan uzun salonun öbür ucuna, tâ kapının dı ına kadar uzanıyordu, a Bayan Steichen'in son sınıftaki gözde ö rencilerinden Richard Ta kar ıladı. Michael Sutton'un yardımcılı ına atanmı tı ve bunun d duyurdu u gururdan böbürlenip duruyordu.

Richard, uzun boylu ve sıska bir delikanlıydı. O upuzun parma; rıyla piyano çalı ını seyretmek görülecek eydi: elleri o kadar iriydi • tu ların üstünde dans eden ba ımsız, küçük yaratıklara benziyor Richard'ın dar bir yüzü, bana rüzgârgülünü anımsatan bir burnu vaf Uzun a zının kö eleri içe sıkılmaktan gamzeye benzemi ti. Dudak yaratılı tan parlaktı, ruj sürülmü izlenimi veriyordu. Çok açık renkli* teni ve bütün yanaklarını kaplayıp alınına kadar uzanan yol yol çilleri dı. Açık kahverengi gözleri çukura kaçmı tı. Pas rengindeki saçl oldukça uzundu, ensesini a ıp yakasının içine kadar giriyordu.

Ö renciler geldiklerinde, «Bir kart alın ve sıraya girin,» dedi ge den gelen ince sesiyle. «lk turda ba arılı olanların adlarını alacağız! zamana kadar numaralar yeterli.» Richard böyle derken, «Niçin ke' zamanınızı da, bizimkini de ziyan ediyorsunuz sanki?» der gibi adayl dan bazılarına somurtuyordu.

Kızların ço u ona dikkat etmiyorlardı bile. Boyunlarını uzatıp, pi nonun yanında bize arkası dönük olarak duran ve bazı notaları göz geçiren Michael Sutton'u görmeye çalı ıyorlardı.

Trisha kendisi ve benim için birer numara kartı alırken, «Bay ton'un sınıfında kaç ö renci bulunacak?» diye sordu.

«Altı,» dedi Richard.

Trisha, «Altı! Yalnızca altı ha!» diye inledi.

Arkamdaki kızlardan biri de, «Altının üçü kız, üçü erkek mi cak?» diye sordu.

Richard, «Saptayıcı etken cinsiyet de il, yetenek olacak,» diyer ba ını Salladı. «Nerede oldu unu sanıyorsun, yaz kampında mı?»

Bu kar ılı ı duyan ö renciler gülmeye ba ladılar. Soruyu sor

kız, önündeki ö rencilerin arkasına büzüldü. Kendinden pek ho nut görünen Richard Taylor, sıranın önüne yürüdü ve Michael Sutton'un omuzuna dokundu. Adam dönüp bizim bulundu umuz yana baktı.

Dergilerle gazetelerde onun pek çok foto rafını görmü tüm, ama bunların hiçbiri gerçekte kıyaslanamazdı. Michael Sutton bir seksen be boyunda görünüyordu. Geni omuzları, ince bir beli vardı, ipek gibi siyah saçları yumu ak bir dalgayla ensesine iniyordu. Beyaz gömle-i ve gri pantolonuyla sade bir ıklı ı vardı. Ümitle dolu adaylara bakarken gülümsedi. Bu gülümseyi safir renkli gözlerine muzip bir parıltı kazandırmı tı. Hayatımda gördü üm en güzel beyaz di lerin sahibiydi. Ona bakmak bir Hollyvwood filminden çıkan birini seyretmek gibi bir ey-di.

Michael Sutton'un Fransız Rivierası'ndan uçakla yeni geldi ini duy-mu tuk, gözalıcı güne yanı ı teninin nedeni bu olacaktı. Kızların iç çeki leri: «ah»lar, «oh»lar dalga dalga kula ima ula yordu.

Michael Sutton büyük bir olasılıkla hayatımda kar ıla tı im en yakı-ıklı erkekti. Yalnız ona bakmak bile titrememe, kalbimin atı larının hız 'nnmasına neden oluyordu. arkı söyleme sırası bana gelince kendimi ezil etmekten korkuyordum. Belki de tek bir ses çıkaramayacak, a zı-mı açıp kapamakla yetinecektim. Bunun dü üncesi bile yanaklarımın kızarmasına ve kanımın beynime hücum etmesine yol açtı. Agnes hak-iydi. Sıranın ba ında olmayı im benim için gerçek bir anstı. Ve o onumdaki kıza acıyordum.

Herkese, «Merhaba,» dedi. «Ba lamak üzereyiz.» Yumu ak ve henkli sesinde belirli belirsiz bir İngiliz ivesi seziliyordu. Devam etti. önce geldi iniz için hepinize te ekkür etmek isterim. Burada ne kadar alabalık oldu unuzu görmenin gururumu ok amadı ını söylersem alan olur.» Bu sözleri hafif gülü lerle kar ılandı.

Birden yüzü ciddile ti. «Hepinizi kabul edebilmek isterdim, ama unun mümkün olmadığını anla ılıyor. Bu sömestr benimle çalı amazsa ız bile, ba ka usta ö retmenlerle, belki benden daha da usta ö ret-enlerle çalı aca ınızdan eminim.»

Ellerini çırpınca bile indeki ık altın saat dikkatimi çekti.

Bu sınav seçilmeyenlerin yetenekleri yok anlamına gelmez.

«Evet, bayanlar, baylar,» diye konu masını sürdürdü. « imdi birer

birer sizlere bir nota verece im, sizlerin de Skala'ya ba lamanızı isteye ce im.»

Sıradaki ilk ö rencinin yakla masını istedi. Ortalık birden sessizle mişti. Etrafımdaki derin solukları duyabiliyordum. Michael Sutton il kıza notayı verdi, o da Skala'ya ba ladı. Fakat daha yarı yerine gelmi i ki, Michael Sutton ona te ekkür etti ve bundan sonraki adaya yakla n sını i aret etti. Sıra çabuk eridi ve ben daha ne oldu umu anlayamad sınanma zamanımın yakla tı nı gördüm.

Michael Sutton'un gözlerinin, önümdeki gençten bana do ru kay dı nı farkedince deh et içinde kaldım ve gözlerimi onun uzun ve ısrarlı bakı ndan kaçırma çalı tım. Ne kadar sinirli oldu umu görmesinde' korkuyordum. Ama tekrar ona bakınca gülümsedi ini gördüm. Önü" deki genci biraz dinledikten sonra ona te ekkür ederek savdı. Sonra bakı nı benim üzerime çevirdi. Dolgun ve ehevi dudakları aralıktı. Upu j zun bir an bana sadece baktı ve bakı ıyla beni sanki tepeden tırna içti. Belki de avuçlarımı o kadar sıktı im için parmaklarımın uyu tu un hissediyordum.

Sonunda, «Pekâlâ,» diyerek bana bir nota vermek için akor armoni- kasını a zına götürdü.

arkı söylemeye ba ladımsa da bo azımı sanki sıkan bir el vardı. Hemen durdum.

Michael Sutton, «Zıyanı yok. Bir daha dene,» dedi yava ça.

Bu kez ba ardım. Michael Sutton sonunda bana ba nı sallayinc umutsuzlu a dü tüm. Onun sınıfında olmayı ne kadar istedi imin ana kadar farkına varamamı tım.

Michael Sutton, «Te ekkür ederim, otuz dokuz,» deyince kenara; çekildim.

Bütün sıradakilerin i i bitince Michael Sutton, Richard Taylor'la] kısa bir görü me yaptı. Arkasından Richard bize yakla tı. Elinde bir; kâ it tutuyordu.

«Okuyaca im numaralar kalsınlar. Geri kalanlar gidebilirler,» dedik ten sonra numaraları okudu. Listenin yarı yerinde benim numaramın okundu unu duydum. Kulaklarıma inanamıyordum. Ö rencilerin birço- u bence benden daha ba arılı olmu tu, birço u da benim kadar sinirli

ili'(|ildiler ve benden daha iyi birer ö renci ve arkıcı olaca a benziyor
Inrdı. Trisha kolumu sıktı.

« anslı kerata,» dedi.

«Daha ikinci baraj var,» diye ona hatırlattım.

Trisha, «Merak etme, onu da a acaksındır,» dedi ve geri çevrilip
ıdü kırıklı ma u rayan adaylarla birlikte salondan çıktı.

Sınavın bundan sonraki a amasında Richard'a okumak istedi imiz
l arkının notasını verecektik, o da bize piyanoda e lik ederken Michael
jButton dinleyecekti. Bu kez salonun arka koltuklarının birinde elinde
kulem ve defterle oturuyordu. «Gökku a ının Üzerinde»yi söylemeye
»arar vermi tim. Bu arkıyı, Richmond'da Emerson Peabody Okuluna
gitti im sıralar bir konserde ba arıyla söylemi tim.

Bu kez, adlarımızı ve seçti imiz arkının adını söylemek zorunday-
dık.

«Dawn Cutler. 'Gökku a ının Üzerinde',» diye bildirdim.

arkıma ba ladı imda ne zaman arkı söylesem olan ey oldu.
Nerede oldu umu ve beni kimin dinledi ini unutmum. Yalnız bası-
lmaydım ve müzi ime tutsak olmu tum. Tüm dikkatimi notalarımın üze-
rinde odakla tırmı tım. Ezgiler sanki beni üzüntü ve kaygılarımdan
uzakla tıran sihirli bir halıydı. Bugünü ve geçmi i unuttum. Uçma yete-
ne inden büyülenerek kendini rüzgâra kaptıran kartal gibiydim. Bulut-
lar olsun, yıldızlar olsun, hiçbir ey eri emeyece im kadar uzak de ildi.

arkım bitinceye kadar bir daha gözlerimi açmadım. Kısacık bir
lossizlik oldu, hemen arkasından salon alkılarla inlemeye ba ladı.
öbür adaylar, yalnız altı ki ilik kontenjan için yarı tı ımızı unutmumcası
na benim için heyecanla ellerini çırpıyorlardı. Dönüp Michael Sutton'a
baktım. O da gülümsüyor ve ba mını sallıyordu.

«Sonraki,» diye seslendi.

Sıradakilerin hepsi bittikten sonra Michael yine Richard Taylor'la
bir eyler konu tu. Fakat bu kez bildiride bulunmak için kendisi öne çık

«Bu sınavın benim için ne ola anüstü bir deneyim oldu unu sizle-
re anlatamam,» diye ba ladı. «Burada ne kadar çok yetenekli gencin
bulundu unu görmek beni çok etkiledi. Bir karar vermek de beni çok

zorladı. Ama ne çare ki bunun yapılması lazım,» diye ekleyerek elindeki not defterine dandı. «Aa idaki öğrenciler oturdukları yerde kalsınlar ki programımızı tartışabilelim.» Adları okumaya başladı.

Benim adım okunanların sonuncusu oldu. Onu duyduğumda sevinçten kalbim göğsümün içinde patlayacak sandım. Ünlü biriyi çalmak için bunca yetenekli öğrencinin arasından seçilmiştim. Bum duyunca neler düşünecek, neler söyleyeceksin bakalım, Cutler Nine? Bunu çok merak ediyordum. Çalmaya odanda yüzletilmiş o feci günde bu büyük başarıya ulaşamamış aklının kenarından bile geçirmiyordun, değil mi? Bayan Steichen'in gözde piyano öğrencilerinden biriydim ve bu yıl Sanat Haftasında çalacağım parçayı çalıyordum. Bu yetmiyormu gibi şimdi de Michael Sutton'la çalmak için seçilen altı özel öğrenciden biri olmuştum.

Almak istediğin intikam benim yerime seni yaralayan iki keskin kenarlı bir kılıçtan farksız oldu, Cutler Nine.

Michael Sutton, «Richard'a öbür derslerinin programını ver ki özel derslerinin saatlerini planlayalım,» diyerek beni nefretle dolu düşüncelelerinden gerçeğe döndürdü. «Haftada bir kez grup olarak buluşacağız. Geri kalan sürede sizlerle birer birer yalnız olarak çalışacağız.» Bu son cümleyi söylerken bakışları o kadar uzun zaman üstümde durdu ki, sinirlenerek bakışlarını onunkinden kaçırmak zorunda kaldım.

Richard'a programımı verdikten sonra dışarı çıkmaya hazırlandım. Müzik öğretmenlerinden ikisi Michael'le konuşmaya geldi, ama o, onların üzerinden bana bakmayı sürdürdü. Gülümsüyordu. Ben de kalbim çarpa çarpa gülümsemesine karşılık verdim. Ama sonra, papucumun sökülmesiyle eritlerinden birine ayakta takılmasıyla yere düşürüldüm ve yüzüstü benim zor önüne geçtim.

Michael bana düşürülen bir adım atarak, «yi misin?» diye sordu.

«Evet,» deyip dışarı koarken kendimi aptal yerine koymuştum düşünerek üzülüyordum. Yüzüme kan hücum etmişti. O kadar utanmıştim ki, bir an önce oradan kaçmaktan başkay düşünemiyordum.

Trisha lobide beni bekliyordu.

«Basardın, değil mi?» diye beni karıştırdı. «Bakacağımızı biliyordum.» Emretti. «Özel derslerinin her birini en küçük ayrıntısına kadar

bana anlatmak zorundasın. Michael Sutton'un sana her bir söyledi ini bilmek istiyorum.»

«Ah Trisha, beni sersemim teki sandı indan eminim. Dı arı çıkar- an ona bakmaktan az daha yüzüstü yere kapaklanıyordum!» diye ırdım.

«Sahi mi? Ne kadar heyecan verici, de il mi? Gördün mü bak, im lden bir eyler olmaya ba ladı.» Trisha her eyi tersine döndürme ecerisiyle beni a kınılı a dü ürmekten hiç geri kalmazdı. Gülüp onun yuna gitmekten ba ka çare yoktu.

O günün daha geç bir saatinde Bayan Steichen'le olan yaz mestri dersim için okula dönmek zorunda kaldım. Michael Sutton'un ersi için seçilenlerden biri oldu umu ona söyledi imde pek ho nut örünmedi. Ya lı kadınla enikonu dost oldu umuzdan, oha, haberi uyunca niçin yüzünü buru turdu unu sormaya cesaret edebildim.

«O adam klasik tarzda çalı mıyor,» dedi. «O gerçek bir sanatçı e il, daha çok bir oyuncudur.»

«Aradaki farkı anlayamadım, Bayan Steichen,» dedim.

«Bir gün mutlaka anlayacaksınız, sevgili Dawn,» diye kar ılık ver i, sonra da kıymetli zamanının bir dakikasını bile önemsiz eyleri tartı rak geçirmememiz için beni uyardı.

Bayan Steichen'le olan dersimden sonra notalarımı topladım ve

a ır a ır odadan çıkmaya hazırlandım. Yemekten önce pansiyona dön- mek için bol bol vaktim oldu unu dü ünerek acele etmeye gerek gör- müyordum. Bu durumda sıcak A ustos ak amının kalanından yararlan- mak istedim. Do u yakasından do ru esen tatlı bir esinti yüzümü ok u- yordu. Tepemde, süt beyazı minik bulutlar lacivert bir fonun üstüne ser- pi tirilmi krem anti kümeciklerini anımsatıyorlardı. Tahta banklardan birine oturarak, gül, kadife çiçe i ve hercai menek esi kokularını ci er- lerime çekmek istedim. Parfümlü hava ve sıcak güne ı ı beni mutlu ve tasasız dü üncelere götürdü. Kendimi, ip atlarken ve benden birkaç ya büyük kızlardan ö rendi im arkılardan birini söylerken buldum.

«Annem, annen kar ı tarafta oturuyor, on dört, Do u Broad vvay'de. Her gece dövü ürler ve unları söylerler...»

Bu anılara elimde olmayarak gülmeye ba ladım.

Birinin, «Bu çok komik bir dü ünçe olmalı,» dedi ini duydum, g" lerimi açınca da Michael Sutton'un kar imda durdu unu ve dudakları da hafif bir gülümsemeye bana baktı nı gördüm. Sa elinde ince deri çanta tutuyordu.

«Aa, ben...» diye geveledim.

«Bir ey açıklamak zorunda de ılsın,» dedi gülerek. «Seni rahat etmek istemedim.»

«Yok, yok, rahatsız olmadım. Sadece birden ürtüm,» diye keke dim.

Michael Sutton ba nı sallayarak evrak çantasını iki eliyle önün tuttu.

«Evet, bugünkü piyano dersin nasıldı?» diye sordu. Ders program) mı bu kadar iyi anımsamasına a mı tım.

«Sanırım, çok iyi gitti. Ne var ki Bayan Steichen övgü konusun çok tutumlu davranıyor. Gerçek bir sanatçı, ba arılı oldu u zamanla ba kasından duymayı gereksinmez, bunu kendisi içgüdüsel olarak bilfi mi .»

«Saçma,» dedi Michael Sutton. Bana do ru e ildi. «Herkes gönl nün ok anmasını, ba arılı oldu unun kendisine söylenmesini iste Hepimizin egosu minik kedi yavruları gibi ok anma ihtiyacını duya Dersinde ba arılı oldu un zaman ben bunu sana söyleyece im, e ba arısız olursan bunu da söyleyece im.»

Genç adam do rulup etrafına baktı. Solu umu tutuyordum. Birbiif mizi uzun zamandır tanırmı gibi konu uyorduk. Michael çok rah görünüyordu. Ünlü ki ilerın bir parçası oldu una inandı im gurur kendini be enmi likten eser yoktu onda.

«Kö eba ındaki kahvede bir fincan kapuçino içmeye gidiyordum] dedi. «Bana katılmak ister miydin?» Bir an boyu ona bakmaktan ba k bir ey yapamadım. Sanki o söyledi i sözlerin, anladı im bir dile çevri me ini bekliyordum. Michael gülümseyerek ba nı hafifçe yana e Kapuçinonun ne oldu unu merak ediyordum. Bir arap olabilir miydi.

«Kapuçino mu?» dedim.

«stersen normal bir fincan kahve de içebilirsin,» diye kar ılık ver

«Oh evet, isterim,» dedim hemen. «Te ekkür ederim.»

Michael bir an durduktan sonra, «Bana katılacaksan aya a kalkl man gerekir,» diye belirtti.

«Ah, evet,» diye gülerek aya a fırladım. Kapiya do ru yürümeye
ısladık..

Yürürken genç adam, «Demek bu yakınlarda okulun onayladı ı loj
jnların birinde oturuyorsun,» dedi.

Bir kedi dilimi yutmu tu sanki. «Evet,» diye geveledim.

«New York'ta ya amak ho una gidiyor mu?» diye sordu Michael.
lır kö eyi dönerken kolumu tuttu. Böylesi bir hareketin beni a irtaca ı
ve utandıraca ını zannettim, oysa aksine kendimi rahatlamı ve
üvenlikte hissediyordum.

Genç adamın sorusunu, «Burası e lenceli bir yer. Ama insanın
ice alı ması gerekiyor,» diye yanıtladım.

«Benim en sevdi im kent Londra'dır. Bir gün mutlaka görmelisin
ssını. nsan Londra'da yüzyıllar önce in a edilmi yerlerin gölgesinde
Jrür, ama modern dünya buna ra men etrafını çevirmi tir.»

«Çok heyecan vericiye benziyor,» dedim.

«Sen fazla seyahat etmedin mi?»

«Birle ik Amerika'nın dı ına çıkmadım,» dedim.

«Sahi mi? Oysa ben buradaki bütün ö rencilerin deneyimli gezgin
oldu unu zannetmi tim.» Beni küçümseyece ini sanıyordum, ama
Alchael, «Ama,» diye durup bana döndü. «Sınavda senin hakkında en
l ta dikkatimi çeken içsel temizli in oldu. Bana o kadar tatlı göründü

Durmu tuk. Niçin bana bu kadar dikkatli baktı ını görmek için ona

înünce, kalbim gö sümün içinde titremeye ba ladı. Gözlerimi onun
lkı ndan koparmayı ba aramıyordum. Michael, «Sende ke fedilmek
ke fetmek üzere olan birinin havası var,» dedi. O kadar yava sesle
jnu mu tu ki onu zor duymu tum. Elini kaldırdı, ben de bana bir saat
dar uzun gelen bir an boyu yüzüme dokunaca ını sandım. Michael
ım etti. «Öyleyken bu lacivert gözlerin derinlerinde, belki de çok acı
»neyimlerden geçti in üphesini uyandıran bir anlam da var. Gerçek
merak ediyorum.» Gözleri hâlâ yüzümden ayrılmıyor, beni âdeta içi
ırcıu. Derken o an geçti ve Michael öte yana döndü.

Kahvede beni bir kö e masasına götürerek, « te geldik,» dedi.
lflrson kız kapuçınolarımızı tarçınla, yoksa çikolatayla mı istedi imizi
mlu unda daha önce hiç kapuçino içmedi imi, dolayısıyla da hangisi
seçece imi bilemedi imi itiraf ettim.

Michael, «Çikolatayı seçecek birine benziyorsun,» diyerek kapuç nolarımızı dedi i ekilde ismarladı. Sonra bana, «Kendi hakkında ds fazla bir eyler anlat,» dedi. «Ben ö rencilerimi ahsen tanımak isterjj Dosyanı okudum tabii ve Virginia'dan geldi ini, ailenin de ünlü bir otelinin sahibi oldu unu biliyorum. Ben oraya hiç gitmedim. Nasıl:, yerdir?» diye sorması üzerine ona oteli, okyanusu ve deniz kıyısınıejj küçük Cutler Koyu köyünü anlattım. Beni dikkatle dinliyor, konu tu l kadar gözleri yüzümden ayrılmıyordu. Zaman zaman ba ını sallaj ba ka bir ey soruyordu. Ailem hakkında fazla ayrıntıya girmeyip sa| ce oteldeki i lerle fazlasıyla me gul olduklarını söyledim.

«Ben ailemi çok uzun zamandan beri görmedim,» dedi. Çok üz tülü görünüyordu. «Bildin gibi hep turnelerdeydim. Bir sanatçın! ünlü bir sanatçının hayatı çok karma ıktır. nsanlı ın kalan kısmının ol| an kabul ettikleri eyler bizim gibiler için çok enderdir. Örne in, ailej| le birlikte en son ne zaman tatil yeme i yedi imi anımsıyamıyorum bil| Bu gibi olaylar sırasında her nedense hep yollarda olurum.»

Genç adam tüten kapuçino fincanının üzerinden bakı ını, anlay! ve a kınlıkla dolu olan benim gözlerime dikti. Michael Sutton ka|| ünlü ve ba arılı birinin böylesine mutsuz dü ünceleri olabilece i aklına kenarından bile geçmezdi. Gördü üm bütün foto raflarında daima d(jf yalar onunmu gibi durur, kendisini kıskananlara ve tapanlara gülüf serdi.

«Evet,» dedi birdenbire. «Sende çok farklı bir eyler var. Adınd j tut, dü üncelerinle uyum sa layarak sürekli ton de i tiren u mavi g|| lerine kadar her eyin farklı senin.»

Kızarmaya ba ladı ımı hissettim/ama o, uzanarak elini benimkini üstüne koydu.

Sonra öylesine ha in bir sesle, «Sakın de i me,» dedi ki a ırdıfi Devam etti. «Kendi kendin ol ve sakın ba kalarının seni, olmanı bekle dikleri ya da. istedikleri ki iye dönü türmelerine izin verme. Bugı benim için arkı söylerken kendi kendin oldun, müzi inin içinde ya yan gerçek Davvn'dtn. Müzik kanını damarlarında daha hızlı pompalar| Bunu ben çok iyi biliyorum: arkı söyledi im zaman ben de aynı eyl H duyuyorum. Seni gördü üm an, bana kendimi anımsatan birini görniib oldum, yıldız ö rencimi ke fetti imi anladım.»

Gerçekten de, orada oturmuş, benim yıldız bir arkıcı olma poşan İlyoline sahip oldu umu söyleyen Michael Sutton'u mu dinliyordum? foks bu sadece bir dü müydü? Belki de bir süre sonra uyanıp sabah •du unu görecek, Trisha ile ben sınava ne giymemiz gerektiğini tartı maya ba layacaktık.

Gözlerimi kapadım, sonra tekrar açtım, fakat Michael Sutton ortam kaybolmadı. O hâlâ orada karımdaydı ve bana kalbimin atılarını •Ulandırıyor bir be eniyle bakıyordu. Gözlerinin içi gülüyor, derinlerinde İfilitlar dola yordu.

«A layacak mı gibi bir halin var,» dedi.

Mutluluk gözyaşlarımı içime çektim.

«Beni kendinizle kıyasladığınızı duymak çok güzel,» dedim. Do ru •ar gibi arkasına yaslandı ve bakışını kahvenin kapısına çevirdi.

Sonunda, «Ben una inanıyorum,» dedi. «nsan yetenekli do du u Şt dünyanın dört bir yanında ba arılar kazandı ı takdirde, yetenekli •O an ba kalarına yardım etmeyi kendine borç bilmelidir.» Tekrar bana löndü ünde bakışlarında kalbimin atılarını hızlandıran bir ate vardı. «Bu nedenle Bernhardt Okulunda ders vermeye ve zaman harcamaya fi/ı oldum. Orada yalnız yetenekli gençler de il, aynı zamanda zorluk-tan a mı birinin ö ütlerini ve rehberliğini gereksinecek gençler bulacağını biliyordum.»

Derin bir soluk aldıktan sonra, « te bu yüzden ö rencilerimle ve in ba ta özel ö rencilerimle içten ve resmîyetten uzak olmam önem taşıyor,» diye belirtti. «Onları deneyimlerimden yararlandıramazsam, o ll deneyimlerinin ne önemi var?» Elini yine elimin üstüne koyarak devam fttl. «Evet, seni çok iyi tanıyordum um gibi bir his var içimde. E er banım gibiyse, tutkulu bir insansın. ster mutluluk ya da üzüntü, zevk y.ı cJa acı olsun, her eyi sıradan insanlardan daha derin olarak hissediyorsun. Öyle olunca da bu deneyimleri güzel sesin aracılığıyla arkıya dönü türebiliyorsun. Haklı, de il miyim?»

«Evet,» dedim, «Öyle sanıyorum.»

«Tabii ki haklıyım.» Michael yine arkasına yaslanarak sordu. «Bir erkek arkadaşın var mı?»

«Var, ama kendisi Avrupa'da. Askerde.»

«Anlıyorum.» Michael bana do ru e ildi. « unu unutma, Dawn, ihtirns bize normal dengemizi yitirtir.»

Büyülenmi gibi adamın gözlerinin içine bakakalmı tım. Kalb durmu tu sanki. Bu anı paramparça etmekten korkarcasına soluk alrı ya cesaret edemiyordum. Michael a ır a ır gülümseyerek yine arka na yaslandı.

«Bu gece Güzel Sanatlar Müzesinde bir resital, arkasından araplı ve peynirli bir resepsiyon var. Ben tabii onur konuklarından b yim ve senin de onlardan biri olmanı istiyorum.»

«Benim mi?»

«Evet. Saat sekizde müzede ol. Nasıl giyinmen gerekti ini bildi i den eminim.» Michael yüzüme bakarak gülümsedi. «O kadar a ırrfi görünme: Avrupa'da bir ö retmenin, örnek ö rencilerden birini bir ko, sere götürmesi moda bir olaydır. Ayrıca, o adamların senin arkı söyi di ini duymalarını istiyorum. Ö renilmesi gereken eyler var. Günüm zün her anı olumlu ve ya anılmaya de er bir an olmalı. u andan itib ren hiçbir fırsatı kaçırmamaya çalı malısın.»

Michael saatine baktıktan sonra cüzdanını çıkardı. «Artık gitme lazım. Zevk ve e lenceden önce yapılması gereken eyler var. Bu sa: mi konu mayı yaptı ıma ve birbirimizi biraz daha iyi tanıyabildi imi seviyorum. Ve bu gece seni orada gömeyi ümit ediyorum. Gelece sin, de il mi?»

«Tabii ki,» diye atıldım. Bir yandan da kafam harıl harıl i liyor, gar" ropumu aklımdan geçiriyor, hangi giysimi giymemin uygun olaca ı ke fetmeye çalı ıyordum. Trisha bunu duyunca ne diyecekti bakalım.

Michael aya a kalktı ve kahveden çıktık. Dı arıdaki kaldırım vedala tık. Onun bir taksi çevirdi ini gördüm. Binerken bana elini sall dı, taksi de hareket ederek uzakla tı.

Orada kalakalmı tım. Kafamın içinde fırl fırl dönen dü ünceleri sonunda ba ımı döndürmesiyle bir lamba dire ine yaslandım ve kend mi toparlamaya çalı tım. Bir dü mü görüyordum acaba? Az son yürürken havada uçuyormu um gibi bir his duyuyordum. Öyle ki ayak larımın gerçekten yere bastı ina emin olmak için a a ı bakmak zoru da kaldım. Nereye gitti imin bile farkında de ildim, ama sonunda kend mi pansiyonun önünde buldum. çeri girince merdiveni ko a ko a çıkltım ve odaya fırtına gibi daldım. Trisha oturmu bir dergi okuyordu. 1

«Bu gece nereye gidece imi ve beni kimin davet etti ini dünyada, tahmin edemezsin,» diye bir solukta konu tum.

Ondan sonra olan bitenleri arkada ıma nefes almadan sıralamaya Dyuldum.

Bekleyi in heyecanından mideme bir eyler olmu tu, öyle ki

»mekte hiçbir ey yiyemedim. Yemek taba ın içinden bana bakıyor j. Pi irdiklerini sevmedi imi dü ünmemesi için, Bayan Liddy bulundu im yana baktıkça çatalımla a zıma bir eyler atı tırmaya çalı yor jm. Saçlarımı yıkayıp iri iri bigudilere sarmı tım. Agnes'le Bayan jdy resitale gidece imi ve beni Michael Sutton'un davet etti ini bili jrlardı.

Trisha ile ben yemekten önce gardıropumu karı tırmı ve bir k am resitaline neyi giymemin yakı ık alaca ına karar vermeye çalı nı tım. Ço u giysilerim fazla basitti sanırım. Sonunda «V» biçimli bir skoltesi olan kolsuz tafta elbisemde karar kıldık. Belinde iri siyah /onglu bir kemeri ve dizlerimle ayak bileklerim arasındaki bir noktaya ldar inen büzgülü bir ete i vardı.

Yemekten sonra giyinmek için yukarı çıktım. Trisha komodininin/ t gözünü açarak içi süngerli sutyenini çıkardı ve burnumun dibinde llladı.

Sutyene imrenerek baktım, ama, «Oh hayır, bunu takamam,» diye rendim.

Trisha, «Tabii ki takabilirsin,» dedi. «Daha büyük gözükmek ve var ilan avantajlarını daha bir belirginle tirmek istersin, de il mi? Yeti kin lınlının arasında olacaksın. Bir çocu a benzemek istemezsin herfi al |» Tamamladı. «Zaten elbisenin bedeni de böyle bir ey gereksini)r.» Durakladı imi görünce arkada ım, «Haydi, haydi, al,» diye kesip

Sutyeni yava ça elinden alarak taktım. Elbiseyi ba ımdan geçirip

rlsha da arkamdaki fermuarı çekince, aynadaki görüntüm beni afallat tım. Fark yalnız süngerli sutyenden ileri gelmiyordu. Annemle birlikte Vir llnia'da alı veri e çıktı ımız bir buçuk yıl önceki o günden beri görünü imde belki fazla çarpıcı olmayan, fakat anlamlı de i iklikler olmu tu. llnim'y'deki de i ikliklere o kadar dikkat etmeme kar ın, kendimdeki de i ikliklerin üzerinde durmamı tım nedense.

Jimmy'de oldu u gibi, benim de yüzüm çocuksu tombul yanakları

nı kaybetmi ti. Gözlerimde daha olgun bir parıltı oldu onun farkında" dım, aynı zamanda bir eye ne zaman dikkatle bakacak olsam, kaımı bir soru i areti gibi kaldırıyordum. Boynum daha yumu: omuzlarımın kıvrımı daha zarif, iki gö sümün arasındaki çukur da da derin ve dibi daha gölgeli, âdeta bir eyler ima eder ya da vaat e gibi görünüyordu. Trisha bile a ırmı tı.

«Gerçekten genç bir hanım gibi görünüyorsun!» diye ba ırarak z net kutusuna ko tu ve pırl pırl minik pırlantalarla bezeli altın bir koly ortaya çıkardı. « te bunu takmalısın!» diye atıldı.

«Yapamam, Trisha! Ya onu kaybedersem? Bu gerdanlı ın sa babanın özel bir arma anı oldu unu biliyorum.»

Arkada ım omuzlarını silkti. «Babamın bana bütün arma anl özeldir! Merak etme, kolyeyi kaybetmezsin. Hem bu derin dekolte boynunda mutlaka bir eyin olması lazım.»

«Kendimi oldu umdan ya lı göstermeye çalı mam komik, de mi?»

Trisha, «Kesinlikle hayır,» diye ısrar etti. «Sakin ba ka bir ey g meye kalkı mayasın, Dawn. imdi hemen u merdivenden a a ı ın daha fazla sallanıp cesaretini kaybetmeden bir taksi ça ır. Haydi, duruyorsun?»

Agnes merdivenin dibinde beni bekliyordu. Bir an beni oda . dönüp daha az çarpıcı ve daha genç i i bir ey giymeye zorlayaca j sandım. Fakat aksine kahverengi gözleri parladı. Elini boynuna götür, rek, «Bir an zaman tünelinden geçti imi ve senden sadece dört, rj ya büyükken ba rolünü oynadı ım bir melodramda kendi merdive den ini imi gördü ümü sandım,» dedi soluksuz kalmı gibi ve içi çekerek ba ını salladı.

«Bir taksi ça ırmak zorundayım,» diyerek oturma odasına do ? yürüdüm. Agnes eski anılarını tazelemeye bir kere ba ladı mı, saatlerdi konu abılırdı.

Agnes, «Evet, ama sonra gelip burada bekle,» diye emretti ve hızl adımlarla uzakla tı. Çok geçmeden fildi i renginde bir alla dönere' bunu omuzlarıma sardı. Bir, iki adım geri çekilerek, «Bu ekilde kıyaf tin tamamlanmı oluyor,» diyerek ekledi. «Benim zamanımdaki yıldızl ra benzedin.»

Di arı çıkıp kapının önündeki basamakları inerken kalbim o kada

zlı çarpıyordu ki, bayılaca mı ve gözlerimi bir hastanede açaca mı
jndim. Taksiye bindikten sonra da titremem durmadı. Öyle ki nereye
tece imibile unuttum.

Taksi oförü, «Hangi müze?» diye sordu yine.

«Modern Sanat... Müzesi,» dedim soluk solu a.

«Tamam,» deyip gaza bastı.

Oraya vardı ımızda bir an taksiden inmeden, ba ka arabalarla
luzinlerden inerek müzenin ana kapısına do ru ilerleyen ık giyimli
deneyimli erkek kadın kalabalı nı aptal aptal seyrettim. Orada bura
gençler de vardı, ama onlar aileleriyle beraberdiler. Taksi oförüne
irasını verdikten sonra arabadan o kadar a ır indim ki, eminim, adam
itemeye istemeye geldi imi sanmı tır. Taksi uzakla tıktan sonra orada
lırup Michael Sutton'u görmeye çalı tım, ama görünürde yoktu.
jnunda, binanın kapısına do ru yürüdüm ve davetli gruplarını izleye
lk içeri girdim.

Lobide küçük gruplar toplanmı tı. O kadar çok insan birbirini tanır
Srünüyordu ki. Benim gibi yalnız gözükken kimseyi göremedim desem
»ridir. Gülen ve konu an kalabalı n arasında ilerleyerek, konser salo
jna yöneldim. retler bana rehberlik ediyordu. Salonun kapısına
ırınca önünde bir isim listesi olan ya lıca bir hanımın bir masa ba n
oturdu unu gördüm. Benden bir ey bekler gibi yüzüme baktı ve
jlümsedi. Yoksa biletimin mi olması gerekiyordu?

«yi ak amlar,» diyerek ona adımı söylememi bekledi.

«yi ak amlar. Adım Dawn Cutler,» dedim.

«Cutler mi?» Kadın, davetliler listesine göz gezdirdi. «Cutler,» diye
»Ineledi. «Çok üzgünüm, ama...»

Etrafımdaki ba ka kimseler bize bakıp ilerlememi sabırsızlıkla bek
»r gibi davranınca yüzümü ate bastı.

Ya lı hanım, «Size bir davetiye yolladılar mı?» diye sordu. Hâlâ
dostça gülümsüyordu.

«Ben... Ben Michael Sutton tarafından davet edildim,» diye kekele-
dim.

«Ya... Demek Bay Sutton'un konu usunuz. Evet. Öyleyse do ru
çeri girip istedi iniz yere oturun.»

Konser salonuna girdim ve çaresizlik içinde etrafıma bakınarak Mic
hael'i aradım. Orada ba ka hiç kimseyi tanımıyor, nereye gidece imi

bilemiyordum. a kın ve ürkek gözükmemeye çalı tımsa da salonda herkesin bana baktı inı hissediyordum: daha önceden oturmu olanl dönüp bana bakıyorlar, henüz içeri girmekte olanlar dâ bakı larını üzer me dikiyorlardı. çlerinde hiçbirisi gülümsemiyordu. Bir gül tarhının içind ki yabani bir ot gibi göze battı imı hissettim.

Sonunda çaresizlikten ilerledim ve kar ıma çıkan ilk bo yere otu dum. Michael Sutton'un içeri girdi ini görmek umuduyla bakı imı kap dan ayırmıyordum. Onu görür görmez yanına gidecektim. Sonund resital tam ba layaca ı sırada gerçekten de geldi. Arkasında bir srn, kin ceketi, boynunda siyah bir papyon vardı. Ama ben yerimden kımı dayamadım. Michael'in kolunda saçları alev gibi yanan ve kula ında pi lantalar ı lldayan çok güzel bir kadın vardı. Heyecanlı bir görevli onl hemen kar ılayarak salonun önünde önemli ki ilere ayrılımlı koltukla götürdü.

Donakalmı tım. Michael beni arıyormu gibi davranmıyordu. Gel gelmedi imi sormadı ına da emindim, aksi halde geldi imi ö renrrl olacak ve beni gözleriyle arayacaktı. Yoksa benim onu lobide bekley ce imi mi zannetmi ti? Önümdeki kimselerin üzerinden onu görme için boynumu uzatınca, etrafında hiç bo koituk olmadı inı farkettim..

Ben daha ne yapaca ıma karar veremedem resital ba ladı. A ben de bir ey dü ünemişiyordum. Solistler, ünlü aryalara söyleyen Metr politan Operasının yıldızlarıydı. Sesler ve müzik öylesine ola anüstü: dü ki, konser sırasında her eyi unuttum: zor durumda kaldı imı ve y nız oldu umu unuttum, benimle zerrece ilgilenmeyen yabancıların a sında oturdu umu unuttum, beni davet etti ini unuttu görünen Mi hael Sutton'u bile unuttum.

Alkı lar dinip kalabalık konser salonundan a ır a ır dı arı çıkma ba larken, Michael'in' beni görmesi için arkada kaldım. Koltukların a sındaki geçitte ilerledi i sırada etrafı o kadar çok ki iyle çevriliydi hayranlarının arasında dirseklerimle kendime yol açmadan nasıl yanın ula abilece imi bilemiyordum. O beni görmedi, ben de ona seslenme! ye utandım. Bunun yerine ba ımı e dim ve davetlilerin arkası sıra büfel ye yürüdüm.

Erkek ve kadın garsonlar büyük bir salonda kanapeler ve ampanl ya kadehleriyle dolu tepsilerle kalabalı ın arasında dola ıyorlardı. Biü

kadeh olarak Michael'i görmeye çalı tım. En sonunda onun salonun tâ lbür ucunda bir kalabalı n ortasında durdu unu farkettim. Elimden ljlildi ince zarif adımlarla ona do ru yürümeye ba ladım, ama buna M men ko uyormu um gibi geliyordu bana. Michael'in yakınına gelin- le, biraz geride durarak onun beni farketmesini bekledim. Genç ada- mın bakı ları yanındaki kızıl saçlı güzel kadından ayrılmadı ı için, bu i linki yüzyıllar sürdü. Kadın, Michael'in koluna girmi , güldükçe ba nı lrkaya atıyordu ve Michael bir ey söyledikçe omzuyla onu dürtüyor

En sonunda Michael benim bulundu um yana döndü. Beni tanıyın

N gözleri parladı.

«Dawn,» diye ba ırdı. Bana elini uzattı, ben de o eli tutarak kalaba- mın içinden geçtim. Michael içti i ampanyanın ve konu maların ve llbli ki onu saran insanların sıcaklı ından kızarmı bir yüzle, «Resital harıkaydı, de il mi?» diye sordu.

«Evet,» dedim. «Sizinle nerede bulu aca ımı bilemedi imden...»

Michael devam etmeme fırsat vermeden bize en yakın duran kim- lilere döndü. «Bayanlar, Baylar, bu hanım yeni ö rencilerimden biri **ir.»**

Kızıl saçlı kadın, «Tamam, tamam, Michael,» dedi gülererek. «Senin bu yıl aynı zamanda bir ö retmen oldu unu unutuyorum hep.» Kula ı- mı bir ey fısıldaması üzerine genç adam kakkahayı bastı. Sonra bana döndü.

«Yıyecek bir ey, bir bardak arap falan aldın mı?»

«Evet,» deyip elimdeki kadehi yükse e kaldırdım.

Michael, «Eh, e lenmene bak. İlk özel dersimizde bunları konu u- ruz,» dedi ve elimi ok adı. Bir eyler daha söylemesini solu umu tuta fVk bekledimse de, o, dikkatini yine etrafındaki insanlara çevirdi.

Orada aptal aptal duruyor, ba ka ne söyleyip yapabilece imi dü ünüyordum. Aradan çok geçmeden dostları ve kızıl saçlı kadın Michael'i ba ka bir gruba götürdü, ben de oldu um yerde yalnız ba ıma kaldım.

Michael gerçekte beni kimseyle tanı tırmamı , kimseye adımlı bile •öylememi ti. Etrafıma bakındım. Ne kadar bozuldu umu gören var mıydı acaba? Ne tarafa dönsem üzerime çevrili bakı larla kar ıla ıyordum. Elimde ampanya kadehiyle yalnız ba ıma durup birinin bana bir

ey söylemesini beklerken göze ne kadar acayip görünüyordum ki bilir. Bir adamın e ilip yanındaki kadına bir eyler fısıldadığını, kadını da onun söylediğine kâhkahayı bastığını gördüm. Mutlaka bana gül"yorlardı. Bir el sanki yüreğimi sıkıyordu. Birden so uk terler dökmey başladım.

Oradan ko arak kaçmak geliyordu içimden, ama bunu yapmamı dikkati daha fazla üzerime çekmekten ba ka i e yaramayacağını biliyordum. Sonunda baımı e erek yavaş yavaş kapıya doğru yürüdüm. Kendimi lobide bulunca baımı kaldırdım. Gözlerim ya larla doluydu. Al dıımı bir gören olur korkusuyla müzenin kapısından fırtına gibi dı a fırladım. Sokakta derin soluklar alıp vermeye başladım. çim öylesin gergindi ki, her an içimde bir eylerin kopmasından ve hiçkırı hiçkına lamaya başlamaktan korkuyordum.

Ne yaptığımı ve nereye gittiğimin farkında olmadan sol yana döndüm ve yürümeye başladım. Ne kadar uzağa yürüdüğümü veya hangi yönlere saptığımı bilemiyorum. Çünkü nerede ye il bir ık görsem d yana sapıyordum. En sonunda durup etrafıma bakınca yolumu kayberttiğimi anladım. Fakat beni daha da korkutan, hatta ok eden, elimde ampanya kadehiyle müzeden çıktığımı farketmem oldu. Ya birisi benim kadehle çıktığımı görüp de onu çaldığımı zannettiyse? Resita' salonunun kapısında masa başında oturan kadına beni tarif ettikleri ta' dirde, o, benim kim olduğumu bilecek ve belki de Michael Sutton'a h eyi söyleyecekti.

Onun, «Örnek ö renciniz bir arap kadehi çaldı ve ko arak onun dı arı fırladı,» dediğini duyar gibiydim.

Etrafıma umutsuzca bakmıyor, barda ı atabileceğim bir yer arıyordum. Ama sonra birdenbire birinin, «Bu gece keyfimize bakalım güzelim?» dediğini duydum.

Hızla dönünce, gözleri bir iskeletin bo göz çukurlarından farkısı olan tra sız bir adamla burun buruna geldim. Gülümseyince birçok diğ eksik bir a ız ortaya çıktı. Nefesinin viski koktu unu duyabiliyordum.] Rengi solmuş kahverengi ya murlu unun ve buru uk pantolonunun; içinde uyumu gibi bir hali vardı. Ketten papuçlarının kenarları yırtılmıştı!

Onun gülmeye başlaması üzerine bir dönü tür döndüm ve yüksek öççeli iskarpinlerimin olanak verdiği kadar hızlı ko maya başladım."

nes'in beyaz alı omuzlarımdan yere uçtu, ama i renç adamın kamdan ba ırdı ını duydu um için durup onu yerden alamadım. m bir kö eye ula tı ım sırada, ökçelerimden biri kırıldı. Bunun üzeri iskarpinlerimi ayaklarımdan attım ve arkama bakmadan ko mayı sür rdüm. Elimden geldi ince hızlı ko maya çalı ıyordum. Böylece kala lk bir yol kav a ına vardım. Orada bir lamba dire ini yakalayarak luk almaya çalı tım. Gelip geçenler bana bakıyordu, ama hiç kimse durup neyimin oldu unu ya da bana yardım edip edemeyece ini rmadı.

En sonunda bir taksiyi durdurabildim.

Ben içeri girdikten sonra oför, «Müthi bir parti olmalı,» diye murdandı. Bunun üzerine saçlarımdan felaket oldu unu, perçemlerin züme gözüme döküldü ünü farkettim. Yanaklarımdan ya lar süzülü rdü. Elbisem buru mu tu ve yalınayaktım. Öyleyken resepsiyondan dı im arap kadehini hâlâ sıkı sıkı tutuyordum. Taksi oförüne adresi l verdim, sonra da arkama yaslanıp gözlerimi kapadım.

Pansiyonun önüne geldi imizde taksi ücretini ödedim ve basamak rı ko a ko a çıkarak içeri girdim. çeri girdi im an oturma odasından sler geldi ini duyarak, Agnes'in tiyatrodan bazı konuklarının oldu u anımsadım. Kimseye görünmeden kapının dı ından geçmeye çalı sa da, Agnes içeri girdi imi duymu tu. Oturma odasından çıkarak, awn,» diye seslendi, «çeri gel ve bize resepsiyonu anlat.» Ama kadın nıma gelip beni görünce bir aksilik oldu unu hemen kavradı. «Ne ldu?» diye fısıldadı.

«Ah Agnes,» diye inledim. «Yolumu kaybettim ve senin alını dü ür üm. Çok üzgünüm.»

«Aman Tanrım Yani resitale gidemedin mi? Ama nasıl olur bu? aksi herhalde seni do ru oraya götürmü tür.»

«Hayır, sonra oldu,» diye açıkladım. Kadın bana baktı, sonra da ilimdeki kadehi farketti.

Ba ını sallayarak, «Anlayamadım,» dedi. «Niçin o kadehi elinde utuyorsun?»

«Bil... bilmiyorum!» diye ba ırarak merdivene ko tum.

Trisha hiç ku kusuz uyanıktı ve ola anüstü ak amımın öyküsünü

dinlemeye hazırlanıyordu. Fakat beni görmesiyle birlikte dudakların gülümseme dondu.

«Sana ne oldu böyle?» diye atıldı.

«Oh Trisha, o kadar utanıyorum ki. Michael'le bir randevum y mu me er. Benimle hemen hemen konu madı bile. Müzeden k ko a dı arı fırladım ve elimdeki bu kadehi geri vermeyi unuttum. So' yolumu kaybettim, korkunç bir adam beni kovaladı, bu arada ben Agnes'in ödünç verdi i alı kaybettim, bir de ökçem kırıldı.» Birden h kıra hiçkıra a lamaya ba layarak yata ımın üstüne yüzüstü dü tüm. I

Trisha, «Ne söyledi ini anlayamadım,» dedi. Hızla döndüm ve g" ya larımın arasında ba ırarak konu maya ba ladım.

«Demek istedi im, insanın olmadı ı biri olmaya çalı masının yararı yok. Bu ekilde giyinmemeliydim. Hatta hiç gitmemeliydim. O ler Nine haklı. Zengin ve kaliteli kimselerin kapısının dibinde terkedil, bir hiçim ben. Üstelik herkes onlardan biri olmadı ımı, onlara uyama' ımı görebiliyor.»

«Bu çok budalaca bir fikir. Cutler Ninen tabii ki senin hakkın yanılıyor. Kim olsa New York'ta gece yolunu kaybedebilir.» Trisha bj den sesini yükseltti. «A lamayı kes lütfen. Demek bir kadehi geri verrr fy i unuttun. Aman ne kadar feci. Sen hiç de ilse unuttun. Ba kaları, **W** ta zengin ve ünlü ki iler bu i i bile bile yapabilirler. Hem Michael Sutt kaçtı ını gördü mü?»

Hiçkırıklarımın arasında, «Bilmiyorum,» diye geveledim.

«Öyleyse derdin ne?»

«Kendimi o kadar budala hissettim ki,» diye yineledim. «Kim benimle tek kelime konu madı. Hatta yanlarında oturdu um kimsel bile. Hepsi o kadar azametliydi ki. Kendimi Cutler Ninelerle dolu odadaymı ım gibi hissettim.»

Trisha yanıma oturup da ılımı saçlarımı ok amaya ba ladı. «Bu. çok üzülecekler. Bir gün bir resitalinde seni dinlemeye geleceklerdir. zaman onlara bu geceyi hatırlatırsın.»

Ona bakıp ba ımı salladım.

Trisha kadehi elimden alıp komodininin üstüne koydu. «Hiç de se elimizde bir anı var,» dedi. «Kendisi ister bilsin ister bilmesin, Mich el Sutton'la ilk gecenin bir anısı.»

kimiz de gülmeye ba ladık.

Tanrıya kr, yanımda Trisha gibi bir arkada ım vardı. O, benim gerçek bir kız karde ti. Onu Clara Sue'yla seve seve de i irdim. or Nine yanılmı tı i te: kan ba ı gerçekte hiç önemli de ildi.

Özel Dersler

imdi bir son sınıf  rencisi oldu uma göre, Bernhardt Okulunda

i yılıma ba lamanın bana duyurdu u heyecan, ilk yılıma ba larken en büyüktü. Kampüste dola ırken yeni  rencilerin endi eden rmi yüzlerini gördü mde üstünlük duymaktan kendimi alamıyor-. Ayrıca, Bayan Steichen'in as piyanisti ve Michael Sutton'un ders-e devam etmek için seilmi altı  renciden biri olmak da bana n ndırmı tı.

Agnes'in görevini yaparak bütün bu olayları Cutler Nine'ye duyur-unu biliyordum. Annem de sözümona güçlü anlarından birinde l telefonla arayarak kutladı.

«Randolph bana her eyi anlattı,» dedi. «Seninle yle gururlanıyo ki, Dawn. Sende müzik yetene i oldu unu bilmek içimi rahat ettiri

1

Bunun zerine ben de, «Belki babam da iinin rahat ettirilmesini , anne. Onun gerçekte kim oldu unu neden bana söylemiyorsun? lece ona nerede oldu umu ve ba arılarımı bildirebileyim,» diye sert ar ılık verdim.

«Niçin hep tatsız eyleri insana hatırlatırsın, Dawn? Bunun hiç mi u gelmeyecek?» Annem acı acı inledi. Onun hattın öbür ucunda lygınlık geçirdi ini görür gibiydim. Bana, yata ndan telefon etti in emindim. Mutlaka sırtını yumu acık iki yastı a dayamı , yorganı bir limklbce in koruyucu kabu u gibi boynuna kadar çekmi ti.

Daha da haince konu arak, «nsanın babasının kim oldu unu bil BRI o kadar da tatsız bir ey olmasa gerek, anne,» dedim.

«Bu olayda öyle,» diye kar ılık verdi. Acımasızlı ı beni a ırtmı tı. r nsanın bu kadar kötü olabilece ine inanamıyordum.

«Anne,» diye yalvardım, «Ne olur bana, onun hakkında bir anlat. Haksızlık bu. Babamı tanımayı istemem niçin tatsız bir ey yor?»

Annem sesini alçalttı. Rüyada gibi konu uyordu. «Bazan yakıık ve çekicilik, kötü ve zalim bir ruhu maskeleyen incecik bir örtü olab nstanların birer nimet gibi gördükleri zekâ ve yetenek gibi eyleri sahiplerinin iyi bir insan oldu u anlamına gelmez, Dawn. Sana bun fazlasını anlatamayacaım için üzgünüm.»

Ne kadar garip ve anlaşılmaz öüttü bu? Kafamda yepyeni sor rın firfir dönmesine yol açarak, do u um ve sonrasına büsbütün giz li bir hava vermi ti.

«Yalnız u kadarını söyle, anne: o, hâlâ sahneye çıkıyor mu? I bir sanatçı mı?»

Annem hemen, «Bilmiyorum,» dedi. Babam hiç de ilse hay diye dü ündüm. Çünkü annem öldü ünü söylememi ti. Annem an de i erek, mutlu ve uyumlu bir sesle, «Telefon edimin bir neden imdi daha sık dinleyici karısına çıkacacına göre, gereksindi in eyler olup olmadığını öğrenmekti,» dedi.

«Bilmiyorum,» dedim. «Herhalde bir eyler gereksiniyorumdur.»

«Randolph'dan iyi ma azaların birkaçında senin adına he açmasını istedim. Bugün telefon edip sana gerekli direktifleri vereç Ne lazımsa, kendine al.»

«Cutler Nine bu masrafları onaylıyor mu?» diye sordum.

Annem, «Benim, kayıvaldemin kontrolü dıında bir miktar pa var,» dedi. Bundan dolayı gurur ve ho nutluk duydu u sesinden belli di. «Neyse, ba arılarından dolayı seni tekrar kutlarım. E er vaktin ol lsa, bana arada sırada mektup yazarak i lerinin nasıl gitti ini anlat, olmaz mı?»

Hayatıma duydu u bu ani ilginin sebebi ne olabilirdi? Bunu çl merak ediyordum. Vicdanı mı onu rahatsız ediyordu yoksa? Ama bfl hiçbir vaatte bulunmadım. Zaten annem de benim ba ka bir ey söyle* meme vakit bırakmadan ba a rılarını ve doktorun ona yazdı ı yeni M tedaviyi anlatmaya koyuldu. Sonra yorgun dü tü ünü söylemesi» konu mamız son buldu.

Ne çare ki gerçek babamın kötü karakteri hakkında söyledikIB

3ir türlü yıkamakla çıkmayan kötü bir koku gibi kafamın içindeki bölme-
din birinde sıkı ıp kalmı tı. Ne demekti bu? Babamın müzik yetene iy
birlikte ahlâksızlı ı da mı bana geçmi ti? Onunla yüz yüze gelip onun
'lakkında kendim karar vermeyi ne kadar isterdim. Benim hakkımda bir
ley ö renmeye gerek görmeden niçin çıkıp gitti inin hesabını soracak-
tım ondan. Bunun nedeni, Cutler Nine'nin gücü, tehditleri ve insanın
leslek hayatını, hatta tüm hayatını mahvetmek için yapabilecekleri miy
ll? Ya da her ey sadece babamın hiç kimseyi ve hiçbir eyi umursa
nayp yalnız kendini dü ünmesi ve anlatıldı ı gibi, bencil bir Don Juan
almasından mı kaynaklanıyordu? Bu konuyla ilgili gizli kalan bir eyler
ınlamamı güçle tiriyordu. Yalanlar ve aldatmacalarla çevriliydim. Böyle
3lr ortamda kendimi kurtarmayı nasıl ba arabilecektim?

Böylece Bernhardt'taki öbür ö rencilerin yeni ders yılına sadece
lo dü üncelerle girmelerine kar ın, ben sanki bir sis kümesinin içinde
/ol alıyor, arkı söylemek ve piyano çalmak hayatımın biricik aydınl ını
S u turuyordu.

Sonbahar New York'u çok ani olarak pençesine aldı. Termometre-
min cıvası geceleyin büyük dü ü ler kaydediyor, yaprakların rengini
3ek çabuk sarıya ve kahverengiye dönü türüyordu. imdi Trisha'yla ya
:la yalnız ba ıma kö eba ında trafik ı ının de i mesini beklerken, ölü
yapraklar çimli alanlardan bana do ru savruluyor, kahverengi yavru
Vdekler gibi ayaklarımın dibinde kümeleniyordu. Fakat serin ve gevrek
lava insana can veriyordu. Yanaklarımın yanması da ayrıca ho uma
gidiyordu.

Özetle, çok keyifliydim. İkbaharda çiçeklerle birlikte geli ip güzelle
ece ime, ben sonbaharda bu de i imi geçiriyordum. Bu belki de
lüzik alanındaki ba arılarımın özgüvenimi perçinlemesinden ileri geli-
yordu. Neden ne olursa olsun, Eylül sabahları ne zaman aynaya
(özüm ili ecek olsa, yüzümde daha deneyimli, daha akıllıca bir anlam
jörüyordum.

Müzedeki resital gecesinde ya adı ım fiyaskonun etkisini atlat-
mamdan sonra, aynadan bana bakan kıza daha dikkatli, ikinci bir bakı
yöneltilmi tim. Hemen hemen on yedi ya ındaydı. Hayatı kökünden
de i mi , bu de i iklikler de saflı ından bazı eyler alıp götürmü tü.
Gözlerindeki bakı daha katı, elmacık kemikleri daha belirgin, çenesinin

duru u daha gergindi. Dudakları sıkı, boynuyla omuzlarının kıvrımla daha zarifti. Gö üsleri de dolgun ve biçimli, beli inceydi. Belki henü tam bir kadın de ildi ama, bu dönemin kapısından içeri girmek üzereydi.

Hiç ku kusuz, müzedeki resepsiyondan kaçtıktan sonra ba imda geçenlerden Michael Sutton'a söz etmemi tim, görünü e bakılırsa, da bu konuda bir ey bilmiyordu. Bütün ö rencileriyle bir tanı ma niteli i ta ryan ilk dersinde bana müzi i nasıl buldu umu tekrar sordu, be de gerçekten ola anüstü oldu unu anlattım. Ona beni davet etti i içr de te ekkür ettim tabii. Bundan sonra da Michael dikkatini öbür ö ren çilere verdi.

Özel derslerin bölü türüldü ü düzen uyarınca benim dersim b' hafta sonraya rastladı. Dersin yapılaca ı odaya girince, Richard Taylor'u piyano ba imda buldum. Michael Sutton henüz gelmemi ti. Ric hard'ın konu u ve davranı biçiminden bir sözüne dakikasında gelme nin, Michael Sutton'un erdemleri arasında yer almadı inı anladım.

Richard, «Dün ders süresinin yarısı dolmadan görünmedi,» dedi. «Bayan Steichen'le çalı mak gibi olmayacak, bu.» Delikanlı bundan sonra yine piyano tu larını tıngırdatmayı sürdürdü. Tahta bir iskemleye oturarak matematik ödevimi çıkardım. Aradan on be dakika geçtikten sonra Michael kayıtsız bir tavırla kapıdan içeri girdi ve gecikti inden dolayı özür dilemeye bile gerek görmedi. Programlara esir olmaktan nefret etti ini, ö retmenli in tek sakıncasının bu oldu unu söyledi sade- ce.

Açık mavi renkli atkısını boynundan çekip yumu acık yünlü kuma ' tan paltosunun dü melerini çözerken, «Yaratıcı insanların harekete geçirilmeleri, havaya girmeleri lazımdır,» diye açıkladı. Ekledi. «Ne yazık ki okul yöneticileri bunu anlayamıyorlar.» E yasını bir sandalyenin üstüne attıktan sonra, piyanonun yanına gelmemi i aret etti.

«Skalayla i e ba layaca ız,» dedi. «Ve de senin solunmanla.» Vur ; guladı. «Do ru solumak her eyin anahtarıdır. Melodiyi unut, notaları unut, sesini unut. Sadece diyaframını dü ün.»

Ama daha ba layamadan beni durdurdu ve «diyafram» kelimesine sırttan Richard Taylor'a döndü. «Ne demek istedi imi anlıyorsun, de il mi Richard? Buradaki ö rencilerin hiçbiri gerekti i biçimde e itilmedi .

jgün daha fazla zamanını almalıyım. Piyanoya gereksinmemiz olma-
icak.»

Richard notaları topladı ve tek kelime söylemeden, hatta bana
la etmeden çıkıp gitti. O, kapıdan çıkar çıkmaz Michael bana döne-
gülümsedi. Çenesiyle kapıyı iaret ederek, «Richard yetenekli bir
inç, ama fazlaca ciddi,» dedi. Sonra bana do ru uzanarak, «Nedense
lirimi bozuyor,» diye fısıldadı. Bu sözlerden sonra gidip kapıyı kapa-

Döndükten sonra, «Ama solman hakkında söylediklerim do ru,»

Ji. «Bo azını fazla zorlamana neden oluyor, de il mi? Bir süre arki-
Byledikten sonra bo azının a rıdı ina bahse girerim. Öyle de il mi?»

Evet der gibi ba ımı e dim.

«Tabii. Öyleyse tekrar deneyelim. Bu i i Avrupalı bir ö retmenimin
ana ö retti i tarzda yapaca ız.»

Birden arkama geçip kollarını vücuduma dolması üzerine donakal-
. Dirseklerimi avuçlayarak beni kendisine çekti.

Kula ımın içine, «Rahatla,» diye fısıldadı. Solu unu ensemde hisse-
/ordum. Gö sü omuzlarımı eziyordu. Tra losyonunun ho kokusu
Jzümün etrafında dola ıyor, burun deliklerime doluyordu. Derken Mic
P sa avucunu gö sümün tam altında diyaframımın üstüne bastırdı.

« imdi derin bir soluk al ve dı arıya soluk vererek avucumu üzerin-
in it,» diye emretti.

Sa iaret parma nın sol gö sümün altına de di ini hissediyor,
kat bir ey yapamıyordum. Michael beni solunum egzersizleri yapma
hazırlayacak yerde, solu umu kesmi ti. Vücudumun titredi ini ve
Ilbimin güm güm attı nı hissetti inden emindim. Onun da solukları
zlanmı tı.

«Haydi,» diye beni zorladı. «Derin bir soluk al.»

Dedi ini yaptım. Omuzlarım kalkınca da eli gö üslerime daha da
ıkla tı, böylece gö üslerime, ba parma ı ve bile inin iç tarafıyla de -
ik oldu.

«Güzel,» dedi. « imdi de solu unu salıver ve elimi iterek üstünden
/akla tır. Bunu yaparken ne yaptı nı dü ün. Bütün dü üncelerini
ının üzerinde odakla tır.»

Dedi ini yaptım. Michael aynı eyi bana yineletti. Aynı eyi be on, on iki kez yaptım. Ama sonunda ba ım döndü ve bacaklarımın titfi meye ba ladı ını hissettim, inlerken dengemi kaybettim ve onun üze ne daha fazla yı ıldım. Michael bunun üzerine beni daha sıkı tuttu.

«yi misin?» diye sordu. Konu maya çalı tım, ama ba ımı e mek ten fazlasını yapamadım. Derken onun gülmeye ba ladı ını duydu! «Fazla derin ve uzun solundun. Ama hiç önemi yok,» dedi. «Kanına fal la oksijen karı tı, hepsi bu.» Beni tahta iskemleye kadar götürdü. « ura da biraz otur.» Sonra, yanıma çömelerek ellerimi avuçlarının ara ıl aldı. «Hiç fena de il.» Ellerimi yava ça sıktı ve kollarını dizlerimin üsff ne dayadı.

Ba ımı e dim. Sesimin titrememesine çalı ıyordum. Ama yüzüf ate gibiydi, kalbim de o kadar hızlı çarpıyordu ki sesimin çatlama korkusuyla a zımı açamıyordum. Onu o kadar yakınımda görüne karanlık bakı lı gözlerinde ba ımı ba ka ekilde döndüren bir anlam fa kettim. Kafam uçuyordu sanki. Onun kollarının arasına dü meye ve ol da kalmaya can atıyordum. Vücutum en gizli yerlerinden itibaren ısıl maya ba lamı tı. Bende bunların oldu nu görebilece inden er oldu um için, ba ımı öbür yana çevirdim. Kızarmam ise utancım da oldu u kadar, kalbimden ın gibi yayılarak gö üslerimin içinden geçf isıdan ileri gelmi ti.

«Bir dakika dinlen, sonra yine skalamıza döneriz,» dedi.

Dizimi ok ayarak aya a kalktı, piyanonun ba ına gitti ve bir notaları gözden geçirdi. «Pekâlâ,» dedi sonunda.

Sonradan tekrar skalayı ele aldı ımızda yetene im ölçüsünde a kı söylemedi imin bilincindeydim. Bana aynı eyleri tâ ki do ru so| numla notaları birle tirmeme kadar yineletti.

Sonunda, avuçlarıyla omuzlarımı kavrayarak beni önünde tı «Tamam. Çok iyisin.» Bir yandan da o iç gıcıklayıcı bakı ıyla beni âdel içerek devam etti. «Do al yetene inle ola anüstüsün, ama do ru yol| H teme ayak uydurunca potansiyelinin doru una yükselip gerçek bir pijfl madonna olacaksın. O zaman herkes etrafına ü ü ecek, senin gölgen- de durmak bile onları heyecandan heyecana sürükleyecek.

«Senin gibi birinin yanında olunca bana ne oluyor biliyor musur »

ye devam etti. A zından çıkan her bir kelime beni daha fazla titretiyor u. «Kendimi daha genç, daha güçlü, daha büyük eyler ba arabilecek tenekte hissediyorum. Kendi yeteneklerimi daha da çekip uzatmak, lerimde bile göremedi im yükseklerle ula mak istiyorum.»

Gülmeyi sürdürerek beni salıverdi. Sonra piyanonun ba ina geçti bir tu a basar basmaz skalayı seslendirmeye giri ti. Notaları okur n romantik bir arkıyı söylermi gibi bana kollarını uzatmı tı. Sonra rçekten bir a k arkısı okumaya ba ladı, onu ünlendiren arkıyı. Beni udisine katılmaya davet etti ve piyanonun üstündeki notaları kullan amı i aret etti. Ama ben istemem gibilerden ba ımı salladım. O müzi çok iyi biliyordum.

Onunla arkıyı söylemeye ba lamam üzerine, bakı ları sevinç ve kınlıkla doldu. Yanıma gelerek ellerimi tuttu, böylece, sahnede olsak paca ımız gibi arkıyı birbirimize söylemeye koyulduk. Sesim onun yle karma ıkla yıyor, böylece o, beni kendisiyle birlikte gitgide daha kseklere çıkarıyordu. arki sonuna yakla ırken parmaklarımın üstün ki baskısı arttı ve yüzünü benimkine daha fazla yakla tırdı.

arki sahnede erkekle kadının öpü mesiyle son bulur. Bizim arki ızın da böyle son bulaca ı aklımdan, hayalimden geçmezdi. Önce zümde Michael'in sıcak nefesini hissettim, sonra beni giderek daha kınına çekmeye, kendisi de bana daha fazla yakla maya ba layınca, nun olaca ını anladım. Gözlerimi kapadım. Dudakları dudaklarımaya fifçe dokundu, ikimiz de havadan yapılmı ız gibi, ama sonra dudakla ın baskısı arttı. Bu dokunu elektrik gibi bir sıcaklık dalgasının bütün cuduma yayılmasına neden oldu. Hemen sonra gev eyiverdim. Göz rim elimde olmayarak açılınca, ihtiras ve arzuyla bana seslenen bakı-yla kar ıla tım. Ve birden bana kahvede söyledi i 'ihtiras bize normal engemizi yitirtir,' sözlerini anımsadım.

Hem korkmu hem de âdeta büyülenmi tim. Bir yandan da yine ndimi kaybetmekten korkuyordum.

Michael, «Bunu yapmak zorundaydım,» dedi yava ça. «O kadar iizel arki söylüyordun ki, bir an sahnede oldu umu sandım. Sahne e oldu um zaman ise benden bekleneni, müzi i dinleyiciler için inan-ına kılmak için yapılması gerekeni yapmak zorundaydım. Bu da bir

profesyonelin damgasıdır. Beni anladığından eminim.»

Anlamamı tım, ama arılamı gibi baımı e dim.

Michael o keskin bakı lı kara gözleriyle bana yine derin derin bakarak gülümsedi. «Çok verimli bir ders yaptık,» dedi. «Kendini nasıl hissediyorsun?»

u sırada o kadar de i ik eyler duyuyordum ki ne yanıt verece" mi bilemedim. Öpücü ünün etkisiyle hâlâ sarho gibiydim. Dokunu u la derin bakı ı ise beni hâlâ titretiyordu.

«Çok iyi hissediyorum,» dedim sonunda.

Michael gülerek alnımı öptü. «Çok güzel bir genç kadınsın. Budan haberin var mı?» diye sordu. «Bu kadar güzel bir sesi seninki kadgüzel bir yüzle bir arada bulmak çok ender bir olaydır. Bu sözlerimi canını sıkıyorum, değil mi?»

Bakı mı gözlerinden ayıramayarak, hayır anlamında a ır a ır baımı salladım.

Michael devam etti. «Öbür ö rencilerimin hiçbirisiyle böyle konu mazdım, ama senin özel oldu unu seziyorum. Yetene in seni ba k yapıyor, daha duyarlı, daha anlayı lı oldu un için senin daha çabu olgunla manı mümkün kılıyor. Benim gibi, sen de her geçen saniyeyi her deneyimle biraz daha geli iyorsun.»

Dudak büktü. «E itmenler bu konuda çok cahiller. Böyle bir okul da bile her eyi kurallara göre yaparlar. Ama biz ba ka oldu umuz içini onlardan farklı davranacağız. Sence bir sakıncası yok, değil mi?» diye! sordu. Ne demek istedi ini anladı ıma pek emin olmamakla birlikte «Yok,» dedim, ama bu pek yava sesle söylenmi bir «yok» oldu urp dan konu up konu madı ım belli olmamı tı.

«Güzel!» diye atıldı Michael. «Güzel,» diye yineledikten sonra an den dönerek, e yasını bıraktı ı sandalyeye yürüdü. Atkısını boynun sararken bana gülümsüyordu.

«Kaçmam lazım,» dedi. «Bir sürü i im var. Bu gece birkaç ki davet ettim. Pek önemli bir ey değil. Biraz çerez ve ampanya.» Bani bir an baktıktan sonra, ceketini giydi ve tekrar bana yakla tı.

«A zın sıkı mıdır?» diye sordu.

«A zım sıkı mı?»

«Yani bir sır tutabilir misin?» Michael gülümsedi. «Hele çok özel bir şeyse?»

«Tabii ki sır tutabilirim,» dedim. «Zaten oda arkadaşlarımdan başkalarına hiç kimseye söylemeyeceğim, ama ona bile her şeyi söylemem.» Michael'in, beni öptüğü için kimseye söylemememi benden isteyeceğini sanmıyordum.

«Güzel.» Bu kez bana o kadar uzun ve anlamlı baktı ki, konumuzun konusunu mamak konusunda bir kararsızlık geçirdiğini sanırdınız. Sonunda, «Bu akşam seni evime davet etmek istiyorum,» dedi. «Orada çok ilginç kişilerle tanışabilirsin. Yalnız...»

Müzik odasının kapısının hâlâ kapalı olduğunu emin olmak için dönmeye baktı. «Evet, yalnız okul idaresi benim bir öğrenciyi davet etmemi anlayılamayabilir. Bu dar görüşlü kişiler belki böyle şeylere dudak bile bükmezler, ama tiyatrocularla ahpaplık etmek yararlıdır, insanı daha da heveslendirir. Ama...» Michael beni uyardı. «.. Bunu ayağına bile alırsan...»

«Tek kelime bile söylemem!» diye atıldım. Michael, işaret parmağını dudaklarına götürerek yine arkasına baktı. «Evet, duvarların kulakları vardır,» dedi. Solunu tutuyordu. Yine gülümsedi. «Doğru, Yetmiş ikinci Sokaktaki Parker apartmanı 4B numaralı dairedeyim. Saat sekizde gel, ama sakın unutma, kimseye tek kelime söylemeyeceksin. Oda arkadaşlarına bile. Söz veriyor musun?»

«Veriyorum.»

«Güzel. Sonra görüşürüz.» Michael yavaş yavaş uzaklaştı.

Uzunca bir zaman oldu ki yerde kalakaldım. Bakışımı Michael'i izliyordum. Duyduğumu sandığı şey gerçekten duymuyordum? Hızla dönerek piyanoya baktım. Burada olan gerçekten oluyordu mu? Böylelikle atılganlarını yavaş yavaş latabilecekmişim gibi bir elimi gösürme yapılmıyordum. Sonra öteberimi toparladım ve çıktım. Ayrı ayrı yürüyordum. Bir düşünün içinde ilerleyen ve sadece uyandırılmaktan korkan biri gibi ayrı ayrı yürüyordum.

Okuldan sonra odamızda bulduğumuz Trisha bende hemen

bir bakış farketti. Her zamanki gibi enerji küpüydü. Okuldaki olayları bir bir sıralıyor, ki ileri ve olayları o kadar çabuk sıraya diziyordu ki

bütün gününü on be dakikanın içinde özetledi. Yüzümde kalıpla m küçük bir gülümsemeyle ona bakarak dinliyordum, ama aklım ba ' yerdeydi. Kulaklarım da ba ka bir ses duyuyordu: Michael'in sesini.

Trisha, «Sen söylediklerimin tek kelimesini duydun mu acaba: diye birdenbire sordu.

«Ne? Ha, evet. Evet,» dedimse de yüzümü ate basmasını önley memi tim. Dü üncelerim gözle görülebiliyordu sanki. Trisha ba ' e ip beni inceledi. Sonra birden gözleri irile ti ve kendini yata nda a a ' attı.

«Bu bakı ' biliyorum ben!» diye atıldı. «Birisıyla tanı tın, de il mi | Çok ho landı ın, delice â ik oldu un biri, bu. Haydi, haydi bana T eyi anlat.» Ama tüm ısrarlarına ve sitemlerine kar ın sorularını yanıtl madım.

Trisha, «Yapma, Dawn,» diye inledi. «Bana güvenebilirsin. Ba ka na asla söyleyemeyece im binlerce ey anlattım sana. Sen de ban kendi hayatın hakkında pek çok gizli ey anlattın, ben de sırrını saki dim. Öyle de il mi?»

«Öyle,» diye sözlerini do ruladım. Ona an dersinde olanları ani maya can atıyordum. çimi dökmek gereksinimi, içimde tıpkı bir balo gibi i tikçe i iyordu. Bir ey söylemedi im takdirde, heyecandan pai; lamaktan korktum.

Bir yandan da Michael'e verdi im sözü anımsıyordum. Bana çen mi tutabilir miyim diye sormu tu. Bana sordu u ba ka bir deyi i olgun olup olmadı ımdı. Ona daha ilk fırsatta nasıl ihanet ederdim? ' Trisha bilinçsiz olarak bir ey söylese ve bu laf Michael'in kula ına g eydi? '

Trisha bacaklarını altına kıvrarak ısrarını sürdürdü. «Haydi, söyle nel!»

Sonunda, «Evet,» diye itiraf ettim. «Birisıyla tanı tım.»

«Biliyordum. Sen daha odaya girer girmez yüzünde okudum bunu] Güzel. Kim bu adam? Bir son sınıf ö rencisi, de il mi? Sakın Erik Rica hards olmasın? Geçen gün sana bakarken ve arkada larına bir eyleri fısıldarken yakaladım onu. O kadar hülyalı bakı ları var ki! O erkek Erik! de il mi?» Trisha hemen kendine göre bir sonuca varmı tı.

«Hayır,» dedim. «Bir ba kası.» Alt duda ımı ısırarak dü ünmeyi

lı tım. Ona tam gerçe i açıklamadan da bir eyler anlatabilirdim.

Trisha diretti, «Kim öyleyse? Söylesene!»

«O, Bemhardt'taki ö rencilerden biri de il.»

«De il mi?» Trisha dü kırıklı ina u ramı , ama merakı dinmemi ti.

Elinden kurtulamayaca ımı anlayarak, «Hayır, de il. O daha ya lı ri, çok daha ya lı,» dedim. Trisha'nın a zı a kınıktan bir karı açıldı. nunla George'un büfesinde kar ıla tım,» diye ba ladım. Konu tukça küm geli iyordu. «Onunla uzun uzun konu tuk. Sonra beni okulun pısında beklemeye ba ladı. Beni eve kadar getiriyordu. Bugün de le oldu.»

Trisha, «Kaç ya ında?» diye sordu. Solu unu tuttu u belliydi.

«Rahatça otuz iki, otuz üç ya larında var,» dedim.

«Otuz iki, otuz üç ya larında mı?»

Evet gibilerden ba ımı salladım.

«Adı nedir?»

Bir an donakaldım. O zamana kadar tanıdı ım bütün delikanlıların lan kafamın içinde birbirini izliyordu. Sonunda, «Allan,» dedim. «Adı an Higgins. Ama kimseye bir ey söylemeyece ine yemin etmelisin.»

«Söylemem. Tabii ki söylemem,» dedi. Parmaklarını, bir fermuarı ker gibi dudaklarının üstünden geçirmi ti. Birden sordu. «Nasıl biri?»

«Uzun boylu, bir seksen be vardır. Gözleri ça la ye ili, saçları kes ne. Çok duygulu bir yüzü var. Hani görür görmez insana güven ren bir yüz. Çok nazik, çok dü ünceli biri aynı zamanda. Çok güzel nu up anla tık.»

«Otuz ya ını geçkin bir adam ha! Olacak ey de il!» Trisha, ola z böyle ey der gibi ba ını salladı. «O ya taki bir adam senden ne eyebilir ki?» diye söylendi. Birden müthi bir ey farketmi gibi gözle parladı. «Umarım evli de ildir.»

«Bir zamanlar evliyimi , ama karısı kısacık üç yıldan sonra ölmü . mdiye kadar ba ka bir kadına bakmadı ını, benimle ilgilenmesinin k nedeninin de karısına benzemem oldu unu söyledi.»

«Ne i yapıyor?» diye Trisha soluk solu a sordu.

«Bir i adamıymı . Park Caddesindeki bir apartman dairesinde oturu na göre, hali vakti yerinde olmalı.» Kısa bir aradan sonra ekledim. oni oraya davet etti. Hem de bu gece.»

Trisha, «Bu gece mi? Ne yapacaksın?» diye atıldı.

«Gitmeyi istiyorum, ama hiç ku kusuz Agnes'in nereye gitti imi me ini istemiyorum. Ona, özel piyano dersim oldu unu, ayrıca, birt için kütüphaneye ara tırma yapmaya gidece imi söyleyece im. sormaya ba larsa, beni destekleyip yardım eder misin?»

«iyi ama nasıl olur? Yeni tanıdı in, üstelik otuzunu geçmi bir ad mın nasıl evine gidersin?»

«Ona güvenebilirim. Bundan eminim. O kadar tatlı bir insan] Sadece müzik dinleyip konu aca ız.»

Trisha pek a ırmı tı. «Seninle ben biriikte George'un büfesine gil imiz zamanlar hiç orada oldu mu?»

«Evet, ama gelip benimle konu maya cesaret edemedi. Bu da kadar çekingen ve terbiyeli oldu unu gösterir.»

Trisha üzgün bir yüzle, «Hiç öyle birini tanımadım,» dedi. «Be onunla tanı tıracak mısın?»

«O buna hazır olunca tanı tırırım. imdi yeni biriyle tanı ma hazırlıklı de il.»

Trisha'nın, hikâyemi nasıl kar ılayaca ını görmek için bekledir «Pekâlâ,» dedi sonunda. «Agnes sorular sormaya ba larsa seni yeme te desteklerim, ama valıvarırım, dikkatli ol.»Trisha'ydı bu, beni uyarı yı ihmal etmemi ti.

«Te ekkür ederim. Sana güvenebilece imi biliyordum.»

Trisha hâlâ, «Yalı da otuzun üzerindeymi ,» diye söyleniyor; Gülümsedi imi görmemesi için ba ımı öbür yana çevirdim ve Michk Sutton'a gitmekten beni alıkoyacak bir ey olmaması için tüm dikkatj ev ödevlerime verdim.

Michael'in, oldu um gibi gelmemi söylemesine ra men, daha bir süveter giydim: sedef dü meleri olan pembe süveterimi. AnriB Bemhardt Okuiuna gitmeye beni hazırlarken ilk olarak bunu satın alm] tı. imdi bu süveteri giyince gö üslerimin çevresinde biraz daraldıç farkettim. Lacivert bir plise eteklik de giydim ve ayaklarıma laciv mokasen ayakkabı geçirdim. Saçlarıımı omuzlarıma döktüm ve Trisha nın minik inci küpelerini ödünç aldım.

Agnes, «Bu gece niçin böyle giyindin?» diye ku kuyla sordu. Onal özel piyano dersim için okula dönmek zorunda oldu umu ve dinlemek

n orada yabancılar bulunabileceğini söyledi. Ayrıca sömestr tezimi erinde de çalışmaya niyetlendiğimi söyledim. Trisha da iddialarımda beni destekledi. Arada da bana iki suç ortağımı iz gibi anlamlı bakışlar latıyordu. Tam apartımandan çıkarken Agnes, elimde kitap olmadığını görünce, az daha yalanım meydana çıkıyordu.

Hemen bir eylem uydurdum. «Bu gece kütüphanede sadece okuyup bilgi toplayacağım. Başka bir kızla birlikte çalışıyorum.» Agnes bu açıklamamı kabul edince, daha fazla durmayarak kapıdan çıktım.

Michael çok sık bir apartımda oturuyordu. Lobinin yaldızlı mermer bir zemini, kırmızı deri koltukları ve sandalyeleri, pirinç çerçeveli masaları, rengârenk çiçekler ve bitkilerle dolu bir köşesi vardı. Bir pipacı beni asansöre kadar götürdü. Michael'in kapı ziline basarken yecanımdan parmağımı titriyordu. Aradan bir saniye geçmeden Michael belirdi. Arkasında, hayatımda gördüğüm en yumuşak karmirden renkli bir kostüm vardı.

«Aferin. Dakikasında geldin,» sözleriyle beni karıştırdı. «Öbür konuklar seni örnek almalı,» diye ekledi.

Apartımanı tek kelimeyle süperdi. Mermer zeminli giriş holünden birkaç basamakla inilen salonuna kadar süper. Burada dairesel bir ipeklivan, siyah metal çerçeveli bir cam masa ve dev bir aynası vardı. Yerde duvardan duvara tarçın ve beyaz renklerde yumuşak bir halıyla kaplıydı. Yerden tavana kadar uzanan pencerelerde fildişi tonlu saten perdeler asılıydı. İmdi kenara çekildiklerinden nefis bir gece manzarasını gözler önüne seriyorlardı.

Salona adımımı atar atmaz stereoda çalınan müziği tanıdım: Çaykovski'nin «Uyuyan Güzeli»ydi.

«Ne kadar güzel apartıman,» dedi.

«Teşekkür ederim. Gerçek yuvamdan uzak küçük bir yuva idi,» yerek arkamdan kapıyı kapadı. Birden ciddileşti. «Buraya geleceğini imseye söylemedin, değil mi?»

«Oh, hayır.»

«Güzel.» Michael gülümsedi ve divana oturmamı istedi.

Kendisi de arkamdan gelerek, «Aslında sana kokteyl ikram etmem olurdu değil, ama biraz beyaz arap verebilirim,» dedi. «Ne dersin ana?»

«Ah evet,» dedim.

«Sen rahatına bak.»

Divanın tam ortasına giderek oturdum. O kadar sinirliydim ki elle mi ne yapacağımı bilemiyordum. Önce onları kucağımda devirdim. Sonra bu pozun beni, sırasında oturan okullu bir kıza benzetti inidü nerek sağ kolumu kanepenin arkasına dayadım, sol elimi de dizlerim üstüne düürdüm. Bacak bacak üstüne attım, sonra bacağıımı tekr indirdim.

Michael bana arap kadehimi getirerek, «Ne kadar hoşsun,» dedi «Te ekkür'ederim.» Kadehi iki elimle birden tuttum. Titrememdivanın üstüne arap dökmekten korkmuytum.

Michael yanıma oturarak, «Öbürlerinden önce gelmene sevindim,» dedi. «Böylece baskıları tarafından rahatsız edilmeden seni daha itanıamak fırsatını bulacağım.» Her neyse, kadehindeki içkiden bir yudu aldı, sonra da kadehi masanın üstüne bıraktı. İmdi bana doğru uzandından vücutlarımız birbirine de iyordu.

Safir rengindeki gözlerinde onda görmeye alıştıım akacı parıltıyla, «Gelelim İmdi sana,» diye devam etti. «Richmond'da özel bir okur gitti inidü, oradaki müzik enli inde bir solo söyledi inidü ve baskı döndür cü bir sükse yaptı inidü biliyorum.»

«O geceki icracılardan sadece bir tanesiydim,» diye tevazu gösterdim.

«Hım. Sonra ailen yetenekli oldu unu kavrayarak seni Bernhardt postaladı. Evinden uzakta olmak seni üzüyor mu?»

Belki gereğinden çabuk, «Hayır,» dedim. Michael kaskalarını kaldırdı. Sonra kendi kendine baskını salladı.

«Doğru. O özel okula gitti inidü zaman da evinden uzaktaydın, an artık erkek ve kızkardeşinle birlikte de İlsin. Bu seni rahatsız etmiy mu?»

«Pek o kadar iyi anlamıyorduk,» dedimse de burnumu kıvrıktan kendimi alamamı tım.

Michael, «Anlıyorum,» dedi. «Ben de iki erkek kardeşimle anlamam. Birbirimizi ender olarak görüyoruz, onlar da temsillerimin hiçbirine gelmezler. En azından seni destekleyen bir ailen oldu u için çokj

nsısın.» Genç adam güldü. «Yararı oldu: çok hoş, aynı zamanda da tenekli bir genç hanım yeti tirdiler.»

«Te ekkür ederim,» dedim, ama sesim hemen hemen duyulamaya ak kadar hafif çıkmı tı, ayrıca gözya larımın gözlerimden fı kırmasına engel olamamı tım.

«Bir eyin mi var?»

Ya lar yanaklarımdan a a ı süzülüp çenemden a a ı damlarken a ımı e dim. Bu aldatmacalardan, bu yalanlardan nefret ediyordum. Michael o kadar içtendi, sanatına öyle tutkundu, bana o kadar iy[da]v nmı tı ve bana kendimi o kadar özel olarak hissettiriyordu ki. Oysa en ona pe pe e yalanlar sıralıyordum.

Genç adam elini uzatarak çenemi kaldırdı. «Dawn?»

Koyu renkli gözlerindeki a kınlı ı görünce, «Oh Michael, benim erkek anlamda bir ailem yok,» diye inledim. «Annem zamanının en yük kısmında yatak odasında keyfine bakıyor, kendisine gece, gün-üz hizmet ettiriyor. Kızkarde im benden nefret ediyor, beni kıskanıyor, rkek karde im ise., o ise...»

«Evet?»

A lamam daha da iddetlendi. Bir bebek gibi hiçkırıyordum imdi. Omuzlarımla sarsıldı ını gören Michael, kolunu hemen vücudumun etrafına doladı.

«Yapma, durum o kadar da kötü olamaz,» dedi. «Zaten her ne olduysa geçmi te kaldı. Sen oradaki dertlerinden uzakla tın, burada Bernhardt'tasın ve benimle çalı ıyorsun.» Genç adam beni alnımdan öptü ve gözlerimin üstüne dü en perçemlerimi arkaya itti. Sonra ceketinin cebinden gözya larımı silmek için bir mendil çıkardı. O, bunu yaparken, ben gözlerinin içine bakıyordum. Romantik bir doyuma dayanılmaz bir özlem duyuyordum. Yüzünde dü ünceli bir anlam yer etti inden sanırım, o da bunu gözlerimden okudu.

«Sende büyüleyici bir özellik var, Dawn,» dedi. «Sınavda seni görür görmez anlamı tım bunu. nsan sana bakınca bir saniye boyu toy bir genç kız görüyor, sonra göz açıp kapayana kadar yüzün de i-iyor, ne yaptı ını biliyor görünen ba tan çıkarıcı ve çok çekici bir kadın oluyorsun.»

Onun yanıldı ından emindim. Hiçbir zaman ba tan çıkarıcı olmayı amaçlamamı tım. O nedenle a lamaya ba lamamı tım. Ba ımı sallayarak, bir «Hayır,» heceledim, ama o, sa elini yava ça yana ımın üstüne koydu.

«Evet, evet, sen bir erke i ba tan çıkarırsın,» dedi. «Belki se bunun farkında de ilsın, di ilik gücünü, erkekler üzerinde sahip oldu un ve ileride sahip olaca ın gücü bilmiyorsun.» Devam etti. «Baz kadınlar, senin gibi kadınlar, bir erke i birkaç saniyenin içinde çocukla tirabiiirler. Aynen böyle...» Parmaklarını aklattı. «O zaman senin, onlar bir tatlı bakı n, bir dokunu un, bir öpücü ün için yalvartman i ten de il. Ben bütün dünyayı dola tım ve o tür kadınları gördüm, onları yüzünden kaç kez aptalla tım. Onun için de neden söz etti imi çok i biliyorum.»

Gözleri dökülmemi ya lardan pırl pırl parlıyordu. Söyledi i eyle ' ri ne kadar içten hissediyor, diye dü ündüm. Büyük aktörlerin, büyü arkıcıların, bütün artistlerin her eyi daha güçlü olarak hissettiklerin söylemekte yerden gö e kadar haklıydı.

Michael biraz da öfkeli olarak ekledi. «Kötü niyetle konu madım;¹ Sen hiçbir zaman kötü olamazsın. Sen ancak ola anüstü olabilirsin E er bir erkek senin yüzünden acı çekerse suç onundur.» Arkasından yüzündeki anlam yine yumu adı. Gülümseyerek yana ımı hafifçe ok a dı. «Sen bu gücünü sahnede de erlendireceksin, inan bana,» dedi «Dinleyici kitlesi bu gücü hissedecek.»

Ben gülümsemeye hazırladımsa da, o, ciddiyetini korudu. «Ço fazla erkek arkada ın olmadı, de il mi?» diye sordu.

«Hayır, olmadı.»

O kadar kararlı ekilde, «Buna sevindim,» dedi ki ona a kınıkla] baktım. «Saf ve temiz olan biriyle çalı mayı severim,» diye devam etti. «Benimle arki söyledi in zaman, bu, sevi mek gibi bir ey, her bera- ber arki söyleyi imizde ilk kez sevi mek gibi bir ey olacak.»

Solu umu tuttum. Sözüne ara verdi inde ne söyleyece imi veya; onun benden ne bekledi ini bilemedim. Onunla arki söylememi mi istemi ti? Ama nerede ve ne zaman? Aramıza sisten yo un bir sessizlik çökmü tü. Michael gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. Derken parmak uçları yana ımdan dudaklarımın üstüne kaydılar.

«Bugün beni çok etkiledin,» diye fısıldadı. «Özellikle arkının sonunda seni öptüüm zaman. Gerçekten anlıyordun sen. Bir sahne öpücüğüyle gerçek öpücük arasındaki farkı biliyor musun?»

Hayır gibilerden barmı salladım.

Michael anlattı. «Bir sahne öpücüğü göze ihtiraslı gibi görünebilir, ama sahnede öpüenler ihtiraslarını gem altında tutarlar. Örneğin ben, be dakika bile katlanamayacağımı kadınlarla öpüme zorunda kalmımdır.

«Ama bugün seninle öyle bir sorunum olmadı,» diye acele ekledi. «Zaten ikimizin arasında bir şey vardı, bizi birbirimize barmayan, bizi çeken, gözle görülmeyen bir ip gibi bir şey. Doğrusunu istersen, imdi bile dudaklarımı seninkilerden uzak tutmakta güçlük çekiyorum. Bu seni korkutuyor mu?»

Korkuttu mu halde, «Hayır,» dedim. Sadece düğünlerimde ya adımı böyle şeyleri duymak küçük bir kız gibi titretiyordu beni.

Michael arap kadehimi elimden aldı ve masanın üstüne bıraktı. Sonra bana döndü, yüzünü yüzüme yavaş yavaş yaklaştırdı ve usulca dudaklarını dudaklarıma değerdirdi. Dudaklarımız birbirini buldu unda gözlerimi kapadım. Uzayan öpücüğü bu kez dudaklarımız araladı. Dili benimkine dokundu u için birden soluğum kesildi, ama geri çekilmedim. Dudaklarını ağızdan çekince irkilip hemen gözlerimi açtım, ama o, dudaklarıyla gözlerimi örttü, gözkapaklarımı yumuşak dokunuşlarla öpmeye başladı, yanaklarımı öptü ve boynuma doğru indi.

«Ah Dawn,» diye fısıldadı, «Nefis bir yaratıksın, kadınların en ahanesisin. Dünyanın dört bir yanında güzel kadınlar görmüştümdür ve, nan bana, sen en güzellerinden birisin.»

Ben mi, diye düğündüm. Ben mi dünyanın en güzel kadınlarından biriydim? Michael sırf beni mutlu etmek için bu gibi şeyler söylüyor, bu gibi şeyler yapıyordu mutlaka.

«Seninle ben olağanüstü olacağız,» diye devam etti. «Seni dünyanın en büyük ses yıldızlarından biri yapacağım. Seninle birlikte arkısöyleyeceğimiz günü iple çekiyorum, çünkü o zaman birbirimize duyduğumuz bu ihtirası müziğe dönüştüreceğiz ve müziğimiz harika olacak. Sen de bunu istemiyor musun?»

Ne diyebilirdim ki? İnan tahtalarında adımları okumayı, adımların ııklarla yazılmasını düşünemedim. İmdi ise Michael Sutton bana bütün dünyanın beni tanıyacağını söylüyordu. Birlikte Broadway'yi fethedecektik. Sinema stüdyoları bizi kapıacaklardı. Cutler Nine benim barımı örendikçe, her gün biraz daha ölecekti. Çünkü her yerde adımları görmek ve duyacaktı.

En sonunda Cutler Nine'yi haksız çıkarmak umuduyla, «Evet evet,» diye atıldım. «Evet, evet.»

«Güzel.» Michael bedenini bana biraz daha yapıştırdı. «Yokun duygulardan ve derin bir ihtiras duymaktan hiçbir zaman korkma. Arkı söylediğin zaman bu duyguları yakalayabilmen gerekiyor. Onlar senin içindeler ve kefedilmeyi bekliyorlar. Ben de onları bulmana yardımcı olacağım.» Michael'in ellerinin kollarımdan belime kaydığını hissettim. Parmakları süveterimin içine süzülüyorlar. Avuçları çıplak tenime de erek hızla göğüslerime doğru tırmandı. Göğüslerimi bastırdı. Benim üzerime de daha fazla abandı. İndan divanın üstünde arkaya doğru kaymak; zorunda kaldım. Bir an sonra Michael'i bana yukarıdan baktım buldum.

«Seni ilk kez ben çok doğruuna tırmandırmak istiyorum,» diye fısıldadı. «İmdiye kadar yalnızca kitaplarda okuduğuna ya da düşününce yüksekleri seni ilk kez benimle tırmalıyım. Bunu bugün dersimizin, sonunda anladım. En büyük anlarımızı birlikte yaşamamız, seni gerçek ihtirasla tanıtırmanın, seni yeteneğinin doğruuna tırmandıranın benim olmam en uygunu. Sen kendin bunu yaşamadıkça aslında en yüksek anını bana dönüştüremezsin.»

Michael telaşlı bir sesle, «Ne dediğini anlıyorsun, değil mi?» diye sordu. Hem dehet içinde kalmış, hem elektriklenmiş, hem heyecanlanmış, hem de korkmuşum. Ama onun parmakları göğüslerimi okumayı sürdürürken gözlerimi kapayıp evet anlamında barımı emekten başka bir şey yapacak durumda deildim.

Genç adam, «Dawn,» diye fısıldadı. «Günün ilk ıııı.» Divandan inerek yanıma diz çöktü ve ellerini vücudumun altına kaydırıldı. Sonra beni «kollarının arasında divanın üstünden kaldırdı. Burnumun ucunu öptü ve beni yatak odasına taşımaya girdi.

«Yi ama...» Bu arada kapının yanına varmıştı. «Öbür konuklarla...» diye geveledim.

Michael gülümseyerek basını salladı. «Gecikmekle kabalık ettiler. elecek olsalar da kapıyı açmayız,» diyerek beni yatak odasına götür eyi sürdürdü. Yatak odası kapısını omuzlayarak açtı.

Yata n yanındaki gece masasının üstünde duran lamba odaya umu ak bir ık yayıyordu. Yorgan açılmıştı. Michael beni yava bir areketle çar afların üstüne yatırdı. Ceketıyla bunun altındaki kolalı yaz gömle i acele çıkardı ve üzerime e ilerek yüzüme öpücükler dirmaya ba ladı. Gözlerimi açmaya kalkı mam üzerine parmaklan- n ucuyla onlara dokunarak, «Ben söylemeden gözlerini açma,» diye sıldadı.

Kalan giysilerinin çıkarılı nın çıkardı ı sesler kula ıma geliyordu. onra onu yanımda hissettim. Yne gözlerimi açmaya yeltendim, ama , onları kapalı tutmam için yine dudaklarını gözlerime de dirdi. Sonra üveterimi kaldırarak ba ımın üzerinden sıyırdı ve ben orada gözkapak rımın arkasındaki karanlı a kalbim çarparak bakarken beni soymayı ürdürdü.

« imdi de aç gözlerimi,» dedi yava ça.

Sevi meye gözleriyle ba ladı. Ben onun gözlerinin içinde bo ulu- r, ba ka eye bakmaya korkuyordum. Michael önce yanıma uzandı. ana dokunmuyor, beni öpmüyor, kımıldamıyordu. Gö sü çıplak ö üslerimden sadece birkaç santim uzaklıktaydı. Vücutumun her bir nkta ı dokunu unun beklentisi içinde ürperiyordu. Beklemek tek keli- meyle i kenceydi.

«Tek kelimeyle kusursuzsun, el sürülemez kadar güzelsin, hayranlıkla seyredilecek, fakat hiçbir zaman koparılmaması gereken bir çiçek gibisin. Ama ben buna ra men duygularımı bastıramam, ayrıca, ki yetenekli ve güzel insanın sevi mesinin doruk noktası olan vecitten yoksun kalman büyük günahdır.»

Bu airane cümleden sonra dudaklarını benimkilerin üstüne yapı- tırdı. Vücutlarımız birbirine yapı mı tı ve birbirimize verdiklerimizi pay- la manın heyecanını ya ıyorduk. Dudaklarının her dokunu u, ellerinin her dokunu u vücudumun bir elektrik akımıyla sarsılmasına yol açıyor- du. Öyle ki onun bana sahip olması, hem de ba taki gibi efkatli hare- ketlerle de il, hırsla, vah ice sahip olması için can atıyor oldum.

Gö üslerimi avuçlarında hapsetti ve her birinin tepesini öptü. Her

öpücü ü bir sıcak ya mur damlası etkisi yapıyordu üzerimde. Elleri hıj durmamacasına dola ıyor, en gizli yerlerimi yokluyordu. Sonra dön' üstüme kaydı. O bastırdıkça yumu ak küçük çı lıklar atıyor, fakat da ba ka ne yapaca ımı bilemiyordum. O hâlâ ö retmen, ben ise ö re* ciydim.

Sonra her ey bitti. Tükenen Michael üstüme devrildi. Solukl benimkiler kadar hızlıydı. Birkaç saniye boyu ne bir ey yaptı, ne | söyledi. Sonra beni alnımdan hafifçe öptü ve yataktan kalktı.

«Gerçekten ola anüstüydü, de il mi?» dedi. «Sen de çok, çok yüki seklere do ru uçtu unu hissetmedin mi?» Benim hemen yanıt verr» mem üzerine biraz sinirli olarak, «Evet mi?» dedi. Ben o anları dü ür» yor, onları tekrar ya amaya çalı ıyor, duygularımın, onun dedi i kadj ola anüstü olup olmadı ını anımsamaya çabalıyordum.

Sorun u ki, iyi bir sevgili olmak ve her eyi do ru olarak yapm endi esi arasında, sevi memizin do al sonucu oldu unu söyled' vecit duygusunu kısmen de olsa farkedememi tim.

Ama acele tarafından, «Evet, evet,» dedim.

Michael ho nutlukla gülümsedi. «htirasın bizi çaresiz yaptı ın! ama aynı zamanda ki ili imizin doru una yükseltti ini, zevkli bir tehli keyle yüzle tirdi ini sana söylemi tim. Evet, müthi arkılar söyleyeceH sin sen.»

Gülmeye ba ladı. «Fena halde karnım acıktı. Sevi mek daima it hımı açar.» Çabuk çabuk giyinmeye ba ladı. Ben de do rulup elbisele' mi üzerime çektim. Michael sordu. «Yıecek bir ey ister misin?»

«Hayır,» dedim. «Te ekkür ederim. Yalnız bir dakika banyoya g mem lazım.»

«Tabii i in bitince gel, benim yememi seyret. Sen de arabını bitir sin. Sonra da...» imdi benimle bir â ıktan çok, bir ö retmen gibi kon uyordu. «Sonra da sana bir taksi ça ırırım, sen de saatini geçirmed kaldı in eve gidersin.»

Böyle diyerek beni yalnız bıraktı. Bir yandan giyinirken yatak od sında bakı ımı gezdiriyordum. u ana kadar sanki rüyadaydım d; ancak imdi nerede oldu umu ve ne yaptı ımı kavriyormu um gibi bir halim vardı.

Ne yapmı tım ben!

En küçük bir çekinme ve duraksama göstermeden sevi mi tim. Michael'in beni buraya getirip ba tan çıkarmasına göz yummu tum. Ama sözlerinin içtenlikli oldu una inanıyor, öyle olması için dua ediyordum. Ona benzedi im için, seviyecek, güzel bir varlık olarak görüyordu beni. Bizi ba kala tıran, her eyi daha yo un olarak duyumsamamıza yol açan bir yetenekle dünyaya gelmi tik. Bu da iyi bir eydi, çünkü onunla benim gibi iki insanın duygusal doruklara yükselebilece imiz anlamına geliyordu.

Yine de suçluluk duymanın önüne geçemiyordum. Yoksa Cutler Nine'nin benim hakkımda dü ündükleri do ru muydu? Annemle hareketlerinin sonuçlarını zerrece umursamayan gezgin bir arkıcı arasında ki çirkin günahın ürünü müydüm sadece? Kendisine bir prensesmi gibi davranılmasını isteyen ve sonsuza dek genç ve güzel kalmayı amaçlayan annem kadar ımarık ve kendini be enmi miydim yoksa?

Aynen annem gibi benim de bir arkıcı â ı m olmu tu.

Ama Michael ba kaydı, ba ka olması gerekiyordu. Sadece e len eyi amaçlayan ve mesle iyle sanatını pek fazla umursamayan göçe e bir antör de ildi o. Michael bende farklı bir yan gördü ü için sevi rdu beni. Birlikte güzel bir çift olacaktık. Sahnede düetler okuyacak, lrbirimize bakarak büyük bir içtenlikle ve seslerimizi daha da yücelten r ate le okudu umuz bu düetleri herkes sonsuza dek anımsayacaktı.

Hayır, diye kendi kendime karar verdim, kendimi hiç de kötü ve çlu hissetmeyecektim. Aksine, kendimi bütünle mi hissedecek ve erçekten de öyle olacaktım. Michael beni kadın yapmı tı; onun kadını. en de yeni kimli imi gururla ta ıyacaktım. Ancak bütün bunları, en ndan bir süre için gizli tutmak zorunda kalacaktım.

A k Yeminleri

Michael'in yanına mutfa a gittim ve onun kendine bir sandviç zırlamasını ve kahve yapmasını seyrettim. Benim de bir fincan kahve memde ve o yerken yanında oturmamda ısrar etti. Bernhardt Okulun aki i inden ne kadar ho nut oldu unu, New York'a dönmenin de onu

son derece heyecanlandırdı inı ve mutlu etti ini sözlerine ekledi.

«Bununla birlikte,» dedi, «Avrupa'nın dört bir kö esinde dola ma tan, tarihi de eri olan büyük tiyatrolarda, en zengin, en kültürlü dinle çilerin kar ısında arki söylemekten sonsuz zevk alıyordum. Roma'd Paris'te, Londra'da sahneye çıktım. Macaristan'ın ba kenti Budap te'de bile arki söyledim.»

Sesi ve seyahatleriyle konserleri hakkında anlattıkları beni büyü misti. Birdenbire sandalyesinde arkasına yaslandı ve ba inı sa a devr rek bana dikkatle baktı. «Daha önce ailen hakkındaki ikâyetlerini anl ı tırken, hiç babandan söz etmedin,» dedi. «Nasıl biridir? Hayatta mı?» i

Uzun bir zaman dü ündüm. Michael beni hayatına katmı , en gi yerlerime dokunmu , benimle sevi mi , bana güvenmi , beni arzulamı tı. Aramızda hiçbir yalanın kalmasını istemiyordum. Gözleri içten r kaygı ve ilgiyle doluydu. Müzi in bizi de me nikâhtan daha sa lam v| ba ka insanların anlayamayaca ı ekillerde birle tirdi ini söyledm zaman ona inanmı tım.

«Babamın nasıl biri oldu unu bilmiyorum,» diye ba layarak o öykümü anlattım. Michael hiç kımıldamadan beni dinledi. Rollerimiz tel sine dönmü tü imdi: imdi Michael, benim kaçırılmam ve tekrar bulu" mam, nefret etti im bir aileye geri verilmem ve kaçırılı ımın arkasınd gerçe in öyküsünden büyülenmi ti. «Her eyi biliyorum, babamın â dı ında,» diye öykümü tamamladım.

Michael söylediklerimi dü ünceli bir yüzle sindirmeye çalı ı yord Sonunda, «Büyükannen son derece inatçı ve güçlü bir ihtiyar kadı., benziyor,» dedi. «Sana gerçek baban hakkında hiç mi bir ey anlatm ya yana madı?»

«Hayır. Annemin de ondan ödü kopuyor, onun için de bana hiç ey açıklamıyor.»

Michael önüne baktı. Üzgün görünüyordu. Sonra, birden aklına eyin gelmesiyle gözleri parladı. «Belki de ben gerçek babanı bulma için sana yardım edebilirim,» dedi.

«Sahi, yapabilir misin bunu, Michael? Ama nasıl? E er bunu ba al ırırsan, bu, bana verebilece in en de erli arma an olur,» diye heyecan ; la ba ırdım.

«yi arkadaş larım var. Artist ajanları. Benim tanıdıklarım, senin sözü|

1) etti in dönemde tatil yeri otellerine bu arkıcıları ve artistleri yerle tir li ba ka ajanları tanıyorlardır elbet. Onlara bir ara tırma yapıp bize 3rkaç ad getirmelerine söyleyece im. Böylece olasılıklar daralırsa bir »onuca varmamız kolayla ır.»

«Babam New York'ta çalı an bir aktör de olabilir. Belki sen bile 3nu tanıyorsundur.»

«Mümkündür,» dedi Michael. «Bu varsayım üzerinde çalı aca ım.» \rkasına yaslandı. «O vakte kadar da sen evine dönsen iyi olacak. Böy ; Bce, hem dönü saatini geçirmemi olursun, hem de ben seninle çalı - tı ım zaman diri ve enerjik olmanı isterim. Belli nedenlerden sana öbür ö rencilerimden farklı davranamayaca ımı anlarsın. Sen de yaptıkların- nızı ve birbirimize söylediklerimizi kendine saklamayı sürdüreceksin. Tamam mı?»

«Sen nasıl istersen,» dedim. Ve, «Sırrımızı burada saklayaca ım,» Jiyerek elimi kalbimin üstüne bastırdım.

«O kadar güzelsin ki...» diye mırıldandı.

Bu övgü elimde olmayarak yanaklarımın kızarmasına neden olmu Michael yerinden kalkarak beni yana ımdan öptü, sonra bana bir aksi çevirmesi için a a ıya, kapıcıya telefon etti. Dairesinin kapısında jeni dudaklarımdan yava ça öptü ve yana ını benimkine bastırdı.

«Tatlı uykular, küçük primadonnam,» diye fısıldadı.

Asansöre kadar yürümek yerine, uçuyormu um gibi geldi bana. ananın giri holüne indi imde taksii beni bekliyordu, kapıcı benim için ksırnın kapısını açtı ve elini kasketine götürerek bana iyi geceler diledi. jioföre adresimi verdim ve arkama yaslanarak geceyle ilgili anılarıma Jaldım.

Michael bunca ö rencinin arasından beni seçerek, bana önce müzi im aracılı ıyla sevgisini iletmi , sonra da benimle bir erkekle bir kadının yaptıkları gibi sevi mi ti. Öbür konuklarının gelip kapıyı çalıp çalmadıklarını merak ediyordum. Kapıyı çalmı olsalar bile, kendi dün- yamızın içinde mutlulu umuza dalmı oldu umuzdan onları duymamı - tık.

Yatak odamızın kapısını açana kadar Trisha'yı aklıma getirmemi - tim. Dönü ümü heyecanla bekledi ini ve icat etti im kendimden ya lı rkekle gizli randevuyu tüm ayrıntılarıyla anlatmamı bekleyece ini

dü ünmeliydim. Yata ina uzanmı ev ödevlerini yapıyordu, ama H odaya adımımı atar atmaz bütün kitaplarını kapadı.

«Sen dönene kadar zor dayandım,» diyerek beni kar ıladı. «Haydi bana her eyi anlat.» Yata in içinde do ruldu ve ellerini kuca ında **dem** irip bekledi. Daha önce yaptı m gibi, gerçekte hayali karı tırmaH karar verdim. Yata a yatmaya hazırlanırken bir yandan da anlatmaH ba ladım.

«Çok lüks bir apartmanda çok güzel bir dairesi var. Binanın giri ini de bir kapıcı bekliyor.» Trisha'nın hiçbir zaman oraya gitmeyece iB güvenerek Michael'in dairesini ayrıntılarıyla anlattım. Ekledim. «Büftl odalarda ölen karısının resmi var. En büyü ü öminenin üstünde asfl dedi i do ruymu , o hanımla ben gerçekten birbirimize benziyoruzM Üstelik aynı numara elbise ve ayakkabı giyiyoruz. Allan bana e ine ail bazı eyleri vermek istedi, ama ben almayı reddettim. Yine de bir, • tuvaleti prova ettim, gerçekten de hepsi bana uyuyordu.»

«nanılır gibi de il.» Trisha a kınıktan iri iri açılmı gözlerle beri dinliyordu.

«Evet, belki de kader bizi biraraya getirdi,» dedim.

«Yani onu tekrar görece ini mi söylemek istiyorsun?»

«Evet, ama daima gizli olarak,» diye belirttim. «Ona okulda bulu l mamamız gerekti ini anlattım. Agnes bir eyler sezerse, mutlaka Cutlerj Nine'ye telefon eder, o da bunu bahane edip beni ba ka yere postalar.] Cutler Nine'nin ne kadar zalim oldu unu dünyada tahmin edemezsin.»i

«O adamın evinde ne yaptın?»

«Biraz arap içtik, müzik dinledik ve konu tuk.»

Trisha pek inanmamı tı. «Bu kadar uzun zaman ne konu tunuz?! diye sordu.

«Allan önce kendisinden ve mutlu evlili inden söz etti, karısını ni kadar sevdi ini ve kendisinin de onun tarafından ne kadar sevildi ini anlattı. Çok üzücü bir öyküdü. Kendimi tutamayıp a ladım. Ona kendi öykümü anlattı imda da o benim için a ladı. Annesiyle babasını küçük ya ta kaybetti inden bir yetim olmanın ne demek oldu unu çok iyi bili j yor.

«Ama onun ne yapaca ını biliyor musun? Gerçek babamı bulma*! ma yardım edecek. Cutler Nine gibi önemli mevkilerde dostları var. Ken

bazı ara tırmalar yapacak. Bana belki de babamı bulmak için bir l dedektif tutacağını söyledi.»

Trisha, «Sahi mi?» diye atıldı. «Ama böyle bir ara tırma çok pahalı \patlar sanırım.»

«Ben sözkonusu oldu um zaman paranın onun için hiçbir önemi nadi ni söyledi. Bana karısına ait bazı ziynetleri ve pahalı parfümleri l vermek istedi, ama ben onları nereden buldu umu açıklamakta zor fiaca ımı söyledim. Kendisi çok anlayı lı biri, ba ima dert açabilecek jbir ey yapmak istemedi.»

Trisha'nın gözleri daha da ufaldı. «yi de otuzluk bir adamla konu lktan daha fazla bir eyler yapmı olmalısın.» diye ısrar etti. Bakı ımı kada ımıkinden kaçırarak öteberimi asmaya giri tim. Trisha inat etti. jnu maktan daha fazla bir eyler yapmı olmalısınız.»

Sonunda, «Öpü tük,» diye itiraf ettim. «Daha fazlasını da istedim, ne Alvin fazla acele etmememiz gerekti ini söyledi.»

«Alvin mi? Adının Allan oldu unu söyledi ini hatırlar gibiyim.»

«Öyle. Alvin mi dedim?» Trisha evet anlamında ba ını e di. «Niçin fle yanıldım acaba?» diye geveledim. «Tamam. Alvin adında ya ça lha küçük bir karde inin oldu unu söylemi ti. O kadar yorgunum, Ulam da öyle karı ık ki. Ama çok da mutluyum.»

Trisha bir an kararsız göründü, fakat sonra açıklamamı kabul etti. jıu tekrar ne zaman göreceksin?»

«Pek yakında,» dedim. «Ama belli bazı nedenlerle tedbirli davran |k zorundayız. Çok, çok önemli bir ey olmadı ı sürece bana telefon • t etmeyecek.»

Trisha mutsuz bir tavırla, «Sen gizli bir a k ya ıyorsun,» dedi. Arka • fldaki yastı a yaslandı ve kollarını gö üslerinin altında kavu turdu. • Omurtuyordu. Yata ın ayak ucuna oturdum.

«Canını sıkın bir ey mi var, Trisha?»

«Hiç,» dedi. Sonra, ba ını kaldırıp bana baktı. «Sen romantik bir BVtcer a ya ıyorsun, bense biraz yakı ıklı birine, bana ikiden fazla söz pftyletmeyi ba aramıyorum.» Trisha apansız somurtkanlık maskesini mlzünden sıyrarak gülümsedi. «Sen onunla ilgilenmedi ine göre, gali- ni ben de Erik Richards'la flört etmeye ba layaca ım,» dedi. «Dün pöfle yeme inde yanımda oturdu ve bana senin hakkında tek bir soru nımadı.»

«Erik Richards mı? Tabii,» diye atıldım. «Siz ikiniz ideal bir çift olıf* dunuz.»

Trisha, «Erik belki beni Cadılar Günündeki partiye davet edffl diye ekledikten sonra bana döndü. «Okuldan biri seni davet ederfl gider misin?»

«Ah yok, gidemem,» diyerek baımı salladım. «Artık bir baskasH olamam. Sürekli olarak... Allan'ı dü ünürüm, bu ise beni davet edjfl gence haksızlık olur.»

«yi ama o zaman bir ö renci olarak en do al hakkın olan e letJM den yoksun kalırsın. Kendinden o kadar ya lı bir erkek arkada isteg inden emin misin?» diye sordu Trisha.

Aya a kalktım. «Sana söyledim: kader böyle olmasını istedi.» I Yıkanmak ve di lerimi fırçalamak için banyoya ko tum. Trish yalan söylemekten nefret ediyordum. Tanı tı ımızdan beri ban kadar iyi bir arkada olmu tu ki. Aynaya bakınca bir yalancının yüz' kar ıla tım. Az önce Michael'le beraberken kendimi o kadar mutlu sediyordum ki. A k insanı nefrete layık bir yaratı a dönü türebilir riP di? En sonunda a kı, mutlulu u ve güvenli i bulurken, Cutler Nine' yaptıkları kadar kötü ve çirkin eyler yapmam ne kadar acıydı. Gü birinde, belki de çok yakında, Michael'in, gerçe i söylememe izin v ce ini kendi kendime yineleyerek vicdanımı susturmaya çalı tım! aynaya bakıp bunun içindeki kızın yüzünü inceledim. Yüzüm bu g olanlardan kızarmı tı. Gözlerim daha önce görmedi im ekilde parl r du ... derinlerinde güçlü bir anlam okudum. Gerçek uydu ki, artıkJM daha aptal bir ö renci çocukla dansa gidemeyecektim, ama Trish» sıraladı im nedenlerden de il, sırf imdi otoriter bir olgun adamla al ya amanın duyurdu u zevki tattı im için.

Michael bana öbür ö rencilerden farklı davranmayaca ina cfl söylediklerini aynen yerine getirdi. Hatta evindeki gecemizden in bana daha so uk ve özellikle daha resmi davrandı inı dü ünüyordum Öbür ö rencilerin kar ısında beni artık Dawn diye de ça ırıyor, sad» ce Bayan Cutler diyordu. Koridorlarda kar ıla tı ımız zaman gülümsü yor, fakat sonra hemen bakı nı yanında olan kimseye çeviriyordu Yanındakilerin aramızdaki elektrik akımını hissetmesinden korkuyoB sanki.

Bundan sonraki bir, iki hafta süresince özel derslerimizde hep Richard Taylor'u da hazır bulundurdu ve benden çok, hem de çok ya lıy mı gibi davrandı. Bana hiçbir biçimde elini de dirmed i gibi, müzik- ten ba ka bir eyden söz etmedi ve sonra benimle bir an olsun yalnız kalmamak için Richard'ı serbest bırakmadan önce kendisi salondan çık- tı.

Bir yandan derslerime çalı rken, onun beni ça ırmasını bekliyor- dum. Telefonunu kaçırmak korkusuyla evden hemen hemen hiç çık- maz olmu tum. Evde olmazsam, adını vermeyece ini çok iyi biliyor- dım. Trisha ise gizli erkek arkada ımla niçin bir daha bulu madı ımı müthi merak ediyordu.

«Günlerden beri Allan'ın adını a zına almadın, geceleri de artık Onunla gizlice bulu maya gitmiyorsun,» dedi. «Yoksa o ba ka bir kadın- la mı kaçtı?»

«Oh, hayır. için seyahate çıktı, ama döner dönmez beni araya ak,» diye bir yalan uydurdum.

Sonunda bir ö leden sonra özel an dersim bitince Michael kalma ı istedi. Richard Taylor'un gitmesini bekledik. Michael onun arkasın n hemen kapıyı kapadı.

Acele yanıma gelerek ellerimi avuçlarının arasına aldı. «Oh Dawn,» dedi. « u son haftalarda sana bu kadar uzak kaldı im için çok üzgü m. Eminim, benim çok kötü bir adam oldu um, seni kasten gör ezlikten geldi imi zannetmi sindir.»

«Tabii ki üzıldüm,» diye itiraf ettim. «Sırrımızı ele verdi imi sanman n korkmu tum. Benimle konu aca ını umuyordum. Ama okuldaki urumunu tehlikeye dü ürecek bir ey yapmak istemedin.»

«Biliyorum,» dedi. «Harika bir kızsın sen. Çok da sabırlı davran- ıp Michael yana ımı hafifçe öptükten sonra, birkaç adım geri çekildi, vime gelmeden bir, iki gün sonra okul müdürü benimle yöntemle hakkında konu mak istedi. Öbür ö retmenlerin arkamdan dediko yaptıkları anla ılıyor. Bunun mesleki kıskançlık oldu unu biliyorum. nların tekniklerini ele tirdi imi duymu olacaktı. çlerinden bazıları a hiç ku kusuz benim gördü üm ilgiyi içlerine sindiremiyorlar.

«Her neyse, müdür benden ö renci ö retmen ili kilerimde daha smi davranmamı istedi. Belki de birisi o gün benimle kahve içmeye git

ti imizi görmü tür ya da Richard bir eyler sezip konu mu tur, diye; dü ündüm. Tabii senin hesabına da korktum, dolayısıyla da biraz arayı; açalım dedim.» Ekledi. «Bu yüzden seni kırdımsa beni ba ı la.»

«Oh Michael,» diye ba ırdım. «Ben sana kırılmadım. Seni anlıyo | rum.»

Genç adam, «Ben de anlayaca ını tahmin etmi tim,» deyip gülüm l seyerek ellerimi yine avuçlarının arasına aldı. «Zaten canım isteyince⁵ seninle beraber olamamak çok a ırıma gidiyor. Bu gece kimseye bil ey sezdirmeden yine evime gelebilir misin?»

En sonunda beni yine ça ırmasına sevinerek, «Evet,» diye atıldım.!

«Harika.» Michael ellerimi salıvererek öteberisini toplamaya giri ti.) «İmdi de bundan sonraki dersimi halletmem lazım. Aynı saatte gel. Sakın beni dü kırıklı ına u ratma.» Michael bu son sözleri yalvarıyor i mu gibi söyledi ve odadan çıktı.

Michael'le bulu aca ım için öyle heyecanlıydım ki, öbür derslerimi de anlatılanların tek kelimesini duymadım. Dakikalar o kadar a ır ilerle] di i için saatten nefret ediyordum. Bende her zamankinden farklı bir eyler oldu unu sezen tek kimse Bayan Steichen oldu. Dersimize ara verdi. Elindeki de ne i o kadar sert ekilde çaldı ım piyanoya vurmu " tu ki tahta üç parçaya ayrıldı ve her bir parça ayrı yöne uçtu. Piyano iskemlesinden zıplayarak fırladım.

Ya lı kadın, «Tu lara bu saçma Sapan vuru lara sen piyano çalı mak mı diyorsun?» derken yüzü çarpılmış tı.

«Pratik yapıyorum,» diye geveledim.

«Hayır.» Kadının gözlerinde im ekler çakıyordu. «Buna pratik yap f mak de il, zamanı bo a harcamak denir. Sana söylemi tim: her notaya' kendi benli inden bir eyler katamazsan, gerçek bir sanatçı gibi çala j mazsın. Parmaklarınla ruhun arasında kopukluk olamaz. Tüm dikkatini* çalı ın üzerinde odakla tirmalısın. Çalarken sen ne dü ünürsün?»

«Hiç,» dedim.

«Onun için de piyano çalı ın bir hiç. Sadece sesler çıkarıyorsun,» Dedi imi yapacak mısın yoksa buraya sırf vaktimi ziyan etmeye mi gel- din?» Ya lı kadının sesi buzdan farksızdı.

«Dikkat edece im,» diye mırıldandım. Gözlerim ya lardan cayın cayır yanıyordu.

«Tekrar ba la,» dedi Bayan Steichen. «Ve beynini seni me gul eden her neyse ondan arındır.»

Bayan Steichen bir yandan konu urken bana bakıyordu. Ufak gözleri yüzümü dikizleyen iki mikroskop merce inden farksızdı. Ya lı kadın, «Bakı larında okuduklarım hiç ho uma gitmedi,» dedi. «Bir eyler seni ba tan çıkarıyor ve müzi ini etkiliyor. Her neyse sakın ondan.» Bayan Steichen bu sözlerden sonra geri çekilerek kemikli kollarını sıksa gö üslerinin altında kavu turdu ve bekledi.

Titreyerek tekrar ba ladım. Bu kez tüm dikkatimi piyanoma veriyor, dü üncelerimi zorla Michael'den koparıyordum. Bayan Steichen pek mutlu görünmüyordu, ama çalı ima ara verecek kadar da ho nut UZ de ildi. Dersin sonunda kar ima dikildi. Omuzlarını kaldırmı , do rulttu u boynu bir heykelin boynuna benzemi ti.

«Kararını vermelisin,» dedi yava ça. Sarfetti i kelimeler bıçak kadar keskindi. «Evet, sadece bir oyuncu mu yoksa gerçek bir sanatçı mı olaca ina karar vermelisin.» Gözleri cam gibi parlıyordu. Ba mı • ip önüme baktım.

Ya lı ö retmen devam etti. «Gerçek bir sanatçı sanatı için ya ar. Bir sanatçıyla bir oyuncu arasındaki fark da budur. Oyuncu gerçekte kendi kendine â ıktır, yarattı i eyin güzelli ine de il. öhret çok kez bir nimet de il, bir yükür. Bu ülke ünlüleri sözkonusu olunca pek kata liz.» Kadın, kelimelerini tükürür gibi konu uyordu. «O, ünlülere tapar. •Dnra, sahne ya da perdedeki ilahlarının da herkes gibi zayıf birer insan oldu unu ke fedince acı çeker.» Emretti. «Ayaklarınla yere sa n lam bas, ama ba ın bulutların arasında olsun. Anlıyor musun beni?»

Ba ım hâlâ e ik oldu u halde, «Evet,» dedim. Bayan Steichen; Michael'le aramdakileri biliyormu gibi konu uyordu. Ama nasıl bilebilirdi ki? Me er ki Richard Taylor... Kalbim korkuyla çarpmaya ba lamı tı.

Ya lı kadın birdenbire, «Paydos zamanı,» diyerek kendi etrafında llı/la döndü ve müzik salonunun kapısına yöneldi. Arkada kalarak kori ılınrda uzakla an ökçelerinin takırtısına kulak veriyordum. Her takırtı, l/erimde, suratıma çarpılmı bir tokat etkisi yapıyordu.

Okuldan dı arı fırladım ve etrafıma bile bakmadan kampusu a arak kendimi soka a attım. Sokaklardan ko ar adımlarla geçerken gözüm kimseyi görmüyordu.

Sonbahar sonlarında bulutlu bir gündü. Gökyüzü, kente buz gibi

bir ya mur bo andırmak için fırsat kollayan öfkeli bulutlardan olu r rH
bir denizdi sanki. Rüzgâr, ceketimdeki her delikten içeri girerek vücu aH
mu donduruyor, giderek daha hızlı yürümeme yol açıyordu. Eve varıjM
ca ko a ko a basamakları çıkararak içeri daldım. Odama kapa ı afl
yüzümü yastı ima gömmekten ba ka ey istemiyordum.

Fakat holdeki küçük masanın üstünde duran bir paket dikkatH
çektı. Agnes gelen mektuplarımızı genelde oraya bırakırdı. Bu pakfl
çok büyüktü ve yüzü pullarla kaplıydı. Elyazısını derhal tanıdım: Almafl
ya'dan postalanmı bir paketti bu ve Jimmy'den geliyordu. Onu kaptı-
ım gibi merdivene ko tum.

Trisha dans çalı masından henüz dönmedi i için yalnızdım. YataH
mın üstüne oturarak pakedin kâ idını a ır a ır açtım. Kutunun kapa ını
kaldırınca ipek saçaklı nefis i lemeli bir saten yastı a bakakaldım. Refl
gi pembeydi ve üstüne kalpler ve mine çiçekleri i lenmi ti. Siyah harfi sH
le «SEN SEV YORUM» hem Almanca hem de ngilizce olarak yazıy"B
du. Yastı ı bir süre dizlerimin üstünde tuttum. Kimıldayamayacak hattı
dü ünemeyecek haldeydim.

Son haftalarda Jimmy'yi pek az dü ünümü tüm. Gelen mektupiM
komodinimin üstünde günlerce açılmadan kalıyordu. En sonunda onflj
rı açtı ım ve okudu um vakit hızlı hızlı okuyup bitiriyordum. Jimmy'IM
sözlerinden, beni ne kadar sevdi ini okumaktan, kafamın içinde sesini
duymaktan ve yüzünü gözlerimin önünde görmekten korkuyormu urfı
gibi.

De i en bir eyler oldu unu son mektubumdan anlamı tı. ObÜT iM
nin hepsinden daha kısaydı ve onu ne kadar özledi imi tekrar tekrar
yazmamı tım. Hasta mıyım diye merak ediyor, Almanya'dan yolladıjıl
arma anının beni biraz ne elendirece ini umut ediyordu. Yastıklı mek»
tubunda, «Ba ını bu yastı a dayayarak yataca ını bilmek beni mutlu
edecek. Bu, ba ın dizlerimin üstüne dayalı olarak yatıyormu sun gibi
bir ey olacak,» diyordu.

Mektubu elimden attım ve yüzümü ellerimle örttüm. Jimmy'yi aldfl
mak istemiyor, fakat Michael'i sevmekten de kendimi alamıyordum,
Her ey ortaya çıktı ı vakit, Michael'le benim aramdakileri ö renmenin
Jimmy'yi peri an edece ini biliyordum. Bu yüzden benden nefret ettrJH
sinin dü ünncesine dahi tahammül edemiyordum.

ki kere oturup Jimmy'ye bir mektup yazmaya, olanları açıklamaya bunun benim istemim dışında oldu unu anlatmaya çalıştım. Michael'le aramdakiler müzik gibi hayatımın bir parçasıydı ne de olsa. Ama cümle de önce yazdıklarımın daha iyi gelmiyordu kulağa. Sonun mektupların her ikisini de yırttım ve Jimmy'ye mektup yazmak için süre daha beklemeye karar verdim.

Saten yastığı tekrar kutusunun içine koydum ve dolabıma sakladım. Onu yatağımın üstünde bıraksam, her gün göreceğim ve dokunabileceğim, Jimmy'nin, Michael'le benim aramdakileri öreneceğim zamanı düşünmek, kendimden her gün biraz daha fazla nefret etmeme yol açarkti.

Michael bana dairesinin kapısını açar açmaz, «Sana bir arma

var,» dedi. «Yatağımın üstünde duruyor. Git, onu giy.» Elinde bir kap kadehi tutuyordu. Dairenin içinde ışıklar lo la tırlımtı, hafif bir zik insanın ruhunu okuyordu. Michael ekledi. «Sana da bir kadeh rap vereyim.»

«Armanın nedir?» diye sordum. Genç adamın benim gelene kadar eyi içtiği belli oldu undan hafif endişeliydim.

«Git, kendin gör,» dedi.

Yatak odasına koğtum. Yatağın üstünde uzun, beyaz bir kutu vardı. Kapağını kaldırıncaya, pembe bir ipekli gecelikle karşılaştım. Kumağı o kadar ince ve saydamdı ki, bunu giyen çıplak olsa bu kadar olurdu. Michael bunu benim giymemi mi istiyordu yani?

Kapı aralığında, «Beğendin mi?» diye sordu.

«Çok güzel,» dedim.

Genç adam, arkamdan sokularak omuzlarımı kavradı ve enseme fiğçe öptü. «Çok da pahalı,» dedi. «Haydi giy onu. Altına baka ey yme sakın,» diye ekledi, «Bütün gün seni üstünde bu gecelikle dölle frn.» Kulağımın arkasına bir öpücük kondurduktan sonra salona dön

I.

Öpücükleri vücudumun her yerinde bir karıncalanmaya yol açmıştı, Çıplak vücudumun üstünde bu gecelikle dolmanın düüncesi ise rememe ve kalbimin atırlarının hızlanmasına neden oluyordu.

Aırıarı soyundum ve geceliği üzerime geçirdim. Hafif bir rüzgâr

gibi vücudumu sarıyordu. Aynada kendime bakınca, çıplaklığımın oldu gibi ortaya çıktığını gördüm. Kollarımı bedenime dolayarak yatış odasının kapısına yürüdüm ve dışarıya bir göz attım. Michael pikâf uzunçallardan birini koymtu. Divanın üstünde yüzünde hafif gergin bir gülümseyişle oturuyordu. Beni görünce gülümseyişini daha belirginleştirdi.

«Haydi içeri gir. Çekinme,» dedi. «İnsanın soluğunu kesiyorsun. Bir kadehe arap doldurarak bana uzattı. Bedenim hâîâ kollarımla oldu u halde ona doğru yürüdüm.

Kısa bir duraklamadan sonra, «Utaniyorum,» dedim.

Michael, «Utanma,» diye karıllık verdi. Yüzü ciddilemişti. «BejB yanımda asla utanma. Hiçbir zaman.» arap kadehini elinden bıralı aya kalktı ve beni alnımdan öptü. Sonra kollarımı yavaşça birbirinden ayırdı ve arzu dolu gözlerle bana baktı. Uzun uzun öpüştük. Sımsıcak olmuştum. Michael beni seviyordu demek. Bu sevgi sesinde beni tuttuğundan belliydi.

«Titriyorsun. Üşüyor musun yoksa?» diye sordu.

«Hayır, üşümüyorum.»

«Daha ne kadar toysun yavrucum. Biz özel insanlarız. Müzik yeteneğimizi bizi birbirimize bağlıyor. Bana inanıyorsun, değil mi?»

Evet gibilerden bağımı em üzerine, genç adam, «Ne yapacağımızı biliyorum,» dedi. «Bu bağımızı resmileştireceğiz.»

«Resmileştirmek mi?»

«Gayet tabii. Resmi bir yemin ederek resmen birleşeceğiz. Ay'ın bir nikâh törenindeki gibi.» Michael, elimi tutarak beni aynanın önüne götürdü. Kimizinki de yüzü aynaya çevriliydi şimdi. Loş ışıkta haya benzemi tik. Sanki biz başka bir odadaydık, ruhlarımız ise gizlice bulmuşlardı.

Michael bizi aynaya bir adım daha yaklaştırdı. O kadar zarif ve sessiz görünüyordu ki. Stereoda sanki planlanmış gibi bir romans çalıyordu.

Genç adam, aynadaki hayaline bakarak, «Michael Sutton,» dedi. «Bu güzel, genç arkııcıyı, sahneyle beyaz perdenin bu yeni ilahe hayat boyu romantik partönerin olarak korumayı ve sevmeyi ve bu başta ki perde inip alkışlar dininceye kadar sürdürmeyi kabul ediyormusun?»

«Kendi sorusunu «Evet,» diye yanıtladı.

Bu kez bana döndü ve daha da derinle mi ve ciddile mi bir sesi, «Á sen Dawn Cutler, bu yakı ıklı genci, müzik dünyasının ve beyaz (Kirdenin bu meteorunu hayat boyu romantik partönerin olarak onaylı- lar ve ba ı tâ ki perde inip alkı lar dininceye kadar sürdürmeyi kabul •lyor musun?» diye sordu.

Dudaklarım titreyerek ona baktım. Bunun gerçek bir tören olmasını İmı bu yeminin, görkemli bir kilisede bir papazla yüzlerce davetlinin, tiyatroyla gazetelerden gelenlerin önünde yapılmasını ah ne kadar ister İlm. Hiç ku kusuz bütün Cutler'ler de orada olacaktı. Özellikle öfke ipden kuduran ve birinin onu her kutlayı ında gülümsemek zorunda kalacak olan Cutler Nine. Clara Sue ise kıskançlıktan deli olacak, anne- mi! gelince, o da tüm dikkatin, onun yerine ba kası üzerinde odakla pasına katlanmaktan ba ka çare bulamayacaktı.

Michael, «Evet, ne diyorsun?» diye sordu yine.

«Evet,» dedim, «Kabul ediyorum.»

Michael yine aynaya döndü.

«Öyleyse tiyatronun ilah ve ilahelerinin bana verdi i yetkiyle seni Michael ve seni Dawn do al ya amlarınızın sonuna kadar sahnenin •rkek ve kadın partönerli ine atıyorum. Gelini, gerçek bir ihtirasla öpe •İlrsin, Michael, sahne öpücü üyle de il.» Böyle diyerek hızla döndü •• beni kucaklayarak ihtirasla uzun uzun öptü. Arkasından alınma ve yunaklarım öpücükler ya dırdı. Sonra beni kollarının arasına alarak İflvalandırdı.

Gülerek, «Balayı zamanımız geldi,» diye fısıldarken beni yatak oda- lına ta ıdı.

Bu defaki sevi memiz farklı oldu. Bir kere birinci defadan üç kat (nha uzun sürdü ve beni bir zevk doru undan öbürüne sürükledi. Aynen vaat etti i gibi. Sonra sevi memizin son buldu unu zannetti im İllı sırada Michael döndü ve beni üstüne çekti. Ne oldu unu anlayarak İtiskatı kesildim.

Michael, «Sakin ol,» dedi. «Sevi menin bu yöntemi de vardır.»

Sevi memiz sona erince ikimiz de konu madan bir süre yatarak, İrbirimizin hızlanan soluklarına ve kalp atı larına kulak verdik.

Michael en sonunda, «Ne balayıydı bu,» diyerek beni yana İmdan

öptü. Küçük lambanın lo parıltısında gözleri cam gibiydi. Burnumun ucuna dokundu. «Mutlu musun?» diye sordu.

Michael'le aramdaki büyüün ne kadar sürece ini bilemiyordun! Ölmez bir ihtirası, hiç dinmeyecek bir vecidi özlüyordum. Ama ku kulu benli im, Michael'le aramdaki muhte em duyguların asla sonsuza dek süremeyece ini seziyordu. O kısa zamanda benden bı kacaktı. Dene» yimleri ve bilgisi onunkiyile ya da tanıdı ı öbür kadınlarınkiyle asla kıyaslanamayacak bir çocuk onu ne kadar zaman tutabilirdi ki?

«Mutluyum,» dedim. «Ama hayatımda ne zaman mutlu olduysarrl bir eyler mutlulu mu yık mı tır.»

«Bu kez öyle olmayacak. Biz, hayallerdeki gibi ya amlar, sinemalardaki ve büyük romanlardaki gibi sonsuza dek sürececek mutluluklar ya amak için yaratıldık. Hayatın tadını çıkarmaktan ve benimle birlikte o hayattan yararlanmaktan asla korkmamalısın.»

«Korkmak istemiyorum,» dedim. «Senin bütün dediklerinin do ru çıkmasını istiyorum.»

Michael, «Öyleyse do ru çıkacaktır,» dedi. Eliyle havada bir haret yaptı, «Sihirli de ne imi üzerimizde sallıyorum. Hiçbir ey bizi durduramaz, bize zarar veremez ve bizim aramıza giremez.»

«Oh Michael, do ru mü söylüyorsun? Gerçekten mi?»

«Tabii ki,» dedi genç adam. «Sihirli aynanın önünde yemin etmedli mi?» Beni tekrar öptü, sonra, sırtüstü dönerek ellerini ba ının arkasına dayadı. Ben yataktan kalkarak banyoya geçtim.

Banyodaki aynada kendime bakınca, yüzümün hâlâ ate gibi oldu! unu gördüm.

Hâlâ çıplak olan Michael yanıma geldi ve ellerini omuzlarıma dayadı. Ensemi öperken aynada ikimizi seyrediyordu. Dudakları ensemdli uzun uzun kaldıktan sonra omuzlarıma kaydı. Elleri o sırada gö üsleri* min üstündeydi. Bu sahneyi ve kendini, o ve ben bir filmde oynuyormu uz gibi ilgiyle seyrediyordu.

Sonradan yatak odamıza süzüldü ümde, Trisha bana öyle bil baktıktan sonra, kendimden ya lı arkada ımla müzik dinleyip konu - maktan daha fazla bir eyler yaptı ımızı hemen anladı.

«Boynunda bir kızartı var,» dedi. Kızartının üstüne sürdü üm pudralar tabii ki çoktan dökülüp gitmi ti. Trisha, «Bu gece ne yaptın?» diye

lordu. «Yalnızca orada arap içip konu tu unuzu sakın söyleme bana.»

«Oh Trisha, sevi tik ve her ey harikuladeydi, aklımdan, hayalimden geçirmedim kadar harikulade.»

Arkada ım, «Tahmin etmi tim,» diye söylendi. «Otuz ya ını geçmi bir adamın, yalnız el ele tutu up gevezelik etmekle yetinmeyece ini biliyordum.»

«yi ama, ben â ı ım, Trisha,» dedim. «Hem onunla ben birbirimize jöz verdik, hatta birlikte yemin ettik.»

«Yemin mi? Ne yemini?»

«Aynen kilisede nikâh kıyılırken edilen yemin gibi birbirimizi sonsu IH dek sevip saymaya yemin ettik,» dedimse de Trisha yüzünü buru r turdu. «Annem, kadınlara istediklerini yaptırmak için erkeklerin her eyi Vaat edebileceklerini söyler.»

«Hayır,» dedim. «Bu dedi in bizim için geçerli de il. Biz çok özeliz. Onun bana gereksinmesi var, benim onu gereksinmemden de fazla. ütün dünyayı gezdi, birçok de i ik ve güzel kadın gördü, ama beni lyor. Beni!»

Arkada ımın bir ey dememesi üzerine, «Lütfen Trisha, yalvarırım, benim için mutlu ol,» diye inledim.

«Senin hesabına mutluyum, ama senin için kaygılanmaktan da keneni alamıyorum,» dedi.

Trisha'nın sözleri, üzerimde so uk du etkisi yapmı tı. Ama Micha 'in sevgi dolu gülümseyi ini anımsayınca biraz avundum. O gece Tris 'yla ben uzun süre yataklarımızda yatarak konu tuk. Daha do rusu nu an bendim, o ise beni dinlemekle yetindi.

Büyük bir mutluluk öyküsü icat etim. Trisha'ya, Allan'ın okuldan plomamı alca ım gün için planlar yaptı ını anlattım. Lüks bir gemide un bir balayına çıkacaktık, sonra da New York'a dönüp lüks bir apart ana yerle ecektik, ben bir yandan da müzikallerde rolalmak için giri mlerde bulunacaktım. Birkaç kez kendimi öyküme öylesine kaptırdım , az daha «Allan» yerine «Michael» diyordum. Kendimi kontrol altında tmam, gerçe i söylemeye can atan dilime egemen olmam gerekiyor

k

Ben konu mamı bitirince Trisha, «Hepsi ho , güzel, ama sen yine i dikkatli ol,» diye beni uyardı.

O gece Michael'i ve uydurma nikâh törenimizi hayalimde canlandırarak ve oynadı ımız rollerin bir gün gerçek olmasına bütün kalbimle dua ederek uykuya daldım.

Bundan sonra Michael'in apartımanına haftada en az bir kere gider oldum. Sevi tikten sonra arap yudumlarken müzik dinliyor ve mesleklerimizi konu uyorduk. Michael'a birçok rol teklifleri gelmişti. Bana, sahnede onunla beraber olmam için sınanmamı sa layacağına söz verdi. 1

«Tabii seni, hazır oldu una emin olmadan bir denemeye giremem,» dedi, «Çok daha sıkı çalı mamız ve seni, kimsenin geri çeviremeyece i bir düzeye ula tırmamız gerek.»

Öbür vaadini, gerçek babamı bulmama yardım etme sözünü de; unutmamı tı. Emprezaryo dostlarının, aktörlerle ilgili dosyaları taramayı sürdürdüklerini ve özellikle plaj kentlerini dola an ve Cutler Koyu gibi bir otelde çalı mı olmaları olası aktörleri ara tırdıklarını söyledi. Çok geçmeden önümüzde bir liste olacağını ve babam olmadığını belli olanların bu listedeki adlarını silmeye ba layabilece imizi söyledi.

«Kalan adları ne yapacağız?» diye sordum.

«Belki anneni konu turup biraz daha fazla bir eyler ö renirsin, l zaman kalan adları bire, ikiye dü ürmemiz mümkün olur. Önce bakalım kaç taneler?»

Gerçek babamla bir gün yüzle eabilmenin dü üncesi beni sabırsızlandırıyor, aynı zamanda da heyecanlandırıyordu. Onun, annemden daha kötü olamayacağına karar vermi tim. O da benim gibi bir kurbandı, hepsi bu.

Haftalar benim için imdi daha çabuk geçiyordu. Böylece daha.n oldu umuzu anlamadan ükran Yortusu tatili gelip çattı. Herkes tatili ailesiyle geçirmeye gidiyordu. O hafta özel dersimizden sonra Michael kalmamı istedi, Richard Taylor gider gitmez de bana döndü.

«Tatilde ne yapacaksın? Otele dönecek misin?» diye sordu.

«Oraya gitmeyi istemiyorum,» dedim. «Oradakilerin de beni istedik leri yok ya. Annem haftalardan beri telefon etmedi.»

«Güzel,» dedi Michael. «Ben de bir yere gitmiyorum ve parlak bir fikrim var. E er sen kimseye belli etmeden bunu ba arabilirsen tabii.»

«Ne fikri bu?» diye heyecanla sordum.

«Apartmanıma gelip bütün yortu süresini benimle geçirmeni istiyorum. Böylece biz de kendimize göre tatil yaparız. Nasıl, fena mı?»

«Çok, çok güzel olur, Michael,» diye atıldım. «Ükran Günü yemeğimizi ben pişiririm. Yi bir a çiyimdir.»

Gösterdi im heyecan genç adamı güldürdü. «Yi bir a çiyi oldu un dan ku kum yok. Ama beraber oldu umuzu kimsenin bilmemesi lazım. Dolayısıyla da kentte birlikte dola amayız. İnsanlar beni tanır, beraber görülürsek de...»

«Bir çaresini bulacağım, Michael, inan ki bulacağım,» diye söz verdim ve o günün kalan kısmını düşünmekle geçirdim. Agnes'e Cutler Koyu'na döneceğimi söylemeyi düşünüyordum, ama bu takdirde Cutler Nine'yle konuşmasından ve yalan söylediğimi kefetmelerinden korktum. Bir çare bulmak için kafa patlattım sırada, Trisha tatili geçirmek için onunla ailesinin yanına gitmemizi önererek bana aradığı çareyi **Ba ladi.**

«Seve seve gelirdim, Trisha, ama davetini bir ba ka sefer kabul ederim,» dedim. «Allan tatili birlikte geçirmemizi istedi, ben ise u ana kadar bunu nasıl ba arabileceğimi bilemiyordum. Tabii bana yardımcı olsan ba arırım.»

«Ne demek istiyorsun?» diye sordu Trisha.

«Agnes'e Ükran Yortusu tatili için seninle ailenin yanına gideceğimi söyleyeceğim.»

Trisha'nın bana bakışından razı olmayacağını anladım. Uzun bir süre bana sadece baktı.

Sonunda, «O adama fazla ba ladin,» dedi. «Bu do ru mu senin için?»

«Hiç kimsenin yanında bu kadar mutlu olmamı tım, bundan sonra olamam, Trisha. Mümkün olur olmaz her şeyi dünyaya açıklayacağım, o zaman da gizli bulduğumuz mamıza gerek kalmayacak. O günü nasıl la çekiyorum bilersen. Ah Trisha, senden yalan söylemeni istememden kızlık oldu unu biliyorum, ama aslında yalan söylemenin de gerekmecekti. Eğer yalanım kefedilirse, bütün suçlu üstlenirim. Seninle evine geleceğime söz verdiğimi, senin de geleceğimi sandığımı, ama son kıkada kararımı de i tirdiğimi, senin de bana engel olamadığımı söylemişim.»

Arkadaşım, «Ben kendim için kaygılanmıyorum,» dedi. «Ben aslında seni düşünüyorum.»

«Sen beni düşünme,» diye karılıklı verdim. «Hiçbir zaman onunla beraber olduğum zamanlardaki kadar ne mutlu olabilir ne de kendimi o kadar güvende hissedebilirim.»

Sonunda Trisha, «Pekâlâ,» dedi. «Yapmak istediğinin bu olduğundan kesinlikle emin sen bana yardım ederim.»

«Eminim, Trisha, eminim,» diye baskınca onu kucakladım. Geniştir kız gülümsediyse de, kaygılı olduğumdan belli idi.

Ben ise Michael'den başka bir şey düşünmeyecek halde de ildim! Nereye baksam, onu görür gibi oluyordum. Kampüsten yürüyerek geçiyordum. Caddede karlıdan karlıya geçiyordu. Aynanın içinden bana bakıyordu. Gözkapaklarımın arkasında yaşıyordu. Sürekli olarak sesini, sevgi sözcüklerini duyuyordum. Gözlerimi kapayıp onu düşünlediğim zaman da dudaklarını dudaklarımın üstünde hissediyordum.

Agnes'e ükran Yortusu için Trisha'yla ailesinin evine gideceğimi söyledim, ama bunu söylemek için Trisha'nın yanımda olmadığını bir zaman seçtim.

Agnes kuşuyla, «Büyükannen biliyor mu?» diye sordu.

Çaresiz yalan söyledim. «Son telefon ettiğinde anneme söylemiştirim.» Bu yalanlardan, gerçekle uzaktan yakından ilgisi olmayan öyküleri arka arkaya sıralamaktan nefret ediyordum ama, gerçekten mutlu ve güzel bir olayın gerçekle mesine katkıda buldukları için bunların iyi yalanlar olduklarına kendimi inandırmıştım. Aldattığım kişiler sürekli olarak arkamdan düzenler kuruyorlardı, üstelik ailem gerçeği örensede umursamayacaktı. Ben sadece Michael'in başını derde sokmamak için yalan söylüyordum.

Böylece okulun paydos saatinden hemen sonra Trisha'yla beni bizi güya otobüs terminaline götüreceğiz olan bir taksiye bindik. Herkes birbirine iyi tatiller dileyerek okuldan ayrılıyordu. Evden çıktığımızda öföre Michael'in adresini verdim. Trisha bunu duyar duymaz hayretle bana döndü.

«Bana Allan'ın apartmanının Park Caddesinde olduğunu söylediğini hatırlar gibiyim,» dedi.

«Apartman mı dedim? Kastettiğim, o yerinin Park Caddesinde olduğunu.»

Apartman Trisha'yı baya ı etkilemi ti. Ben indikten sonra taksiden dı arı sarkarak bana sarıldı.

«Ne eli bir tatil geçirmeni dilerim,» dedim. «Ve benim de tatil yapmamı sa ladı in için sana te ekkür ederim.»

«E er fikrini de i tirip bize gelmek istersen telefon et.»

Birbirimizi yanaklarımızdan öptük. Uzakla an taksinin arkasından baktım. Trisha taksinin arka penceresinden el sallıyordu. Sonunda, sevdi im adamla harika be gün geçirmek için Michael'in apartmanına girdim.

Gizli Â ıklar

Okul ükran Yortusu için tatile girmeden önce Michael'e ükran

Günü yeme imiz için gerekli malzemeyi içeren bir liste vermi tim. Eve girdi imde gerekli her eyi mutfaktaki masanın üstüne yayılmı buldum.

Konserve kutularını, hindiyi ve sebzeleri i aret ederek, «istediklerinin hepsi burada,» dedi.

«Güzel. Tartlarımızı bu ak amdan yapaca ım,» diyerek mantomu çıkardım ve kiler kapısının iç yüzünde asılı önlü ü belime geçirdim.

Michael dudaklarında hafif alaycı bir gülümsemeyle, «Öyle mi? Ne gibi tartlar bunlar?» diye sordu.

«Elmalı tartla balkabaklı tart. Yemek yapmayı bir uzmandan ö ren dim: Longchamp Anne'den. Ho , tatillerde bile tatlılara harcamak için yeterli paramız yoktu ya.» Raflardan kâseleri, kapları indirmeye koyulmu tum. Mikseri de çıkarıp masanın üstüne oturttum.

Michael, «İlk ailenle beraberken ne kadar yoksul bir ya amın var mı,» diyerek mutfakta oturdu ve bir yandan çalı mamı seyrederken, Longchamp Anne ve Baba'yla ya amanın nasıl bir ey oldu unu anlatmama kulak verdi.

«Bezelyeyle ha lama mısırdan ba ka yiyecek bir eyimizin olmadı fji günleri anımsıyorum. Babamın morali hepten bozulurdu, o zaman da meyhaneye gidip kalan bütün paramızı içkiye verirdi, sonuçta da biz

sa dan soldan ufak tefek çalmak zorunda kalırdık. Fern do duktan sonra durum daha beter oldu. Evimizde beslenmeyi bekleyen yeni bir bo az vardı, annem ise fazla çalı amıyacak haldeydi. Benim ya ımdaki kızlar, delikanlıları ve partilerle danslara gitmeyi dü ünürken ben ev i lerini görmek, bebe e bakmak ve bu arada okul ödevlerimi yapmaya vakit bulmak zorundaydım.»

Michael, «Neyse ki bundan böyle bu ekilde acı çekmene gerek kalmayacak,» dedi. Çok duygulandı ı kalkıp beni öpmesinden ve kula-ıma türlü vaatler fısıldamasından belliydi. «Günün birinde çok ünlü ve çok zengin bir antöz olacaksın. Hem de o kadar zengin olacaksın ki, yoksul oldu un günleri anımsamayacaksın bile.»

«Oh Michael,» dedim, «Öyle tonlarla para kazanmaya hiçbir gerek |sinme duymuyorum. Sen yanımda oldukça ve beni sevdiğe kendimi yeterince zengin sayaca ım.»

Michael gülümsedi. Gözleri kadife gibi yumu ak ve arzuyla doluy du. Bakı ı beni titretti inden ba ımı ba ka yöne çevirmek zorunda kal- dım.

«Neyin var, küçük primadonnam? Bana bakmak artık ho una gitm yor mu?» diye sordu.

«Sana bakmak hem de çok ho uma gidiyor, Michael. Ama ba böyle baktı ın zaman, sanki beni soyuyor, beni gözleriyle yata a göt rüyorsun.»

Genç adam gülmeye ba ladı. «Belki de haklısın. Benim de yapm istedi im aynen bu.» Beni sevgiyle alnımdan öptü. Beni kollarının ar sından salıvermeye niyeti olmadığını anlamı tım.

Michael, «Bu hamuru tutturmak zorundayım,» diye ba ırarak tezgâ ı hin üstündeki kâseyi i aret ettim. «Ayrıca hindi için bir iç de hazırlamak istiyorum. Sonra da...»

Michale, «Mutfak i leri bekleyebilir,» diye kesip attı. Yüzüne ol anlam gelince, zaptedilmesi olanaksızdı. Ama bu hali bula ıcıydı aynı zamanda. Öpücüklerine kar ı koyamıyordum. Çok geçmeden onu aynı ihtirasla öpmeye, aynı sevgiyle kucaklamaya koyulmu tum. Hayır dememe fırsat vermeden, beni kollarının arasına aldı ı gibi, mutfaktan çıkardı.

«Yeme imiz!» diye ba ırdım.

«Sana söyledim, ben asıl sevi tikten sonra acıkırım.» Gülüyordu.

Tatilin ilk birkaç gününde vaktimizin ço unu yatakta geçirdik diye bilirim, ama ben buna ra men küçük bir hindiyle içini, tatlı patatesler, taze bezelye, bir ev ekme i, kızılıık salçası ve iki tartlık bir sofr a hazırlayabildim. Michael, bunun, yedi i en lezzetli ükran Günü yeme i olduğunu söyledi.

«Senin gibi güzel yemek pi irebilen pek az kadın tanıdım,» dedi. «Tanıdım bütün kadınlar hizmetçilerle a çılara güveniyorlar. Zavallılar bir çay demlemekten bile acizdiler.»

Tanıdım öbür kadınlardan ilk kez söz açmı tı. Bu arada ben müzedeki konserde yanında olan güzel kızıl saçlı kadını anımsamaktan kendimi alamadım. Michael'e onun kim olduğunu sordum.

«O mu?» deyip başını salladı. «Bir yapımcı arkadaşımın karısıdır. Benden daima ona bir iyilik yapıp karısını sağa, sola götürmemi ister. Kendisi, birden fazla erkek gereksinen kadınlardandır. Anlıyorsun, değil mi?» Genç adam böyle derken bana göz kırpmı tı.

Ama ben onun ne demek istediğini anlayamadım. Bir kadın, bir erkeği bütün benliyle sevdiği takdirde, nasıl birden fazla erkeği gerek sinebilirdi? Ve bir erkek de bir kadını sevdiği takdirde, başka bir erkeğin o kadına kavalyelik edip onu sağa, sola götürmesini nasıl isteyebilirdi?

«Peki karısının ortalarda başka bir erkekle gözükmesi o adamı kıskandırmıyor mu?» diye sordum.

Michael sinsi sinsi güldü. «Kıskançlık mı? Aksine bana minnettarlık duyuyor,» dedi. «Sanat dünyasında insanlar böyle olabiliyorlar, ilikileri bir oyundaki rolümü gibi davranıyorlar.» Michael, «Ama merak etme. Ben öyle de ilim,» diye hemen ekledi.

«Sonsuza dek birlikte olmak isteyeceğinin birine hiç rastlamadın mı?» diye sordum.

Genç adam, «Seni tanıyana kadar hayır,» diye yanıtladı. «Senin gibi temiz ve toy olan bir kıza rastlamadım hiç. Adın da karakterine uyuyor: yeni bir gün kadar tazelin.» Uzanıp beni yana imdan öptü.

Hiç o andaki kadar mutlu olmamıştım. Hayatımda gördüğüm en iyi ükran Günü yemeği olmuşt u, bu. Michael sonradan öminede ate yaktı ve yumu acık bir yorganı ortaya çıkardı. Başım kucağında oldu u halde yattık ve öminedeki ate çitirdayarak bizi ısıtırken güzel bir

müzik dinledik. O gece Michael'in her öpücü ü bana bir öncekinde daha tatlı geldi. Saçlarımı ok uyor, zamanın durmasını ve bizim sonsuz j za dek öyle ba ba a kalmamızı diledi ini söylüyordu.

Kalbim sınımsızca duyularla doluydu. Bir kadın bir erke i nasıl benim Michael'i sevdi inden fazla sevebilirdi?

Elbiselerimizi üzerimizden sıyırdık ve orada o ate in sıcaklığında sevi tik. Öpücüklerimiz ve kucaklamalarımız o kadar ate liydi ki, | kütükler gibi yandı ımızı, birbirimizi tüketti imizi, ama aynı zamanda d tamamladı ımızı hissediyorduk.

Michael sabahleyin bana kent merkezinde bir yapımcıyla randevu su oldu unu söyledi,

«O görüşmeden sonra eve küçük bir Noel a acıyla dönece im dedi. «Noel çamının süslenmesine geleneklere göre ükran Gününde ba lanılır, de il mi? Ben daha önce hiç böyle eylerle ilgilenmedim ama imdi seninle beraber oldu uma göre...»

«Oh Michael, buna çok sevinirim,» diye onun sözünü kestim. «Bı Noel a acım olmayalı, hatta bayram tatillerini unutalı o kadar uzun zaman oldu ki. nın bir ailesi ya da sevdi i ve onu seven bir aile olmadı ı zaman, tatillerin herhangi ba ka bir günden farkı yoktur. S o zaman sadece ba kalarının mutluluğunu imrenerek seyredersin.» I

Michael, «Artık bundan böyle ne acı duyacak ne de ba kalarını kı kanacaksın,» diyerek beni dudaklarımdan hafifçe öptü ve randevusu gitmek için evden çıktı. O yokken müzik dinledim, biraz televizyon se, rettim ve kitap okudum. Okuldan bize tatil günlerinde yapılmak üzere bazı ödevler verdi.

Michael ak ama do ru ufak, fakat çok güzel bir çam a acıyla e döndü. A acın her bir dalı dolgun ve çok ye ildi. Ayrıca kutular dolusu Noel a acı süsü satın aldı tı. Gerek o, gerekse a acın üstü, süt beyaz" lı nda kar taneleriyle beneklenmi ti.

içeri girer girmez, «Tahmin et bakalım,» dedi. Bir eliyle a acı tu ken öbür eliyle süs kutularını gö süne yapı tırmı tı. «Kar ya ıyor. Ç ho bir sürpriz, de il mi? Tatil havasına girebilmemiz için tam zamanı da ba ladı kar. A aç ho una gitti mi?»

«O kadar güzel ki,» dedim solu um kesilerek.

«Onu seçene kadar hayli zaman harcadım. Çok özel bir ey ols

tiyordum. Satıcı benim yüzümden az daha aklını oynatıyordu. Elinde i a açların hiçbiri gözüme iyi görünmüyodu. Derken bir kö eye özüm ili ince, benim tarafımdan seçilmeyi bekleyen bu a acı gördüm; ana, 'Beni al,' diye sesleniyordu âdeta.»

Michael a acı gülerek bir saksının içine oturttu ve arkaya çekilerek ona baktı. Noel a acının öminenin hemen sa ında çok güzel duraca ı a karar verdik.

Michael, «Ola anüstü,» dedi ve saatine baktı. Geldi i zamandan eri belli aralıklarla saatine baktı ı dikkatimi çekmi ti.

«Birisini mi gelecek?» diye sordum.

«Ne? Oh, hayır, hayır.»

«Sürekli olarak saatine bakıyorsun da.»

«Evet.» Michael öyle bir silkindi. «Birazdan bir toplantıya gitmek orundayım. Bugün görü tü üm yapımcı bana danı madan bir ey yarlamı , ama toplantı o kadar önemli ki mutlaka gitmek zorundayım. elecek mevsim Broadvay'deki bir oyunda ba rol almam olasılı ı çok uvvetli.»

«Harika bir ey bu, Michael.»

«Evet, ama bu gibi eyler aylarca süreyle planlar yapmayı, yatırımlarla, yazarlarla ve yapımcılarla sonu gelmeyen toplantılarda bulunma ı gerektiriyor. Herkesin kendine göre bir fikri oluyor. Bütün bunlardan fret ediyorum ben, ama çaresi var mı? Tam seninle i e ba lamı ken, tmek zorunda kalaca ım için çok üzgünüm.»

«Önemi yok, sevgilim. Sen dı arıdayken ben de a acı süsler ve eme imizi hazırlarım.»

Genç adamın sıkımlı gibi bir hali vardı. Bakı ını benden kaçırdı ı dikkat ederek, «Bir aksilik mi var?» diye sordum.

«Bu toplantı büyük bir olasılıkla yemek saatinden önce bitmeyecek. Gerçekten çok, çok üzgünüm,» dedi.

Durumu kavradım. «Öyleyse çok daha geçlere kadar eve dönme-yeceksin.»

«Evet. Sıkılmazsın, de il mi?»

«Beni dü ünme sen. Artıklarımızı yerim. A acı süslemem zaten opeyi vakit alacak. Sakın üzülme. Ba ımın çaresine bakarım.»

Michael, «Bir ara sana telefon etmeye çalı ır, i imin kaçlara kadar

uzayaca inı bildiririm,» dedi ve elbise de i tirmek için içeriye geçti. Biraz sonra odadan çıktı. İnda arkasında çok ık bir yünlü spor celi ve bununla uyumlu pantolon vardı. Koyu lacivert paltosunu giydi. İndi onu her zamankinden daha yakı ıklı buldum ve bunu yüzüne de soya dim.

«O insanların kar ısına düzgün kıyafetle çıkmak zorunludur,» dedi. «Senden bunu beklerler çünkü. Bir yıldız olmanın sakıncalarından bit de bu: herkes senin her an sahneye çıkacakmı gibi görünmeni İslfi Dikkatler sürekli senin üzerinde oldu u için kafalarındaki imaja uymı zorundasın. Saçın biraz da ınık olursa ya da gülümsemeyi unutura sonuç felâket olur. Ka la göz arasında senin hakkında söylentiler yayı lar, sana da parlak roller önerilmez olur.»

Genç adam çıkmadan önce, «Gerçekten sıkılmayaca İndan e misin?» diye yine sordu. «Belki de bir sinemaya gidebilirsin. Sana tak ve sinema için para vereyim.» Cebinden cüzdanını çıkarmaya hazırlı dı.

«Oh hayır, istemem,» dedim. «Yapılacak bir sürü i im var. Ö i menlerin verdikleri ödevler bile var.»

Michael ba inı salladı. «Tatilde ödev ha! Bu ö retmenlerden bazıll rı öyle can sıkıcı oluyorlar ki. Bir çocu a tatiide yapılmak üzere ötov vermek olacak ey mi! Neyse, seninle sonra konu urum.» Genç a böyle diyerek beni öptü ve evden çıktı.

Ona canımın sıkılmayaca inı söylemi tim, ama kapı arkasındaan! kapanıp da ben yine yalnız kaldı İmda etrafımdaki bo daireye baktım ve a lamaklı oldum. Gizli â ıklar olmamamızı ve Michael'in gidecej yerlere beni de götürmesini ne kadar isterdim. Onun için sıkıcı ö] günlük olaylar bana ne kadar ilginç görünürdü kim bilir.

Küçük Noel a acına dönüp baktım. «Hiç de ilse sen varsın» dedim. «Birazdan seninle sıkı fıki olaca ız.»

Michael'in getirdi i Noel süsleri kutusunu açtım ve a acı de etmeye ba ladım. Uçmalarını istedi im için olacak saatler alabildi i a ır geçiyorlardı. A acı süslemeye elimden geldi ince çok vakit har dım. Bu i i bitirdikten sonra yaptıklarımı bozdum ve her ey den gözükene kadar dekorasyon i ini tekrarladım. Bundan sonra mutfa ki artıklarımı yedim, müzik dinledim ve Michael'i dü ündüm. Tat)

çana ı yıkadıktan sonra, ev ödevlerimi bitirmeye çalı tım, ama okuduk- larıma dikkatimi veremiyordum. kide birde saate bakıyor, o kadar yava , âdeta sürünerek ilerledikleri için akreple yelkovana kızıyordum. [Âte i yakmaya ve biraz televizyon seyrederek oyalanmaya çalı tım. Vakit epeyi geç olmu , ama Michael hâlâ telefon etmemi ti. Bir, iki kere oturdu um yerde daldım, ama her defasında telefonun çalı nı duyma- mı olmak korkusuyla zıplayarak uyandım.

Beceriksizce ate yakma çabalarım ba arısızlıkla sonuçlanmı tı. Kısa ekerlemelerimin birinden uyanıp belki yüzüncü kez saate bakınca natin yarımaya yakla tını görerek oke oldum. Çok merak ediyordum: Michael acaba niçin telefon etmemi ti?

Pencereden dı arıya bakınca karın iddetlendi ini ve kaldırımların •elin bir beyaz örtünün altında kaldı nı gördüm. Sokaklar ıslak ve cıvık ||, oförler birbirlerinin önüne geçip yolu kestikçe klaksonlar ötüyordu. Kötü havalarda insanların daha kolay kazaya u radıkları hatırıma geldi. lelki Michael'in de ba ina bir ey gelmi ti. Bunu nereden bilebilecek- le! ben? Apartımında bekledi imi kimsenin bilmesini istemedi i için Minse telefon etmeyecekti.

Tüm (pygjlanma ra men, gözlerimi açık tutmam zorla tı. Bir yarım iaat daha geçtikten sonra, divanın üstünde yine kendimden geçtim ve kapının açıldı nı duyana kadar da uyanmadım. Gözlerimi ovu turarak •to ruldum. Michael arkasından kapıyı kapamak için döndü ve kapının Jokma ıyla kilidini beceriksizce kurcaladı. «Michael,» diye seslendim.

« t!» diye hızla döndü. Saçları karı mı tı, ceketi de bumburu uk Sürünüyordu. Tekrar « t» diyerek i aret parma nı dudaklarına götür ılı «Davv'n'u uyandıracaksın,» diye geveledi.

«Michael, Dawn benim,» dedim gülümseyerek. Aya a kalktım! «Ne- yin var senin?»

Michael benim bulundu um yana döndü. Gözlerini kırıp tırıyor, ayaklarının üstünde sallanıyordu.

«Michael, yoksa sen sarho musun?» diye sordum. Longchamp aba'yı defalarca aynı durumda gördü ümden bu soruyu sormama Çörek olmadı nı biliyordum aslında.

Genç adam, «Hayır,» dedi. Bu yanıtını desteklemek için elini salla- yıncı az daha yere kapaklanıyordu. «Hiç... de ilim,» diye geveledi.

«Yalnız...» Sa elini kaldırarak i aret parma ıyla ba parma ını bititirdi « u kadamca. On dakikada bir,» diye ekledi ve yine kıs kıs güldü. Attı kahkahalar öne do ru yalpalamasına neden oldu ve yüzüstü yere serlf memek için duvara tutundu.

«Michael!» diye ba ırarak ona do ru ko tum. Kolunu omzum dayadı ve bana do ru e ildi. Nasıl da kokuyordu. Sanki viskiyle banylj yapmı tı. Sorularımı sıraladım. «Neredeydin? Niçin bu kadar içtin? Ev) nasıl dönebildin?»

«Eve mi?» Etrafına bakındı. «Ha evet, ev.»

Ona destek olup divana do ru götürürken çenesine dudak boyas na benzer bir kırmızılı ın bula tı ını gördüm. Ceketinin üstünde de saf telleri vardı: kızıl saçlar!

«Michael, neredeydin? Kiminle beraberdin?» diye sordum. Yanı vermedi. A ır a ır divanın üstüne çöktü ve arkaya do ru devrildi. Bi yandan da bana donuk donuk bakıyor, beni ve etrafımızdaki her e daha iyi görebilmek için gözlerini kırptırıyordu.

«Bu oda niçin etrafımda fırıl fırıl dönüyor?» diye homurdanarak gö lerini kapadı. Böyle diyerek iyice arkaya do ru kaydı ve gözleri kapalı olarak divanın üstüne sırtüstü serildi.

«Michael!» Onu sarsmaya ba lamı tım, ama bütün yaptı ı inleme! oldu. «Öf, neye yarar,» diye ba ırarak bacaklarını kaldırdım ve ayakka bılarını çıkardım. Sonra, onu büyük bir çaba harcayıp dik tutarak man tosunu ve spor ceketini üzerinden sıyırdım. Onu yatak odasına ta ıya mayaca ım kadar a ırdı. Ben de ceketini ve mantosunu dolaba astı tan sonra, üstüne örtmek için bir battaniye getirdim. Üstüne yaydı ı da, inleyerek yan döndü. Yastı ı ba ının altına sıkı tırdım, sonra d' ayak ucuna oturarak düzenli ve derin soluklar almasını seyretmey koyuldum.

Bakı ım küçük Noel a acımıza kaydı. Bütün süsleri ve bütün ıklı rı yakımlı halde güzel, sımsıcak ve de çok de erliymi gibi bir etki yapı yordu, ama divanın üstünde sızıp kalmı olan Michael, onun, beni kadar üzgün, yalnız ve dü kırıklı ına u ramı gözükmesine yol açmı tı Michael onu farketmemi ti bile. Beni bile farketmi sayılmazdı!

Yava ça yerimden kalkarak a acın üstündeki ıkları söndürdüm. Sonra dönüp bir kez daha Michael'e baktım. Horluuyordu. Salonu.

elektriklerini de söndürdüm ve yalnız başıma uyumak için Michael'in atak odasının yolunu tuttum.

Sabahleyin Michael benden önce kalktı. Onun, yatağın kenarına

gözlüklerini hissettim ve yüzüme dokunması üzerine gözlerimi kırpı tırarak açtım.

«Michael, saat kaç?»

Michael'in üstünde hâlâ bir gece önceki elbiseleri vardı. Gömleğinin düğmeleri açıktı, saçları da karmakarışık. Esneyerek başını salladı.

«Saat daha erken. Çok üzgün olduğumu söylemek isterim, Dawn. Geçen gece tam bir felâkettim. Divanın üstünde uyuyakaldığıma ve senin üstümü örttüğünü bile anımsamıyorum. Nakavt olmuştum âdetâ.»

Gözlerimi kapayıp turup uykunun beynimdeki izlerini siler silmez döndürdüm. «Neredeydin? Ne oldu? Niçin o kadar sarho oldun?»

«Kutlama gibi bir şeydi. Arkadaşları bırakıp gitmek istedim, ama herkes onlarla birlikte gelmemde ısrar etti. Anlatılan, ben olmayınca belenemiyorlar. O yatırımcılara ziyafet çekmek zorunda kaldık. Şampanyaya bütün gece şu gibi aktı.» Michael yine gerinip esnedi.

«Yine neredeydin?»

«Dur bakayım, neredeydim.» Michael, bir matematik sınavında güçlüğü bir soruyla karşılaşmış gibi düşünüyordu. «Nerede olduğumu söyleyeyim,» dedi sonunda. «Önce o yapımcının ofisindeydik. Sonra hep birlikte Serdi'nin lokantasında yemeğe gittik. Ondan sonra gece kulüplerini dolaşmaya başladık. Gittiğimiz yerlerin birini, ikisini anımsamam gerekir, ama hepsi kafamın içinde birbirine geçmişti gibi.»

Genç adam içini çekti ve başını iki avucunun arasına aldı.

«Yanımda kim vardı?» diye sordum.

«Yanımda kim mi vardı?» Michael başını kaldırıp düşündü, sonra, omuzlarını silkti. «Kim olacak, yapımcının ofisindekiler ve yatırımcılar tabii»

«O kızıl saçlı kadın da aranızda mıydı?» diye sordum.

«Kızıl saçlı kadın mı? Oh, hayır.» Michael hayır gibilerden başını salladı. «Aramızda kızıl saçlı kadın falan yoktu, iyisi mi ben gidip bir duralayım. Düğün gecenin izlerinden başka türlü kurtulamayacağım galiba. Çok üzgünüm.» Elini yanağına bir öpücük kondurdu. «Benimle ilgilenmeni için de sana çok teşekkür ederim.»

Bir kedi gibi gerinerek aya a kalktı. Arkama yaslanarak onun soyunmasını ve du a geçmesini seyrettim. Acaba bana yalan mı söylüyordu yoksa ceketinin üstündeki kızıl saç telleri arkada ının karısına kavayelik yapmak zorunda kaldı ı eski günlerden mi kalmaydı? Bana yalan söyleyebilece ine inanmak istemiyordum. Üzülmemi istemeyecek kadar çok seviyordu beni.

Yataktan kalkarak kahve yapmak ve kahvaltı hazırlamak için mutfaka geçtim. Michael görününce pırl pırl oldu unu, saçlarının da özenle taranmı oldu unu gördüm. Arkasında uçuk mavi ipekli bir sabahlık vardı.

«Burası ne güzel kokuyor böyle,» diyerek arkamdan bana sokuldu; ve beni kucakladı. «Dün gece için gerçekten üzgünüm,» diye yineledi. «Herkes yeni gösteri yüzünden o kadar heyecanlıydı ki, olayı kutlamak olanaksızdı.» Ensemi öptü.

«Demek her ey yolunda gitti,» dedim.

«Evet. Pek yakında Michael Sutton'un Broadvway'deki prömiyerini duyacak ve bütün gazetelerde okuyacaksın.» Beni kollarının arasında fir fir döndürdü. Pek gururlanmı görünüyordu.

« te bu harika, Michael,» diye atıldım. «Çok haklısın. Ke ke dün gece ben de seninle olsaydım da bu güzel olayı birlikte kutlasaydık.»

«Biz kutlamamızı bu gece yapaca ız,» dedi. «Bir taksiye binip Brooklyn'de bildi im küçük bir talyan lokantasına gidece iz. Orad kimse bize dikkat etmez, ama lokantanın yemekleri de enfestir.»

«Do ru olur mu bu, Michael? Ya bizi bir gören olursa...»

«Hiç kimse görmeyecek. Beni bu kadar dü ünmen ne güzel, Dawn sevgilim. Haydi gel, imdi Noel a acımıza bakalım.» Michael elimi tuttu ve beraberce salona girdik. A acın bütün ıkları yaktım. Michael, «Harika,» dedi. «Noel gecesi seninle ben öminede kestane kebab yapar, yumurta likörü içer ve küçük a acın dibinde sevi iriz. A acımızın...» Michael böyle dedikten sonra kolunu omuzlarıma dolayarak beni kendine çekti. «Küçük primadonnam,» diyerek beni hafifçe dudaklarımdan öptü. Sonra birden tavrını de i tirdi. «Ama imdi açlıktan ölüyorum. Haydi kahvaltı edelim.»

Günün kalan kısmı çok çabuk geçti. Michael biraz alı veri yapmak için evden çıktı. O yokken telefon iki kez çaldı, ama ben cevap ver

yy

.w

;

•

V.'V

;

medim. Oraya ilk geli imde Michael, telefona cevap verdi im takdirde, birisinin benim burada oldu umu ö renece ini, bunun da sorular sorulmasına yol açacağını söyleyerek beni uyardı tı.

Michael ka larını kaldırarak eklemi ti. «Sorular da henüz vermeye hazır olmadı ımız yanıtlarla sonuçlanır.»

Genç adam ö leden sonra döndü ünde kollarının arasında arma an kâ ıdına sarılmı kucak dolusu paket vardı. Onları yayararak, «Altında arma an paketleri olmayan bir Noel a acı neye yarar?» dedi.

«Bu arma anlar kime, Michael? Yoksa akrabalarından buraya gelecek olanlar mı var?»

«Ne akrabası? Hayır, bu arma anların hepsi senin için.»

«Hepsi benim için mi?» Paket yu ınına a kınlıkla bakakalmı tım. «Oh Michael, bu kadar çok ey almamalıydın!»

O, «Tabii ki alacaktım,» dedi. «Paramı senin için de ilse kimin için harcayaca ım? Herhalde nankör akrabalarım için de il.» Muzip muzip gülümsüyordu. Elini ceketinin cebine atarak pembe kâ ıda sarılı ve etrafı pembe kurdele ba lanmı küçük bir kutuyu ortaya çıkardı. «Bu bekleyemez,» dedi. «Bir ükran Günü arma anıdır.»

Gülmeye ba ladım, «iyi ama insanlar ükran Gününde birbirlerine arma anlar vermezler ki.»

«Vermezler mi?» Genç adam omuzlarını silktilti. «O halde ben bu gelene in temelini atıyorum. Bugünden itibaren ba kaları da benim izimden gidecekler. Bu sana.» Bana elini uzattı.

Küçük kutuyu alarak dikkatle açtım. Duydu um heyecandan parmaklarım titriyordu. Kutunun içindeki pamuk parçasının üstünde altın bir zincire geçirilmli bir altın madalyon yatıyordu. Madalyonun dı yüzünde minik pırlantalar bir yürek olu turacak biçimde dizilmi ti.

«Oh Michael, ne kadar güzel bir ey bu,» dedim solu umu tutarak.

«Aç onu,» dedi.

Madalyon açılınca içine bir dizi notanın kakılmı oldu unu gördüm. Bunları kafamın içinde çalınca gülümsedim. Michael'in a k arkılardan birinin ilk dizesiydi: «Sonsuza dek sevgilim.»

«Oh Michael,» diye inledim. Gözlerimden mutluluk ya ları fı kırmı tı. «Bugüne kadar bana verilen en güzel arma an, bu. Çok çok özel bir arma an.»

Kollarımı erkeğin boynuna dolayarak yüzünü öpücüklerle bozdum.
«Ay ay,» diye bağırarak beni kendisinden uzaklaştırdı. «Bu kadar heyecanlanmayalım, olmaz mı? İmdi küçük yeme imize gitmek için hazırlanmamız lazım, öyle değil mi?»

Kalbim öylesine mutlulukla doluydu ki, patlayacak sandım. Michael'le böyle bir gece geçirmemiz olasılığın karşısındaki bavuğuma bazı emeller koymuştum. Trisha'yla birlikte içi süngerli bir sütyen satın almıştım. Göğüslerimin dolgunlaşması ve aralarındaki oyuğun derinleşmesi beklendiğinden çok daha büyük gösteriyordu. Dekoltesi 'V'biçiminde siyah elbisemin içinde beni daha çekici kıldığından emindim. Madalyonumun minik pırlantaları dekoltemin üstünde ışıldıyordu.

Michael gibi olana kadar saçlarımı fırçaladım. Sonra, dudaklarımı pembe beye boyadım, biraz da göz makyajı yaptım. Böylece, Michael'in koluna taktığım kadınlara biraz daha fazla benzediğime inanarak, beni görmesi için yatak odasından çıktım. Telefonda birisiyle yaptığım konu mayı yeni bitirmişti. Eli almacın üstündeydi. Dönerek gözlerinde anlamlı bakışlarla bana baktı.

«Güzelsin,» dedi. «Çok güzelsin. Seni sosyeteğe tanıtılabileceğimi düşünürken seni çekiyorum. Benim için keşifim ve...» Burada sesini alçalttı. «Aynı şeyi görünce herkes beni kıskanacak.»

Gururdan dörtköşe oldum. Michael mantomu giymeme yardımcı oldu ve beni yanağından öptü. «Taksim geldi bile,» dedi. Böylece apartmandan çıktık.

Kentin içinde uzun zaman yol aldık. Herkesin yolu üstünde olmayan bir lokanta bildiğimi söylemekle Michael abartmamıştı. Oför bitirildikten sonra, en sonunda bir bina blokunun köşesindeki küçük bir İtalyan lokantasına vardık. «Ana'nın Yeri» adındaki lokal lüks olmaktan çok uzattı; minik bir bar ve yaklaşık bir düzine masası olan küçük bir odadan oluşuyordu, ama benim için ayağı bastığım en romantik, en olağüstü lokantaydı.

Michael küçük odanın en karanlık bölümünde bir köşeye masası seçmişti. Dikkati çekmeyecekimiz konusunda haklıydı. Çeri girip yerimize oturduğumuzdan sonra kimse bizimle ilgilenmedi! Ama ısırıldı bizim ve yeddiğimiz her şeyi yemeğimize gibiydi ve nefisti. Michael listedeki en pahalı arabayı seçmişti. Bundan da hemen hemen iki katı daha içtik. Çok seyahati

itli i için araplar ve yemekler hakkında geni bilgisi vardı. Dünyanın ilört bir kö esinde gitti i ünlü lokantalardan bazılarını bana anlattı.

Ama ben ona Cutler Koyu Otelindeki yemeklerden ba ka ey anladım. Sadece ef Nussbaum'u ve oteldeki her yeme in ne kadar özel oldu unu tarif ettim:

«Cutler Nine konukları kapıda kar ılar, sonra da onları oturdukları rasada ziyaret eder, rahat etmelerini sa lar. Bazan annem de bu ara onun yanında olur.»

Michael, «Büyükannen zalim bir kadın olabilir, ama görünü e bakırsa, otelin ba arılı olması için ne yapılması gerekti ini çok iyi biliyor,» Bdi. «Evet, yaman bir i kadınına benziyor. Günün birinde onunla anı mak isterdim.»

«Onu tanı an nefret ederdin. Sadece bir oyuncu oldu un için, ina kendini bir karıncadan daha önemsiz hissettirirdi. O, yalnız soylu ra, tabii ki zengin soylulara de er verir.» Bu son cümleyi tükürür gibi »eylemi tim.

Michael'e, onun Agnes'e yalanlarla dolu mektubu yazmakla Bern ırdt'taki hayatımı tâ ba ından nasıl berbat etmeye çalı tı ını anlattım.

Michael elini elimin üstüne koyarak ve parmaklarımı avucunda sıkarak, «Yakında bütün bunlardan kurtulacaksın,» dedi. «Onun gibi insanlar o zaman ana bir daha zarar veremeyecekler.»

«Ah Michael, o günü nasıl sabırsızlıkla bekledi imi bilemezsin,» diye içimi çektim.

Genç adam, gözlerinde sinsi bir parıltıyla, «O gün senin zannetti- inden daha yakın olabilir,» dedi.

Oturdu um sandalyeden neredeyse havaya zıplıyordum. «Ne temek istiyorsun, Michael?»

O, dudaklarında hafif bir gülümsemeye, «Aslında sana bunu söyle mem gerekirdi ama, Broadvvay'deki o yeni oyunda sana küçük bir rol verdirtmem olası ı var,» dedi.

«Michael!» Oracıkta bayılıverece imi sandım: Heyecandan kalbi lin atı ları hızlanmı tı. Soluk almakta güçlük çekiyordum. Gö sümün sancıdı ını hissettim. Ben Broadvvay'de oynayacaktım ha? Hem de laha imdiden.

Michael, «Henüz kesin bir ey yok,» diye beni uyardı. «Bu sadece

bir olasılık. Sesin üzerinde daha pek çok çalı malıyız. Bir müzikaldef almak, lisenin konserinde sahneye çıkıp bir, iki arkı söylemekten farklı bir ey.»

«Anlıyorum. Tabii ki çalı aca ım, Michael. Hem de çok sıkı çalı ca ım. Bana güvenebilirsin.»

«Çalı aca ını biliyorum.» Michael elimi ok adı. «Bu i senin kar] da var. Öyle oldu unu sana tâ ba ında söylemedim mi?»

Michael hesabı ödeyip lokantadan çıkmamızdan sonra, apartm] kadarki uzun yolculu u hiç umursamadım. O yolu sevgilimin kolları arasında, Broadvay sahnesini ve zafer anlarımı onunla payla tı j dü leyerek geçirdim, Longchamp Anne'nin bana yıllar önce söyedit] rinin en sonunda gerçek olaca ı kimin aklına gelirdi?

Kadınca ızın, kaçırılmama öncelik eden trajik olayları unutmi çalı tı ını imdi biliyorum. Ben bir yalan olarak do mu tum sanki.i bununla ve kendi suçluluk duygusuyla ya ayamadı ı için, bir gü rj afak vaktinde ku lar akırken do du umun öyküsüne zamanla kenij de inanmı tı.

«Dudaklarına sonsuza dek sürececek bir arkı yerle tirdiler,» demi] «Günün birinde insanlar senin arkılarını duyunca, o güzel ötücü ku do umunu kutlamak için sana sesini vermesi mucizesini ö renecl ler.»

O gün senin zannetti inden de daha yakın Longchamp Anne. Kal bim a kla dolu olunca sesim dü ledi imden de daha güzel gelecti kula a.

Michael'le kalan zamanımız istedi imden çok daha çabuk uçtu,

ti. Sonuncu günün sabahında gerçe i görmemek için gözlerimi açma tan kaçınıyordum. Trisha'yla her eyi planlamı tık. Bir taksiye atlayjB otobüs terminaline gidecek, arkada ımın otobüsünü kar ılayacaktım, Ondan sonra Trisha'yla ben taksiyle pansiyonumuza gidecektik, böyH ce, Agnes bütün tatili Trisha'yla geçirdi ime inanacaktı.

Giyinip e yamı topladıktan sonra elimde bavuluma durdum fl üzgün bakı ımı Michael'in dairesinde gezdirdim. Parlak ve gevrek hava- lı bir gündü. Güne ı nları pencerelerden içeriye doluyor, küçük Noel a acımızın üstündeki yaldızlı süsleri ı ıldatıyor, e relti otlarını daha bir

..i gösteriyordu. Arma an paketlerinin ambalaj kâ ıdı bile bu sıcak imli in içinde güne gibi parlıyordu.

Michael kapıda bana, «Tatilimizin her anı ola anüstüydü,» dedi. zlerimin dolu dolu olması üzerine beni hafif azarlar gibi bir ses tonuy «Ama bunu bir son olarak dü ünme sakın. Bir ba langıç olarak Ü ün,» dedi. Beni öperek gö süne bastırdı. Bo azıma bir ey tıkanı (ından konu amıyordum.

« imdi de git biraz dinlen, küçük primadonnam,» dedi ve beni Vardı. «Okul açılır açılmaz çok sıkı çalı mamız gerekecek.»

«Seni çok seviyorum, Michael,» diye fısıldadım. Bu sözlerim üzeri ı gözleri parladı. Böylece vedala mı olduk.

Terminale erken geldi imden bir banka oturdum ve Trisha'nının oto Usü gelene kadar bir dergiyi okuyarak vakit geçirdim. Arkada ım oto Dsün basamaklarını boynundaki uzun kırmızı atkıyı uçurarak hızlı hızlı

Kucakla mamızdan sonra, «Bana her ey anlat,» diye emretti. «Ne ipti ınız? Nerelere gittiniz? Arkada ının eeni her gün lüks lokantalara (tiyatrolara götürdü üne bahse girerim.»

«Hayır, çoklukla evde kaldım,» diyerek ona ükran Günü yeme ini asıl hazırladı ımı anlattım. Trisha dü kırıklı ina u radı ını gizlemedi. Mna madalyonumu görünce i de i ti.

Ona imrenerek baktıktan sonra, «Ne kadar güzel,» dedi. «çine tüzikle ilgili bir ey yazdırması da büyük incelik. Bu notalar nedir?»

Michael'in arkısını bilmesi olasılı ina kar ı, «Onlar mı?» dedim. Sadece birkaç nota onlar. Özel bir anlamları yok.»

Terminalin dı ında bir taksi bulduk ve pansiyona gelinceye kadar fitilimiz hakkında konu mayı sürdürdük. Trisha onunla çeli kiye dü me nek için, tatilinde bütün yaptıklarını teker teker bilmemi istiyordu.

«E er Agnes sorarsa, ükran Günü yeme inde on konu umuz ıldı unu ve hindiden ba ka ördek de yedi imizi söylersin,» dedi.

«Harika bir yeme e benziyor,» diye mırıldandım. mrenme sırası |İmdi bendeydi. Tatilde bir yemek masasının etrafında toplu, mutlu ve Bvgi dolu bir aileye imrenmemek elde miydi?

içeri girdi imizde Agnes'i holde merdivenin dibinde duruyor gör- mek bizi a ırttı. Belli ki bizi bekliyordu ve geldi imizi duyar duymaz

orada mevzi almı tı. Ama yüzüne öyle bir bakmak buz kesilmeme y.' ti. Kadın siyahlar giymi ti. Yüzü solgundu, dudaklarına, yanaklarına hiç bir kırmızılık sürmemi ti. Saçlarını ba ının arkasında küçük bir top» biçiminde topladı tı. Agnes'in rollerinden birini oynayıp oynamadı ını anlamak her zaman için zordu. İmdi ise yaşlı bir kadın rolünü oynadN ını dü ünüyordum.

Daha merhaba dememe vakit bırakmadan, «Bana yalan söyledin,! sözleriyle beni kar ıladı. Önce Trisha'ya, sonra Agnes'e baktım.

«Yalan mı söyledim?» diye geveledim.

«Annen iki gün önce telefon etti. Trisha'lara gidece inden habeı bile yokmu . Ailenden izin istemeden mi Trisha'nın evine gittin? Çol zor duruma dü ürdün beni.» Agnes beyaz ipek mendilini parmaklarının arasında didikliyordu. «Evet, burada yetkili olan benim, ama san" güvendim,» diye devam etti. «Ailenden izin aldı ını söyledi inde sanı inandım. Daha dikkatli olmalı, senden böyle bir ey beklemeliydim.! Kadın tükürür gibi konu uyordu.

«Büyükannenden her an bir telefon bekliyorum,» diye ekledi. Böyl| bir telefondan ödünün koptu u belliydi.

«Büyükannem telefon etmeyecektir,» diyerek onu sakinle tirme' çalı tım. «Annem benimle konu tu unu unutmu olacak. Herhalde' sırada bir sakinle tirici almı tı ve ne dedi imi tamamen unuttu. Sık C olur bu.» Konu urken bakı ımı Agnes'in yüzünden ayırmıyor, bu kad kolay yalan söyleyebilme kendim de a ıyordum. Kadının böyle b olası ı kafasının içinde tarttı ını görebiliyordum.

Sonunda o da, «Ne dü ünece imi bilemiyorum,» dedi. « u hal" sence bir sorun çıkmayacaktır, öyle mi?»

«Çıkmayacaktır.» Omuzlarımı silktim. «Daha önce de benz durumlar oldu. Cutler Nine bunlara alı ık.»

Agnes, «Vah vah,» diye inledi. «Annen o kadar güzel bir kadın Bu kadar hasta oldu una inanamıyorum.»

«Kimse inanamaz,» dedim, ama Agnes, sesimdeki alayı farketm di.

Bu kez Trisha'ya bakarak, «Öyleyse güzel bir tatil geçirdiniz, öyl mi?» diye sordu.

«Evet, hem de çok güzel bir tatil oldu,» dedi Trisha.

«Bayan Liddy herkesin dönmesini kutlamak için güzel bir yemek hazırladı.» Agnes parmaklarının arasında yine mendilini didiklemeye koyulmuştu. «O kadar merak ettim ki,» diye homurdanarak yanımızdan çekildi.

Trisha onun arkasından bakarak, «Gitgide daha kötülüyor,» diye belirtti. «Müthi bir sahne beklentisi içinde o eski kostümü giymi . Yeni bir dü ünçe ve yeni bir durum, eski elbise sandı nı karı tırarak, ruh haliyle uyumlu bir giysi bulmasına yetiyor.»

«Ona acıyorum, ama Cutler Nine'nin casusu olmasına hiç gerek yoktu. Yalan söylemeyi sevmem, ama ba ka seçene im yoktu,» dedim.

Trisha bu sözlerimi ba nın hareketiyle onayladı, böylece e yamızı kaldırmak için yukarıya odamıza çıktık. Trisha, bir erkekle bu kadar gün ba ba a ya amanın nasıl bir ey oldu unu müthi merak ediyordu. Bana pe pe e sorular sordu, benim de tam iki kere Michael'i ele verecek bir eyler söylememe ramak kaldı.

Trisha, «Gecelerin hayal ve romantizm için yaratıldı nı, ama sabahleyin uyandı n ve yanındaki adam da hâlâ horladı ı zaman, gerçe in tokat gibi insanın yüzüne çarpıldı nı, hayal ve romantizmin yok oldu unu annem hep söyler. Sana da öyle mi oldu?» diye sordu.

«Oh hayır. Sabahlarımız da gecelerimiz gibi ola anüstüydü. Zengin bir kahvaltı hazırlar, aynı heyecanla uzun uzun konu urduk. Onun anlatacak o kadar çok eyi var ki: dünyanın dört bir kö esine gitmi .»

Trisha, «Niçin o kadar çok seyahat ediyor?» diye sordu hemen.

«Him... i i gere i.»

«i i nedir?»

Acele yanıt verdim. «thalat gibi bir ey.»

Arkada m içini çekti. «Ne kadar anlslısın. Yetenekli ve güzelsin. İmdi de olgun kadınlar gibi bir a k macerası ya ıyorsun.» Trisha bu konuyu biraz daha dü ündükten sonra, yüzünde ho nut bir gülümsemeyle, «Tatilde Erik Richards üç kez telefon etti,» dedi.

«Öyle mi?»

«Gelecek hafta sonu birlikte yeme e çıkaca ız. Hem de Plaza'ya gidece ız. Sanıyorum ki Erik sürekli kız arkada ı olmamı isteyecek.»

«O zaman ne yapacaksın?»

Kendimle a a ı yukarı aynı ya ta bir gençle arkadaşlık yapım şimdi bana o kadar çocuksu geliyordu ki. Ama bunu söyleyip, Trishanın keyfini kaçırmak istemedim. Michael'le ben ortak bir ya amdan sahneyle a ktan ötürümü bir ya amdan söz ediyorduk. Erkek arkadaşının yüzü ünü bir zincirin ucunda boynunda ta imak, benden çok dal genç kızların yapacağı bir ey gibi görünüyordu bana. Ama Trisha'r" ya ı benimkinden küçük de ildi.

«Erik çok yakııklı,» dedi. «Galiba ona evet diyeceğim.» Gözle muzip bir ıklıkla parlıyordu. Gülü erek birbirimize sarıldık, sonra da a ıya yeme e indik.

Bayan Liddy de me ükran Günü sofrasıyla yarı abilecek yemek hazırlamı tı. Agnes genç kızlara yara ır beyaz bir elbiseyle sofraya geldi. Elbisesinin iri karpuz kolları, i lemeli yakası ve etek ucu valf Boynuna da inci kolye takmı tı. Kısa ve dramatik konularından bfnı yaparak, hepimiz tatilimizden esenlikle döndü ümüz için ne kadar sevinçli oldu unu belirtti.

«Yine beraberiz, zalim dünyanın yolumuzun üzerine serece bütün güçlüklerin üstesinden gelmeye hazır, dayanı malı bir aileyi; diye sözlerini bitirdi.

Hepimiz bakı tık. Bu sözleri mutlaka gençli inde rol aldı ı melodjramların birinden bir alıntıydı. Trisha onun arkasındaki elbisenin de ay oyunun bir kostümü oldu undan emindi.

Ama benim umurumda de ildi. Artık hiçbir ey: ne Agnes'in tıkları, ne Bayan Steichen'in öfkeli karakteri, hatta ne Cutler Nine'nin kötü niyetli girişimleri, güne ı ı ve mutlulukla dolu günlerimi karartı lirdi. Kendimi güvenlikte hissediyordum. Michael'le aramdaki sevgiba ı beni yenilmez kılmı tı. Bu a k beni kaderin her türlü darbesinde koruyacaktı.

Ama ne çare ki Trisha'nın annesinin öngördü ü gibi katı gerçeklij yüz yüze geleceğim ve romantik hayallerimin balon gibi sönece i gif yakındı.

Her ey ükran Günü tatilinden dönü ümüzün üçüncü gün sababa ladı. Ölüm derecesinde hasta olarak uyandım ve yirmi dakika süreie kustum. Trisha midemi ü üttü ümden korkmu tu. Tam Agnes'

(İlirumu haber verip bir doktor ça ırmasını isteyece i sırada, suratıma tokat gibi çarpan ve kanımı donduran soruyu sordu.

«Ayba ı zamanını geçirmedin, de il mi?»

Yanıt vermeme gerek kalmadı. Trisha sorusunun yanıtını yüzüm-den okudu. «Tanrı a kına, Davvn, ne kadar geciktin?»

«Yakla ık altı hafta,» diye inledim. «Hiç üstünde durmamı tım. Ayba ılarım kendimi bildim bileli düzgün de ildir.»

«Bu durumda iki kat daha dikkatli olmalıydın. Annen sana hiç bu bibi eyleri anlatmadı mı?»

Hangi anne? diye dü ündüm. Longchamp Anne hep benim cinsi-yet konularını ö renmem için fazla küçük oldu umu dü ünürdü, bu konuları bilmemi gerektirecek kadar büyüdü ümde de o ba ka eyleri Umursamayacak kadar hastaydı. Konuyu sadece açmamın dahi gerçek annemi bir krizin e i ine getirece ine ise hiç üphem yoktu. Kendisiyle konu ulabilecek bir insan de ildi zaten.

Ya lar gözlerimden a a ı süzölmeye ba lamı tı bile.

«Ah Trisha, ben hamile olamam. İmdi hiç olmaz,» diye inledim. «Mutlaka midemi ü ütmü ümdür. Göreceksin.» Ba ımı sallıyor, sözleri-mle inanmaya kendimi zorluyordum.

Trisha elimi avucunda sıkarak gülümsedi. «Belki de haklisin. Belki de kendini ü üttün ya da miden bozuldu,» dedi. «Hemen pani e kapıl-mayalım.»

Bu sözlerini onaylayarak heyecanımı frenlemeye çalı tım. Kahvaltı-da hiç i tahım yoktu, ama bu, az önceki bulantımdan oldu u kadar, İlnirlili imden de kaynaklanabilirdi. Bütün gün kaygılarımı kalbimde yük gibi ta ıdım. O gün an dersim olmadı ı için Michael beni görmedi. Zaten böyle peri an haldeyken beni görmesini de istemiyordum.

O gece kendimi çok yorgun hissetti imden erken yattım. Ertesi sabah yine bulantıyla kalktım ve yine kustum. Trisha'nın benim hesabı-ma giderek endi elendi ini farkediyordum, bu nedenle de bir gün önce-ki kadar fena de ilmi im gibi davrandım.

«Sanırım grip oldum,» dedim. «Ama yava yava iyile yorum.»

En sonunda müzik dersinde kar ıla tı ımızda Michael beni biraz solgun ve yorgun buldu unu söyledi, ama ben, gece iyi uyumadı m dı İnda bir ey söylemedim. Niçin uyuyamadı mı sormasına vakit kal

madan öbür ö renciler yanımıza ü ü erek konu mamızı engellediler.!

Aynı gün ak ama do ru kütüphaneye giderek, eve dönünce nelele re dikkat etmem gerekti ini ö renmek için hamilelik konusunda yazılar? okudum. Süveterimi ve sutyenimi çıkararak aynada gö üslerimi incefjB dim. Olgunla tı im için de i ti ini sandı im eylerin ba ka bir nedeni oldu unu hemen anladım. Gö üslerim büyümü , uçları geni lemfl renkleri de koyula mı tı. Tenimin hemen altında kılcal damarlar farkedjH yordu. Belirtileri saptamam tüylerimi diken diken etti. Gördüklerimi vi bunların anlamını görmezlikten gelmemin artık hiçbir anlamı yoktu.

Yenik dü tü ümü anlayarak boynumu büktüm. A k aklı mı ve dikkatsiz davranmama yol açmı tı. Niçin bunları dü ünememi * tim? Michael'in bana olan a kı ve benim ona olan a kım, beni pek] çabuk kadına dönü türmü tü. Bir kadının ihtirasını duymu , sevdi ini erke i bir kadının yapaca ı gibi öpmü ve onunla sevi mi tim, sonuJH da aynen olgun bir kadının yapaca ı gibi onun a kını elde etmi tiB Her eyi unutarak kendimi Michael'in kollarına atarken, bu hareketimin bir kadın için olası sonuçlarını niçin hiç aklıma getirmemi tim?

Yatak odamıza dönüp ona bütün belirtileri ve bunun anlamını açıkladı imda Trisha, « imdi ne yapacaksınız?» dedi. «Belki de annene tele) fon etmen do ru olur.»

«Anneme mi telefon edece im? Cutler Nine adımı Eugenia olara! de i tirmek istedi i, bunun do du umda bana verdikleri isim oldu u- nu söyledi i zaman da anneme gitmi tim.»

«Eugenia mı dedin?»

«Cutler Nine'nin kızkarde lerinden birinin adımı . O kızkardeffl sonradan çiçek hastalı ndan ölmü . Anneme ikâyetimi söyledi ime» neredeyse komaya girdi. En küçük bir stres onu pani e u ratiyor. Hiç- bir i e yaramaz o. Hiç ku kusuz rahat bırakılması ve herkesin ona acil ması için numara yapıyor.»

«Ama durumu Allan'a söyleyeceksin, de il mi? Olgun bir adamırı daha dikkatli davranaca ını ve bu durumu en az senin kadar dü ünece- ini zannedirdim. Ne de olsa daha önce evliyim , de il mi?»

Trisha'ya bir ey söylemedim. Michael'e açılmaktan korkuyordum" Bu beklenmedik durumun planlarımızı, benim Broadway'de sahneye

jıkmamı, sonsuza dek beraber olmamızı ne ekilde etkileyece ini bile-
miyor ve korkuyordum.

Trisha, «Belki de umurunda de ildir,» dediye de, yüzündeki ifade
inında yumu adı. «O kadar katı konu tu um için ba ı la, Dawn,» diye
hemen ekledi.

«Hayır, hayır,» diye atıldım. «Umurunda olmadı ı do ru de il.
İlana o kadar â ık ki. A k bazen insanın gözünü kör ediyor. O zaman
dü ünemiyor, ihtirasın pençesinde kendini kaybediyorsun. Bazı kızların
giyinme salonunda nasıl konu tuklarını, erkek arkada larının fazla ileri
gitmesine engel olmakta ne kadar zorlandıklarını anlattıklarını duymu
lundur, üstelik bunlar sadece çocuksu maceralar.»

Trisha omuzlarını silkti. «Ba ka seçene in yok. Her eyi sevgiline
açıklamak zorundasın.»

«Evet, evet, tabii ki söyleyece im. Ama sinirlenece inden korkuyo-
rum.»

Trisha, «Sorumlulu u o da payla mak zorunda,» diye beni sustur-
du. «Annem daima, 'Tango yapmak için iki ki i olmak lâzımdır,' der.»

Madalyonumu sinirli bir hareketle elliyordum. «Evet, biliyorum,»
dedim.

Arkada ima söylemedin, ama bu dansa kalkmaktansa oturmayı
ye lerdim.

A kın Acı Meyvası

Yeme e inerken merdivenin dibinde durdum.

«Trisha, Agnes'e hemen gelece imi söyle,» dedim. Trisha ne tara-
fa gitti imi gördü; telefonun bulundu u oturma odasına gidiyordum.

Gözleri heyecandan iri iri açılarak, « imdi Allan'a telefon edip ona
her eyi anlatacağsın, de il mi?» dedi.

«Evet. Haklıymı sın. Onun durumu derhal ö renmesi lazım.» Tris
ha beni izleyip kapının a zında durdu. Neler söyleyece imi duymaya
can attı inı biliyordum. Ama buna meydan veremezdim, çünkü bu tak-
dirde Michael'le konu tu umu anlayacaktı.

«Üzgünüm,» dedim. «Ama onunla konu urken ensemde birinin bulunması büsbütün sinirimi bozacaktır.»

Trisha dü kırıklı ina u ramı tı, ama inat etmeyerek çekildi, gitti.

Almacı a ır a ır kaldırdım. Tam Michael'in numarasını çevirirken bu kadar önemli bir konuyu ona telefonda açamayacağı mı anladım. Yüzünü görmeyi, onun kollarının arasında olmayı, onun bana her eyin düzeleceğini, planladığımız eyleri yapmanın bir yolunu bulacağımızı söylemesini istiyordum. Telefonu defalarca çaldı. Tam almacı yerine bırakacağım sırada «Alo» dediğini duydum. Konu urken soluk solu ay rını gibi geldi bana.

«Michael, benim,» dedim.

«Dawn?»

«yi misin? Soluk solu a kalmı gibisin.»

«Oh hayır, çok iyiyim. Tam içeri girerken telefonun çaldığını duyduğumca ko tum. Sen iyi misin?»

«Michael,» diye geveledim. «.. Bu gece seni mutlaka gelip görmem lazım.»

«Bu gece mi? Bu gece hiç uygun değil, Dawn. Broadvay'deki oyunun yapımcılarıyla bir toplantım daha var, bu i lerin ne kadar uzayabildiğini biliyorsun.» Bu sözlerinin arkasından kısık kısık güldü.

İsrar ettim. «Ne olursa olsun, seni görmem lazım, Michael. Yemeğe kaçta gideceksin?»

«Bir saate kadar çıkacaktım. Bu kadar bekleyemeyecek olan ne var? Derdin neyse bana okulda söyleyemez misin?»

«Ben derhal geliyorum,» dedim ve yalvardım. «Ne olur, beni bek*le.»

«Dawn, Tanrı a kına, ne var? Bana telefonda söyleyemez misin? Buraya kadar gelmene ne gerek var?»

«Çok önemli. Seni mutlaka görmeliyim, Michael. Mutlaka. Lütfen.» A lamaklı olmu tum.

Michael kısa bir süre sustuktan sonra, «Pekâlâ,» dedi. «Gel öyleyse. Ama bilmi ol, bir saat sonra çıkacağım. Bu toplantılar çok önemli. Bir sürü ki i de bana güveniyor.»

Ben de sana güvenmek istiyorum, Michael, demek içimden geldi, ama bunun yerine telefonu hemen elimden bıraktım ve mantomu

almak için yukarı ko tum. Sonra kimseye bir ey söylemeden evden di arı fırladım ve trafi in yo un olması nedeniyle bir taksi çevirmem olası nın daha kuvvetli oldu u kö eba ına ko tum. Hava zehir gibi so uktu, hafif de bir ya mur ba lamı tı. Ya mur damlaları yüzümü kırba çlayan buz damlaları gibiydi. Hava nedeniyle ve ayrıca i yerlerinin bo alma saati oldu u için bir taksi bulmak on be dakikamı aldı. Üstelik trafik de korkunçtu. En sonunda bulabildi im taksi âdeta sürünerek ilerliyordu. Michael beni beklemeden çıkacak diye ödüm kopuyordu.

oföre, «Daha çabuk gitmenin bir yolu yok mu?» diye seslendim.

ngilizceyi anlamıyormu gibi davrandı. Tek yaptı ı homurdanmak oldu. Sonunda trafik seyrelince biraz hızlanabildik, ama taksi beni Michael'in apartmanının önüne bıraktı ında telefonumun üzerinden hemen hemen kırk be dakika geçmi bulunuyordu.

Kapıcı bana asansörün kapısını açtı. Adama te ekkür ettim. Asansör kapısı kapanıncaya kadar tela ımdan parma ımla neredeyse kat, dü mesini deliyordum. Michael bana kapıyı açtı ında soluk solu ay dım. Saçlarım karı mı ve sırsıklam olmu , perçemlerim alnıma ve yanaklarıma yapı mı tı.

Beni bu halde görünce a ırdı. Bir, iki adım gerileyerek, «Neyin var?» dedi. «Seni bu havada soka a atacak kadar önemli ne olabilir?»

Bana sarılmaya kalkı aca ı sırada mantomun ya oldu unu ve spor ceketini berbat edece ini farketti.

« u mantoyu çıkar. Suya batmı sın. Sana bir havlu getireyim,» dedi ve banyoya ko tu. Mantomu a ır a ır çıkarırken nice hayallerimin mekânı olan odada bakı ımı gezdiriyordum. Küçük Noel a acının ı ıkları sönüktü ve altında pırıl pırıl kâ itlara sarılı paketlerin yı ılı olmasına ra men, küskün ve kederli görünüyordu. Yüre im sızladı. Gözy larımı ve zonkiayan bo azımdan ta maya çalı an çı lıkları zor tutamadım.

Michael havluyla dönünce ba ımla yüzümü sildim. O, saatine baktı.

«Bu trafikle ve de bu havayla geç kalaca ım besbelli,» dedi. Dudaklarımla çenemin nasıl titredi ini görünce, «Pekâlâ,» diye ekledi. «Otur, rahatla ve sorunun ne oldu unu bana söyle. Her neyse birlikte çözüm- leriz. O korkunç büyükannenle ilgili bir konu mu var?»

«Hayır, Michael,» diyerek başımı salladım. «Keke bütün sorun olsaydı.» Kuruyan dudaklarımı dilimin ucuyla ıslattım. Bacaklarım bana ihanet ederek titremeye başlamıştı. Gözyaşlarımı daha fazla tutmadım ve gürültülü bir sesle hıçkırmaya başladım. Michael yanıma oturarak ellerimi avuçlarının arasına aldı. Gözyaşlarımı kısmen öpücükleri ile kuruttu ve kolunu omuzlarıma doladı.

«Her şey düzelecek. Sana söz veriyorum. Durum o kadar da kötü olamaz. Hiçbir zaman değildir. Sana nasıl yardım edebilirim? Derd nedir?»

«Michael...» diyerek yutkundum. «Hamileyim.»

Michael herhangi bir tepki göstermedi. Ama gözlerine cam gibi bir parlılık gelmişti. «Emin misin?» diye sordu. Yüzünde beliren gülümseme kulaklarına kadar yayıldı. Neredeyse kahkahalarla gülecek gibi bir hava vardı. «Genç kızlar daima hamile olduklarını söylerler,» dedi.

«Evet. Eminim,» dedim. Michael'in tutumu tuhafıma gitmişti. Sini lenmi ya da kızmı gibi davranmıyordu. Sadece düğünce görünüyordu. Kollarını göğsünün üstünde çaprazlayarak, «Nasıl emin olabilirsiniz?» diye sordu.

«Son ay başımın üzerinden altı hafta geçti. Bilinen öbür belirtiler de var.»

«Öyleyse bir doktora gitmedin.»

«Hayır, ama eminim,» dedim. «Öyle olmadığını farzetmenin hiç yararı yok. Kaç sabahtır midem bulanıyor. Vücutumda başka şeyler de var.»

«Anlıyorum. Ama hamile görünmediğin kesin. Ki ay daha bir belli olmaz. O vakte kadar konuk ödevlerim sone ermiş olacak.» Birden sordu. «Bu işi başka bilen var mı?»

«Oda arkadaşım biliyor,» dedim.

«Ya!» Michael somurttu.

«Ama seni bilmiyor,» diye atıldım hemen. «Görüntüümün erkek Alları adlı bir adamı olduğunu zannediyor.»

Michael'in yüzü güldü. «Çok iyi. Arkadaşına bundan sonra da böyle söyleme,» dedi.

«Yani ama bundan sonra ne olacak, Michael?» diye sordum.

«Sonra mı? Buradan do ru Miami'ye gidiyorum. Kısa bir Florida mem var, ama yeni oyunun provaları için yazdan önce New York'a nmem gerekmiyor. Böylece, senin bebe i Florida'da do uraca in la ılıyor.»

«Florida'da mı? Yani seninle mi gidece im?»

«Gayet tabii. Her ey aç ı a çıktuktan sonra herhalde burada kala azsın.» Michael gülümsedi. «Yoksa seni terkedece imi rni sandın? nlü bir yıldız antöz olman için bu kadar zaman ve enerji harcadıktan onra seni nasıl bırakırım?»

«Oh, Michael!» diyerek kollarımı onun boynuna doladım.

Gülmeye ba ladı. «Yava ol tatlım. Sen hamile bir kadınsın. Yoksa luttun mu? Kendini oradan oraya atmadan önce iyice dü ünmelisin.» umumun ucunu öptü. Onunkilerle sarılmı parmaklarımda bir elektrik nme hissettim.

«Yi ama ben bir anne mi olaca ım, Michael?» diye ba ırdım. «Ben arki söylemek, dü ledi imiz gibi sahnede senin yanında olmak istiyor Bum.»

«O da olacak.» dedi genç adam. «Yani bir bebe in, meslek hayatı ı engelleyece ini mi sanıyorsun? Kesinlikle hayır. Kentin en iyi dadısıni Utabiliriz. Karım ve çocu um her eyin en iyisine layıktır.»

Yalnız «karım» kelimesini duymak kalbimin sevinçle dolmasına eden oldu, içimdeki kederi ve gözya larımı silip süpürdü. Her gitti im erde beni izleyen o karanlık bulutlar da ufkun uzaklarına savruldu.

Michael devam etti. «Bebe i her gitti imiz yere beraberimizde götürece iz. Aynı eyi yapan birçok sanatçı arkadaş larım var.»

Ama ben Agnes'in evlilik, aile ve sahne hayatı hakkında anlattıkları nı anımsıyordum.

«Michael, sanatçı bir karı kocanın çocuk büyütmesi çok daha zor e il midir?» diye sordum.

«Daha zordur, ama imkânsız de ildir. Özellikle bir kadınla bir erkek birbirlerini, bizim birbirimizi sevdi imiz kadar severlerse. imdi de...» Michael ellerini çırpıp aya a kalktı. «.. Artık gözya ı istemem. Haydi gel.» Bana elini uzattı. «Toplantıma giderken taksimle seni pansiyonuna bırakaca ım.»

Genç adam mantomu giymeme yardım etti, sonra kendi paltosunu

giydi. Yana ımı öptükten sonra, « unu unutma sakın,» dedi. «Bu olay benim Bernhardt Okulunda i im bitinceye kadar mutlaka gizli tutmalısın. O okulda bir skandal yaratıp beni oradan attırmaya bayılacak bazı öğretmenler var. Sonuçta antör olarak meslek hayatım bile zarar göre bilir.»

«Sakın üzülme, Michael. Hiç kimse bir şey bilmeyecek. Ölürüm l kimseye bir şey söylemem.»

Michael, «iyi ama oda arkadaşına söylemiştin ya,» diye hatırlattı.

«Evet. Ancak Trisha da kimseye bir şey söylemez. O, benim en arkadaşım dır. Ona güveniyorum.»

«Yine de ona benim adımları verme. Söylediklerini de i tirme. Biliyemusun, sen çok akıllısın.» Kolunu omuzlarıma dolayıp beni daireden¹ çıkarırken keyfimden dörtköşe olmuştum.

Pansiyona vardığımda yemek sona ermişti. Yardım sırası o hafif Trisha'da oldu undan ben geldiğimde sofrayı toplamakla meşgulde Yemek odasında ondan başka kimse kalmamıştı.

«Sana ne oldu böyle?» diye sordu. Sesini alçaltarak Agnes'in kapısına baktı. «Agnes çok sinirli. Seni arayıp hiçbir yerde bulamayınca paniğe kapıldı. Çıkarken imzayı atmayı da unutmuşsun. Örencilerde biri ne zaman olması gereken yerde olmazsa, kadınca iz Kemik Torbası gibi onun da kaçtığını zannediyor. Sahi, neredeydin?»

«Evine gidip ona her şeyi anlattım,» dedim.

«Sonra?»

«Sinirlenmedi ya da kızmadı. Aksine sevindi diyebilirim. Oh Trisha biz evleneceğiz.»

«Ne? Ne zaman?»

«Yaklaşık iki ay sonra?»

«iyi ama okulun, sanat hayatın ne olacak?»

«Bebek sanat hayatıma zarar vermeyecek. Allan her şeyi planlayacak. O kadar harika bir adam ki o, Trisha. Benim sanat hayatımı sürdürebilmem için bebeğe bir dadı tutacak. Bütün bunların ona kaçapatlıyacağına da aldırıyor. Daima bir çocuk istemi.» Böylece öykümü giderek güzelleştirmeyi, romantik hayallerimi gerçekmi gibi göstermeyi sürdürdüm. «Allan ilk karısıyla çocuklarının olmayacağına hep hayıflanır»; mı. «Ama bu jüri bir süre daha sır olarak tutmak zorundayım, Trisha

unun için de kimseye bir şey söylememen gerekiyor. Söylemeyeceğini söz veriyor musun?»

Genç kız, «Tabii ki söz veriyorum, ama böyle bir şeyi sonsuza dek zili tutamazsın,» diye hatırlattı. Bana bir süre baktıktan sonra gülümsemeyle başını salladı. «İstediyinin bu oldu undan emin misin?»

«Oh, evet,» dedim. «Ne kadar istediğini bilemezsin. En sonunda her ailem olacak, kendi ailem olacak ve yardımcı olarak evde bir dadı bulunsa bile, çocuğumu hiçbir zaman ihmal etmeyeceğim, kendimi ihmal etmiyorum hissetmemesine meydan vermeyeceğim.»

Trisha elimi tuttu. «Öyleyse senin hesabına seviniyorum.»

«Teşekkür ederim.»

Sevgiyle birbirimize sarıldık.

Trisha, «Ama Agnes'in odasına gidip geri döndüğünü ona haber verdiğini iyi edersen,» dedi. «Eminim şimdi elbise sandığını karı tırıyor ve uygun bir trajedi için uygun bir kıyafet arıyordur.»

Arkadaşımın yanından ayrıлып Agnes'in odasına gittim. Tam kapıyı açacağı sırada, içeriden sesler geldiğini duydum. Agnes'in yanında biri vardı.

Öbür kadın, «Sen hep öylesin,» diyordu. «Onları kaçırarak bir şey yapıyorsun. Vakit kaybetmeden kararını versen iyi olur, yoksa ihtiyar olarak kalacaksın, bunun tek suçlusu da sen olacaksın.»

Agnes, «Bu haksızlık,» diye karışıklık verdi. «Onu kaçırarak bir şey yapmadım ben. Asıl sen onu kıskançlıklarınla kaçırdın.»

«Ben mi?»

İçeride kim olduğunu çok merak ettim. Neden söz ediyorlardı? Belki de herhalde ben de vardım. Oradan uzaklaştırmaya hazırlandığı sırada Bayan Liddy odasından çıktı.

«Nerelerdedin tatlım?» diye sordu. «Agnes seni o kadar merak etti ki ona geldiğini haber verecektin, değil mi?»

«Evet. Ama Agnes meğul. İçeride bir konu var,» dedim.

«Konuk mu?» Bayan Liddy kollarını kaldırdı. «Oh hayır. Sen kapıyı açtır sadece. Haydi,» diye önerdi.

Onun dediğini yaptım, Agnes de kapıyı açtı. Arkasında koyu kırmızı duvarlı sabahlık vardı, çözdüğü saçları da omuzlarına dökülüyordu. Başını yukarıdan ileri baktığında odada başka kimsenin olmadığını gör

düm. Dönüp Bayan Liddy'ye baktım. Kadın, gözleri kapalı olarak ha ç e ba inı salladı. Durumu o zaman kavradım: öbür sesin sahibi Agnes'ti ve eskiden oynadı ı bir piyesten bir sahneyi prova ediyordu.

Kollarını gö sünün altında birle tirerek ve ba inı arkaya atar beni, «Evet, neredeydiniz bakalım, küçük hanım,» sözleriyle kar ıla «Evden çıkarken imza atmadı ın gibi, nereye gitti ini de kimseye söyl memi sin. Evet, Dawn neredeydin? Yemekte bulunaca ına söz ver; in halde, niçin yoktun?» Kadının gözleri cam gibiydi. Soluk renkli eli; açılıp kapanıyordu. «Sırf Bayan Liddy önledi i için büyükannene te fon etmedim,» diye ekledi.

«Üzgünüm, Agnes. Tam yeme e inece im sırada, büyük bir de olan bir arkada a telefon ettim. Kızca ız o kadar peri andı ki kendisi' bir ey yapar korkusuyla hemen yanına ko mak gere ini duydum.»

«Vay vay,» dedi Agnes. Dramatik bir olayın ho una gidece ini f saymakta haklıydım, ama Bayan Liddy pek inanmamı gibi dudak biş tü.

Yne Agnes'e dönerek, «Çok üzgünüm,» diye yineledim.

«Evet. imdi i ler yolunda mı bari?»

«Evet, evet,» dedim. «Bütün i ler yolunda.»

Benim için gerçekten de i ler yolunda görünüyordu. ük Günöyle Noel tatili arasında geçen günlerde sabahları duydu um bul tılar giderek azaldı, sonunda tümüyle yok oldu. Hatta denebilir ki ke. mi çok daha sa lıklı ve enerjik hissediyordum. Aynada kendime ba" ça hiç bu kadar pırıl pırıl olmadı ımı dü ünmekten kendimi alamıy' dum. Gözlerim hiç bu kadar parlak olmamı tı. Ba ka kimseler de bl deki bu de i iklikleri farkediyorlardı. En ba ta Bayan Steichen.

Bir Ö leden sonra bana, «En sonunda ihtirasla çalıyorsun,» da «Parmakların sadece tu ların üstünden yuvarlanıp gitmiyor. Piyano bir oldun, piyano da sanki seni çalıyor.»

Bulutlar üstünde uçuyordum. Koridorlardan uçar gibi geçiyordu. O vakte kadar bana öyle bir bakan veya «Selam» deyip geçen ge ler, imdi beni görünce gülümsüyorlar, beni koridorda durdurup gev' zelik etmek için bahaneler yaratıyorlardı. Belki yarım düzine delika beni gezmeye götürmek istedi. Hiç ku kusuz bu davetlerin hepsini g]

çevirmek zorunda kaldım. Beni kendini be enmi sanmalarından korktu um için hiç ku kusuz akla yakın bahaneler, uydurdum, onlara nazik ve içtenlikle davranmaya dikkat ettim.

Hiç sözünü etmedi i için, Michael'in, bendeki bu de i iklikleri far kedip etmedi ini merak ediyordum. Arada bir nasıl oldu umu sorması dı nda hamileli imin konusu hiç açılmıyordu. Do rusunu söylemek gerekirse, evine ko tu um o so uk ve ya murlu ö leden sonradan Seri, bana kar ı bir â ıktan çok bir ö retmen gibi davranıyordu. Broad vvay'deki temsille ilgili çalı maları o zamandan beri onu bütün hafta sonları me gul etmi ti. Yalnız bir tek hafta sonu bazı yatırımcılarla görü -mek için yapımcılarla birlikte ba kent VWashington'a gitmesi gerekmi ti. Onu çok öz lüyor ve bunu ona da söylüyordum. En ksa zamanda vakit bulur bulmaz her anını benimle geçirece ine söz verdi, ama bo zama nı olmayalı o kadar çok olmu tu ki baya ı kaygılanmaya ba lıyordum.

Richard Taylor'un odadan çıktı ı bir gün ona, « ler yolunda mı?» diye sordum.

Çabuk çabuk, «Evet, tabii,» dedi. «Niçin sordun?»

«Son zamanlarda o kadar mesafeli davranıyorsun ki. Konu tukları nı dü ünüp pi man olmandan korktum.»

«Oh, hayır. Tasarladıklarımızı gerçekle tirmemiz için o kadar az zamanımız var ki. Ayrıca, senin daha da büyük emellere hazır olmanı stiyorum. Derste sana sert davrandıysam özür dilerim,» dedi.

«Bana sert davranmadım. Üstelik, müzi im sözkonusu oldu u /aman her eye katlanabilirim. Bende ilerleme görüyor musun?»

«Orası kesin. Sahne sınavına hazır oldu un zaman gere inden bir gün bile daha fazla beklemeyece iz. Ama imdiklik...» Michael kelimelerinin üzerine basa basa konu tu. «.. Çalı aca ız, ikimiz, de sadece çalı aca ız. imdi yapım öncesi personeliyle konu maya gidiyorum. Ama neni ihmal etti imi zannetme sakın. Seni ve ilerisinin her ikimiz için ne denli ola anüstü olaca nı dü ünmedi im bir dakika bile geçmiyor.»

«Oh Michael, aynı ey benim için de geçerli.» Boynuna atılmaya hazırlanmam üzerine bana hâlâ okulda oldu umuzu ve içeriye her an birisinin girebilece ini hatırlattı. Her zaman oldu u gibi acele bir öpü -cükle ve benim müzik bölümünden ondan önce çıkmamla birbirimizden ayrıldık.

Pansiyona yürürken so uk günlerin bile keyfini çıkarıyordum. Hava ne kadar so uk olursa, kaldırımda yürürken ve soluklarım burnumdan âdeta buharla arak çıkarken kendimi o denli diri ve enerjik hissediyordum.

Trisha sözünü tuttu: hamileli im hakkında kimseye tek söz söylememi ti, ama bendeki bedensel de i iklikler onu âdeta büyölüyordu. Hemen her gece o ve ben mezurayı çıkarıp belimin çevresini ölçüyorduk. Bu ölçü eski halini yedi, sekiz santim aınca, karnımı kamufle etmek için bir korse satın aldım. Trisha bir ara kütüphaneye giderek hamilelik hakkında bir kitap aldı. Geceleri oturup onu beraberce okuyor, içimdeki bebe i konu uyorduk. Geli iminin hangi evresinde olduğunu, bundan sonra ne olaca ı gibi eyler. Bu durumda bebe e takılacak adı da tartı mamız kaçınılmazdı.

«E er erkek olursa adı Andrew olmalı. Güçlü ve erkeksi anlamına gelir.»

Trisha sordu. «Peki, ya kız olursa?»

«O kolay. O zaman Sally olacak. Longchamp Anne'nin adıydı,» diye atıldım.

Trisha, «Ben hiç de ilse kırk ya ına kadar bebek istemem,» diye kararını bildirdi. «Dans etme yetene imi hiçbir eyin baltalamasını istemem. Kırkına gelen bir dansözün meslek ya amı zaten ini e geçmi olur.»

«Öyleyse çok anlayılı bir adamla evlenmen gerekecek,» dedim.

Trisha omuzlarını silkti. «Anlayılı olmazsa, onunla evlenmeye zaten de mez. Olanaksız da de il bu. Sen öyle birini bulmadın mı?»

«Evet,» dedim. «Buldum.»

Trisha ona Allan hakkında daha fazla ey söylemem için bana bası ki yapıyordu. Ben de uydurmayı sürdürüyor, arada u ya da bu ayrıntıyı unutuyordum. Buna kar ın, Trisha hiçbir eyi unutmuyor, dü tü ün çeli kileri sürekli yüzüme vuruyordu. Durumdan giderek daha çok üphelendi inin farkındaydım. Birkaç kez ona gerçe i söylemek dilimin ucuna kadar geldi. Sırlarımı saklamakta o kadar ba arılı oldu una göre, gerçe i de saklayaca ına niçin güvenmeyecektim? Daha do ru su ben öyle dü ünüyordum. Bir yandan da bir eylerin Michael'le benim için her eyi berbat etmesinden öyle korkuyordum ki. Zaten Mic

lael'e de Trisha'ya bütün gerçe i söylemeyece ime söz vermi tim.

Hamileli imin bundan sonraki evresi Trisha'yla benim için bir lence konusu oldu. Sürekli olarak karnım açtı ve bir eyler atı tırnak tiyordum. Bazı ö leden sonralar kendime, fıstık ya ina bulanmı bir uz hazırlamak için eve dönece im saati iple çeki yordum. Bayan Jddy'nin bir yere gitti i ya da evin ba ka yerinde oldu u zamanı kolla rak mutfa a süzölüyor ve bu tür abur cubur sa lı yordum.

Fakat bir ö leden sonra buzdolabını açtı imda Bayan Liddy'nin k am yeme imiz için jöleli bir tatlı hazırlamı oldu unu gördüm. Bir- eri mısır gevre i ve jöle yemeye dayanılmaz bir istek duydum. Bir seye mısır gevre i doldurdum, üstüne de birkaç ka ık jöle bula tır im. Bir an önce odama kapa ı atıp kendime ziyafet çekmeye hazırlanı ordum ki, Bayan Liddy beni suçüstü yakaladı.

Kâseyi ondan saklamaya çalı arak, «Çok üzgünüm, Bayan Liddy,» edim. «Jölenizi bozmak istemezdim ama, o kadar canım istedi ki daya- madım.»

A çı kadın delgiden farksız gözleriyle beni süzmeyi sürdürdü. Bakı benim üzerimden mısır gevre i kutusunu bıraktı im mutfak tezgâhı kaydı, sonra yine bana döndü.

«Ne yiyorsun?» dedi. «Jöle ve mısır gevre i mi?»

Belirli belirsiz bir gülümseyi le kâseyi ortaya çıkardım, ama bakı ı yere dikmi tim. Dikkatli davranmam, gözlerimin açıklayabilecekler- in bilincinde olmam gerekiyordu.

«Evet, Bayan Liddy,» dedim.

«Her gün fıstık ya ı kavanozunu ka ıklayan da sensin, de il mi? kulda ö le yeme i yemiyor musun kuzum?»

«Bazan. Bazan da çalı maktan yeme e gidecek vaktim olmuyor.»

Kadın beni yine uzun uzun süzdü. Gözleri sorularla doluydu. «yi- n ya, kızım?» diye sordu.

«Evet. Kendimi çok sa lıklı hissediyorum.»

Kadın, «Hım,» dedi. Bakı imı onunkinden kaçır dım, mısır gevre iy jöleden birkaç ka ık daha atı tırdım ve kalbim çarpa çarpa odamın lunu tuttum. Oh Michael, a k ve ihtirasımızın meyvasını daha fazla zleyemeyece im galiba, diye dü ünüyordum.

Çok geçmeden Michael'in de aynı eyi dü ündü ünü ke fedecek!
tim.

Odamızda matematik ödevimi yaptı m sırada, Trisha'nın **kam**
ko a merdiveni çıktı nı duydum. Noel tatilinin ba lamasına iki gün kfl
mı tı, ö retmenlerimiz ve özellikle uzun tatildeki durgunluk dönem B
den önce belli bir düzeye gelmemizi isteyen sanat ö retmenleri **bm**
ödev üstüne ödev yı yıyorlardı. Trisha da okulun bu son haftasında hfl
zamanki gibi iki gün yerine, üç gün okul sonrası dans egzersizi yal
mak zorundaydı. Dolayısıyla da ben ondan tam iki saat önce pansiyS
na dönmü tüm.

Trisha kapıyı açtı ve kı rüzgârları onu itmi gibi içeri daldı.

«Ne oluyor,» diye davrandım. Yata a girmi , yorganı artık iyin!
dı arı fırlamı karnımın üzerine çekmi tim. Korseyi takmamak için hfl
türlü fırsattan yararlanıyordum.

«Ne mi oluyor? Seni sinir içinde bulaca mı sanmı tım. Bilmedi i
ni, duymadı nı söyleme sakın.» Trisha kapıyı kapadı ve bana yakla H
rak kucak dolusu kitabı yata n üstüne bıraktı.

Onun bu tela lı haline gülerek, «Neyi bilecekmim, Trisha?» dfl
sordum. «Sen neden söz ediyorsun?»

«Michael Sutton,» diyerek ellerini kalçalarına dayadı.

«Michael Sutton mu?» Aman Tanrım, okul idaresi yoksa onunll
aramdaki ili kiyi ke fetmi miydi? O kıskanç ö retmenler onu ikâ™
ederek kovulmasını mı sa lamı lardı? «Michael Sutton'a ne olmu ?»
diye sorarak kitabımı a ır a ır kapadım.

Trisha sesini yükseltti! «Gitmi ! Michael Sutton gitmi !»

«Gitmi ne demek? Onu kovmu lar mı?»

«Hayır. Niçin kovsunlar onu? Bugün eve dönmeden olanları duyl
mamana a yorum. Bütün okul bunun dedikodusuyla çalkalanıyor,
Haber sen gittikten sonra ilan tahtasına koymu olmalılar.»

«Neyi ilan tahtasına koydular?»

«Michael Sutton'un ö rencilerine veda mesajını.» Trisha ayak uci
ma oturarak devam etti. «Anla ıldı ina göre, adama Londra'daki bir
prodüksiyonda ba rol vermi ler. Bekleyemeyecek bir eyimi bu. Söy-
lentilere bakılırsa, haftalardan beri bunun için toplantılar yapıyormul

sonunda da anla ma gerçeikle mi . Michael Sutton, notunda, okulla rencilerinden özür diliyor, niçin önceden haber vermeden gitmek runda kaldı inı açıklıyordu.»

«Okul idaresi durumu anlayı la kar ılıyor. Ne de olsa bir sahne hatları okulu burası.» Trisha kollarını havaya kaldırdı. «Ama ö rencile için aynı ey söylenemez. Ellie Parker'i görmeliydin. Sutton'un ona yıl Broadvvey için sınanması sözünü verdi ini iddia ediyor. Senin de ülmü olaca inı ve durumunu dü ünerek ko a ko a eve döndüm...»

Kafamın arkasında bir yerde göklerin gürledi ini duyar gibiydim. özlerimi kapayınca, o çirkin ve öfkeli kara bulutların, rüzgârla yayıldık- tim ve açık mavi gö ün önüne bir karanlık perdesi çektiklerini, a a ı a ye il ve parlak olan her eyi gölgeye bo duklarını görüyordum. Kai- lin gö sümün içinde kur un gibi a ırla mı tı.

Trisha, «yi misin?» diye sorarak elimi tuttu. «Parmakların buz gibi uk.»

Ba ımı e dim. Gözlerim hâlâ kapalıydı, bo azıma ise bir ey tıkan ı gibi konu amıyordum.

Sakin pani e kapılma, diyordum kendi kendime. Sakin ol. Bu da Michael'in, ikimiz için planının bir parçası olmalı. Birazdan telefon ede Cok ve bu i leri beni uyarmadan niçin bu kadar çabuk bitirdi ini bildire- cektir. yi ama, Florida'ya gidece imizi söylemi ti. Londra'ya de il. Bel- ki de arkamızdan gelinmemesi için Londra demi tir. Bütün bunların !lkle uyan bir açıklaması vardır. Pani e kapılmamalıyım.

Gözlerimi açarak derin bir soluk aldım.

Sesime yansımaya çalı an isteriye egemen olmaya çalı arak, «Onu gören, onunla konu an olmamı mı?» diye sordum.

«Hayır. Richard Taylor onun çoktan gitti ini söyledi.»

«Çoktan mı gitti?» Bunun ne demek oldu unu anlamamı gibi ba ı- mı salladım.

Trisha açıkladı. «Memleketi terketti. Richard Taylor öfkesinden kııduruyor. Adamın ona en küçük bir uyarıda bulunmadı inı, niyetini açıklayabilecek en küçük bir ipucu vermedi ini söylüyor. Bütün açıkla maları yapmak imdi ona dü tü ü için aptal yerine kondu unu hissedl yor.»

Trisha devam etti. «Tabii ki okul biz Noel tatilinden dönene kadın

yerine ba ka birini bulmu olacaktır. Ama yine de...»

Arkada ım ba ını kaldırıp da bütün vücudumun sarsıldı ını gör' ce konu masına ara verdi. Titrememi durduramıyordum. Yanakları dan so uk ya lar süzülüyordu. Gö sümün içindeki a rı iddetlendi, i detlendi, öyle ki patlayaca ımı sandım. akaklarımda ba layan yan ise alnıma yayılmı tı. Kafama akkor halindeki çelikten bir çember ot mu tu sanki.

«Oh Dawn, dü kırıklı ina u rayaca ını biliyordum,» dedi Trish «Onun derslerinden çok yararlanıyordun, de il mi? Sana da sınanaca na dair bazı vaatlerde bulunmu olmalı. Ama bu yüzden fazla üzül kendini hasta etmemelisin. Allan bunları duysa, eminim çok sinirlenH di.»

Dilim önce kelimeleri biçimlendirmeye kar ı koydu, ama sessizlik] giderek yo unla inca, gözya larımı içime çekerek feryadı bastım.

«Haaayır!»

Yüzümü avuçlarıma gömerek ba ımı sallamaya ba lamı tım.

«Dawn.»

Ellerimi yava ça yüzümden çekerek arkadaş ımın anlayı la dolu] yüzüne baktım. Bo uk bir fısıltıyla «Allan diye biri yok,» dedim.

«Ne?» Trisha gülümsemeye çalı tı. «Ne demek istiyorsun? Tabii ki bir Allan var. Herhalde hamile olmadı ını da söyleyemezsin.»

«Hayır, hayır,» dedim. Kafasına a ır bir eyle vurulup sersemletilen biri gibi konu uyordum. «Hiçbir zaman Allan diye biri olmadı. Allan Mio hael'di. Karnımda Michael'in çocu unu ta ıyorum.»

«Michael mi? Yani Michael Sutton mu?» Trisha'nın a kınıkt a zı bir karı açılmı tı, «yi ama...» Duydu u oktan gözleri irile ti. « ama Michael gitti.»

«Hayır,» diye gülümsedim. «Her ey bir planın parçası, onun, biz i için tasarladı ı planın. Sömestr sonundan önce uygulanmayacaktı, ama anla ılan, Michael i leri hızlandırmak zorunda kaldı.» Bacaklarımı yataktan a a ı sarkıtıp terliklerimi ayaklarıma geçirdim. «Eminim, irJH benim gelmemi bekliyordur.»

Gardıropun ba ina gidip içinden en bol yünlü elbiselerimden bi çıkarırken Trisha beni seyrediyordu. Elbiseyi ba ımdan geçirdim, so da oturup saçlarımla fırçaladım.

«Sana gerçe i söylemeye can atıyordum, ama Michael söylemen için bana söz verirdi. i yüzünden kaygılanıyordu. Anlıyorsun, de il mi?» Trisha'ya baktım. Arkada ım, evet der gibi ba nını salladıysa da, hâlâ a kin görünüyordu. «Çok yetenekli oldu u için, etrafta onu mahvetmek isteyen o kadar çok ki i var ki,» dedim.

Derin bir soluk alarak devam ettim. «Gelecek yıl Broadvvey'deki bir ovda ba rol oynayacak. Bana da bir rol verilmesi olasılı ı kuvvetli. O kadar somurtmasana, Trisha. Göreceksin, i ler yolunda gidecek.»

Arkada ım gülümsediyse de gözleri ya lıydı.

«nan bana, i ler yolunda gidecek,» diye yineledim. « imdi ona gidince bana her eyi anlatacaktır. Biliyor musun, Noel tatilini birlikte geçirece iz.» Aynada kendimi bakarak saçlarımı fırçalarken de geçmi i anıyordum. «Bize hayatımda gördü üm en cici Noel çamını satın almı tı. Bana satın aldı ı arma an yı nını görmeliydin. Hepsi benim için. Benim için o kadar çok para harcadı ki deh et duyuyorum.»

Trisha'ya döndüm. «Dü ün bir kere,» dedim. «Yeni yıla Bayan Michael Sutton olarak girece im. Kula a he kadar ho geliyor, de il mi? Yeni yılı nerede kutlayaca nını bilmeliyim ki saat tâm geceyarısını çalar- ken telefon edip sana mutlu bir yeni yıl dileyeyim. O zaman öminenin yanında birbirimizin kolları arasında olaca ız.» Aynada kendime bir kez daha baktım. «Gördü ün gibi, her ey planlandı.»

Aya a kalkıp kendime bir çift ayakkabı seçtim.

Trisha, «Niçin imdiye kadar telefon etmedi?» diye sordu.

«Benim ona gelmemi bekliyor da ondan,» dedim. «Ba ka ne olabilir?»

Trisha, «Acaba seninle geleyim mi?» diye davrandı. «zin ver de seninle geleyim.»

«Saçmalama. Yanımda sen oldu un halde kapısını çalarsam ne der? O, olur diyene kadar ikimizden kimseye söz etmeyece ime söz vermi tim. imdi de kalkmı evine birlikte gidelim diyorsun. Hayır, hayır, yalnız gidece im.»

Trisha, «Kar ya maya ba ladı,» dedi. «Galiba tipiye dönü ecek.»

«Michael'in apartimanına kadar yürüyecek de ilim, Trisha. Endi eli bir anne gibi davranıyorsun. Korkma, bana bir ey olmaz.» Böyle diye- rek mantomu giydim. «Trisha, Agnes'e de ki...»

Trisha sordu. «Ne diyeyim?»

«Ona sevgilimle kaçtı mı söyle,» dedim ve aynen onun gibi hafif güldüm.

Trisha aya kalktı. «Dawn.»

«Sen hiç merak etme. ki ki i, bizim oldu umuz gibi birbirine â olunca ba ka hiçbir eyin önemi yoktur. kimizin birlikte nasıl arkı söyledi imizi duymalısın. Yakında duyacaksın da,» diye ekleyerek yine güldüm.

Sonra kapıdan dışarı fırlayarak merdiveni koşa koşa indim. Tris' arkamdan seslendiyse de durmadım. Kendimi kimseye göstermedim sokak kapısından çıkabilirdim. Trisha haklıydı, tipi belalıydı. Önümde yere düşen kar taneleri o kadar iriydi ki, bir, iki metre ilerisini görme olanaksız gibiydi. Hızlı hızlı köşeyi aya yürüdüm ve içinde yolcu olmadığımı göremeden geçen, bütün taksilere el sallamaya koyuldu. Sonunda bir tanesi önümde durdu ve ben de balıklama içine atladım. Michael'in adresini verdim ve arkama yaslanarak, bana kapı açtı ve beni kucakladı. Zaman ona söyleyeceklerimi tasarlamaya koyuldum.

ki bu oyuncunun en sonunda aralarındaki bütün engellerin üstünden gelerek sahnede birbirlerinin kolları arasında arkı söylediği bir müzikal finali gibi bir şey olacaktı, bu.

«Buradayım, Michael,» diye fısıldadım. «Sonsuza dek seni olmak için buraya geldim, sevgilim. Sırlar, gizlenmeler, yasak randevular, çalıntı öpücükler yok artık. Artık herkesin önünde el ele dolaşabileceğiz, bütün dünya da birbirimize ne kadar âşk oldu umuzu, yetenlerimizin bizi ne kadar özel yaptığını görebilecek.»

Taksi oförü, «Hapı yuttuk,» dedi. «Bu gibi tipili havalarda ken her şey allak bullak oluyor ve sanki hayat duruyor. Felâket.»

Arabanın penceresinden bakarak, ah hayır, diye düşündüm. Kar o kadar güzel ki. Kar yağı için çok mutluyum. Bu belki beyaz Noel ya ayaca bizim anlamına geliyor. Çan seslerini ve Noel arkalarını imdiden duyar gibiydim. Michael'le benim pencerede durup eğlenip yapanları seyrettiğimizi görüyordum şimdi. Michael'in kolu omuzları dolanmıştı, ikimizin de içtiğimiz sıcak araptan içimiz ısınmıştı. Belki az önce seviyorduk.

Michael, «Mutlu Noeller, sevgilim,» deyip beni öpecekti.

«Mutlu Noeller, Michael.»

Taksi oförü, «Ne diyorsunuz?» diye sordu.

«Hiç,» dedim gülümseyerek. «Sadece yüksek sesle dü görüyor jm.»

Adam bana dikiz aynasında bakarak ba inı salladı. Ama ben buna ücenmedim. Ne kadar özel bir mutluluk duydu umu bir yabancı nere en anlayacaktı?

Verilen adrese vardı ımızda kendimi taksiden dı arı attım. Heyeca ımdan oföre az daha parasını vermeyi unutuyordum. Bana seslendi inde geri döndüm ve ona bütün paramı fırlattım: borcum olan taksi Ücretinin hemen hemen iki katını.

Bana a kınılıkla bakması üzerine, «Mutlu Noeller,» diye akıdım. Herkes benim kadar mutlu olmalı.»

Adam omuzlarını silkerek arabasını çalı tırdı. Apartmanın lobisine irdi imde beni çok iyi tanıyan kapıcı, asansöre yürümem üzerine ana bir tuhaf baktı. Kapılar açılır açılmaz asansöre girdim. Kapılar tek r açılınca Michael'in kapısına ko tum ve zile bastım. Bir an onun vde olmadı ını sandım. çeride hiçbir ses yoktu, kimse de kapıya gel edi. Zile tekrar basmamdan sonra ayak sesleri duydum.

Sevgilim, diye dü ündüm.

Kapı açıldı, fakat kar ımda duran adam Michael de ildi. Kıvrık kır saçlı ve yuvarlak yüzlü çok daha ya lı biriydi. Pembe yanakları, çalı gibi gür ka ları vardı. Arkasına yünlü bir sabahlık giymi , boynuna bir havlu atmı tı.

«Az daha du a giriyordum,» dedi.

Onun üzerinden içeriye baktımsa da kimseyi göremedim.

«Michael'i arıyorum,» dedim.

«Michael mi? Ha evet, Michael Sutton.» Evet gibilerden ba ımı sal mam üzerine, adam, «O gitti,» dedi. « İmdi Atlantik'in yukarılarında r yerde olmalı. Onunla bugün sözünüz mü vardı, bayan?»

«Hayır,» dedim, «Gitmi olamaz o. Bütün e yası burada.» aret arma ımı uzattım, «i te tabloları, möbleleri...»

«Bu e ya Michael'e ait de il, Bayan. Michael daireyi benden dev ren kiralamı tı. Bu i te bir anla mazlık var sanırım. Mektuplarının yollan

ması için bana Londra'daki adresini bırakmı tı. sterseniz size ve' yim...»

«Hayır, o mutlaka buradadır,» diyerek adamın yanından geçti Adam içeri girmemi engellemedi. Evin bütün odalarını «Michael, Michael, Michael!» diye seslenerek ko a ko a dola tım.

Yatak odasına bir göz atmam, Michael'in gerçekten gitti ine tf inandırdı. Ona ait oldu unu bildi im eyler yoktu, gardıropta da **bai** giysiler asılıydı. Yata ın üstündeki yorgan bile farklıydı. Beni içeri al adam, arkamda duruyordu. Canının sıkıldı ı yüzünden belliydi.

«Size söylemi tim, bayan,» dedi. «Michael Sutton gitti. imdi Lo ra'daki adresini istiyor musunuz, istemiyor musunuz?»

«Gitmi olamaz,» diye yineledimse de sesim hemen hemen duy mayacak kadar hafif çıkmı tı. Daireyi terketmeye hazırlanırken küç Noel a acımıza bakmak için durdum.

«Bütün bu arma anlar banaydı,» dedim yava ça.

Adam beni duyup güldü. «Sahi mi? Pek de pahalı arma anlar sa mazlar. Bütün bu kutuların içleri bo . Michael dekor olsun diye on buraya yerle tirdi.» Yüzüme bakıp ekledi. «Üzgünüm. Allak bullak hal siniz.»

«Hayır,» dedim. «Öyleyse beni mutlaka ba ka yerde bekliyord! Belki bana telefon etti.» Aklıma bir ey gelmi gibi durdum. «Belki de anda bana telefon ediyordur, ben ise evde de ilim.»

Adam içini çekti. «E er size telefon ediyorsa, okyanusun yukai rındaki bir uçaktan ediyordur, inanın bana, biliyorum bunu. Onu ke- dim havaalanına götürdüm.»

Adama bir an baktıktan sonra ba ımı salladım. «Hayır, beni ba bir yerde bekliyordur. Mutlaka öyledir. Te ekkür ederim.» Kapıda d: dum. «Size mutlu Noeller.»

«Te ekkür ederim. Size de.» Adam ben koridora çıkar çıkm arkamdan kapıyı kapamı tı.

A ır a ır asansöre yürüdüm. Michael'in bir yerden arkı söyledi ni duyar gibiydim. İlk özel dersimizi yapt ımız zaman söyledi i a k ' dı ki iydi bu. Ben de aynı arkıyı mırıldanmaya koyuldum. Asansöre bl dim ve Michael'in arkısının daha da kuvvetli duyuldu u lobiye indi Kapıcı bana kapıyı açtı ve geçmem için kenara çekildi.

«Önu duyuyor musunuz?» diye sordum. «Ne kadar güzel, de il mi?» \

«Neyi duyuyor muyum?»

Bemdı arıya tipiye çıkarken kapıcı arkamdan bakıyordu. Kar taneleri yanaklarıma, gözlerime çarpıyor, ama ben, bana Michael'in öpücükle kadar yumu ak gelen bu so uktan haz duyuyordum. O, kö eba ın aydı, arki söyledi i oradan duyuluyordu. Ne kadar romantik! Gülüm eyerek yürüyordum, sesi beni mıknatıs gibi çekiyor, ben ilerledikçe ana etti i a kvaatleri giderek kuvvetleniyordu. Fakat kö eba ına geldi lmdede onun daha ilerideki bir kö eba ında arki söyledi ini farkettim.

Otomobil klaksonları ötüyor, ama ben Michael dı ında hiçbir ey örmeyerek yürümeyi sürdürüyordum.

«Geliyorum, sevgilim,» diye fısıldadım, sonra o ilk gün yaptı mbi lbi arki söylemeye ba ladım. Birazdan onun kollarında olacaktım, o a beni tekrar öpecekti.

Kar insanı âdeta kör ediyordu, ama ben nereye gitti imi görmeyi temiyordum. Michael'in sesi bana rehberlik ediyordu. Trafik ı ıklarını le seçemiyordum. Kırmızı mıydılar yoksa ye il mi? Hiç önemi yoktu. ünyada herkes bizi seyrediyordu imdi, seyrediyor ve bekliyordu. ünya bizim seyircilerimizdi. Birkaç saniye sonra muazzam bir alki tlak verecekti. Aynen her zaman dü ledi im gibi.

Sesimi yükseltip daha yüksek sesle arki söylemeye ba ladım. Mic el sadece birkaç adım ilerimdeydi imdi. Onun orada durup bana kol rını uzattı ını görebiliyordum.

«Oh Michael,» diye ba ırdım.

Sonra, ani bir klakson sesi kulaklarımı doldurdu. Çok derinden geli ordu ses.

Bir fren gıcirtısı oldu ve sa baca ımı sanki bir ey sıyırdı. Bu çarpı beni kendi etrafımda fır fır döndürdü. Ama bana, yükseliyormu um, kar fırtınasının içinde yüzüyormu um, fır fır dönüyormu um ve giderek daha fazla yükseliyormu um gibi geliyordu.

Derken etrafımda her ey kararı.

Nereye Gidebilirim ki?

Büyük bir beyaz tünelin içinde yuvarlanıyor, yuvarlanırken de ke di etrafımda fıfır dönüyordum. Her dönü ümde tanıdık bir yüz görüyodum, Üzgün ve yorgun görünen Longchamp Anne'yi, utanmı gibi önüne bakan Longchamp Baba'yı, gözya larını zor zapteden öfkeli bi Jimmy'yi... Gülümseyerek bana kollarını uzatan bebek Fern de vardı.

Tünelin daha a a ılarına dü tüm ve somurtan Cutler Nine'ni yanından kayarak geçtim. Dalgın ve me gul görünen Randolph'u, ba ını beyaz ipek kılıflı bir yastı a dayamı annemi de gördüm. Annemi berisinde çaresiz dü ü üme sevinçle gülen Clara Sue vardı. Derke gözleri ehvetle parlayan Philip ortaya çıktı.

En sonunda Michael gözüktü. Önce gülümsüyordu, ama son gülümseyi inden eser kalmadı, o da küçüldü, küçüldü ve a a ılar dü erek gözden kayboldu.

«Michael!» diye ba ırdım. «Michael, bırakma beni! Michael!»

Etrafımda sesler duyuyordum.

«Monitöre bakın. Bir eyler oluyor.»

«Komadan çıkıyor.»

«Dr. Stevens'i ça ırın.»

«Dawn.» Tanımadı imbir ses emretti. «Dawn, gözlerini aç. Hay Dawn. Gözlerini aç.»

Gözkapaklarını kırptı tırdım.

«Dawn.»

/

Etrafımdaki beyazlık yava yava biçim almaya ba ladı. Süt gi beyaz bir duvar ve sarımsı perdeleri kapalı geni bir pencere gördü. Gözlerim bana daha yakın bir noktada durunca bir serum i esiyy bunun asılı oldu u metal dire i gördüm. Lastik tüpü o noktadan kol ma kadar izledim. Ba ımı çevirince bana bakan bir hem ireyle gçj göze geldim. Gülümsedi. Tatlı bakı lı mavi gözleri, açık kumral saç lı vardı ve yirmi be inden fazla göstermiyordu.

«Merhaba,» dedi. «Kendini nasıl hissediyorsun?»

«Neredeyim?» diye sordum. «Buraya nasıl geldim?»

Hem ire, «Hastanedesin Dawn. Bir kaza geçirdin,» diye soru yanıtladı.

«Bir kaza mı? Ben kaza anımsamıyorum,» dedim. Kimıldamaya çalı tırı a da her tarafım kaskatı kesilmi ti.

Hem ire sakın bir sesle, «Kendini zorlama,» dedi. «Doktor birazdan gelip sana açıklamada bulunacak.» Hem ire avucuyla saçlarımı arkaya tti ve rahat etmem için ba ımın arkasındaki yastı ı düzeltti.

«yi ama nasıl bir kaza geçirdim?» diye sordum.

Hem ire, «Bugün dördüncü gün,» dedi.

«Dört gün ha!» Do rulmaya yeltendimse de, ba ımın dönmesi üzere yine yastı ımın üstüne devrildim.

Doktor o sırada, ilkinden daha ya lı ve onun kadar canayakın gözükmeyen bir ba ka hem ireyle odaya girdi. Doktor, «Evet, evet,» diye yata ıma yakla tı. «Dünyaya ho geldin. Benim adım Dr. Stevens.»

Zayıf bir sesle, «Merhaba,» dedim.

Doktor, «Sana da merhaba,» diye kar ılık verdi. Elli be , altmı ya larında görünüyordu. Koyu kestane rengi saçları akaklarında kırla mı tı. Fakat açık kahverengi gözleri çok daha genç bir adaminkiler gibi pırı pırıldı. Yumuk yumuk yuvarlak bir yüzü vardı. Çenesinin ortası gamzeliydi. Tıknaз bir vücudu, bir güre çininki gibi kalın bir ensesi vardı. Bir yetmi be boyunda olmalıydı. Dostça gülümseyerek koluma dokundu.

«Bana ne oldu?» diye sordum.

Hem irelerin genci, «Ona kazayı anlattım,» dedi.

Doktor, «Evet, öyle,» dedi. «Bir kar fırtınasına yakalandın, bu arada sana bir otomobil çarptı. Kendi etrafında dönerek arkaya savrulmana neden oldu. Dü ünce ba ını sertle mi kar kümelerine çarpmı olmalı lın. Bu çarpma sana bilincini kaybettirecek kadar iddetli oimu , o /amandan beri de kendine gelmeye o kadar hevesli görünmedin.» Doktorun bana bakan gözlerinde merak okunuyordu. «Bütün hayati bulguların iyi, bir yerinde kırık falan da yok.»

Doktor yüzünü benimkine biraz daha yakla tırıp elimi avucuna aldıktan sonra sesini alçaltarak devam etti. «Bununla birlikte, hamile oldu undan haberinin oldu una eminim.»

Bu sözler bana Michael'le beni yüzüstü bırakı ını anımsattı ından (lözlerim dolu dolu oldu. Ama gözya larımı tutarak evet gibilerden ba ı me dim.

Doktor, «Bunu gizlemek istiyordun, de il mi?» dedi. «Ailenin b yüzden hiçbir eyden haberi yok.»

«Evet,» dedimse de sesim hemen hemen duyulamayacak kadaf hafif çıkmı tı. Doktorun, ka larını çatıp beni azarlamasını bekliyordum, ama o, dostça gözlerini açtı, kapadı ve gülümsedi.

«Bebe inin dirençli biri oldu u kesin,» dedi. «Bir anne böyle bi kaza sonucunda genellikle bebe ini kaybetme tehlikesiyle kar ıla ır ama bu olayda endi e etmemiz için bir neden yok.»

Bo azıma yine bir ey dü ümlendi ve gözlerim ya larla doldu.

Doktor devam etti. «Artık sana normal yiyecekler vermeye ba laya- cak ve serumla ba lantını kesece iz. Bir, iki güne kadar kalkıp dola abi leceksin sanırım. Bu sürenin sonunda da gözlem süresi dolaca ında hastaneden çıkabileceksin. Herhangi bir komplikasyon beklemiyorum. Doktor gülümseyerek ekledi. «Ba ka sorun var mı?»

Hemen atıldım. «Burada oldu umu bilen var mı?»

«Ha evet,» dedi. «Bekleme salonunda genç bir hanım var. Saatler dir bekliyor. Her gün gelip nasıl oldu unu ö renmeye çalı tı. Çok yakı arkada nımı , çok da kaygılı görünüyordu.» Doktor yüzüme baktı. «Ko nuk kabul etmeye hazır mısın?»

«Oh evet, lütfen. Gelen Trisha olmalı,» diye atıldım.

«Güzel. imdi serumu söküp sana yemen jçin yumu ak besinle ve içecek bir ey getirtirim. Eski dengene ve gücüne kavu ana kada biraz ba ın dönebilir, ama bu da geçer. Sa baldırın da bir hafta kadar acıyabilir. Otomobil orana çarpımı çünkü. Önemli olan, sana verilenleri yemen ve pek fazla zorlanmaman. Oldu mu?» Doktor böyle derken eli- mi ok amı tı.

«Evet. Te ekkür ederim,» dedim.

Doktor hem ireye ba ıyla i aret etti, o da serumu sökmeye giri ti.] Doktor yata ın ayak ucundaki çizelgeme bir eyler kaydetti. Sonra bana bir kere daha gülümsedi ve hem irelerin ya lısıyla odadan çıktı. Genç hem ire bir manivela çevirerek, yata ın ba tarafını beni oturur konuma getirene kadar yükseltti. Bu küçük hareket bile ba ımı döndür- dü ve ba dönmem geçene kadar gözlerimi kapamak zorunda kaldım.

Hem ire, «Birazdan sana yiyecek ve içecek bir eyler getirece im. Arkada nı da yanına yollayaca ım,» dedi.

«Te ekkür ederim,» dedim. Birkaç kez derin soluk alarak olanları anımsamaya çalı tım, ama kafamın içinde her ey bulanıktı. Michael'in evine gitti imi bile anımsayamıyordum. Belle imin yüzüne sadece bazı da inik görüntüler yansiyordu ya lıca bir adamın yüzü, Michael'in yatak odasının de i mi olması ve salonun kö esindeki küçük Noel a acı gibi... Küçük a acı anımsamak gözlerimin ya larla dolmasına yol açtı.

Trisha, «Selam,» diyerek odaya girdi. Arkasında yünlü ceket vardı, boynuna da beyaz bir e arp ba lamı tı. Sol elinde arma an ambalajlı küçük bir kutu tutuyordu. Saçlarını arkaya taramı ve at kuyru u biçiminde topladı. Yanakları so uk havadan hâlâ pembe pembeydi, ama o kadar taze ve parlak görünüyordu ki, hastanenin donuk beyaz dünyasında ona bakmak bir zevkti.

«Selam,» deyip ona elimi uzattım. Hemen yakaladı onu.

«Kendini nasıl hissediyorsun?» diye sordu.

«Yorgunum, kafam karmakarışık ve her tarafım biraz acıyor. Yastıktan her baımı kaldırımda sersemliyorum, ama doktor yiyip içip biraz kuvvetlenince bunun da geçeceğini söyledi.»

Trisha kutuyu yata ımın yanındaki masanın üstüne bıraktı. «Sana bir kutu ekerleme getirdim,» dedi. «Onları yiyip i manlaman ve çirkinle men için.»

«Te ekkür ederim.» Arkada ımla bakıınca yüzümdeki gülümseyi silindi. «Bana ne oldu unu biliyor musun?» diye sordum. Trisha evet gibilerden baımı e di. Hâlâ elimi avucunda tutuyordu. Devam ettim. «Onun evine ko tum, ama o gitmi ti. Beni terketti.»

Trisha sert bir hareketle baımı kaldırdı. «Bunu yapabildine göre çok kötü bir insan olmalı! Ke ke sevgilinin Michael Sutton oldu unu biliyordum. O zaman ona kar ı seni uyarabilirdim.» Ekledi. «Ho , beni dinlemezdin ya.»

«Belki sadece meslek hayatına zarar vermekten korkuyordur,» dedim.

«Hayır. Adam sadece bencilin biri.» Trisha önce kapıya baktıktan sonra kula ıma e ildi. «Bebek iyi mi?»

«Evet.» Bundan sonra doktorun sözlerini tekrarladım. «Bu olayda endişelenmemiz için bir neden yok.»

Trisha sordu. « imdi bu durumla ilgili ne yapacaksın?»

«Bilmiyorum. Çok geç kaldım, çocu u do urmaktan ba ka yapabl
lece im bir ey yok. Zaten ben onu istiyorum.» Kesin kararlıydım.

«Sahi mi?» dedi Trisha.

«Michael'in nasıl biri oldu u umurumda de il. Ben onu seviyor
dum, o da beni biraz sevmi olmalı. Bebek iyi eylerin, güzel eylerir
ürünü.» Tatil günlerimizi anımsamı tım. «Küçük çam a acı hâlâ orada
O kadar mutlu bir Noel ve Yılba ı geçirecektik ki,» diye inledim.

Trisha, «Yapma,» diye beni azarladı. «Kendini hasta edecek, hasta
nede daha uzun süre kalacaksın.»

Alt duda ımı ısırđım ve haklısın der gibi ba ımı salladım. Hem i
o sırada bir tepsi içinde portakal suyu ve hafif bir püreyle odaya dör
dü. Kamı ı portakal suyu kutusuna da o soktu. Kutuyu dudakların
yakla tırırken parmaklarım titriyordu.

Trisha, «Davvn'a yardım edeyim,» diye önerdi.

Hem ire arkada ıma te ekkür edip odayı terketti. Ben portaka
suyunu içerken Trisha kamı ı tutuyordu. A zımla bo azım üç gün **det**
de, çok daha uzun zamandan beri yiyecek görmemi ti sanki. Bir kamil
la portakal suyu içmenin bu kadar büyük bir çaba gerektirebilece i hiç
aklıma gelmemi ti.

Suluklarım düzeldikten sonra, «Evde neler olup bitiyor?» diye sor;
dum. «Agnes herhalde hiddetinden köpürüyordur.»

«Orasını hiç sorma. Polis gelip de ona olanları anlatınca, kadir
ellerini ovu turarak oda oda dola maya, önüne gelene bizim batmakta
olan bir gemide bulundu umuzu söylemeye ba ladı. Bayan Liddy'nin
onu sakinle tirene kadar canı çıktı. 'Daha önce hiç böyle bir ey olmi
dı. Suç benim de il,' diye tekrarlayıp duruyordu. Sonunda yas kıyafeti*]
rinden birini arkasına geçirdi ve yakınıni kaybetmi biri önümüzde ged
resmi yapmaya ba ladı. Sen sanki ölmü sün gibi davrandı ı için fef
halde sinirim bozuldu. Senden hep geçmi zamanda söz ediyor, çc
yazık oldu unu anlatıyordu. Çok yetenekliydin, çok da güzel bir kızc
ama ne çare ki seni fazla ımartmı lardı.

«Sonunda tepem attı ve ona, 'Yetti artık, Agnes. Dawn ölmedi,'
diye ba ırdım. Ama bir yararı olmadı. Agnes bana üzüntüyle baktı, deli
olan o de il de, benmi im gibi ba ını salladı. Tek yapabildi im yanın-

(lan uzakla mak oldu. Bo zamanım oldukça buraya geldim ve senin kendine gelmeni bekledim.»

«Biliyorum. Bana söylediler. Benimle bu kadar ilgilendi in için Kana te ekkür ederim, Trisha,» dedim.

«Bana bu yüzden te ekkür etmeye mecbur de ılsin, komik kız. u yataktaki haline bak. Bir an önce iyile ip kuvvetlenmeye ve buradan çık-maya çalı . Ben hastaneleri sevmem. Hasta insanlarla doludur hastane-ler.» Bu sözlerine Trisha'nın kendi de güldü. Ben de gülmekten kendimi alamadım. Ama gülmek fena halde canımı yakıyordu. Mide kaslarım öylesine berelenmi ti ki. Ama umurumda de ildi.

«Agnes'in aileme telefon etti inden eminim,» dedim. «Benimle ne kadar ilgilendiklerini görüyorsun i te. Onlardan hiçbiri gelmedi.»

Trisha do ru der gibi ba mı e di.

«Zaten umurumda de il,» dedim.

Trisha, « imdi de pürenden biraz yemelisin,» diyerek beni ka ıkla eslemeye koyuldu.

Do rulup bu kadarcık bir ey yemek dahi beni yorgun dü ürmü - ü. Trisha okulda olan bitenleri anlatırken gözlerimin kapanmasına zor ukla kar ı koyuyordum. Sonunda hem ire tepsiyi almaya geldi ve Tris a'yı artık gitmesi için uyardı.

«Bir dahaki geli inizde arkada ınızı çok daha güçlü bulacaksınız,» diye söz verdi. «Ama imdi dinlenmesi gerekiyor. Hepsi bu.»

Trisha, «Yarın yine gelece im,» dedi. Elimi avucunda sıktı. «Ag nes'e çok iyi oldu unu söyleyece im, o zaman belki siyah elbisesini çıkarıp mavi renkli bir ey giyer ve biraz makyaj yapar.»

Bütün halsizli ime ra men gülmeye çalı tım. Ama gülümsemekten fazlasını yapamadım. Trisha beni yana ımdan öptü, fakat odadan çıktı- nını ne gördüm ne de duydum. Derin bir uykunun koynuna yuvarlan- mı tım bile.

O ak am uyandı ımda bana sıcak yulaf ezmesi ve çay getirdiler. Elimden geldi ince uzun zaman uyanık kalmaya çalı tım ve hem ireler- le doktorların koridordan gelen seslerine kulak verdim, ama zaman /aman dalıp gidiyordum.

Ertesi sabah kendimi daha kuvvetli hissettim. Karnım da acıkmtı. Bu kez bana rafadan yumurta ve kızarmı ekmek getirdiler. Doktor Ste

vens de odama u rayarak, nabzımı saydı, kalbimi dinledi ve gözlerlir kontrol etti.

«Çabuk toparlanıyorsun,» dedi. «Bir, iki gün sonra tamam.»

Güzel bir ö le yeme i yedim, hatta Trisha'nın getirdi i ekerle kutusunu açarak içinden iki tane yedim. ekerlemelerden hem irel de ikram ettim tabii. Bir hem ire yardımcısı bana dergiler getirdi de bir saat kadar onları okuyarak vakit geçirdim. Ö leden sonranın il leyen saatlerinde Trisha okul havadisleriyle geldi. Pansiyonda ol bitenleri de ayrıntılarıyla anlattı.

«Çok garip,» dedi. «Agnes'e çabuk iyile ti ini anlattım, ama o, si lediklerimin tek kelimesini bile duymamı gibi davrandı. Senden gitmlj sin, anılarından biri olmu sun gibi söz ediyor. Neyse ki artık ma yapıyor ve renkli elbiselerini giyiyor. Dram aktrisli ine de döndü.»

«Okulu bitirmeye çalı aca ım,» dedim. «Diplomamı almak beni için çok önemli.»

Trisha, Michael'in yerini alan ö retmeni anlattı.

«Uzun boylu ve çok zayıf biri. Çift odaklı gözlü ü burnunun ke rinden a a ı kayıp duruyor. Kızlar onun her hareketinin mekanik ol unu söylüyorlar. Daha imdiden okulda onu taklit ederek dola ıyorlar! 'Bir, iki bir, iki bir, iki...'»

«Çekici Michael Sutton'dan çok farklı biri, de il mi?» dedim.

Trisha, «çekici» kelimesini bir küfürmü gibi yüzünü buru turaral yineledi. Sonra birden, «Artık kaçmam lazım,» dedi. «Dans egzersizle» rim var. Hay Allah, az daha unutuyordum.» Elini cebine atıp bir mektup çıkardı. «Bu sana dün geldi, Agnes görmeden sakladım. Bütün mektup larını geri yolluyor.»

«yi ama niçin?» diye sordum.

Trisha omuzlarını silktilti. «Agnes'in bir eyi neden yaptı ını kim bile* bilir. Ama sen bu mektubu istersin diye dü ündüm. Jimmy'den de...»!

«Jimmy'den mi?» Mektubu arkadaş ımın elinden kaptım. «Sana rifli kadar te ekkür etsem azdır, Trisha.»

«Hiç önemi yok. Neyse, umarım doktor seni yarın taburcu ederi E er etmezse ben ö leden sonra yine u rarım.» Trisha beni yana ım* dan öptü.

Gözkapaklarımın altından ya lar fı kırmı tı. «Te ekkür ederim, Tris«

ha. Dünya yüzündeki en iyi dostum oldu un için sana tekkür ederim,» diye mırıldandım.

«Sen hiç merak etme,» diye karılık verdi. «Bu yaptıklarımı bir gün sana nasılsa ödetirim. Örne in, sömestrin sonuna kadar benim yerime sen sofraya hizmet eder, sonra da bulaıkları yıkarsın.»

«Seve seve yaparım,» diye baırdım.

Trisha, «Görüürüz,» deyip odadan dıarı fırladı. Yattım yerden bir süre arkasından baktım. Bu feci günlerimde Trisha gibi bir arkadaşım oldu u için anslı sayılırdım. Ama insan gerçek dostlarını da ancak böyle zamanlarda tanıyabiliyordu. New York kentinde gördüm iyilikler: Bayan Steichen'le çalımalarım, Michael'in sınıfına seçili im, öbür öretmenlerin bana ya dırdıkları övgüler, bunca ov, yolculuk ve heyecan arasında hiçbir ey Trisha'yla arkadaşılıım kadar önemli de ildi. İmdi bunu daha iyi anlıyor ve daima birbirimize yakın kalmamız için dua ediyordum.

Küçük yumruklarımın yaını sildim ve dikkatimi Jimmy'nin mektubuna verdim. Layık olmasam dahi bana böyle bir mektubun gelmesi ne kadar iyi, diye düündüm. Evet, Jimmy'ye ve sevgisine etti im ihanetten sonra mektubunu hak etmiyordum. Gerçe i er veya geç na itiraf etmek zorunda kalacaktım ve bu, benim imdiye kadar yaptım en zor eylerden biri olacaktı. Zarfı dikkatle yırtarak içinden mektubu çıkardım. Sonra arkama yaslandım ve okumaya başladım.

«Sevgili Dawn,

Burada kı çok sert geçti. Tipi tipi izledi, ama ordu havayı umursamıyor. Ne olursa olsun dıarı çıkıp yapmamız gerekenleri yapmak zorundayız.

Kıdemli er sınıfına terfi ettirildi imi duyunca sevineceksin. Tankların bakımıyla görevli bir makinist grubunun üyesiyim. Çok etkileyici, de ildi mi?

Mektuplarının kısaldı ı ve seyrelti i dikkatimden kaçmıyor hiç kusuz. Bu herhalde mesleğinin ve öreniminin bütün vaktini aldı ı anlamına geliyor, bundan dolayı da senin adına mutlu oluyorum. Bir an yıldızı olmak için örenim gören bir kız arkadaşım oldu unu herkese anlatıyorum.

Evden de havadisim vardı. Babamın yeni e i bebek bekliyora Annem gittikten sonra, yeni bir erkek veya kızkarde fikrine alı mam, kolay olmayacak. Her ey bana o kadar garip görünüyor ki.

Ama babam mutlu görünüyor. Sanıyorum, yeni bir kızının olmasının diliyor. Sana benzeyen bir kızının...

Ona söylemedim ama, dünyada senin gibisi olamaz..

Sevgiler,

Jimmy.»

Mektubu elimden bırakıp gözlerimi kapadım. Kalbim ne kadar sı

yordu. Zavallı Jimmy o kadar inançla dolu, o kadar uzaktaydı ki. yaptı ımı ve ba ima nelerin geldi ini ona nasıl anlatabilecektim?

Hem ire bana bakmaya gelince bir mektup yazmak için onda kâ it, kalem istedim. Ama mektubu yazmam kısmet olmadı, Kapımı dı ında birden sert ayak sesleri oldu, bir bastonun tak, tak, tak'ının e i' indeki ayak sesleri... Merakla kapıya baktım, az sonra da Cutler Ni e ikte belirdi.

Birden yüre ima zıma geldi. Büyükannem bir an kapı aralı ın

bastonuna abanarak durdu. Gri renkli birer ta parçasını andıran gözl; ri hiddetli bir bakı la üzerime dikilmi ti. Onu son gördü ümden • ya lanmı ve zayıflamı görünüyordu. Çelik rengini almı saçları kula larının hizasından çok düzgün olarak kesilmi ve tek bir teli yerind oynamamı tı. Her zamanki gibi çok ık giyinmi ti. Giysilerinde küçük bir kırık yoktu. Vizon etolünün altına fırfırlı yakalı beyaz bir bl ve lacivert bir ceket giymi ti. Aynı tondaki etekli i ayak bileklerin kadar iniyordu. Ayaklarında lacivert çizmeler vardı. Kulaklarında, h birinin ortasında minik bir pırlanta ı ıldayan altın küpeler sallanıyor Her zamanki gibi dudaklarına kırmızı renkli ruj sürmü tü, ama yanakl rındaki kırmızılık hatırımda kaldı ından daha parlak ve geni görünüyö du. Uçuktan da öte, balmumu denebilecek rengini bu ekilde maskel meye çalı tı ını tahmin ettim.

A zı da eskisi kadar katı de ildi. Alt duda ı öfke ya da bilmedi i bir illetten titriyordu. Fakat sırtıyla omuzlarını dikle tiren gurur ve az- met de i meden kalmı tı. leri ya ina ra men, hatırımda kaldı ı kad ürkütücüydü.

Ondan bu kadar uzun zaman uzak kalmak, ondan ne kadar nefret etti imi ve acımasız bakı ının üzerine dikilmesinin kanımı nasıl dondurdu unu bana unutturmu tu. Olacakların korkusuyla kalbim çarpmaya ba ladı. Kadın, yava ça ba ını sallamaya ba ladı. Dudaklarının kö eleri tiksinti ve nefretle kıvrılmı tı. Yata ımda do rulup benim, onun duydu u tiksinti ve nefretin iki katını duydu umu suratına kar ı haykırmak istiyordum, ama yapmadım. Hatta sesimin titremesini önleyemem korkusuyla konu amadım bile.

Cutler Nine kapıyı arkasından kapatarak odanın içinde ilerledi. «Seni bu gibi ko ullar altında böyle bir yerde bulmak beni hiç a ırtmadı,» dedi. «Daha bir, iki hafta önce annene, onun gibi senin de ci erinin be para etmedi ini, bencilli inin ve çirkinliklerinin er veya geç yüzeye çıkaca ını, seni nereye göndersek ve senin için ne kadar çok masraf yaparsak yapalım, aile için bir yüzkarası olmakta gecikmeyece ini söylüyordum.»

Ya lı kadının yüzünde buruk bir gülümseme biçimlendi.

«Agnes Morris bana davranı ların hakkında rapor veriyordu. Davranı larının giderek bozulaca ını ve sonunda böyle bir eyin olaca ını biliyordum, i te dedi im oldu.» Duydu u ho nutluk ya lı kadının yüzündün okunuyordu.

«Sizin ne dü ündü ünüz umurumda de il,» dedimse de, gözleri 'beni âdeta delip geçti inden bakı ımı onunkinden kaçırmak zorunda kaldım.

Cutler Nine bana nefret dolu bir bakı daha fırlattıktan sonra, hastane odasında etrafına bakınarak güldü. «Umursamadı ını hem de çok iyi belli ettin,» dedi. Bastonunu kaldırıp karyolanın ayak ucuna sertçe vurdu. «Seninle konu tu um zaman yüzüme bakacaksın!» diye emretti.

Ba ımı kaldırıp ba ırarak kar ılık vermek istedim, ama bakı larından akan gaddarlık beni öylesine sersemletti ki, a zımdan çit çıkmadı.

Ya lı kadının gülümsemeyi çoktan unutmu dudaklarından belirli belirsiz bir gülümseyi geldi, geçti.

«Merak etme, sözümona an ve müzik yetene ini öven o raporlara ra men burada ola anüstü bir ey ba armanı beklemiyordum, Nasıl büyütüldü ünü ve nasıl bir yaratık olaca ını biliyordum. Bir sürü soruna yol açman olasılı ını hesaba katmı tım. Ama bu i in bu kadar çabuk

olacağını do rusu tahmin etmemi tim. te bu bakımdan beni a ı.
tın.»

Yüzümü ellerimle örttüm. Kötü yazgım beni bir kez daha yere çar mı tı. Titriyor, dü üncelerimi toparlamakta güçlük çekiyordum. San sesimi kaybetmi tim, her ey, hatta gözya larını bile, sonsuza dek içim de hapsolacaktı.

Cutler Nine devam etti. «Ayıbını gizlemeye çalı manın hiçbir yara yok. Yakında ayıbın bir metre ilerjye fırlayacak.» Dudak büktü. «Allah tan ki ansın yardım etti de kaza geçirdin.»

«Ne?» Ellerimi yüzümden çektim. «nsana bir otomobilin çarpma nasıl ans olarak nitelenebilir?»

Bu sorumun kar ılı ı so uk bir gülümseme oldu. Hayır, bu gülümseme bile denemezdi, daha çok alaycı bir anlamdı.

Ya lı kadın, «Kaza seni okuldan uzakla tırmak için bize mükemme bir bahane olu turuyor,» dedi. Sırtı ı bu kez bir zafer gülümsemesine dönü mü tü. imdi bana baktıkça benim yalnız bir bölümüme bakıyord u. Beni bütün bir insan olarak de il, öfkesini kı kırtan bölümler hali de görüyordu... ve o, onu öfkelendiren her neyse yok edecek bir kadı' dı.

«Beni okuldan uzakla tırmak mı?» diye solu um kesilerek sordu

«Gayet tabii.» Kadının bana çevrili boncuk gibi kara gözlerinde nefret akıyordu. «Seni bu durumunda desteklemeyi sürdürece imi m sandın? Senin o koskoca karnınla okulun koridorlarında dola mana w derslere girmene göz yumar mıyım sandın? Bir Cutler olarak burada sın. Sen önemsesen de, önemsemesen de, bütün yaptıkların Cutler ad na yansır. Bu okulun yönetici kurulunda dostlarım var. Korumam g" * ken temiz bir öhretim var.»

i renk ihtiyar kadın, içimden geçenleri seziyormu gibi, nefreti dolu gözlerini yüzüme dikti. Onunla akraba olu umun dü üncesini bile beni nasıl tiksindirdi ini görece ini umut ederek, ben de ona bak ımla meydan okudum. Gözlerim belki de, kalbimde barındırdı ım v günün birinde salıverece im intikam duygularını açı a çıkaran bir cam dı. Ama öyle olsa bile ya lı kadın bunu görmezlikten geldi. Hiçbir! e korkutmuyordu onu.

«Çocu un babası kim?» diye sordu. Bakı mı onunkinden kaçır Bım. Cutler Nine yineledi. «Çocu un babası kim?»

«Ne farkeder ki?» diye kar ılık verdim. Gözya larını gözlerimi cayır pnyır yakıyordu. Onların dökülmesine var gücümle kar ı koyuyordum ünkü. O cadı kadına a ladı mı görmek zevkini vermeye' hiç niyetim Oktu.

Ya lı kadın omuzlarını silkti. «Haklısın. Hiç farketmez. Herhalde ger ek babasının, kırı tırdı n erkeklerin hangisi oldu unu bile bilmezsin.»

«Bu do ru de il,» diye ba ırdım. «Ben o tür kızlardan de ilim.»

«Hayır, sen o tür kızlardan de ilsın.» Ya lı kadın sırtıttı. Bu arada Ukarı kalkan üst duda ı, soluk beyaz di lerini tümüyle gözönüne ser ili ti. Devam etti. «yi bir kız oldu un ve aileni onurlandırdı n için bu istanede hamile olarak yatıyorsun.»

Yüzümü yine avuçlarımla örttüm. Bayan Cutler uzunca bir süre Onu madı. Gidip beni yalnız bırakaca nı ümit etmi tim, ama ne çare l hayatımı yeniden kontrolü altına almak için gelmi ti. Gelece imi belir menin ona büyük zevk verdi inden emindim. Beni küçümsedi i ve lenin bir bireyi olarak görmeyi istemedi i halde, ailedeki herkes gibi benim de gelece imi yönlendirecekti.

«Okula dönemezsin,» diye ba ladı. «Hiç ku kusuz Agnes Morris'in insiyonuna da dönemezsin. Seni otelde görmek istemedi im de 6n. Bir metre ileriye fırlama karnınla binada ve bahçesinde dola ma in bizim için büyük utanç kayna ı olaca nı tahmin edebilirsiniz.»

Sonunda pes ederek ellerimi iki yanına dü ürdüm. «Peki, benden lodi iniz nedir?» diye sordum.

«stedimi elde edemem, onun için de olabilecek olanla yetinece lım. Gerçekte oldu undan daha a ır yaralandı na dair bir söylenti lyaca ız. Seni nekahat dönemini geçirmen için bir senatoryoma nak ltl imizi söyleyece ız. Bu kadarı da okuldaki meraklıları susturur.»

«Ama gerçekte hemen yarın buradan ayrılacak ve çocu unu do u- na kadar Emily ve Charlotte adındaki kızkarde lerimin yanına götürü Oeksin. Sonra ne olaca nı görürüz.»

«Kızkarde leriniz nerede oturuyorlar?» diye sordum.

«Senin için bir ey farketmez, ama söyleyeyim: Virginia eyaletin

de, Lynchburg kasabasının Otuz, otuz be kilometre do usunda baba-
mın evinde oturuyorlar. Orası eski bir çiftliktir ve 'Meadows' adıyla tanil
nır. Gelece ini ve durumunu kızkarde lerime bildirdim. Bir otomobil
seni buradan do ru havaalanına götürecektir. Lynchburg'a vardı nın
zaman da bir oför seni 'Meadovvs'a götürmek için bekleyecek.» 1

«yi ama Agnes'in evindeki e yam ne olacak?» diye ba ırdım.

«Agnes e yanı toplar ve arkandan gönderilmesini sa lar. Senini
evindeki bütün izlerini yok etmeye can attı ını tahmin edersin.»

«O yalanlarla dolu mektubunuzla onu bana kar ı zehirledi inizi
göre buna hiç a mam.» Tükürür gibi konu mu tum.

Bayan Cutler azametle do rıldı. «Görünü e bakılırsa, o yalanlarla
dolu mektubun içindekiler gerçekle tiler,» diye kar ılık verdi ve ekledi.
«Her neyse, buradaki e lence ve serbestlik günlerin sona erdi.»

«yi ama vedala mak istedi im kimseler var... Bayan Liddy...»

«Biraz olsun görünü ü kurtarmaya çalı yyoruz. Yaralı oldu un vl
bir senatoryuma gönderilece in duyulmu ken, etrafta boy göstermeni
istemiyorum.» Cutler Nine'nin sesi giderek sertle iyordu.

«Bunun do ru olmadı ını herkes bilecek,» diye inledim.

Ya lı kadın büyük bir güvenle, «Benim duyurdu um hikâyeye kirmi
se itiraz edemez,» diye kar ılık verdi. «Okulun yetkililerine haber verildi
bile.» Ya lı kadın bü sözleriyle hayatımın dümenine ne kadar çabuk vl
etkin biçimde geçti ini kanıtlamı oluyordu.

Ama ben ne yapabilirdim? Nereye gidebilirdim? Hamileydim m
meteliksiz sayılırdım. Hele imdi yeni bir karısı oldu u ve yeni bir bebek
bekledi ine göre, Longchamp Baba'ya da hiç ku kusuz ko amazdımB

Bayan Cutler «Annene,» diye ba ladı. («Anne» kelimesini bir küfül
gibi hecele mi ti). «Marifetlerin duyuruldu tabii. Söylemesi gereksiz, üstl
ri krizlerinden birini geçirdi.» Ya lı kadın güldü. «Aydın onunda veya onbl
rinde doktoruna koluna serum bile taktırdı.» Böyle derken odamın köjM
sindeki serum sehпасını i aret et mi ti. «Yemek yiyemedi ini, yutamadı*
ını iddia ediyor! Günün yirmidört saatinde ba ında bir hem ire **bekli**
yor.

«Bunların hepsi de senin yüzünden. Onun için de sana yardım
etmesini isteyemedim. Kendi kendine bile yardım edemez o.» CutjH
Nine.ekledi. «Ho , bunda yeni olan bir taraf yok ya.»

Kur uni renkli gözlerindeki ho nut gülümsemeyi görünce, «Niçin ondan o kadar nefret ediyorsunuz?» diye sordum. Bu nefretin tek nedeninin o gezgin arkıcıyla a k macerası olması bana gerçekd ı gözüküyordu. Zaten bu olayın üzerinden uzun yıllar geçmi ti, annem ise hâlâ Cutler Nine'nin o luyla evliydi ve ya lı kadına iki torun do urmu tu.

Ya lı kadın, «Bu denli zayıf ve bencil olan insanların hepsinden nefret ederim,» dedi. Yüzünde hâlâ o alaycı anlam vardı. Devam etti. «Güzelli ine kar ın, her z man için herkese yük olmu tur. Zaten güzelli i de göz boyasından ba ka ey de il. Akılsız o lum ise ba ka akılsız hemcinsleri gibi, o güzelli in ardında nelerin gizli oldu unu göremedi, hâlâ da göremiyor.»

Bayan Cutler ekledi. «Senin de günün birinde aynen Randolph'un annene olan tutkusunu gibi, senin için yanıp tutu an bir sersem bulaca ına eminim. Ama o zamana kadar ben ne istersem onu yapacaksın.

«Doktor yarın seni sabah kahvaltısından sonra taburcu edecek. Odana gelmeden onunla konu tum. Buradan çıkmaya hazır ol. Bütün hazırlıklar yapıldı, kimse de sana hizmet etmeyecek. Anladın mı?»

Sonunda gözlerimi ya lı kadının gözlerinin içine diktim, «Sizin ne oldu unuzu, imdi ve hayatınızın en büyük kısmında ne kadar mutsuz oldu unuzu anlıyorum,» dedim.

Kadının gözlerinde im ekler çakıyordu. Yine bir kraliçe gibi do ruldu. «Ne cesaretle!» diye gürlledi. «Ne cesaretle sen birine acıyabilirsin. Hele bana.»

O kadar sakın, «Ama acıyorum,» dedim ki buna kendim biie a r tım. «Size nefretten de çok acıma duyuyorum, ama sizi bu hale getiren eylerden nefret ediyorum.»

Ya lı kadın, «Sen acımanı kendine sakla,» diye terslendi. «O acıma-ya ihtiyacın olacak çünkü.» Böyle derken topuklarının üstünde döndü. Az daha dengesini kaybediyordu. O öfkeyle odamdan çıktı. Koridorda uzakla rken bastonu fayansları minik bir çekiç gibi dövüyordu.

A layamayacak kadar yorgun ve yenik olarak yastı ımın üstüne devrildim. Artık ne farkedirdi? Michael gitmi ti. Gerçe i bir kere ö ren- dikten sonra Jimmy mutlaka benden nefret edecekti. Longchamp Baba'nın yeni bir hayatı vardı, hatta yeni bir bebek bekliyordu. Sevdim ve ilgi duydu um kimseler çok uza imdaydılar. Cutler Nine beni

ne istese yapacaktı, bunun için de kendimden ba kasını suçlayamazdım.

arkı söyleme ve bir yıldız olma dü lerime elveda. A k ve romanın sihrine ve peri masallarının bazen gerçek olabilmesi dü üne elveda. Tasasız ve genç, umutlu ve enerjik olmaya elveda.

Bulutların güne in önünü kapadıklarını ve gölgelerini birer sa anak gibi kentin üzerine dü ürdüklerini görebiliyordum. Kasvetli bir karanlık, hastanedeki odama da süzülerek beni iliklerime kadar dondurdu. Yorganı üzerine çektim ve içindeki sığa a sı indim. Yarın dü lerimin kentinden koparılıp alınacak, hiç var olmamı gibi ortadan kaybolacaktım. Zavallı Bayan Steichen, diye dü ündüm. Onu ne büyük dü kırıklı inau ratacaktım. Benim için gösterdi i bütün çabalar ve bana duydu u inanç, bir kenara fırlatılıp atılacaktı.

lk tanı tı ımız ve konu tu umuz zaman Michael bana, ihtirasın bizi çaresiz bıraktı ını söylemi ti, ama bizi aynı zamanda yalnız ve ba ıbo bırakabilece inin hiç sözünü etmemi ti. Kendimi onun sevgisine terketmemin tehlikesini bilmemi istememi ti.

Annem için de mi aynı ey olmu tu? Bu mu onu o zayıf karakterli kadına dönü türmü tü? Aynen onun gibi oldu umu söylemekte Cutler Nine haklı mıydı? Zamanla tıpkı annem gibi bir ki i mi olacaktım?

Bu tür eyleri dü ünme bile beni bitkin dü ürdü. Gözlerimi açı tutamıyor, tutmak da istemiyordum, çünkü beni kapana kısıran açmız gerçe i ancak o zaman unutabiliyordum. imdi bir kez daha yazgının tutsa ıydım, Cutler Nine de gerçekten bir kez daha benim gardiyanim olmu tu.

Doktor Stevens ertesi sabah beni son bir kez muayene edip hasteden neden çıkabilecek kadar iyile ti imi belgelemek için erkenden gel Gerekli kâ itları imzaladı, hem ire de kahvaltıdan sonra giyinmem hazırlanmama yardım etti. Trisha gelene kadar hastaneden ayrılımlı olca ımı dü ündü ümden arkadaş ıma telefon etmek istedim. Agnc cevap verdi.

«Agnes,» diye seslendim. «Benim, Dawn.»

«Dawn mu?» Hattın öbür ucunda bir sessizlik oldu.

«Evet, benim. Hastaneden telefon ediyorum.»

«Dawn mu dediniz? Korkarım yanlış numara çevirdiniz. Ben Dawn adında hiç kimseyi tanımıyorum.» Son derece sükunetle konuştu.

«Agnes, lütfen,» diye yalvardım. «Bunu bana yapma. Trisha'yla konuşmam lazım.»

Agnes, «Trisha okula gitti,» dediyse de ben Trisha'nın ders programını biliyordum. Henüz pansiyondan çıkmı olamazdı.

«Agnes, lütfen bana yardım et,» diye yalvardım yine. «Birazdan hastaneden çıkıyorum ve Trisha'yla konuşmak için birkaç fırsatım olmayacak. Bugün hastaneye gelecekti, ama ben gitmi olacağım için boşuna vakit kaybetmi olacak. Telefonda oldu mu ona söyle, ne olur. Lütfen.»

Orta yaşlı kadın birden, «Ah efendim,» diye bağıladı. «Eserinize bir katkımın bulunmasını isterdim, ama ne yapayım ki, birkaç yapımçıyla anlaşalım.» Kadının sesi giderek tizle iyordu.

«Agnes!»

«Belki yapımınızın tarihini de iktirebilirsiniz.» Agnes güldü. «Başka yapımçılar beni ekiplerine katmak için bunu yapmışlardır.»

Hiçbir yararı olmayacağını anlıyordum. Agnes, ya Trisha yakında r yerde oldu mu ve onun benimle konuşmasını istemedi için böyle davranıyordu ya da yine geçmişe dönmüştü ve rol yapıyor

Gözyaşlarını arasında, «Agnes, Trisha'yla konuşmam için izin verecek misin?» diye yakardım.

Kadın, «Çok üzgünüm ama çok memnundur,» diyerek telefonu kapadı.

Ölü bir almanın içine, «Agnes!» diye bağırdım. Aklamaya başladım.

İçimde oldu mu ve bana neler olduğunu Trisha şimdi nasıl bilecekti?

Hem ırem bir aksilik mi olduğunu sordu unda, daha geç saatte bir arkadaşımın geleceğini, fakat benim o zamana kadar gitmi olacağımı ona şimdi bir türlü ulaamadığımı söyledim.

Hem ırem, «Öyleyse ona bir not yazın,» dedi. «Eline geçmesi için [jorekeni yaparım.»

«Sahi, bunu yapar mısınız? Çok te ekkür ederim.»

Jimmy'ye mektup yazmak için kullanmak istedi im kâ ıdı çıkard ve Trisha'ya veda mesajımı yazmaya koyuldum.

«Sevgili Trisha,

Bu satırları okudu un zaman ben çoktan gitmi olaca im. Cutl Nine gelip yine hayatıma egemen oldu. Bebek do ana kadar Virgini daki kızkarde lerinde kalacakmı im. Böylece ben gözden uzak kalar unutulaca im, onurlu Cutler adı da korunmu olacak. Gidece im ye* tam ve do ru adresini bilmiyorum. Umurumda da de il. Özleyece " tek insanın sen olaca ını biliyorum. Lütfen, onlara veda etti imi Bay Liddy'ye, ikizlere, hatta kaçık Donald'a söyle.

Dünyada tek gerçek arkada im oldu unu kanıtladı ın için de sa bütün kalbimle tekrar tekrar te ekkür ederim.

Seni öperim,
Dawn.»

Kalaca im yer hakkında bildiklerimi de ekledikten sonra notu kati yıp hem ireye uzattım.

Aradan çok geçmeden bir oför çıkageldi. Adam, Cutler Nine'n beni havaalanına götürülmesi için ba vurdu u irketin görevlisiydi sa ce. Doktor gerekli kâ ıdı imzaladı ı, Bayan Cutler de öbür ayrıntılar ilgilendi i için, benim için oförle birlikte çıkıp gitmekten ba ka yapı cak bir ey yoktu. Hem ireler beni geçirip iyi anslar dilediler.

Üstümde yalnızca kazaya u radi im gün giymi oldu um giysil vardı. oför a ırdı ını gizlemedi.

Kapı aralı ında durdu u yerden, «Bavulunuz yok mu?» diye so «Yök efendim. Bütün e yam, bulundu u yerden gönderildi v gönderilecek,» diye kar ılık verdim.

Adam, «yi,» dedi. i kolayla tı ı için sevindi i belli oluyordu. 1 oför beni lüks bir limuzinle almaya gelmi ti. Cutler Nine'nin* masrafa girmesi beni a ırtmı tı, ama sonra dü ününce, ailesine kadar iyi baktı ını göstererek herkesi etkilemek istedi ine karar verdi Geni , siyah deri arka koltu un kö esinde oturuyor, araba kentt çıkıp havaalanına giden yola saparken pencereden dı arı bakıyordu

Gelişimle ilgili anılarım belleğimin yüzeyine çıkmıyordu.

Ne kadar heyecanlı ve umut doluydum. Korkuyordum da, ama o yüksek binaları ve gelip geçen bütün o insanları görünce, bir gün ünlü bir arkıçı olup büyük bir çatı katı dairesinde oturabileceğimi düşünmüştüm. İmdi ise ısınmak için kaldırımlarda koşarak adımlarla yürüyen insanlar ve erimi karların arasında sümüklüböcek gibi ilerleyen trafiikle kent tüm parlaklığını yitirmişti. İnsanlar üzgün, yılgın, hatta sıkıntılı görünüyordu gözümde. Kentin en belirgin özelliği ise kahverengi ve kirli oluydu.

Bana yalnızca camekânlardaki Noel süsleri biraz olsun sıcaklık ve mutluluk duyuruyordu. Michael'le ben İmeci Caddede yan yana yürüsek ne kadar güzel olurdu. Noel arkılarını dinler, ılık camekân dekorlarını seyrederdik, Michael de beni kucaklayıp başına basardı. Daha sonra küçük Noel acağımızın dibine yan yana uzanır ve gelecek planları kurardık.

Limuzin caddede yol alırken Michael'le kendim için düşlediğim şekilde el ele yürüyen genç bir çift gördüm. Genç kadın o kadar mutlu ve canlı görünüyordu ki. Yanakları pembe pembe, gözleri vaat doluydu. Delikanlı el kol hareketleri yaparak bir şeyler anlatıyor. Sevgilisini gülümseten şeyler söylüyordu. Ağızlarından çıkan solukların buharla ıpekteki havada birleştiğini görebiliyordum.

Limuzin bir köşeyi dönmeye hazırlanıyordu. Sevgililere bakabildim kadar baktım. Sonra limuzin hızlandı, onlar da aynen bütün düşlediğim gibi gerilerde kaldılar.

Çiftlik

Uçaktaki yerime oturur oturmaz uykuya daldım ve ancak hostes uçağın inmek üzere olduğunu haber verdi zaman uyandım. Havaalanını pek kalabalık değilmiş, dolayısıyla da beni Cutler Nine'nin kızkardeşi için evi 'Meadows'a götürecek oförünü bulmakta güçlükle karşılaşmamı zannetmiyordum. Ama etrafıma bakınca, üstünde adım yazılı bir pankart taşıyan hiç kimse göremedim. Yolcularını karşılamak için gel-

mi kimseler çok geçmeden uçaktan inenlerle birlikte gittiler, böyleci terminal binasının çıkı ında tek ba ıma kaldım. Yapabilece im ba kl bir ey olmadı ından oturup beklemeye ba ladım.

Bir saat geçtikten sonra kaygılanmaya ba ladım. nsanlar ba kf kapılara ve havalanmaya hazırlanan uçaklara ko uyorlar, fakat hiç se beni arıyor görünmüyordu. Kollarımı gö sümde kavu turup gözleri* mi kapayarak arkama yaslandım. Hâlâ çok yorgundum. Hastaneden çıkar çıkmaz yaptı im bu yolculuk ve özellikle bu bekleme beni çok yfl mu tu. Bacaklarımı altıma aldım ve oturdu um koltu un üstüne dım. Daha ne oldu umu anlayamadan tekrar dalıp gitmi im. Rüyamda, Longchamp Baha'nın otomobilinin arkasında ba ımı Jimmy'nin onruH na dayamı olarak gördüm. Kendimi çok rahat ve güvenlikte hissediyor» dum, öyle ki biri omzumu sarsınca çok sinirlendim.

Gözlerimi kırpı tırarak açınca, kirli kurmal saçlı, uzun boylu • zayıf bir adamla kar ıla tım. Saçları darmada ın, yüzü kırpı kırpı tı, uzun bir burnu ve donuk kahverengi gözleri vardı. Görünü e bakılırsa günle" den beri tra olmamı tı. Kırçilla mı kılları, soluk beyaz yüzünün orasin* dan burasından düzensiz biçimde fı kırmı tı. Her tarafından kıllar fı kın» yordu aslında boynunda gırtlak çıkıntısının etrafında ve kulaklarının içinde bile kıllar yeti mi ti. A a ı sarkmı alt duda ı tütün çi nemekten sararmı di lerini açıkta bırakıyordu. Solmu i tulumunun içine yırtık bir yün gömlek sıkı tırmı tı. Çizmeleri çamurluydu, hatta pis kokuyfl du. Gelmeden önce nereye bastı ını dü ünme bile istemiyordum. 1

«Kız sen misin?» diye sordu.

«Anlamadım?»

Adam kaba sesiyle, «Kız sen misin?» diye yineledi. A zı feuml doluydu gibi konu uyordu.

«Benim adım Dawn,» diye kar ılık verdim. «Beni 'Meadovs'a götfflj meye mi geldiniz?»

m

Adam, «Gel,» deyip hızla döndü. Ben daha oturdu um yerden kfl kamadan uzakla maya ba lamı tı, öyle ki ona yeti mek için ko rfjH zorunda kaldım.

Ona yeti ince, «Uzun zamandır bekliyorum,» dedim. Adam bafl bakmadı bile. Parmaklarını tulumunun askılarına takmı vaziyette geni

adımlarla yürüyordu. Ellerinin pislik içinde, tırnaklarının da uzun ve içlerinin kapkara oldu una dikkat ettim.

«Bana bütün sabah boyu domuz kestirdiler, sonra da havaalanına kadar gitmemi istediler,» diye homurdandı.

Çıkı kapısına vardı ımızda, «E yamın gelip gelmedi ini biliyor musunuz?» diye sordum. «Bütün giysilerim New York'tan buraya gönderilecekti.» Yanıt verece ini ummuyordum. O da homurdanarak yürümeyi sürdürdü ve kapının tokma ina uzandı.

Sonunda, «Bilmiyorum,» dedi. Caddeyi a ıp park yerine do ru yürürken arkasından ko mak zorunda kaldım. Trafi e de dikkat etmedi inden otomobiller ona çarpmamak için fren yapmak zorunda kaldılar, sürücüler bize küfürler ya dırdılar. Ama bu durum adamı hiç de rahatsız ediyora benzemiyordu. Önüne bakarak ve ba ını hafifçe e erek yürüyor, geni ve hızlı adımlar atıyordu.

Park yerine vardı ımızda aniden döndü ve madenleri paslanmı , hurdadan farksız siyah bir kamyonete do ru yürüdü. Arabanın daha yanına varmadan kokusu burnuma doldu. Bu kadarı bile midemi allak bullak etmeye yetmi ti. A zımı elimle kapatarak ba ımı öte yana çevirdim. Adam arabanın sürücü kapısını açtıktan sonra dönüp bana baktı.

«Bin!» diye emretti. « im var benim. Çiftli e dönünce inek gübresi ni yaymam ve traktörün inmi lastiklerinden birini onarmam lazım.»

Solu umu tutarak kamyonete yakla tım. Kapıyı açınca oturulacak yerin yırtılmı oldu unu ve yaylarının dı arı fırladı ını gördüm. Nereye oturacaktım ben? Adam yerine geçip bana baktı. Sonra niçin durakladımı anlayınca arkaya uzanıp kirli kahverengi bir battaniyeyi ortaya çıkardı, oturmam için yanındaki yere fırlattı. A ır a ır kamyonete bindim ve battaniyenin üstüne ili tim. Adam anında motoru çalı tırdı. Kamyon tükürdü, homurdandı, adam da onu geri vitese alarak bizi park yerinden çıkardı.

Biraz hava almak için kirli camı indirmeye çalı tım, ama kol bo a dönüyordu.

Adam gözünü yoldan ayırmadan, «Artık çalı mıyor,» dedi. «Onarmaya fırsat bulamadım. Emily unu yap, bunu yap diye tepemden ayrılmıyor ve ba ka i le u ra mama fırsat bırakmıyor.»

Bu havasız ve, pis ta itta uzun bir yol yapmamız olasılı ndan kor

karak, «Ne kadar uza a gidece iz?» diye sordum. Kamyon yoldaki tüm-sekleri a arken çok fazla gürültü çıkarıyordu. Her geçen dakika midem biraz daha bulanıyor, kusmamak için sürekli yutkunmak zorunda kalı-yordum.

Adam, «Seksen kilometreye yakın yolumuz var,» dedi. «Hem b bir Pazar gezintisi de de il.» Kamyoneti gaz vererek hızlandırdı, ç geçmeden de asfalt bir yola çıktık.

Kendisi söylemedi i için, «Siz kimsiniz?» diye sordum.

«Adım Luther.»

«Çoktan mı 'Meadovvs'da çalı iyorsunuz?» diye sordum. Süre konu arak korkunç yolculu u dü ünmemekten kurtulmayı umuyordum.

«Bir balya samanı kaldırıp bir kamyona yüklemeyi becerdi im gü den beri çalı iyorum orada,» dedi Luther. «Ba ka hiçbir yerde çalı m dım.» Sonunda dönüp bana baktı. «Lillian'in akrabasisın, de il mi?» stemeye istemeye, «Evet,» diye itiraf ettim.

«Onu uzun yıllardan beri görmedim. Hiç geri dönmedi, ama ze gin bir sosyete ham'fendisi oldu unu duydum. Hepsinin en zekisiydi' Ho , Charlotte'den daha zeki olmak zor de il. Ondan daha çok ; bilen tazılarım var.» Adam ilk kez gülümsüyor gibi geldi bana.

«'Meadovvs' nasıl yer?» diye sordum.

«Ço u eski çiftlikler gibidir. Eski günlerine dönmeyece i de ç açık.» Adam bana baktı. «Hem eskisi gibi olan ne kaldı ki ne insanla ne hükümet, ne memleket, ne de binalar eskisi gibi.»

«Teyzelerim nasıl insanlar?» diye sordum.

Luther bana uzunca bir süre baktıktan sonra dikkatini yine yola v di. «Bilmiyor musun?» diye kar ılık verdi.

«Hayır,» dedim.

«Öyleyse her eyi kendin görüp ö renmen en iyisi.» Adam bu fi" ni be enmi gibi ba ını salladı. «Evet, en iyisi, bu.»

Luther bundan sonra hemen hemen hiç konu madı, yalnız bir ba ka sürücü ya da gördü ü bir ey yüzünden anlayamadı im nedeni kendi kendine homurdanıp duruyordu. Manzarayı seyretmeye çalı tı sa da cam pislik içindeydi ve hava güne li oldu u halde, her eyin renkli ve kasvetli görünmesine yol açıyordu. Havaalanından ayrıldıkt yarım saat sonra gökyüzü bulutlanarak manolya a açları, evler, tarlalı yani tüm çevre morumsu gölgelere büründü.

Küçük çiftlik evleriyle minik köyler çok geçmeden iyice seyreldi. Geni , kurak ve donuk kahverengi tarlaların kıyısından geçtik, arada bir **mı** gördü ümüzde ise bu genellikle rengi solmu , sunta duvarları çarpılmı ve parmaklıkları eksik veya kırık verandalarıyla harap bir yerdi. Bu evlerden birço unun önünde otomobil parçalarıyla kırık iskemlelerin arasında oynayan yoksul zenci çocukları gördüm. Çocuklar oyunlarını bırakıp sadece biraz merak yansıtan bombo .gözleriyle bize baktılar.

En sonunda Upland stasyonu'na geldi imizi belirten yol i aretini loördüm. Cutler Nine'nin, burasının çiftli e en yakın köy oldu unu söyledi ini anımsıyordum. Köye girince buranın önemsiz bir yer oldu unu gördüm: postahane görevini de yapan bir market, bir benzin istasyonu, benzin istasyonunun uzantısı gibi gözüken küçük bir lokanta, bir berber dükkânı ve üstündeki tabelada cenazeci oldu u belirtilen **kagir** ve tahta bir yapı... Köyün ucunda yıllardan beri hiç kullanılmamı bir tren stasyonu vardı. Bunun bütün pencerelerine kalaslar mihanmı , her tarafına «Girilmez» yazıları yapı tırılmı tı. Upland stasyonu'nda yaya kaldırımı yoktu, zaten sokakta kimseler yoktu, görünürde yalnız çamurun içine uzanmı bir çift tazi vardı. Hayatımda gördü üm en iç kapayıcı yerlerden biriydi burası, oysa ben Longchamp Anne ve Baba'yla göçlerimizde çok köhne köy, kasaba görmü tüm.

Luther eski tren istasyonunu geçer geçmez bir dönü yaptı, böylece daha dar bir yolu izlemeye başladık. Arada bir karımıza çıkan evlerin hepsi, içinde oturanları belli ki geçimlerini zor sa layan çiftliklerdi. Yol çok geçmeden daha da bozuldu, asfaltı da yer yer çatlamı ve kırılmı tı. Luther tümseklerden ve çukurlardan kaçmaya çalı tıkça kamyonet iki yana yalpalıyordu. Bir süre sonra arabamız ortasında sarı otlar bitmi keçiyolundan farksız bir yere saptı. Luther kamyoneti a ır kullanıyordu, ama bu kadarı bile ta itin midemi bulandıracak kadar sallanmasını önleyemiyordu.

Kırık bir tahta çitin ba ina vardı imızda, Luther, «Bütün bu arazi 'Meadovvs'a ait,» dedi. Çitin yolun iki yanında öz alabildi ine uzandı ını görüyordum. Gözle görülen binlerce dönüm arazi yabancı otlarla ve Çal ilada kaplanmı tı.

Elimde olmadan etkilenmi tim. «Bütün bu yerler onlara mı ait?» dedim.

Adam omuzlarını silkti. «Bugünlerde pek de hayrını görüyorlar den., lemez.»

Bu kadar geni bir arazinin, sahiplerine nasıl hayrının dokunamay ca ina aklım ermiyordu. Çok, hem de çok zengin olmalıydılar. Arka yaslanıp güneyin zengin bir çiftli iyle kar ıla maya hazırlanıyordum. gibi yerlerden bazılarının nasıl oldu unu, bazı eski güneyli ailelerin na | aile servetlerini ve geleneklerini koruduklarını duymu tum. Burası be f de benim için o kadar kötü olmaz, diye dü ündüm. En azından dinlen, cek, iyi yiyip içecek ve temiz köy havası soluyacaktım. Bunun ise bebj ime ancak yararı dokunabilirdi.

Luther imdi daha da yava lamı tı. A açların ötesinde tu la ba ların tepelerini ve çiftlik evinin sivri damını görebiliyordum. Bina mu zam bir yere benziyordu. Bahçe yolunun ba ında her biri granitten topla süslü iki ta sütun yer alıyordu, ama bahçe yolunun kendisi par lanmı kayalardan ve toz topraktan olu uyordu. Luther buraya sapın bir zamanlar Amerika'nın güneyinin en güzel malikânelerinden olması gereken, ancak imdi kendi kendisinin hayaletine dönmü kail! tılarla kar ıla tım.

Kuru ve kırık mermer havuzları, ölü ve taraz taraz çitleri, içindel bo lukları çiçek bozu unu andıran çiçek tarhlarını, urada burada yd nızca kuru otlarla beneklenmi çirkin çimenlikleri gördüm. Güne* çekilmesiyle birlikte etrafı saran gölgeler, iki katlı dev yapıya sanki • daha çıkmamacasına yapı mı lardı.

Binanın damına kadar yükselen kolonlara tırmanmı yapraksız sal ma ıklar, daha çok çürümü ipleri andırıyordu. Cam karelerinden olul mu ön pencerelerden bazılarının siyah pancurları ve taç biçimli bezj meleri vardı. Bazıları ise pancurlar kayboldu undan göze çıplak gözüküyordu. Alt kat pencerelerinde sadece ölgün bir ık vardı.

Luther kamyoneti evin sa yanına do ru sürünce, binanın arkası da ambarla ahırların yer aldı ını gördüm. Bütün bu yapılar dökülü ve boyanmaya muhtaç görünüyordu. Her tarafta paslanmı ve kırık ç' lik gereçleri vardı, kümes hayvanları da bahçe yolunda serbestçe do ıyorlardı.

Luther arabayı durdurdu, «Burada insen iyi olur,» dedi. «Ben amb ra gitmek zorundayım.»

Kamyonetin kapısını açıp indim. Luther aracı hareket ettirince bahçe yolundan havalanan toz bulutu beni az daha bo uyordu. Havayı yelpazeledim. Tozlar yatı inca da büyük çiftlik evine baktım. Sivri tepeli çatı pencereleri, bulutlarla kaplı gece gö ünü yansıtan birer ayna gibi jji. Onları bana öfkeyle bakan birer kara göze benzettim. Damın tepesi karanlık gö e dokunuyordu sanki. Islık çalarak esen rüzgâr baya ı so uktu ve yanaklarımı kızartmakta gecikmedi.

Kırk basamakları acele çıkarak binanın dev giri ine ula tım. Çizme- lerim verandanın gev emi ta larını takırdatıyordu. Rüzgârdan kaçarak kolonların iç tarafına sı nımı karatavuklar karanlık bir bulut gibi hava- landılar ve onları rahatsız edi imden gürültüyle yakınarak gecenin içine uçup gittiler.

Kapının üstündeki piriñç tokma ı bulup arkasındaki metal levhaya çarptım. Kapının iç tarafında derin ve kof bir yansıma oldu. çeride bir hareket olmayınca, kapı tokma ını tekrar tekrar takırdattım. Sonra kapı, paslı rezelerini gıcırdatarak aniden açıldı. Önce kimseyi göremedim. Dairesel bir merdivenle son bulan karanlık koridorun ba ındaki büyük holde hemen hiç ık yoktu. Derken, elleri arasında bir gaz lambası tutan uzun boylu ve karanlık suratlı bir kadın, yandan kar ıma çıkıverdi. O kadar ani ve sessiz olarak belirmi ti ki, bu can çeki en evde bir haya- let tarafından kar ılanmı ım gibi bir duyguya kapıldım. Elimde olmadan solu um kesildi ve bir, iki adım geriledim.

«Hiç sabretmesini bilmez misin sen?» diye beni ha ladı kadın. tana biraz daha yakla ması üzerine lambanın ölgün ı ında yüzünü görebildim. Lamba kadının soluk yüzüne kehribar renkli bir parlıttı dü ü- rüyor, gözlerini derin ve karanlık birer oyu a benzetiyordu. A zı, dar yüzünde kalemle çizilmi gibi incecik, çarpık bir çizgiydi. Uzun ve sey- rek kır saçlarını örerek topuz ekinde ensesinde toplamı tı.

«Üzgünüm,» dedim. «Kimsenin beni duymadı ını sanmı tım.»

Kadın, «çeri gir de kapıyı kapayabileyim,» dedi. Hemen dedi ini yaptım. Kadın o zaman lambayı kaldırdı ve ı ını üzerimde gezdirdi. Bir beklentisi do rulanmı gibi «Him,» dedi. ı ı tekrar vücuduna yak- la tırınca, yüzünü biraz daha iyi görebildim.

Bu kadınla Cutler Nine arasında birçok benzerlik vardı. Örne in,

bana aynı buz gibi bakı la bakan çelik rengindeki gözleri. Cutler Nine' nin yüzü de imdi bu kadının gibi zayıftı, elmacık kemikleri de aynı derecede çıkıktı. Bu kadın belki daha uzun boyluydu, omuzları da daha geni ti. Ama omuzlarını arkaya atıp bana tepeden bakarken aynı küs- tahça gururu sergiledi i besbelliydi.

«Adım Bayan Emily'dir,» dedi. «Bana daima Bayan Emily diyecek- sin, anla ıldı mı?»

«Evet, bayan,» dedim.

«Bayan de il, Bayan Emily,» diye beni tersledi.

«Peki, Bayan Emily.»

Kadın, «Yeme e geç kaldın,» dedi. «Biz ak am yeme ini erken yeriz, yemek zilini kaçırınlar da aç karnına yatmak zorundalar.»

Omuzlarımı silktim. «Nasılsa karnım aç de il.» Kokulu kamyonetti yaptı m yolculuk bende i tah diye bir ey bırakmamı tı.

Kadın, «Güzel. Öyleyse u merdiveni çık da nerede kalaca ını sana göstereyim,» dedi. Kendisi öne geçti ve yolumuzu aydınlatması için lambayı yükse e tuttu. Holdeki duvarlar, süs gibi beyaz saçlı ve asık suratlı güneyli bir centilmenin portresi dı ında çıplaktı. Lambanın ı ı ı gölgeleri kovarken portreyi belli belirsiz görmü tüm, ama adamın özellikle alıyla gözlerinde Cutler Nine ve Bayan Emily ile benzerlikler farkettim. Bu herhalde babalarının ya da belki büyükbabalarının resmiy- di. Duvarın her iki yanındaki daha açık renkli dörtgenler, bir zamanlar buralarda da resimlerin asılı bulundu unu gösteriyordu.

«E yam New York'tan geldi mi acaba, Bayan Emily?» diye sor- dum.

Kadın dönüp bana bakmadan sert bir sesle, «Hayır,» dedi. Sesi uzun ve bo koridorda «Ha ha ha yır yır» diye yankılandı.

«yi ama niçin gelmedi? imdi ben ne yapaca ım? SırtımdakilerJ den ba ka giysim yok,» diye ba ırdım.

Kadın durup döndü. «Ne olacaktı ?» dedi. «E lenmek için gelme! din buraya. Burada do um yapacak, sonra da hemen gideceksin.»

«iyi ama... »

«Hiç merak etme. Arkana giymen için sana bir ey veririm. Temi yatak çar af ve temiz havlular da verece im sana. Onları temiz tutmak sana dü er.»

Ben ısrar ettim. «Belki de telefon edip e yama ne oldu unu ö ren-
meye çalı malıyız.»

Bayan Emily dudak büktü. «Telefon etmek mi? Burada telefonun-
muz yok bizim.»

«Telefonunuz yok mu? Her yere uzak bu koca evde telefon yok
ha? yi ama önemli mesajları size nasıl ula tırıyorlar?»

«Bizimle ba lantı kurmak isteyen bir kimse, Upland'daki markete
telefon eder, Bay Nelson da biraz bo zamanı olunca ya da bu tarafla-
ra gelince bize mesajı iletir. Bizleri sorarsan, kimseye telefon etmiyo-
ruz. Telefon edecek kimsemiz kalmadı...» .

«Ama benim beni aramayı isteyecek yakınlarım var...»

Bayan Emily bana do ru bir, iki adım attı. « imdi beni dinle, küçük
hanım. Buraya tatil yapmaya gelmedin. Kendini rezil etti in için ve
ablam öyle istedi i için buradasın. Allahtan ki ebelik deneyimim var.»
Bayan Emily, böylece mesele kapanımı gibi, merdiveni çıkmayı sürdür-
dü.

«Ebe mi? Yani beni bir doktor do urtmayacak mı?» diye sordum.

«Doktor ça ırmak çok para ister, ayrıca çocuk do ururken doktor
gerekli de ildir,» dedi Bayan Emily. « imdi biraz hızlanır mısın? Bu
gece seni odana yerle tirmek dı ında da yapaca ım i ler var.»

Kapı aralı ına baktım Bayan Emily ileride elindeki lambayla bir göl-
geden farksızdı. Bir tünele girmi im, tünelin giri i ise arkamdan kapan-
mı gibi geliyordu bana. Dönüp kaçmak istiyordum, ama nereye kaça-
caktım? En yakın yerle im yerinden kilometrelerce uzaktaydık ve her
geçen dakikayla birlikte ortalık daha da kararıyordu.

Gün ı ı ında durum gözüme bu kadar karanlık gözükmedi belki.
Belki Luther'i beni markete kadar götürmeye razı eder, oradan istedi-
im zaman Trisha'ya telefon ederdim. Sonra posta da vardı.

«Size buraya mektup geliyor, de il mi?» diye Bayan Emily'ye sor-
dum.

«Evet, geliyor. Ama pek fazla de il,» dedi.

«Ama bana mektup gelecektir,» diye kar ılı k verdim.

Ya lı kadının bu sözlerime kar ılı ı, «Hıh,» oldu. Dairesel merdive-
nin basamaklarını aydınlatması için lambayı yukarıya kaldırmı tı.

Arkasından yürüyerek, «Bu evde elektrik yok mudur?» diye sor

dum. Binanın içinde müthiş bir soğuk vardı. Hiçbir yerde ateş yandığını görmemi tim, odun ya da kömür kokusu da yoktu, sadece rutubetin küflü kokusu her tarafa egemendi.

Bayan Emily, «Fazla elektrik yakmayız. Çok pahalı,» dedi.

«Çok pahalı mı?» Ne kadar garip, diye düşündüm. Cutler Nine'nin muazzam serveti gözönüne getirildiğinde, kızkardeşlerine biraz para yardımı yapmamasına şaşırdım. Acaba öbür kızkardeş neredeydi? Tam bunu soracaktım sırada tepemizdeki bir yerden garip bir çingiraklı kahkaha kulağıma ulaştı. Gülenin, ya belki bir hanım değildi, küçük bir kız olduğunu sanılabiliirdi.

Bayan Emily, «Kes sesini, sersem!» diye onu uyardı. İlk ikinci kafi sahanlı inanınca ince, çok daha kısa boylu ve daha tombul ya da bir; kadınca zıvın trambandan ayağı sarkıtığını gördüm. Kırsaçları gür iki örgü olu turmu ve sarı kurdelelerle bağlanmıştı. Bu ve belki sarı kuşakla bağlanmış pembe elbisesi, ona çocuk kılığında bir erikinhavası veriyordu. Ellerini çırpıtı, sonra elbisesini düzeltmek ister gibi avuçlarını doğun göğüslerinin üstünde gezdirdi.

Merdiven sahanlı inanınca elimizde bana, «Merhaba,» dedi.

Ben de, «Merhaba,» dedim ve bizi tanıtırması için Bayan Emily' baktım. Ya da kadın önce istemedi, ama sonunda dudaklarını gerer bunu yaptı.

«Kızkardeşim Charlotte'dur.» dedi. «Ona sadece Charlotte diyebilirsin. Sana odanda oturmanı söylemi tim, öyle de değil mi Charlotte Bayan Emily'nin, kızkardeşini hatırlatmayı âdet haline getirdiğini biliydi.

Charlotte, «Ama ben de benimle tanışmak istedim,» diye sızlandı. Bize yaklaştığı üzerine daha yumuşak anlamlı bir yüzü ve daha mav gözleri olduğunu gördüm. Alnında kırıklar ve gözlerinin köşelerine çizgiler olmasına karşın, Bayan Emily ile Cutler Nine'den çok daha genç görünüyordu. Gülümseyişi de daha dostçaydı, heyecanlı bir okulu kızın gülümseyişine benziyordu.

Entarisinin eteğinin yırtılıp tarazlanmış ve çorapsız ayaklarında da erkek terlikleri olduğunu gördüm. Ayak bilekleri kalın ve ipeği, orasıncı burasında küçük pembe yumrular göze çarpıyordu.

Bayan Emily ona, «Artık onu gördüğüne göre odana dön ve nakışının üzerinde çalış,» diye emretti.

Charlotte, «Ben nakı yaparım,» dedi gururla. «Evdeki o güzel havluları ve bezleri hep ben i ledim. Bazı nakı larımı ise Emily çerçeveletip babamızın çalı ma odasına astı. Öyle de il mi, Emily?»

«Tanrı a kına, yine zırvalama, Charlotte. Nakısından söz etmenin /amanı de il imdi. Sen sadece git, çalı .»

Kadınca ıza, «Daha sonra geHp i lerinize bakmak isterim,» dedim. Charlotte'un gözleri parladı ve yüzü güldü. Yne ellerini çırptı.

«Birlikte ıhlamur içeriz,» diye atıldı.

«Bu gece olmaz.» Bayan Emily artık ba ırmaya ba lamı tı. «Saatin ne kadar geç oldu unu görmüyor musun? Ben imdi Eugenia'ya yatıp uyuması için odasını gösterece im. Kızca ız yorgun.»

Ba ırma sırası imdi bendeydi. «Ne Eugenia'sı! Benim adım Eugenia de il. Adım Dawn.»

«Kızkarde im senin adının Eugenia oldu unu söyledi. Hem burada | ne farkedebilir ki?» Ya lı kadın dönerek koridorun sa yanına saptı.

«Benim için çok ey farkedebilir,» dedim. Otelde kaldı m süre içinde Cutler Nine, çiçek hastalığı ndan ölen kızkarde inin adı olan Eugenia'yı kabul ettirmek için bana baskı yapmı tı. Boyun e mem için bana yiyecek verilmesini dahi yasaklamı , fakat ben buna ra men reddetmi tim. Sonra da kaçırılmamı nasıl düzenledi ini ö renmem üzerine boyun e en kendisi olmu tu.

Ama ba ım dertte ve umutsuz oldu um bu dönemde bana dedi i \ ni kabul ettirmeye kararlıydı.

Bayan Emily, «Haydi gel,» diye emretti.

«yi geceler, Charlotte. Herhalde sabaha görü ürüz,» dedim.

O, «Evet, herhalde görü ürüz,» dedi ve yine güldü. Ete ini parmak ıçlarıyla kaldırarak kendi etrafında döndü. «Bak, babamın terliklerini giyim.»

Bayan Emily, «Charlotte!» diye haykırdı.

Charlotte ete ini elinden bıraktı ve ablasının bulundu u yöne kornayla baktı. Sonra hızla döndü ve aksi yöne do ru hızlı adımlarla uzak a tı. O çocuksu gülü ü de onunla birlikte uzakla mı tı.

Bayan Emily, Charlotte'un arkasından bir an öfkeyle baktıktan sonra, «Gel,» diye yineledi ve hızla döndü. Böylece sa daki koridoru bir üre izledik. Bir kö eyi dönerek saptı ımız koridor ise bizi binanın arka

sına götürdü. Bu ev gerçekten de çok, çok büyüktü. Fakat uzun koridorlarda hiç ışık olmadığından, o eski sanat eserlerini ve antika aynale masaları de erlendirmem olanaksızdı. Tepemizde dizi dizi avize a lıydı. Kristalleri ise gaz lambasının ölgün ı ında buz parçalarına ben yordu. Yürürken önünden geçti imiz çok sayıdaki odaların kapıları sıkı sıkıya kapalı oldu una dikkat ediyordum. Kapılarla kapı çerçevesel arasına örümcekler a larını ördüklerine göre, bunlardan bazıları uzun zamandır kapalı oldukları anla ılıyordu.

Bayan Emily sonunda açık bir kapının önünde durdu ve benim ya la mamı bekledi.

Odanın içerisini görebilmem için lambayı yukarıya kaldırarak, «S burada kalacaksın,» dedi.

Buranın evdeki küçük odalardan biri olması gerekti ini dü ündü Soldaki duvara dayalı dar bir yatak vardı. Bunun ba tahtası bile yok| Daha do rusu, yatak, metal bir çerçeve üstüne oturtulmu bir ilted ibaretti. Yanında, üstünde bir gaz lambası olan çıplak bir gece ma" duruyordu. Odanın zemini çıplak dö eme tahtalarıydı. Yalnız, yata ayak ucuna lacivert renkli küçük bir oval keçe atılmış tı. Duvarlar k griye boyanmış tı. Kalan möbleler çok basitti üstünde hiçbir ey ol yan küçük bir komodin, küçük bir masa ve iki sandalye. Odada ayna yoktu. Sa yanda içinde bo iki elbise askısının sallandı ı duvar dolabı gördüm. Sa da bir ba ka kapı daha vardı.

Bayan Emily lambanın ı ını o kapiya tutarak, «Orası senin b yon,» dedi. «Haydi, içeri gir,» diye emretti.

Önü sıra a ır a ır yürüdüm. Cutler Koyu Otelinde aileninkilerdJB uzak odanın bile bunun yanında saraydan farksız oldu unu dü ünüyor* dum. Sonra odanın bu denli iç kapayıcı gözükmesinin nedenini birden kavradım. Hiç penceresi yoktu. Penceresiz bir oda görülmü ey miy« di?

«Bu odanın niçin penceresi yok?» diye sordum. Bayan Emily yani vermedi. Konsolun ba ına geçerek lambayı üstüne koydu ve üst çek* meceyi açtı. Elini sokup pamuklu kuma tan basit bir gri entari çıkardı, Bu bana bir hastane gömle ini anımsatmış tı. Bayan Emily entariyi yat(| in üstüne fırlattı.

« imiz bitince bunu giy,» dedi.

« imiz bitince mi?»

Ya lı kadın gece masasının üstündeki küçük lambayı i aret ederek, «Senin ı ın, bu,» dedi. «Kibritlerin de burada.» Onları da lambanın yanına bıraktı. «Her hafta belli miktarda gazın olac a na göre hesaplı kullanac a nı umarım.»

«Daha sevimli odanız yok mu? Burada pencere yok,» dedim.

Ya lı kadın, «Oda seçecek durumda de ilsin. Burası otel de il,» diye bana çıkı tı.

Devam ettim. «Ama burada niçin penceresiz oda yapm lar?»

Kadın ellerini kalçalarına dayayarak bana sert sert baktı. «E er mutlaka bilmen gerekiyorsa söyleyeyim,» dedi. «Bu oda, evin tamamlanmasından çok sonra yapıldı. Yapılmasındaki amaç da hastaları sa lıklı nşanlardan ayırmak. Özellikle o korkunç çiçek hastalı ı salgınlarıyla spanyol nezlesi salgınında bu zorunluydu.»

«iyi ama ben hasta de ilim ki. Sadece hamileyim. Hamile olmak hasta olmak demek de ildir,» diye itiraz ettim. Gözlerimden ya ların fı rı kırmasının önüne geçememi tim.

Ya lı kadın, «Senin gibi kocası olmadan hamile kalmak hasta olmaktan farksızdır,» diye kar lılık verdi. «Hastalıkların türlü s ü vardır: bedensel hastalıklar oldu u gibi ruhsal hastalıklar da vardır. Rezil olmak da insanı zayıf dü ürür ve herhangi bir hastalık kadar çabuk i öldürebilir. Haydi imdi üstündekileri çıkar da hamileli inin ne kadar ilerledi ini göreyim.»

j «Ne?» Deh et içinde geri geri gittim.

«Sana söyledim: ben ebelik yaptım. Birkaç kilometrelik bir dairenin içinde ya ayanlar doktor yerine bana gelirler. Düzinelerle bebe in dün i yaya gelmesine yardımcı oldum. Hepsi de sa lıklılar. Annelerinin karnında hastalananların dı ndakiler tabii. Çabuk!» Birden sesini yükseltti. «Bu gece yapılacak ba ka i lerim de var.»

«Ama burası o kadar so uk ki,» diye yakındım. «Bu evde soba falan yok mudur?»

«E er lazım olursa iltenin altında fazladan bir battaniye var.» Kadın yumu amı bir sesle ekledi. «Yatmadan önce sana bir sıcak su i esi getiririm. Biz oldum bittim öyle uyuruz. Odunumuzu ve kömürümüzü mutfaktaki oca a saklıyoruz. Hizmetkâr olarak bir Luther kaldı,

bu evi sıcak tutmak için de ona sabahtan ak ama kadar odun kırdıra mam. Kömür dersen, çok pahalı.»

Bayan Emily odadaki gaz lambasını yaktıktan sonra, ne duruyor- sun der gibi bana baktı.

«Bir doktor muayenesinden geçece imi, zamanı gelince de bir has- taneye kaldırılaca ımı dü ünüyordum,» dedim. «Birkaç gün önce bi; kaza geçirdim. Bana bir otomobil çarptı, hastaneden ise daha yeni çık tim.» Öyle dememe ra men, kadın tek kelime söylememi im gibi, Cu ler Nine'nin so uk ve cam gibi bakı ıyla bana bakıyor ve bekliyordu.

Sonunda, «Neyi gereksindi ini bilmeden senin için bir ey yapı mam,» dedi.

«Ne yapmamı istiyorsunuz?» diye sordum.

Bayan Emily, «Elbiselerini çıkar ve uraya yanıma gelip ıkta dur,» diye emretti. Kollarını sıska gö üslerinin altında dev irdi, omuzlan arkaya attı ve ba ını gururla do rultarak bekledi.

stemeye istemeye mantomu çıkardım ve bluzumun dü melerin açmaya ba ladım.

Ya lı kadın bana çıkı tı. «Sana söyledim: bu gece yapılacak ba k i lerim var.* Daha çabuk hareket edemez misin?»

«Parmaklarım ü üyor,» diye yakındım.

«Ya.» Ya lı kadın yakla tı ve sert bir hareketle parmaklarımı dü m lerimin üstünden çekti. Sonra üstümdekileri teker teker çıkarmay koyuldu. Sutyenimin kopçalarını söküp atıklarını omuzlarımın ve dirsek lerimin üzerinden çekerken az daha kollarımın derisini sıyırıyordu. Etek ligimin belini söktükten sonra içinden çıkmam için beni hafifçe itti. Ga lambalarının ölgün ı ında kollarımla çıplak gö üslerimi örterek duru yor ve titriyordum. Arkamda yalnız külotum, çizmelerim ve soket çorap ıarım kalmı tı.

Bayan Emily sıska çenesini ba ve i aret parmaklarının arasınd tutarak etrafımda döndü. Bana yakla ınca, yanaklarıyla alınıdaki çiçek bozuklarını gördüm. Biri sanki yüzünü zımpara ka ıdıyla ovu turmu gibi kuru gözüküyordu. Ka ları sıkı ve belli ki hiç cımbız görmemi ti Üst duda ının yukarısında da küçük kara kıllar bitmi ti.

Birden tam arkamda durup so uk ve nasırlı parmaklarını kalçaları

mın üstüne koydu. Uzakla maya çalı tımsa da, kımıldamam için parmaklarının baskısını arttırdı. Duydu um acıdan inledim.

«Kıpırdama,» diye emretti. Avuçlarını açıp, göbe ime kadar karnımı sardı. So uk ve kemikli parmakları tel etkisi yapıyordu. Kadının sürekli karnımı bastırması midemi bulandırmaya ba lamı tı. Sanırım karnımın çevresini ölçüyordu. Sonra parmaklarını üstümden çekti ve karnıma dikildi.

Tek kelime konu madan bileklerimi yakaladı ve kollarımı gö üs hizasından çekerek yukarı kaldırdı. Daha iyi görmek üzere e ildi inde çelik grisi gözlerinin daha da daraldı inı gördüm. Birden bileklerimi salıverdi. Kollarım içgüdüsel olarak kırık ku kanatları gibi çırpındı ve ben üst üste koydu um ellerimi bo azıma dayayarak Bayan Emily'nin acımasız yüzüne baktım.

Bu kadar yakından bakınca yüzünün çizgileri ta tan yontulmuş gibi görünüyordu. Burnunun keskin bir yapısı vardı, ince dudakları da granit ta ndan yüzünü bıçak gibi yarıyordu. SırtımJa so uk ürpertiler dola yıyor, kaçıp bir yerlerde saklanmayı istiyordum.

Kadın, « u gülünç külotu çıkar,» diye emretti. Gülünç diye külotunun dantel süsünü kastetti ini anlamı tım.

«Ü yorum,» diye yakındım.

«Bu i i ne kadar geciktirirsen, o kadar çok uzar, sen de o kadar uzun zaman çıplak kalırsın.»

Artık direnemeyecek kadar yorgun ve halsiz oldu umdan ya lı kadının emirlerine uydum. Bana sırtüstü uzanmamı söyledi, sonra gaz lambasını yata in ayak ucuna çıplak vücudumu aydınlatacak biçimde yerle tirdi. Ayak bileklerimi o güçlü elleriyle yakalayarak bacaklarımı ayırdı. Ben gözlerimi kapadım. Muayenenin çabuk gitmesi için dua ediyordum.

Bayan Emily, «Tahmin etti im gibi zor bir do um olacak,» dedi. «Zaten ilk do um hepsinden zordur. Hele anne çok genç olunca daha da zorla ır.»

Kadın ayaklarımı yata in üstüne bıraktı ve tepeden yüzüme bakabilmek için yanıma geldi. «Bunun neden böyle oldu unu biliyor musun?» diye sordu. Hayır diye ba ımı sallamam üzerine devam etti. «Hazreti Havva'nın Cennette i ledi i günah yüzünden. Kadınların tümü

onun yüzünden do um sancılılarıyla cezalandırılmı lardır. O gelip geç günah dakikaları sana da çok pahalıya mal olacak.»

Ya lı kadın gaz lambasını alarak tepemde tuttu. Yüzü lamba aydınlı nda alev almı gibi gözüküyordu. Gözleri de ate saçıyor. Kama an gözlerimi kapamak zorunda kaldım.

Bayan Emily devam etti. «Bir kız evlilik dı ı hamile kalınca do u sancılıları çok, çok daha korkunçtur.»

«Umurumda de il,» diye ba ırdım. «Korkmuyorum.»

Lambayı a a ı indirirken Bayan Emily'nin incecik dudakları kö eleri alayla kıvrılmı tı. «Zamanın gelince ne kadar cesur oldu u görece iz, Eugenia,» dedi.

«Bana Eugenia demeyin. Adım Dawn.»

Ya lı kadının yüzünden gülümsemesi silindi. «Entarini giy ve ya a gir,» diye emretti. «Bo yere gaz tüketiyoruz. Ben birazdan sıcak i esiyle dönerim.»

Böyle derken elbiselerimi toplayıp topaç yapmı tı.

«Onları ne yapıyorsunuz?» diye ba ırdım. « imdilik biricik giys rim onlar.»

«Ykanıp pislikten arındırılmaları lazım.» Ya lı kadın ekledi. «Mer etme, onları senin için saklayaca ım.»

«Ama ben e yamı istiyorum,» dedim. «Elbiselerimin ve öbür eyi min ne oldu unu ö renmeliyiz.»

Kadın, «Zırlamayı bırak,» diye ba ırdı. Bakı larıyla beni eziyor. «Sen de günümüzün öbür genç kızları gibisin... stiyorum; istiyoru istiyorum! te bak, o 'istiyorum' seni ne hallere getirdi.» Tükürür g konu uyordu. «Haydi, geceli ini giy,» diye yineledi ve dönüp oda çıktı.

Oda o kadar so uktu ki ba ka seçene im yoktu: çirkin enta ba imdan geçirdim. Naftalin kokuyor, dokumanın sertli i tenimi çiziy du. Bayan Emily'nin, iltenin altında oldu unu söyledi i battaniye almak için yere diz çöktüm. Onu zorlukla çekerek silkeledim. Toz zerr cikleri dört bir yana uçu tu. Sonra daracık yata ın üstündeki örtü açtım. Çar af göze temiz gibi gözüküyordu, ama buz gibiydi ve insanın derisini tahri edecek kadar sertti. Fakat ben bütün bunları umursama

yacak kadar ü üyordum, onun için de alelacele yata ın içine süzıldüm ve yorganı üstüme çektim.

Bayan Emily gitmi de gelmez olmu tu. Ondan ümidimi kesmeye ba ladı ım sırada beyaz bir havluya sarılmı sıcak su i esileyle görüdü. Bana uzattı ı i eyi minnettarlıkla aldım ve vücuduma yapı tırdım. Sıcak üzerimde, so u u silip süpüren dost bir el etkisi yapmı tı.

«Burası o kadar so uk ki hastalanmaktan korkuyorum,» dedim.

«Korkma, hastalanmazsın. Olsa olsa daha güçleneceksindir. Güçlüklerle eziyetler bizi sertle tirir ve eytanla hempalarına kar ı sava ma mıza olanak verirler. Hayat imdiye kadar senin için çok yumu ak ve kolaydı. Onun için de ba ın derde girdi.»

«Benim hayatım kolay olmaktan çok uzaktı,» diye atıldım. «Siz benim hakkımda hiçbir, ey bilmiyorsunuz.» Sesimi giderek yükselttim, ama yolculuk, so uk ve bütün çektiklerim beni yormu ve zayıf dü ürmü tü. Sözlerim ate ten yoksundu. Kendime bile pek acıklı geldi.

Bayan Emiiy, «Senin hakkında yeterince bilgim var,» diye kar ılık verdi. «Uslu oturur ve benimle i birli i yaparsan, ikinci bir ansın olacaktır, ama ımarık bir kız gibi davranmayı sürdürürsen durumu ikimiz için de güçle tirecek, hem de kendin için büsbütün dayanılmaz yapacaksın. yice anla ıldı mı?» Ya lı kadın yanıtımı bekliyordu. «Evet?» diye sordu.

«Evet,» dedim. «Ama sabahleyin markete gidip e yamın ne oldu u nu ö renmek için telefon etmek istiyorum. E yam bana lazım. Luther beni oraya götürür.»

«Luther'in saçmalıklarla u ra acak vakti yok. Bir sürü görevi var onun. Seni almaya gitmesi yeterince zor oldu zaten. Kaybolan zamanı kazanmak için gecenin büyük kısmını çalı arak geçirmesi gerekecek. Son bir ey daha var.» Bayan Emily yata ıma yakla tı. Ben sıcak su i esine sarılarak orada yatmaktan ba ka ey yapamayacak durumdaydım.

Bayan Emily beni uyardı. «Charlotte'la ilgilenmeni ve kendine özgü saçmalıklarını söylemesi ya da yapması için ona cesaret vermeni istemiyorum. Ona hiç dikkat etmemen en iyisi. Söyledi i zirvaları dinleme.»

«Kızkarde inizin nesi var?» diye sordum.

«Büyük bir olasılıkla senin çocu una da geçecek olan hastalı çekiyor.» diye kar ılık verdi Bayan Emily.

«Niçin benim çocu uma da geçsin?»

«Charlotte da babamın çapkınlıklarının sonucunda evlilik dı ı do ı mu tu. Onun için de zekâca geri. Onu sırf ba ka gidecek yeri olmadı ı için burada tutuyorum. Hâlâ Booth soyadını ta ıdı ı için onu bir yerlere tıkmak bizim için bir yüzkarası olurdu zaten.» "

Ya lı kadının yüzünde yine küçümsemeyele karı ık alay belirmi ti,; «Her neyse, gelecekte seni neyin bekledi ini biliyorsun artık.» Benim bir ey söylememe vakit bırakmadan e ildi ve yata ın yanındaki ga lambasını üfleyerek söndürdü. Sonra kendi lambasını aldı, kapıyı kapa dı ve beni zifiri karanlıkta bıraktı.

Hıçkır a hıçkır a a lamaya ba ladım.

Belki de Bayan Emily haklı diye dü ünüyordum. Belki de b ba ı lanamaz bir günahkârdım.

Çünkü u anda bu dünyadaki cehenneme yakla abilece im kada yakla mı tım.

Çirkin Gerçekler

«Kalk, kalk, yataktan kalk, seni uykucu seni,» diye birinin arkı sö, ledi ini duyuyordum.

Uykum a ır a ır açıldı. Sıcak su i esini mideme dayayarak kıvrıl kalmı tım. Gerinirken bütün kaslarımın a rıdı ını farkettim. Sonra batta niyenin üzerinden kapı tarafına baktım. Kapı açıktı, ama görünürde kiri seler yoktu. Yoksa o sesi dü ümde mi görmü tüm?

Birisi kıkırdadı.

«Kim var orada?» Yata ın içinde do ruldum ve kollarımı bedenim doladım. Sabahın aydınlı ının içeri girece i bir pencere olmadı nda oda oldukça karanlıktı, ama koridordaki bir pencereden biraz ık s z yordu.

«Kim var orada?» diye tekrar sordum. Yine o kıkırdamayı duyunc çocuksu ses tonunu tanıdım. «Charlotte?» dedim.

Kadın kapının aralı ında belirdi. Saçları hâlâ kalın iki örgü halinde toplanmış tı, arkasında da sarı ku aklı pembe elbise vardı. Babasının eski terliklerini giymeyi de sürdürdü ünü gördüm.

«Emily seni ça ırmam için beni yolladı. Emily senin imdiye kadar kalkmı ve kahvaltıya inmi olman gerekti ini söyledi.» Kadınca ız konu urken yüzüne elinden geldi ince ciddi bir anlam vermeye çalı ıyordu. Ama sonra birden tavrı de i ti. «Hem bugün benim do um günüm,» dedi.

«Öyle mi? Ne kadar güzel. Do um günün kutlu olsun,» dedim. Hayatımın en kötü gecelerinden birini geçirmi tim. Ensemden ayak bileklerime kadar her tarafım sancıyordu. Kı n dı arıdaki ipte asılı kalımı ıslak bir çama ır gibi bütün vücudum katıla mı tı.

Bacaklarımı yata ın kenarından a a ı sarkıttım ve çizmelerimi buldum. çleri o kadar so uktu ki buzlu suya basmı ım gibi oldu. Kollarımı sürekli ovu turmaktan kendimi alamıyordum. Charlotte durdu u yerden bana bakıyor ve gülümsüyordu.

«Bugün kaç ya ındasınız?» diye sordum.

Kadının yüzündeki gülümseyi silindi. «Hiç nazik de ılsiniz. Bir hanıma hiçbir zaman ya ı sorulmaz,» diye beni azarlarken Bayan Emily'ye a ıllacak kadar benzemi ti.

«Özür dilerim,» dedim.

Charlotte, «Ama pasta yiyece ız, sen de 'yi ki Do dun' arkısını benim için söyleyebilirsin,» diye devam etti. «Konuklarımız da olacak. Bütün kom ularla ye enler, tâ Hadleyville'den, hatta Lynchburg'dan dostlar buraya gelecekler!»

«Bu çok güzel. Daveti dört gözle bekleyece im,» dedim. Biraz daha fazla aydınlık olması için gaz lambasını yaktım ve onu banyoya götürdüm. «Hemen çıkarım,» diye ekledim.

Kapı kolay açılmadı. Tokma a asılmak zorunda kaldım. Kapı açılıp da içeriye bir göz atınca, kapıyı açmamı olsam daha iyi olacağını dü ündüm. Banyo pas lekeleri içindeki küçük bir lavabodan ve oturma ı çatlamı bir klozetten olu uyordu. Klozetin kenarına içya ından yapılmı bir kalıp sabun bırakılmış tı. Duvardaki çengellerde koyu gri renkli bir havluyla yine koyu gri bir sabun bezi asılıydı. Banyoda ne ayna v.ıı dı, ne banyo küveti, ne de du . Yere sarımsı bir mu amba yayılmış tı,

ama bu da kö elerde ve klozetin etrafında soyulup çatlamı tı.

Kapıyı arkamdan kapayarak lavabonun ba ına gittim. Fakat üstün-
de 'sıcak' yazılı muslu u açtı imda içinden hiçbir ey akmadı. Yalnızca
'so uk' i aretli musluktan su akıyordu, o da kahverengiydi. Suyu bir
süre akıttım, ama bulanıklı ı sürdürdü. Ba ka seçene im olmadı ndan
sonunda el bezini ıslattım ve o feci sabunu kullanarak yüzümü yıkadım.

Birden saçlarım için bir fırçam olmadı ını anımsadım. Çantamda!
gerçi bir tarak vardı ama, Bayan Emily dün gece neyim varsa alıp götür-
mü tü. imdiden kirlenmi saçlarıma parmaklarımla çekidüzen verdim
ve banyodan çıktım.

Charlotte ellerini kuca ında birle tirmi olarak yata ımın üstünde
oturuyordu. Bana bakıp gülümsedi. Teni Bayan Emily'ninkinden çok
daha yumu aktı, hatta tombul yanaklarının pembemsi bir rengi bile var-
dı.

«Gazını zıyan etmesen iyi olur,» dedi. «Yoksa Emily kıyametleri
koparır. Ayrıca ba ka gaz da vermez.»

«nanılır ey de il,» diye ba ırdım. «Beni penceresiz bir odada yatı-
rıyor, odada bu küçük gaz lambasından ba ka ık yok, bütün bunlar
yetmezmi gibi gaz kullanımı da sınırlı.»

Bu ani çıkı ım Charlotte'i a ırtmı tı. Alt duda ını ısırıp ba ını iki
yana salladı. «Emily bu evde savurganlı ın alıp yürüdü ünü söylüyor,»
dedi. «Elimizde olanlarla yetinmeyi imiz ve savurganlık eytan i idir.
Emily diyor ki, zıyan etmezsen sıkıntıya dü mezsın, diyor.»

«Ama Emily haklı de il.» Aklımın ba ına gelmesiyle hemen düzelt-
tim. «Yani Bayan Emily demek istiyorum.»

Charlotte bana yine aptal aptal baktı. Gözlerindeki bakı tan y-jj
öfkemin nedenini anlayamadı ı ya da anlamak istemedi i anlamını
çıkardım. Sonra yüzündeki anlam aniden de i ti ve bir sırrı fısıldayacak
küçük bir kız havasına girdi. Orada kimsenin bulunmadı ndan emin
olmak için önce kapı tarafına baktıktan sonra, «Bebek seni bütün geGj
uyutmadı mı?» diye sordu.

«Bebek mi? Hangi bebek?»

«Bebek i te,» dedi gülümseyerek. «Bebek a lıyordu, ben de om
sütünü vermeye gittim, ama oraya varınca bebe in gitti ini gördüm»
Kadınca ız avuçlarını açarak ellerini ileri uzatmı tı.

«Gitmi miydi? Hangi bebek gitmi ti? Ben hiçbir ey duymadım,» diyecek oldum.

Charlotte, «Hemen a a ı insek iyi olur,» deyip aya a kalktı. «Emily bize yulaf unuyla bulamaç yaptı. So uyacak olursa suç bizim olur.»

Kadın böyle diyerek kapıya yöneldi, içimi çekerek lambanın alevini üfledim. Onu yanar halde unutmap küçük çapta bir felâket olur diye dü ünüyordum.

Charlotte'un arkasından odadan çıktım. Kısa ve hızlı adımlarla, terliklerini yerde sürükleyerek ilerliyor ve ellerini vücuduna yapı tırıp bir gey a gibi ba ını öne e iyordu. İmdi pencerelerden içeriye ık girdiğinden evi daha fazla görebiliyordum. Karanlıkta geldi im için içinin de di arısı gibi ne denli harap oldu unu farkedememi tim. Benim odamın bulundu u bölüm yıllardan beri kullanılmamı etkisi yapıyordu. Tavanlarla duvarlarda ve avizelerin kollarında koca koca örümcek a ları olu - mu tu. Duvarlar ise bir toz tabakasının altında kaybolmu gibiydi.

Koridor boyunca orada burada bazı möbleler vardı: me e a acından bir konsol, üstünde oturulamayacak kadar rahatsız gözükken kanepler ve tonla toz tutmu a benzeyen kadife kaplı koltuklar. Her on metrede bir duvarda eski birer tablo asılıydı. Bunların ço u klasik güney manzaralarını betimliyordu: pamuk toplayan köleler, büyük bir beyaz atın üstünde oturdu u yerden uçsuz bucaksız ekin tarlalarını seyreden bir çiftlik sahibi ve ye il çimlik alanlarda ya da kameriyeler önünde yakı - ıklı genç hayranlarıyla gevezelik eden güne emsiyeli genç kız resimleri.

Merdiven tarafına döndü ümüzde duvarlardaki tablolar ata portrelerine dönü tüler: koyu renkli giysiler içindeki zayıf yüzlü ve saçları sıkı topuzlu kadınlar, yüzleri gülmeyen ciddi erkekler, arada bir de kimildanmadan oturup poz vermeye zorlandı ı belli olan bir çocuk portresi. Bu koridorun sonunda merdivenin tam kar ısında yelkovanı kopmu , çalı - mayan sarkaçlı büyük bir dolap saati yer alıyordu.

Merdiven ba ına vardı ımızda binanın batı bölümüne uzanan ve Bayan Emily'yle Charlotte'un odalarının bulundu u kar ı koridora bak lım. Oraları daha temiz ve daha aydınlıktı, duvarlarında da daha çok resim vardı. Binanın o bölümünün daha çok güne aldı ını tahmin

ettim. Bayan Emily sanki niçin benim için orada bir yer bulamıyordu?

Charlotte arkasından geldi imden emin olmak için merdivenin yarı yerinden yukarı baktı. Evin içinde ayaklarımda çizmeyle dola tım ve hastane giysisine benzeyen bir entari giydi im için kendimi aptal gibi hissediyordum, ama ne yapabiliirdim? Bayan Emily elbiselerimi almı tı. Adımlarımı sıkla tırdım, merdivenin dibine varınca da Charlotte'un arkasından geni bir kemerli kapıdan geçtim.

İlk oda, koyu renkli me eden uzun masası ve on sandalyesiyle büyük bir yemek salonuydu. Yerde açık kahverengi bir halı ve hayatta, gördü üm en aydınlık odalardan biri olmasını sa layan boydan boya: penceresi vardı. Masanın yukarısında büyük bir avize asılıydı. Bir kö e de aynı koyu renkli tahtadan vitrinli büyük bir büfe vardı; içinde tabaklar ve seramik biblolar görebiliyordum. Bu evde bazı güzel eyler de bulunabiliyordu demek.

Charlotte, Öbür uçtaki kapı aralı ndan, «Haydi gel. Çabuk,» dedi.' Onun arkasından mutfa a girdim.

Mutfak, bu evin ilk in a edildi i zamanki halinden beri fazla de i) mise benzemiyordu. Hatta musluk yerine, lavabonun yanında elle çalı tırılan bir tulumba vardı. Isınmak ve yemek piirmek için dökme demirden karanlık suratlı bir ocak, bir kö ede bir masayla altı sandalye, lavabonun yanında, üstünde çengellere asılı demir kap kaçak bulunan bir tezgâh vardı. Pencerelelerde ince pamukludan perdeler asılıydı, buzdolabı ise antika bir buz sandı ıydı.

Masanın üstünde, içinde sıcak yulaf ezmesi bulunan üç kâse, bire! dilim ekmek ve birer portakal diziliydi. Ayrıca birer ka ık ve peçete vardı.

Bayan Emily mutfa ın arkasında bulunan kilerden çıktı. Buranın; penceresinden evin arka bölümünün birazını görebildim: ortasında eski bir araba duran çıplak bir tarla ve bir samanlı ın kö esi.

Bayan Emily, «Nihayet,» diye bizi kar ıladı. Beyaz yakası olar çuval gibi kur uni bir elbise ve siyah deri ayakkabılar giymi ti. Yüzü gün ı ında daha da sarı ve kansız görünüyordu, ince dudakları da o kadar renksizdi ki bana çoktan ölmü , ince uzun solucanları anımsattı, Cutler Nine'nin gözleri ona da miras kalmı tı: zayıf yüzünde kurna/

kötü kalpli ve düzensiz bir etki yapıyordu bu gözler.

«Odamda pencere bulunmadığından sabah oldu unu anlayamadım,» dedim.

Kadın onu tokatlamış gibi omuzlarını arkaya attı. «Hım,» dedi sonunda. «Odana bir çalar saat koyacağım ki, zamanını bilmemeyi, görevlerini ıskalamak için bahane olarak kullanamayasın.»

«Görevlerim mi dediniz?»

«Evet, görevlerin. Burada bedavadan yiyip içebileceğini mi zannettin? Hepimizin, sana hizmet için mi dünyaya geldi imizi sandın?»

«Görevlerim olmasını umursamıyorum,» dedim. «Ama...»

Yalılı kadın, «Yulaf ezmeni souyacak. Otur da karnını doyur,» diye emretti.

Charlotte kurulmuş gibi kendi yerine geçti ve banyo yaptı. Ben onun karısına geçtim, Bayan Emily de yerine oturdu.

«Ben...»

Bayan Emily, «Susun,» diye beni halledi. Yalılı kadın ellerini bitirdi ve banyo masasının üstüne çıktı. «Bize bah ettiğin bu ve diğer nimetlerin için sana minnettarız, ulu Tanrım. Amin.»

Charlotte de, «Amin,» diyerek banyo bana çevirdi.

«Amin,» dedim.

Bayan Emily, «Yiyin,» diye emretti. Charlotte kaşını kalın parmaklarıyla bir tuhaf tutarak yulaf lapasını ağızına doldurmaya başladı. Bu haliyle ilk defa kendi kendine yemeyi öğrenen küçük bir kıza benziyordu.

Yulaf lapasının ilk kaşını ağızıma götürdü ümde öğrenmemek için kendimi güç tuttum. Tadı yalnız yavan değil, aynı zamanda acıydı da. Bu kadar berbat yulaf lapasını hiç tatmamıştım. Öyleyken Charlotte da, Bayan Emily de bunun farkında değilmiş gibi davranıyorlardı. Bir bal kavanozu ya da bir eker kâsesi görmek ümidiyle etrafıma bakındım, ama hiçbirini yoktu.

Bayan Emily, «Bir şey mi var?» diye sordu hemen.

Longchamp Anne ve Baba'yla oturduğum günlerde ailem için sık sık yemek pirdi imden bir yemeğe katılan malzemeyi ve baharatları bilirdim. Bu lapanın içine sanki sirke katılmıştı.

«Bunda sirke mi var?» diye sordum.

«Evet.» dedi Bayan Emily. «Piridi her eye sirke katarım.»
a ırımı tım. «yi ama niçin?»

Ya lı kadın, «Babalarımızın günahlarının acısını çekmemiz için,»
diye kar ılık verdi. «Senin de günahlarını anımsamanda yarar var.»

«yi ama...»

Ya lı kadın, «Zaten yenilecek ba ka bir ey yok,» dedi gülümseye|
rek. «E er bu lapayı yemezsen aç kalırsın, oysa sa lıklı bir bebek:
do urmak istiyorsan, iyi beslenmen gerekir.» Bakı nını tavana çevirerek
ekledi. «Tanrı yardımcısı olsun zavallının...»

Derin bir soluk alarak gözlerimi kapadım ve yulaf lapasının dama ı"
ma oldu undan daha lezzetli gelmesini diledim. Ölüm dö e indeki ihtk
yar bir kadın benden herhalde daha i tahlı olurdu.

«E yamı ne zaman geri alabilece im?» diye sordum. «Saç fırçarrj
yok, ama çantamda bir tara ım var.»

Bayan Emily, «Burada kendini güzel göstermen için bir neden
yok,» dedi. Ba ırır gibi konu mu tu. Bakı larıyla bana meydan okuyor-
du. Yutkundum. Korkudan sırtımda ürpertilerin dola tı nını hissediyor-
dum.

«yi de niçin çantamı aldınız?» diye sordum.

Bayan Emily, «Her eyin arındırılması lazım,» dedi ve yulaf lapasitl|
dünyanın en lezzetli eyiyimi gibi yemeyi sürdürdü.

«Arındırılmak da ne demek? Anlayamadım,» dedim.

Bayan Emiiy çok aptal ve de can sıkıcı oldu umu anlatmak istel
gibi gözlerini kapadı, sonra da bana döndü.

«Kötülük, günahlar bir hastalıktır,» dedi. «Bize ve bizimle ilgili hel
eye yapı ıp kalır. Sen kötülü ü kendinle birlikte bu eve soktun, benim
de bu durumda burada kalmamasını sa lamam lazım. imdi de önün*
dekini ye ve sorular sorma.»

Charlotte'a baktım. Ama o, oturmu , alık alık gülümsüyordu.

«yi ama Charlotte bana bugünün do um günü oldu unu ve (HU
için bir parti düzenledi ini söyledi,» dedim. «E er gelecek konukların
kar ısına çıkacaksam, bana giysilerimi geri vermeniz gerekecek.»

Bayan Emily ba nını arkaya attı ve hayatımda duydu um en çirkin
ve tiz kakhahayı attı. Sonra bana. döndü. Gözleri yine kısılmı ve so uk
bir anlama bürünmü tü.

«Seni onun dediklerini dinlememen için uyarmamı mıydım?» dedi. Karısında oturan Charlotte'a sert sert baktı. «Her günü do um günü sanıyor. Gerçek do um tarihini anımsamıyor bile. Onda zaman kavramı yok. Ona hangi yılda ya da hangi ayda oldu umuzu sor da görelim. Bugün günlerden ne oldu unu sor.» Kızkarde ine haince saldırdı. «Charlotte, bugün Pazartesi mi, yoksa Salı mı? Söylesene...»

Kadınca ız, «Herhalde Pazar de il,» dedi. «Çünkü kilisemizde bugün ayin yoktu.» Ba arısından ho nut gülümsedi. /

Bayan Emily, «Gördün mü, tek söyleyebildi i bugünün Pazar olma- yı ı,» dedi.

Kızkarde ine bu kadar acımasız davranmasına a ırmı tım, ama dilimin ucuna kadar gelenleri kalan yulaf lapasıyla birlikte yutmayı ye le- dim. Hiç de ilse ekme in tadı iyiydi, portakal da portakaldı. Bayan Emily onun da lezzetini bozmak için bir ey yapamazdı.

Ya lı kadın dirseklerini masaya dayayarak, «Artık kahvaltını bitirdi i- ne göre, sana kurallarımızdan bazılarını anlataca ım,» dedi. «Bir: Char- lotte'la benim odalarımızın bulundu u binanın batı bölümüne asla gir- meyeceksin. O bölüm sana yasak, anla ıldı mı?» Kadın benim bir kar ı- lıkta bulunmama fırsat tanımadan devam etti.

«Senin anlayaca ın, bu evdeki ya am alanın yatak odan, kütüphane, yemek odası ve mutfakla sınırlı. ki: Luther'i hiç rahatsız etmeyecek- sin. Ambarlara, a illara, kümeslere gitmeyecek, saçma sorularınla ada- min ba nını a rıtmayacaksın. Luther soru sevmedi i gibi, çalı arak geçir- di i zamandan çalmak olur. Zaman bize Tann'nın bah etti i en büyük arma andır ve bo una harcanmaması gerekir.

«Üç: bugünden itibaren odana saat koymamdan sonra her sabah saat altıda, tabii ki yata ını da yaptıktan sonra, buraya ineceksin ve oca ı yakacaksın. Yalnız dört tahta kullanacaksın. Luther tahtaları kiler- de istifler. Bundan sonra kahvaltı soframızı kuracaksın. Sofraya bugün benim yaptı ım gibi yulaf lapası için birer kâse, birer ka ık ve birer peçete koyacaksın. Pazarları kahvaltı menümüzde bir de yumurta oldu- undan o zaman sofraya küçük bir tabak koyarsın. Sana her eyin nerede oldu unu ve yıkandıktan sonra nereye konulaca ını gösterece- im.

«Böylece, dörde geldik. Her gün ilk görevin bütün kapkaca ı yıka

yıp kurulamak ve gümü leri parlatmak olacaktır. Bütün kapkaca ın ovulup fırçalanmasını istiyorum. Tozlandıkları için kullanılmayanların da.

«Be : kahvaltıda kullanılan kaplar, ka ıklar ve bütün kapkacak yıkandıktan sonra, yerleri ovacaksın. Kilerde kova, fırça ve sabun var, Kapıdan i e ba la ve temizli i kilere kadar sürdür. Kirli suyu arkadaki basamaklardan a a ıya dök, sonra da kovayı aldı ın yere bırak. Be her eyin yerli yerinde olmasını isterim.

«Altı: üç günde bir batı bölümünün giri inde bıraktı ım çama ırlar; alıp kendininkilerle birlikte yıkayacak ve kurumaları için iplere asaca! sın. Her ey teknenin içinde elle yıkanacak, sonra da çama ır mengersinden geçirilecek. Çama ır'teknesiyle çama ır tahtası verandadadj Haftada bir kere giysiler yıkanır. O yı ını da aynı yerde bulacaksın. Kof solunun üst gözünde ikinci bir entarin oldu unu göreceksin.»

«yi ama kendi giysilerime ne oldu?» diye ba ırdım.

«Senin giysilerini bilemem. Ben sadece neyin ne oldu unu **M** neyin yapılmasını gerekti ini biliyorum.

«Yedi: hemen bugün ö leden sonra odanın bulundu u bölümün' temizli ine ba layacaksın. imdi senin yüzünden kullanılaca ına göb görünü ünden de sen sorumlu olacaksın. Holün yerlerinin ve duvarların fırçalanmasını ve silinmesini istiyorum. Mutfa ın yerleri için kullanılı ın kovadan yararlanacaksın, ama sonra onu yerine götürmeyi sa!T unutma.» Bayan Emily bu tekrardan sonra devam etti. «Bütün möbleljin ve dö emelerin, tabii tabloların da tozlarının alınmasını istiyor Tablolara dokunurken dikkatli ol, içlerinden bazıları yüz yıllıktır.

«Sekiz: Cumartesileri birinci kattaki bütün pencereleri silecek Bu i her Cumartesi hemen bütün gününü alaca ından kahvaltıda n s ra mutfa ı temizler temizlemez i e ba layacaksın.

«Toz almak ve unu bunu yıkamak her gün ö leden sonra saat ni dolduracak. Ö le yeme in için masanın üstüne bir elma bırakı m. Bütün söylediklerimi anladın mı?» Bayan Emily sorusuna yanıt b ler gibi yüzüme baktı.

Anlamı tım tabii: beni evinin kölesine dönü türdü ünü anlamı t Yemem ve giymem için verilen azıcık eyleri ve feci ya am ko ullar gördükten sonra, benden yiyecek ve yatacak yer ücretimi kar ılam tan çok daha fazla eylerin beklenece ini anlıyordum.

Masum bir tavırla, «Çalı maktan ba ka eyler yapmaya ne zaman vakit bulaca ım?» diye sordum.

Bayan Emily'nin gözlerinde im ekler çaktı. «Zaman sadece çalı - mak içindir,» diye kesip attı. «Avarelik insanın ba ını derde sokar. Hem senin durumunda biri için en iyi deva sıkı çalı maktır. Böylece daha da kuvvetlenir, zamanı gelince de do um sınavına daha iyi katlanırsın.» Yaman kadını do rusu, beni bir köleye dönü türmekle bana iyilik yapıyormu gibi konu uyordu.

DeVam etti. «Bo zamanın olacak olursa, bunu yararlı faaliyetlerle de erlendirmelisin. Dolayısıyla da, okuman için kütüphanemizden bir, iki kitap seçmene izin verece im. Ama gazını ziyan etmemen için, oku - manı mümkün oldu unca gün ı ında yapmalısın.» Beni uyardı. «Bü - tün geceyi romantik bir roman okuyarak geçirmeni ve gaz tüketmeni istemiyorum.»

Charlotte, «Benim nakışımı ne zaman görecek?» diye lafa karı tı. Bayan Emily ince dudaklarını bir çizgi kadar gerip incelterek kızkarde i ne baktı.

«Sana dün gece ne söylemi tim, Charlotte? Sana Eugenia'nın çok me gul olaca ını, senin, onun pe inde dola ıp bütün gün zıvalıklarla u ra mana göz yummayaca ımı söylememi miydim? Sana ba ka ne demi tim?»

Charlotte yanıtı ben verecekmi im gibi dönüp bana baktı. Sonra, «Bana saçlarımı yıkamamı söylemi tin,» dedi.

Bayan Emily, «Tanrım sen bana sabır ver,» diyerek içini çaktı. «O geçen haftaydı, Charlotte. Geçen hafta.» Hızla benim bulundu um yana döndü. «Çaktı im çileyi görüyor musun? Ama zengin ve sosyetik kızkarde im böyle dertlerin üstesinden gelmek durumunda de il. Char lotte' u bir kez olsun onu ziyarete gelmeye davet etmemi tir. Oh, hayır. Bunun yerine Seni bana yolluyor... Al sana bir yük daha.»

Emily'ye meydan okur bir tavır takındım. «Ben sizin çileniz de ilim. Bayan Cutler'inki de de il.»

Bayan Emily bana bakakalmı tı. Sonra avuçlarını masaya dayaya - rak a ır a ır aya a kalktı.

«Senden te ekkür beklemiyorum,» dedi. «Senin gibiler ender ola - rak te ekkürü bilirler, ama burada benim evimde ve benim sorumlulu

umdayken görevlerini yapmanı bekliyorum. Anla ıldı mı?» Bakı
Ondan kaçırmm üzerine Bayan Emily yineledi. «Anla ıldı mı?»

Derin bir soluk aldıktan sonra, «Evet,» dedim. «Anla ıldı.»

Ya lı kadın, «Güzel. Öyleyse görevlerini yapmaya ba la,» di
emretti. «Charlotte sen de yukarı çık ve odanı temizle.»

Charlotte, «iyi ama bugün benim do um günüm,» diye itiraz ed
cek oldu.

Bayan Emily tatsız bir gülümsemeyle, «Öyleyse odanı temizle
konukların arasını be ensinler,» dedi. Bu öneri Charlotte'un ho una gi
mistti. Aya a kalkıp odadan çıkmaya hazırlandı. Ama kapı aralı n
durup bana döndü.

«Güzel Arma an için te ekkürler,» dedi ve çıktı.

Bayan Emily, «Aptal,» diye mırıldandı. Sonra o da kızkarde ini izi
di ve beni görevlerimle ba ba a bıraktı.

Mutfakta sıcak su bile yoktu. Her eyin so uk suyla yıkanma
gerekliyordu, su derin bir kuyudan alındı ı için so uk, hem de ç
so uktu. Parmaklarım öylesine uyu uyordu ki, onları ikide birde sall
mam ve bir kurulama beziyle ovu turmam gerekliyordu. Bayan Em
gümü ler için de cila çıkarmı , çatal bıçakları tezgâhın üstüne dizmi
Hepsi çok eski ve lekeliydi. Onların sık sık ovulmadıkları besbelli
ama imdi sömürülecek biri elinin altında olunca, Bayan Emily h
eyin pırlıl pırlıl olmasına karar vermi ti. Sadece yarısını biraz yüzü
bakılır hale getirmek hemen hemen bir saatimi aldı.

Arka kapı birdenbire gürültüyle açıldı ve kollarının arasında
kucak dolusu odunla Luther gözüktü. Bakı ı benim üzerimde durm
bile.

Adam kilere yönelirken, «Günaydın,» dedim, ama o bir kar ılık ve
medi. Odunları istifledi ini duyunca, kilerin kapısına yürüdüm. «L
her...»

Adam bir an durdu ve omzunun üzerinden bana baktı. Yü
Bayan Emily'ninkinin sanki bir kopyasıydı. Onun da gözlerinde a
so uk parıltı vardı.

«Ne istiyorsun?» diye sordu.

«Bugün bir ara Upland stasyonu'na gidecek misiniz acaba di

dü ündüm. Bir yere telefon etmem lazım. E yam gelmemi de...»

Luther sadece homurdandı ve bir yanıt vermeden yine odunlarına döndü. Ben kapı aralı ında durmu , bekliyordum. Luther sonunda odunları istiflemeyi sona erdirdi ve aya a kalktı.

Kaba bir sesle, «Bugün Upland stasyonu'na gitmiyorum,» dedi.

in pe ini bırakmadım. «Yarın gidecek misiniz peki?»

Luther, «Daha yarın olmadan bilemem,» diye kar ılık verdi ve kilerden o kadar çabuk çıktı ki, arkaya kaçmasam üstüme basıp geçece ine emindim Bayan Emily'den giysileri mi alır almaz Upland stasyonu'na yürüyerek gitmeye karar verdim. Giysilerim nerede olabilirdi?

Gümü leri yapmayı bitirdim, arkasında da kapkaca ı yıkayıp kazıdım. Her ey yerli yerine konduktan sonra, kilere geçip kovayı, fırçayı ve sabunu aldım. Yerleri silip fırçalamak için yere diz çökmem gerekiyordu, ama bunu ilk yapı im de ildi. Ne var ki imdi büyüyen karnımla e ilip yerleri silmem giderek güçle iyordu. Sırtımın alt bölümü pek çabuk sancımaya ba ladı ve benim sürekli olarak do rulup acıyan yerleri ovu turmam gerekti.

Yerleri yıkayıp silmek aynen gümü leri parlatmak gibi Bayan Emily'nin sıkça yapmadı ı bir eydi. Yerler çok kirliydi ve kat kat pislikle örtülmü tü. Daha ö le olmadan durup kovadaki kararmı suyu dökmek için dı arı çıkmam gerekti. Kapıyı açmamla birlikte, Aralık so u u di lerimi takırdattı. Bunun da nedeni kı rüzgârının, altına hiçbir ey giymedi im hastane tipi entarimi delip geçmesiydi. Ayaklarımda da çorap yoktu üstelik. Binanın arka yüzündeki küçük sundurmayı ko ar adımlarla a arak kirli suyu a a ı dökmeye hazırlanıyordum ki ate i gördüm.

Binanın hemen arkasında kayalardan olu turulmu bir dairenin ortasında bir ate yanıyor, üzerinde de bir kazan kaynıyordu. Kazanın çinde köpüren suların arasında giysilerimi seçmekte güçlük çekmedim. Kovayı elimden bıraktım ve gıcirtılı basamaklardan a a ı ko tum. Giysilerimin, bir gece önce Bayan Emily onları sırtımdan aldı ından beri pi iyorlarmı gibi görünüyorlardı. Onları kaynayan suyun içinden çekip çıkarmama yardım edecek bir ey aradım, ama koca kara kazandan yükselen dumanlar ve gürül gürül yanan ate giysilerimi çekip çıkaracak kadar yakına gelmemi engelledi.

Bayan Emily arka kapının yanından, «Orada ne yapıyorsun?» diye seslendi.

«Giysilerime ne yaptınız?» diye ba ırdım. «Her eyimi mahvediyor sunuz.»

Ya ii kadın kollarını gö sünün üstünde çaprazlayarak, «Sana söyle dim,» dedi. «Giysilerini arındırıyorum.» Birden sesini yükseltti. «Haydi görevlerinin ba ina dön.»

«Giysilerimi isterim!» diye ba ırdım.

Kadın, «Benden hiçbir talepte bulunamazsın,» diye gürlledi. «Giysi lerin arındırıldıktan sonra sana geri verilecekler. imdi de i inin ba in dön.» Bayan Emily bundan sonra dönerek eve girdi. Arkasından baka kalmı tım. Sonra çaresizlik içinde giysilerime baktım. O giysi yuma ın arasında çantam görülmüyordu bile.

Ne büyük hainlikti, bu. Sundurmaya dönerek kirli suyla dolu kova] yı aldım ve ate in üzerine fırlattım. Islanan korlar cızladı ve her tarafı buhar püskürdü. Birkaç adım geri çekilerek bekledim. Su fokurdama sürdürüyordu. So uması biraz zaman alırdı. Ama sıcaklı ina elimi dayanaca ina inandı im anda içinden giysilerimi çekip alacaktım.

Mutfaka döndüm ve yerleri fırçalamayı sürdürdüm. Mutfakta saat lerdir çalı tı imı dı arı çıkıp da güne in hemen hemen tepemde olu un dan anladım. Kirli suları döktüm ve kaynamı giysilerimi almaya hazır landım.

Ne çare ki kazan ortada yoktu! Geride sadece sönmü ate in hâli yanıp sönen korları kalmı tı. Basamakları ko a ko a indim ve etraf kazanı aradım, ama tek görebildi im, tüfe ini omuzlamı bir asker gibi omzuna attı ı kürekle samanlı ın kö esini dönen Luther oldu. Ona seV lendimse de, adam samanlı a girdi ve arkasından kapıyı örttü.

iyice öfkelenerek tekrar eve girdim ve mutfaktan yemek odasını ko tum. Ama ne kimseyi gördüm, ne de duydum.

Merdivenin dibinden, «Bayan Emily!» diye seslendim. Ama kadı hiçbir yanıt vermedi. Tekrar seslendikten sonra holün kar ı tarafında kütüphaneye göz attım.

Yüksek pencerelerin perdeleri açık oldu undan raflar dolusu kita- bı, koca yazı masasını, tahtadan klasör dolaplarını, uzun bir masayla sandalyeleri görebildim. Duvarlarda tablolar vardı. Bunlardan birisi dfi yazı masasının arkasındaki duvardaydı. Emily, Charlotte ve Cull Nine'nin babasını birarada gösteren bir aile portresiydi, bu. Üçür, ın d

gözleriyle alında gözden kaçmayan benzerlikler vardı. Ya lı adam omuzlarını ve ba nını dimdik tutuyordu, gözlerinde de kar ısındakiler! küçük gören aynı azametli bakı vardı. <

Kapı aralı ndan geri geri uzakla ayım derken sessizde bekleyen Bayan Emily'ye tosladım. Çarpıtı ımın daha kim oldu unu görmeden havaya sıçradım ve küçük bir çı lık attım.

Ya lı kadın bana çıkı mak fırsatını kaçırmadı. «Burada ne yapıyor- sun? Niye ba ırıyorsun? Buralarda dola aca ina evin kaldı ın bölümü- nün temizli ine ba lamalıydın.»

«Giysilerimi ne yaptınız?» diye sordum. «Kazan ortadan kaybol- mu .»

«Aynı eyleri bana daha kaç kere tekrar ettireceksin? Giysilerinin arındırıldı ını söyledim sana. İmdi de ikinci a amaya geçildi.»

«Ne ikinci a aması? Bu da ne demek?»

Bayan Emily büyük bir so ukkanlılıkla açıkladı. «Onları gömdük.»

«Gömdünüz ha!» Luther'in omuzladı ı küre in açıklaması buydu demek. Ba ırmaya ba ladım. «E yamı gömdünüz ha! Nereye? Niçin? Bu yaptı nız delilikten ba ka bir ey de il!»

Ya lı kadın omuzlarını daha da dikle tirerek, «Ne cesaretle!» diye sesini yükseltti. Siskalı ina ra men korkunç görünüyordu. Onu yırtıcı bir ku a benzettim. Bayan Emily uzun kolunu kaldırdı ve cadılarınki gibi çarpıtı ı parma nını burnuma do ru uzatıp salladı. «Beni ele tirmeye, beni paylamaya cüret ediyorsun ha! Sen ki karnı burnunda halinle tam bir yüzkarasınsın. Ancak hiç günahı olmayanın ilk ta ı atabilece ini bilmi- yor muydun yoksa?»

Gözya larını arasında, «Saf ve kusursuz oldu umu söylemiyorum, ama bu, sizin bana eziyet etmeye hakkınız oldu u anlamına gelmez,» diye ba ırdım.

«Sana eziyet etmek mi?» Ya lı kadın kakhahalarla gülmemek için kendini güç tutuyordu. «Asıl sen bana ve ailenin öbür bireylerine eziyet ediyorsun. Bu kötü günlerinde sana yardımcı olmayı kabul ettim. Sana evimi açtım ve kızkarde ime gereksinmelerini kar ılayaca ıma söz ver- dim. Sen ise kalkmı , beni sana eziyet etmekle suçluyorsun.»

«Benim gereksinmelerimi kar ılamıyorsunuz,» diye haykırdım. Ken dimi tutamayarak hiçkılmaya ba ladım. «Ben giysilerimi geri istiyorum.»

Ya lı kadın, «Ne kadar gülünç göründü ünü bilemezsin,» dedi., Uzunca bir aradan sonra, «Pekâlâ,» diye ekledi, «Toprak günahın izlerini emdikten sonra, Luther'e giysilerini sana getirmesini söylerim. İmdi inin bana dön. Çalı maya, güçlenmeye ihtiyacın var. Kötülü ün bundan sonraki saldırılarına karşı destek bulman lazım.»

Bayan Emily söyleyecek başka şeyi olmadığını anlatmak ister gibana arkasını döndü.

«Yi ama öbür e yam...» diye bavadım. «Telefon edip ne olduklarını öğrenmem lazım.» Darmadağınık olan saçlarımı göstererek ekledi «Taranmak için bir tarafım bile yok artık.»

Ya lı kadının sesinde ürkütücü bir soğuklukla, «Telefon etmeni hiçbir yararı yok,» dedi.

«Nedenmi o?»

«Çünkü o e yanın, sen do um yapıp buradan gitmene kadar gönderilmemeleri için direktif verdim. Sırtında getirdiklerin beni az u ratmadı.»

«Yi ama bana nasıl yalan söyleyebildiniz?» Birden gerçeği kavrayarak ekledim. «Herkes bana yalan söyledi.»

«Herkes sana yalan mı söyledi?» Bayan Emily gülmeye bala «Senin yaptığın ne oldu unu söyler misin bana? İmdi zırlamayı bir ve yapılması gerekeni yap. Herhalde biraz sabırlı olman gerekir. Cel bir kız oldu unu sanırım. Kızkarde imin anlattıklarına bakılırsa, Cutleler güçlü bir soyun ürünüdürler.»

«Benim Cutler'lerle ilgim yok,» diye söylendim, ama bu kelimele a zımdan çıkar çıkmaz büyük bir yanlı yaptığını anladım. Kadının gleri iri açıldı.

Bana do ru bir, iki adım atarak, «Ne? Ne söyledin?» diye sordu. \$ Titremeye balamı tım. Böylesi ate ve buz karması yüzü da önce hiç görmemi tım. Kadının gözlerinde im ekler çakıyordu, a yüzündeki anlam so uktu. Do umumla ilgili sırrı ö rendi i takdird kim bilir bana daha ne eziyetler ederdi?

Bu dü üncenin etkisiyle, «Hiçbir şey söylemedim,» dedim hemen

Bayan Emily'nin yüzüme çevrili bakışı öylesine deliciydi ki, elim olmayarak bacağı öbür yana çevirdim. Her saniye sanki gümbürdeyrek geçiyordu. Kalbim çarpıyordu.

Bayan Emily, «Sen git, görevlerini bitir,» diye tısladı ve uzakla ma-
ya hazırlandı. Kalbimin atı ları yava lamı tı, ama tenim hâlâ yapı
yapı , tüylerim de diken dikendi. Bir an ko a ko a kaçmayı dü ündüm.
Ama cebimde be para yokken ve sırtımda bu çirkin hastane entarisiy-
le nereye gidebilirdim? Beklemekten ve gitmek için uygun bir fırsat
yakalamaktan ba ka çarem yoktu. Bayan Emily giysilerimi geri verir ver-
mez bir yolunu bulup Upland istasyonu'na gidecek ve Longchamp
Baba'ya telefon edecektim. Herhalde o bana yardım etmek için bir
çare bulurdu.

Yenik ve umutsuz halde mutfa a döndüm ve bir kova su, sabun
ve fırçayı alarak büyük evin pis ve tozlu bölümünde çalı maya ba la-
mak üzere merdivene yöneldim.

Merdivene yakın möbeleri silip temizlerken, o somurtkan yüzü ata-
ların bana nefretle baktıkları duygusunu yenemiyordum. Bayan Emily'
nin portresinin bu duvarlarda yer almaya layık oldu unu dü ünmekten
kendimi alamadım. Ne mutsuz aileydi bunlar: güvensiz, her eyde ve
herkeste eytanın var olmasından korkan insanlar. Cutler Nine'nin niçin
böyle oldu unu anlamak imdi hiç de zor de ildi. Duvarlardaki ek i
suratlı kadınlardan biri aslında tıpkı ona benziyordu.

Kirlenmi suyla dolu kovayı on be dakikada bir banyoma götür-
mek ve tekrar doldurmak zorundaydım. Kova giderek a ırla ıyor, bir
yandan da sırtımın a a ılarında küçük bir nokta halinde ba layan sancı
da giderek geni leyen bir ate halkası gibi durmadan yayılıyordu.

Kanepelerden birini sildi im sırada, arkamda ayak sesleri duydum,
ba ımı çevirince de elinde bir elma tutan Charlotte'la kar ıla tım.

«Ö le yeme ini yemeyi unutmu sun,» diyerek bana elmayı uzattı.
Çalı mama ara vererek bitkin halde duvara yaslandım.

«Te ekkür ederim,» deyip elmayı aldım. Charlotte elmayı ısırمامı
gülümseyerek seyrediyordu.

«Emily günde bir elma yiyenin, evine doktorun u ramadı ını söyler
hep,» diye bir terane tutturmu tu.

«Herhangi bir doktorun nasılsa buraya gelmek istemeyece inden
eminim,» diye mırıldandım. Derken bir olasılı ın aklıma gelmesiyle,
«Charlotte, sen hiç Upland stasyonu'na gider misin?» diye sordum.

«Emily bazen markete alı veri yapmaya gitti i zaman beni de beraberinde götürür,» diye kar ılık verdi.

«Öyleyse pek sık evden çıkmıyorsunuz demektir,» dedim.

«Hava güzel olunca kameriyeye kadar gider ve ku ları beslerim. Sen de ku ları beslemek ister misin?»

«İk izinli günümde giderim,» dedimse de, kadınca ız ne demek istedi imi anlayamadı. Mutlu bir gülümsemeye yüzüme baktı. Elmam- dan bir lokma daha aldıktan sonra do rulmaya hazırlandım, ama müt- hi bir sancı sırtıma o kadar ani ve iddetli saplandı ki, soluk alamaya- rak kanepenin üstüne çöktüm.

Charlotte, «Karnında bir bebek var ya,» dedi. «Belki de kulakları siv- ridir.»

«Bebe im sivri kulaklı olmayacak,» dedim. «Bu kadar korkunç bir ey nereden aklına geldi? Yoksa Emily mi bunu sana söyledi?»

Charlotte, «Emily her eyi bilir,» diye ısrar etti. «Parmaklarınla mide! nin içindikileri görür. Her eyi bilir o.»

«Bu saçma, Charlotte. Kimse parmaklarınla kimsenin midesinin içindikileri göremez. Böyle eylere inanma sakın.»

Charlotte, «Ama o benim midemin içindekini gördü. Sivri kulakları, da gördü,» dedi.

«Ne?»

O sırada batı koridorunda bir kapı çarpıldı ve Bayan Emily'nin ökçelerinin tik tak'ı pe pe e silah sesleri gibi evin içinde yankılandı. Bu ses, Charlotte'un yüzünde deh etin belirmesine yol açtı.

«Emily, çalı tı in zaman seni rahatsız etmemem gerekti ini söyle- mi ti,» diyerek geri geri gitmeye ba ladı.

«Charlotte, bekle...» Kanepenin üstünde do ruldum.

Fakat kadınca ız, «Nakışımın bir motifini bitirmem art,» deyip ayaklarını sürüyerek hızlı hızlı uzakla tı.

Birkaç saniye sonra Bayan Emily göründü. Benim bulundu um yöne kötü kötü baktıktan sonra, temizledi im bazı möbleleri ve portrele- ri inceledi. Görünü e bakılırsa, sonuçtan ho nut kalmı tı.

«Odana bir saat koydum,» dedi. «Yatarken onu kurmayı unutma kl gecenin ortasında durup sabaha senin saatini bilmemene neden olma- sın.»

Ekledi. «Ak am yeme i saat be te, temizlenmi olarak sofraya gelmeni bekliyorum.»

Fırsatı kaçırmayıp yakınmaya başladım. «yi ama nerede yıkanacağım? Banyomda yalnız so uk su akıyor. Du almak veya banyo yapmak için de bir yer yok.»

Bayan Emily, «Biz du yapmayız,» dedi. «Haftada bir kere kilerde banyo yaparız. Luther banyo teknesini oraya ta iyacak ve içini ate te ısıttı ı suyla dolduracak.»

«Haftada bir kez yıkanmak, o da kilerde, öyle mi?» dedim. «nsanlar artık böyle ya amıyorlar. Banyolarında hem sıcak hem de so uk su akar, mis gibi kokan sabunları vardır ve haftada bir kereden daha fazla yıkadıkları da bir gerçek.»

Bayan Emily dudaklarında o so uk gülümsemeye, «nsanların bugün nasıl ya adıklarını biliyorum,» dedi. «Özellikle de mis kokulu parfümler sürünen ve seksi giysiler giyen kadınların. eytanın ona övgüler ya dırarak Havva Anamızın güvenini kazandı inı, o zamandan beri de kibirin, eytana ruhumuzun kapılarını açan anahtar oldu unu bilmiyor muydun? Dudak ruju, makyaj ve güzel taraklar, dantel elbiselerle ziyetler insanları ba tan çıkararak ve ehvet uçurumuna sürükleyen eylerdir. Öyleleri dü erler, dü erler, ama dü erken bizleri de kendileriyle birlikte cehennem ate inin içine dü ürürler. eytan sana dokunmu . Kara dumanının kokusunu alıyorum. Sen de bunu ne kadar çabuk kavrarsan, arınman ve ba ı lanman da o kadar çabuk gerçekleşecektir.»

«Bu do ru de il,» diye ba ırdım. «Benim üstümde kötülü ün kokusu yok, bebe imin de sivri kulakları olmayacak!»

Ya lı kadın bana bir an tepeden baktıktan sonra ba ını salladı. «Tann'ya dua et de korktu un olmasın,» dedi. «fanrı'ya dua et ki intikamını günahsız bir bebekten almasın. Ama sen Tanrı'yı öylesine kızdırdın ki, sana olan öfkesi o kadar güçlü ki, göklerde gök gürültüsü gibi gümbürdüyor.»

Ya lı kadın derin bir soluk alarak gözlerini kapadı. Ellerini sıksa gö üslerinin üstüne koymu tu.

«Çalı ,» dedi. «Dua et ve uysal ol. O zaman belki ba ı lanırsın.»

Dönerek uzakla maya başladı. Ama merdiven ba ına gelince durup bana baktı. «Unutma,» dedi. «Saat tam be te hazır olacaksın

Elinden geldi ince temiz olmayı da unutma.» Bu sözlerden sonra a a ı inmeye koyuldu. Ba ıyla sırtı öylesine dikti ki, a ır a ır a a ı indirilen bir heykele benzemi ti.

Avuçlarımı mideme bastırdım ve gırtlama kadar yükselen dü ümleri gidermeye çalıştım. Bebeğimin iyi bir varlık oldu bana kendimi inandırmaya çalışıyordum. Michael beni aldatmış olsa bile, bebeğimin içimde deydi ve sevgimin gücünü hissediyordum. Bu güç de erli ve tanrısal beneydi, eytanın eseri olamazdı. Bayan Emily sevginin gücünü hiçbir zaman tanımamıştı. O an onun, nefret edilmekten çok, acınmaya layık bir insan olduğunu düşünüyordum. Eytanların doldurduğu soğuk ve karanlık bir dünyada yaşıyor, evinin ve hayatının her köşesinde kötülük ve tehlike görüyordu. Onun pek ender güldüğünü, hatta gülümsediğini sanıyordum.

O belki bilmiyordu, ama eytan onu yenik düşünmüştü bile.

Ellerimi, kollarımı ve yüzümü elimden geldi ince yıkayıp temizledim. Karımda ayna olmayınca, saçlarımın ne kadar kirli ve donuk, gözüktüğünü ancak tahmin edebiliyordum, fakat Bayan Emily'nin görünümüne de er verdiğiyoktu. Hatta ben ne kadar az çekici görünürsem, [kadar hoşuna gidecek benzerdi. Kirli kirlenmiş entariyi çekmeceye yedekle de itirmem gerekiyordu. Bu iki giysiden başka bir şeyim yoktu zaten. Yemeğimi imde Bayan Emily bunu bana hatırlattı.

«Giysilerin hakkında söylediklerimi unutma,» dedi. «Onları haftada bir kere yıkıyoruz. Onun için de her iki elbiseni kirletirsen, yıkama zamanı gelinceye kadar kirli elbiseyle dolaşmak zorunda kalacaksın.»

«Giysilerimizi niçin haftada bir kereden daha sık yıkayamıyorsunuz diye sordum.

«Savurganlıca gerek yok: Üstündekilere dikkat edersen, haftada bir kereden daha sık yıkaman gerekmez.»

«Yiğir ama benim iki çirkin entariden başka bir şeyim yok ki,» diye karılıklı verdim.

Yağlı kadın, «Sade bir şey çirkin de ildir,» diye sert bir sesle besusturdu. «Lüks giysilere alı şık olman, başka türlü olanları çirkin olarak nitelemen için bir neden de ildir.»

«Ben lüks giysilere alı şık değilim,» dedim. «Ama üstüme uyan giysiler isterim. Çamaşırlarımı ve soketlerimi de gereksiniyorum.»

«Gereksinmek, hep gereksinmek. Siz gençlerin bildiğiniz ba ka kelime yok mudur acaba?» Ya lı kadın böyle diyerek içinde karı ık pata tes ve sebze yeme i bulunan tencerenin kapa nını kaldırdı. Bu yemek, bir bardak su ve bir dilim ekme k ak am yeme imizi olu turacaktı. Longchamp Anne ve Baba'yla oturdu um günlerde çok daha iyi yemek yedik. Hem de Baba i siz oldu u için bele ten ya amaya çalı tı ımız halde. Fakat Bayan Emily basit yiyeceklerin insan ruhu için yararlı oldu una, tavuk eti ve yumurta gibi eylerin ise ancak Pazar günleri yenebilece ine inanıyordu.

Bayan Emily yemekten önce dua ettikten sonra bir daha konu ma lı dı. Charlotte da nedense farklı, âdeta korkmu görünüyordu. Ablasının onu, daha önce söyledikleri için fena.halde payladı nını ve konu masını menetti ini tahmin ediyordum. Kadınca ız zaman zaman bakı nını önün deki tabaktan ayırıyor ve onunla suç orta ı yımı ız gibi bana bakıyordu. Çok garip ama, ne olup bitti ini ancak yemekten kalkıldıktan ve ben bütün tabakları, çatal, bıça ı ve tencereleri yıkayıp temizledikten sonra ö renebildim. Charlotte'u, yemek odasının dı nda gölgeli bir kö ede beni bekler buldum. Belki de ben görünene kadar oraya gizlenip beni bekle mi ti.

Kapıdan çıktı ım sırada sanki üzerime sıçradı. O kadar erken yatıp uyumayı istemiyordum, ama çalı maktan o kadar yorulmu tum ve her tarafım da o kadar a rıyıp sızlıyordu ki, karanlık odama kapanmaya can atıyordum. Sıcak su i emi bir kurulama bezine sarılı olarak koltu mun altına sıkı tırmı tım.

«Charlotte,» diye sesimi yükselterek geriledim. «Ne oluyor? Ne var?» Etrafıma bakındımsa da, Bayan Emily görünürlerde yoktu.

Ya lı kadın, «Sana bir arma an verdim,» diye fısıldadı. «Yata nın üstünde duruyor.» Bundan sonra döndü ve benim bir ey dememe vakit bırakmadan ayaklarını sürüye sürüye uzakla tı.

Bu i e aklım ermemi ti. Zavallı bana ne vermi olabilirdi? Herhalde i ledi i bir eydir diye dü ündüm. Ya da belki bana acımı tı ve giymem için kendi giysilerinden birini getirmi ti. Merdiveni a ır a ır çıktım Un basama a basmak çaba harcamamı gerektiriyordu. Karanlık koridorda berbat odanın yolunu tuttum. lık gölgeleri savu turdu ve yala mın üstündeki bir cismi ortaya çıkardı.

Onu aldım ve elimde evirip çevirdim. Bir bebe in oyuncak çingıra * ıydı ve yeni görünüyordu. Charlotte'un do um günü mü oldu unu sordu umda Bayan Emily beni alaya almı ve Charlotte'un dediklerine önem vermemek gerekti ini bana hatırlatmı tı. Onun için Charlotte'un, niçin bebe in beni uyutup uyutmadı ını sordu unu, Bayan Emily'nin parmaklarıyla midesinin içine bakabilmesinin ve sivri kulaklı bir bebek, görebilmesinin ne demek oldu unu ya lı kadına sormamı tım.

Ama Charlotte'un, nasıl olur da bir oyuncak çingıra ı, hem de yeni, alınmı gibi görünen çingıra ı olabilirdi? Charlotte herhalde yakın tarihte bir çocuk do urmu olamayacak kadar ya lıydı.

Bayan Emily gerçi evin onların yatıp kalktı ı bölümüne girmemi yasaklamı tı ama, bütün bunların ne anlama geldi ini ancak oraya gide rek ö renebilirdim.

Ne var ki, imdi bütün bunlara umursamayacak kadar yorgun vfill bitkindim. Yata ın üstündeki yorganın ucunu açtım, altına süründüm ve böylece bebe imi de ısıtaca ıma inanarak, sıcak su i esini midemin; üstüne yerle tirdim.

Hava bu gece o kadar da so uk görünmüyordu, bundan dolayı di ükrediyordum. Bayan Emily'nin yemekte söyledi i tek tük birkaç eyden biri, termometrenin yükseli inin hava de i ikli i anlamına geldi i ve büyük bir olasılıkla kar ya aca ıydı.

Kar ya acaktı ha! Tarih neydi acaba? Hastanede geçirdi im günleri hatırımda kalan son güne ve buradaki iki gününe ekledim. Hangi gün ve gecede bulundu umuzu kavramamla birlikte üzüntü ve deh et içinde yata ın içinde dimdik oturdum.

Noel gecesiydi! Kimse bundan söz etmemi , hatta umursamamı 'ı tı. Jimmy'yi dü ündüm. Belki de Avrupa'da askerdeki arkadaşlarıyla yortuyu kutluyor ve Noel arkıları söylüyordu. Trisha'yı da dü ündüm; ö ve ailesi herhalde sıcak evlerinde Noel çamının etrafındaydılar. Long ; champ Baba da herhalde yeni karısıyla birlikte ve yeni do acak bebe in beklentisi içindeydi.

Michael'in sevgi dolu vaatlerini anımsamam üzerine gözlerimden ya lar bo andı. Birlikte ne kadar güzel ve romantik bir Noel gecesi geçirmeyi planlamı tık. Sıcak bir ate in yanında oturarak birbirimize Noel arma anlarımızı ambalajlarından çıkaracak, o sırada da arka plan

da güzel müzik parçaları çalacaktı. Sonra da birbirimizin kolları arasında yatacak ve dudaklarımızın üstünde öpücüklerimizin tatlılığını hissederrek uykuya dalacaktık.

O güzel küçük çamı getirdi i günü anımsadım.

Hâlâ orada mıydı ve o da kendini benim gibi terkedilmi ve yalnız mı hissediyordu?

Trisha'ya Bir Mektup

«Meadows»da yapmak zorunda oldu um i lerin güçlü üne ve sıkı cılı ina ra men, ben bundan ikâyetçi de ildim, çünkü ancak ortalı ı silip süpürdü üm, öteberi yıkadı m ve madeni e yayı cilaladı m zaman günlerin uzunlu unu ve zamanın a ır akı nı görmezlikten gele biliyordum. Benimkisi gerçek bir hapis cezasıydı, Bayan Emily de bana bir caniyimi im gibi davranmaktan çekinmiyordu. Bu korkunç ruh hastasının yönetti i bu büyük evdeki görevlerin tutsa ı olmu tum. Böylece "sabahları, ö leden sonraları ve ak amları onlardan önce gelenlerden hiçbir farkı ve dikkate de er yanı olmayan her gün bir sonrakine ba lanıp gidiyordu. "Geri zekâlı Charlotte gibi ben de zaman kavramımı kaybetmeye ba lamı tım ve günlerden Pazartesi mi, yoksa Salı mı oldu unu anımsayamıyordum. Aynen onun gibi Pazar günlerini mihenk ta ı gibi kullanıyordum.

Booth kızkarde lerin Pazar günleri ibadet için kiliseye gitme âdetleri yoktu. Öyle olmu olsa, bu, bir telefona ula mam ya da bir mektup postalamam için bana bir fırsat sa layabilirdi. Ne çare ki Bayan Emily kiliselerin eytan için bir sı nınak oldu unu söylüyordu:

«nsanlar oraya dua etmek ya da günahlarını itiraf etmek için gitmiyorlar, ahbablık etmeye gidiyorlar, görülmek amacıyla gidiyorlar. Ulu Tanrı'yı pahalı giysiler, son modalar ve zengin ziynetlerle etkileyebileceklermi gibi. Kilise meraklısı bazı hanımların yüzlerine kat kat boyalar sürmeleri saçmalıktan ba ka ey de il. Bunu yaptıran içlerindeki oy tandır. O eytan ki, Tanrı'nın evini istila edebildi i için kakhahaların gülüyordun»

Bayan Emily, « te bu yüzden biz Pazarları evimizde dua ediyoruz,» diye nutkunu tamamladı.

Booth kızkarde ler için kütüphanenin giri i küçük bir kilise görüyorlardı. Bayan Emily oraya uzun ve çok rahatsız bir kanep e koydurmuştu. Bayan Emily'ye göre bunun nedeni uydu: çok hoş ve rahat oldu unuz takdirde, orada olu unuzun amacını unutuyordunuz.

Kanep e büyük bir tahta haca bakıyordu. Duvarlarda bundan başka bir şey yoktu. Bayan Emily önümüzdeki masada uzun muşlar yakıy ayrıca sehpa ların üstünde birer gaz lambası bulunduruyordu. başka sona erer ermez de balmununun ziyan olmaması için ko up muşları söndürüyordu.

Bayan Emily'nin ncil'den yüksek sesle bölümler okumasından sonra hepimizin bir a ızdan dua etmemizden olu an bu ayinlere hiç konuşma ben de katılmak zorundaydım. Luther bile geliyor, ama ellerini d iyerek arkada, kapının yanında duruyordu. Bayan Emily'nin ncil'd bölümleri okuması faslı bir saatten uzun sürüyordu. Charlotte bir s' sonra sıkılıp kıpırdamaya ba lıyordu, ama Bayan Emily'nin okuması bir an ara verip ona sert sert bakması, zavallı cın anında ta kesilip p man gözükmemesine neden oluyordu. Bayan Emily bundan sonra anladım dan emin olmak için benim bulundu um yana buz gibi bir bakı (atıyordu. Birisinin üstüme bir kova dolusu buz fırlatması gibi bir e bu: aynen onun gibi can yakıyor ve so uk bir etki yapıyordu.

Uygun davranı için ödülümüz özel bir sabah kahvaltısıydı: istediğimiz ekilde pi irece imiz yumurtalar, mısır dövmesiyle tereya ve m valili çörekler. Çörekler Bayan Emily'nin içine eker tabii azıcık ol ko uluyla konmasına izin verdi i biricik besindi. O kadın için e alkol ve uyu turucular gibi, bizi ba tan çıkarabilecek ve kötülöklere k ı direncimizi kırabilecek bir maddeydi. Oysa kendine egemen ol bizi güçlendiriyor ve destekliyordu.

Pazar gününe özgü bir başka olay banyo yapmamızdı. Bayan Emily'nin anlattı ı gibi, Luther büyük bir tahta küveti getirip kilerin o yerine koyuyordu. Kileri kullanmamızın nedeni, evde, kazana ve sı suya giden arka kapıya en yakın yer olmasıydı. Luther suyu Pazar a nından hemen sonra ısıtmaya ba lıyor, kahvaltıdan sonra da koval

içeri ta iyordu. Sıcak suya ılık olması için yeterli miktarda so uk su katkı lırdı.

Ik yıkanan Bayan Emily olurdu. Onun i i bitinceye kadar Charlot te'la ben kilerin dı nda beklemek zorundaydık. Bundan sonra Luther'e yarım düzine kova dolusu sıcak su getirmesi buyurulurdu. Emiiy'den sonra yıkanma sırası Charlotte'daydı. Bana en korkunç gelen, hepimi zin aynı suyun içinde yıkanmak zorunda olu umuzda Böylece tama men temiz suda yıkanan sadece Bayan Emily oluyordu. Dedi ine göre, içimizde en temiz olan oydu, dolayısıyla da arkasında hepimizden az pisik bırakacaktı.

Benim sırım geldi inde Luther'in, küvetin çinden bir miktar su bo altıp yerine sıcak su katması gerekiyordu. Ik kez böyle bir banyo yaptı imda Bayan Emily aniden içeri girerek ısınsını ölçmek için parmak larını suya batırmı tı. Suyun yeterince sıcak olmadığı na karar vererek, Luther'e sıcak sudan bir, iki kova daha getirmesini buyurmu tu.

«Su yeterince sıcak,» diye itiraz edecek olmu tum.

«Saçma,» diye kar ılık vermi ti. «Su yeterince sıcak olmazsa, deri nin içine sızımı kirleri çıkaramazsın.»

Böylece Luther kovayla içeri girip suyu etrafıma dökerken küvetin çinde çıırçılak durumda oturmam gerekmi ti. Çıplaklı ımı elimden gel di ince örtmü tüm ama, yüzünün bir ey belli etmemesine kar ın, Lut her'in gözlerinin ilgiyle üstümde dola tı ı dikkatimden kaçmamı tı.

Luther'in, özellikle Ocak ve ubat aylarındaki çok so uk günlerde gizlice bir, iki kadeh bir ey içti inden üpheleniyordum. Bazen ben mutfaktayken odun ya da sıcak su getirir, o zamanlar da ben nefesinde ki viski kokusunu farkedirdim. Bayan Emily farketse de bir ey söyle mezdi. Yerine göre ona çatmaktan veya sert bir sesle ondan unu bunu istemekten çekinmedi ine göre, Luther'den korkmuyor, ama aynı zamanda ona ne dereceye kadar baskı yapabilece ini seziyordu.

Luther'in niçin onunla Charlotte için bu kadar a ır çalı tı ı benim çin bir sırdı: ona yatacak bir yer ve yeterince yiyecekten fazla bir ey verilmedi inden emindim. Luther benim için yasak olan bir ba ka yer de, a a ı katta evin arkasında yatıp kalkıyordu. Ama bu adamı merak etmekten kendimi alamıyor, fırsatını buldukça da ona sorular soruyor dum. Bu fırsatları onunla ben yalnız oldu umuz zaman yakalayabiliyor

dum, çünkü Bayan Emily de yanımızda olunca, adam, bulundu u yana bakmıyordu bile.

Bir sabah odunu getirmesinden sonra Luther'e, «'Meadovvs' zaman böylesine köhnele ti?» diye sordum. Çiftli in en sevdi i korı oldu unu ve burası hakkında ba ka her konudan daha istekli olara konu aca inı hissetmi tim. 4 |

Sorumu, «Bay Booth'un ölümünden bir süre sonra,» diye yanıtla «Bazı borçlar vardı, bunları ödemek için de hayvanları ve araç gere rin büyük kısmının satılması gerekti.»

«â Bayan Booth?»

«Kocasından yıllar önce ölmü tü... bir mide hastalı ndan,» d Luther.

«Sen çok sıkı çalı iyorsun, Luther. Çiftli i ya atmak için elind geleni yaptı ndan eminim,» dedim. Gözlerindeki parlıtından sözlerirj ho una gitti ini anladım.

«Çiftli in bakımlı görünmesi için ne yapmak gerekti ini öyledir' ama görünü Bayan Emily için hiç önemli de il,» dedi. «Dedi ine gö güzel eyler eytan için bir davetiye yerine geçiyormu . Biraz bo satın almak istedim, ama ona da hayır dedi. Sonuçta çiftlik bu ün k haline geldi. Makineleri elimden geldi ince çalı ır durumda tutabiliC rum, ev de sa lam bir yapı.»

«Elindeki azıcık olanaklarla mucizeler yaratıyorsun,» dedim. Bu s lerimi be endi ini bir homurtuyla anlattı.

Bir gün cesaret edip ona niçin burada çalı mayı sürdürdü ünü s dum.

«Bir yere sahip olmanın türlü yolları vardır,» dedi. «Bir kâ it par sından kaynaklananı ve bir yerde yıllarca oturup çalı maktan olu a Luther gururla ekledi. «Ben de herhangi bir ba kası kadar 'M dows'un bir parçasıyım.»

Yüzünde gülümseme sayılabilecek bir anlamla, «Gerçek u ki' adows' bana sahip. Ben ba ka hiçbir ey bilmiyorum,» dedi.

Onun, Bayan Emily ile aile hakkında daha fazla bir eyler anlat sını istiyordum, ama ne zaman bu konuya de inmeye kalkı acak olsam, beni hiç duymamı gibi davranıyordu. Bayan Emily'ye saygı

da sevgi duydu unu sanmıyorum, ama ya lı kadın da onu itaate zorlayan bir taraf vardı. Ne zaman beni Upland stasyonu'na götürmesini istesem, götürmemek için bir bahane buluyordu. Ço u zaman da bana haber vermeden oraya gidiyordu.

Ocak ortalarında artık Bayan Emily'nin, ona beni götürmesini yasakladı ı kanısına vardım, bu nedenle de yalnız kalmamızı bekleyerek benim için Trisha'ya bir mektup postalamasını yalvardım. Bu i i yapacağını da söylemedi, yapmayacağını da, onu elimden almaya da yana madı.

«Mektubu mutfakta tezgâhın üstüne bırakacağım, bir dahaki gidişinde onu yanına alır mısın?» diye sordum. Mektubu nereye koydu unu baktı, ama bir ey demedi. Mektup ertesi gün ortadan yok oldu. Haftalarca Trisha'dan bir cevap bekledim. Mektubumu alır almaz bir cevap yazacağından emindim, ama Luther'in getirdi i mektuplardan bana yazılanı çıkmıyordu.

Bir sabah odunu getirdi i zaman Luther'e mektubu sordum.

«Hangi mektup?» diye sordu.

«Tezgâhın üstüne bıraktı ım. Onu oraya bıraktı ımı görmü tün,» diye ısrar ettim.

«Orada de il miydi?» Luther ba ka bir ey eklemedi, ama buna gerek yoktu zaten. Mektubun nereye gitti ini biliyordum. Bayan Emily'deydi. Müthi bir öfke duydum ve kalan gururum ahlandı. Hızla dönerek ya lı kadınla yüzle meye ko tum.

Bayan Emily günlerinin en büyük kısmını ncil'i okuyarak, kıt kanat yemeklerimizi pi irerek, Luther'in çalı masını denetleyerek ve masraflarımızın kuru u kuru una hesabını yaparak geçiriyordu. Hesapları üzerinde kütüphanedeki büyük me e masada, dünyaya ka larını çatarak bakan babasının dev portresinin altında çalı ırdı. Bana öyle geliyordu ki, ya lı kadın, babasının ruhu tarafından gözlemlendi ine ve i lerini onun stedi i biçimde yapmazsa, onun tarafından cezalandırılacağına inanıyordu.

O gün de orada pusulaların üzerine abanarak oturmu , hem hesap yapıyor, hem de önündeki kâ ıda küçük i aretler çiziktiriyordu. Sarkaçlı bir saat kö ede gürültülü tik taklarını sürdürüyordu. Dı arıda

hava çok bulutlu oldu undan kütüphaneyi aydınlatmak için gaz lambası yakıldı. Lamba, yüzüyle ellerinin üstüne sarı renkli bir ışık halesi üretti. Benim içeri girdi mi duyunca, başını kaldırdı ve arkasını yaslandı. Böylece aynıyla gözleri karanlık gölgelerin arasında kaldı. Dudaksız ağız, sırtır gibi gerildi. Konu urken dudaklarını hemen hiç kımlıdatmıyor gibiydi.

«Ne istiyorsun? Meşgul oldu mu görmüyor musun?» diye bağırdı.

Cesaretle atıldım. «Arkadaşım Trisha'ya yazdığım mektubu şimdi aldığını bilmek istiyorum.»

«Ne mektubu?» diye sordu. Öylesine hareketsiz oturuyordu ki, mankenle konuştuğum sanılabiliirdi. Bakışımı bir an portredeki babasının gözlerine takıldı. Adam bana kollarını çatıyordu.

«Bir ay önce mutfaktaki tezgâhın üstüne bıraktığım mektubu kasıyorum,» dedim. «Luther onu alıp benim için postaya verecekti. Bayan Emily hiç yanıt vermeyecek sandım. Sonunda önce ilince göle ışık dairesinin içine girdi. Işık gözlerini, bir sokak kedisinin gözleri gibi parlatıyordu.

«Tezgâhın üstüne ne bırakılırsa çöptür,» dedi. «Senin kadar ahlâsız oldu una hiç kuşu duymadım kentteki arkadaşlarından biri yazacağı bir mektup da çöpten başı çıkamayamaz.»

Bir an tıkanır gibi oldum. Yaptığı haksızlığı nasıl böyle cesaretle itiraz edebilirdi? Hiç görmediğini, tanımadığını Trisha hakkında böylesine korkunç bir şeyi nasıl söyleyebilirdi? Emily dünya yüzündeki tek iyi Jahlâk sahibi kişiydi onu mu sanıyordu yoksa?

«Ne cüretle böyle konu uyorsunuz? Arkadaşlarımı tanıımıyorsun Mektubumu çöpe atmaya da hakkınız yoktu,» diye bağırdım.

«Hakkım yokmu ha?» Bu sözlerinin arkasından Bayan Emily bir kahkaha attı. «Tabii ki hakkım vardı ve de var,» diye devam etti. «Herhangi bir kötülüğün bu eve girmesini engellemeye her türlü hakkım var. Ve Luther'in, senin mektuplarınla uğraşarak vakit kaybetmesi ne de göz yumamam.»

«Ama sadece bir tek mektuptu!»

«eytani insanın kalbine sokmaya bir tek kelime bile yeter. Sa

arılatıp durdu um eyleri hiç mi dinlemedin? imdi çekil yanımdan. Yapılacak önemli bir i im var, görevlerin de seni bekliyor.»

«Ama siz bana bir tutsak, adı bir caniyimi im gibi davranıyorsunuz,» diye ba ırdım.

Bayan Emily, «Sen adı bir canisin de ondan,» diye kar ılık verdi. «Çok yaygın olan ehvet günahını i ledin ve bunun cezasını çekiyorsun.» Ya lı kadın ellerini dev irip masasının üzerine e ildi. Bütün yüzü aydınlanm ı tı imdi. «Seni niçin buraya ilgilenmem için yolladılar dersin?» diye devam etti. «Gidecek ba ka yerin yok, kimse seni istemiyor. Sen bir yüzkarasisin, bir yüksün.

«Kızkarde im bunu açıkça belirtti ve sana bir günahkâr, bir yüzkarası gibi davranılmasını istedi. Ho , bunu söylemesine gerek yoktu ya.» Bayan Emily buz gibi bir sesle bunları söyledikten sonra arkasına yaslandı. Böylece, yüzü yine karanlıkta kaldı.

Devam etti. «Benim çatımın altında ya adı ın, yemeklerimi yedi in ve bakımımı gereksindi in sürece benim dediklerimi yapacaksın.» Bunları öylesine gürleyen bir sesle söylemi ti ki, konu anın tepesindeki portre oldu u zannedilebilirdi. Bu korkunç dü ünçe yelkenlerimi suya indirdi. Kanımın çekildi ini hissettim. Kulaklarımın arkasında bir batma ba ladi ve dizlerim kesilir gibi oldu. Ellerimle çıkık karnımı örterek kapıya do ru geriledim. Bayan Emily hemen ba ını e erek, her kuru un akıllıca sarfedildi inden ve nereye gitti inden emin olmak için hesaplarına döndü.

Oturma odalarından birinin kapı aralı ında durdum. Aylardan beri bu evde olmama ra men, binanın ancak sınırlı bir bölümüne girmek hakkına sahiptim ve büyük bir bölümünü görmemi tim, hele Bayan Emily ile Charlotte'un odalarının bulundu u batı bölümüne adımımı bile atmamı tım. Ama bu oturma odasında oval bir aynanın bulundu unu biliyordum. A a ı katta içinde ayna olan tek odaydı. Bayan Emily aynaların kendini be enmi likle gururu te vik etti ine inanıyordu. Havva'nın dü ü ne ve insano lunun günahına yol açan da bu duygular do ll miydi?

Odam için bir ayna istedi imde, «Kendine bakman hiç de gerekli de il,» demi ti. «Kendini temiz tut yeter.»

Görünü ümü umursamayalı çok uzun zaman olmu tu, ama Bayan Emily'nin kütüphanedeki davranı ı, kendimi küçülmü ve çirkinle mi hissetmeme neden olmu tu. Bu nedenle de görünü ümü merak etme- me elimde de ildi.

Korktu um eyin gerçek oldu unu sezinleyerek a ır a ır oturma odasına girdim. Perdeler gerçi açıldı ama, ık burada da kütüphanede- ki kadar lo tu. Küçük bir masanın üstünde bir gaz lambası görüp yak- tım. Ve önümde tutarak aynaya yakla tım. Aynanın içinde önce silue- tim belirdi, sonra da lambayı yükse e tutarak kendime baktım.

Bir zaman o kadar güzel olan saçlarım, uçları kırık, kirli ve karı ıl bir kitle görünümündeydi. Yol yol kirler alımla yanaklarımı parsellemi ti sanki. Mavi gözlerim de tüm ı ıklarını ve canlılıklarını yitirmi ler gibi, dünyaya donuk donuk bakıyorlardı. Yüzüm soluktu, hemen hemen Bayan Emily kadar renksiz ve hasta görünü lüydüm. Bu tablo midemi bulandırdı. Bir yabancıнын yüzüne baksam bu kadar olurdu.

Dudaklarıma en son ne zaman ruj sürdü ümü ya da saçlarımı tara . dı ımı bile anımsayamıyordum. Üstelik bütün güzel giysilerim... küpele- rim ve bileziklerim, hatta Michael'in bana verdi i madalyon... her ey kimbilir neredeydi. Agnes Morris belki de onları otele yollamı tı, Cutler Nine de beni ba ından attı ı gibi, onları da yok etmi ti.

u haline bak, diye dü ündüm. Cutler Nine'yle Bayan Emily'nin sana yaptıklarına bak. Yüzüm i mi , ekilsizle mi görünüyordu. Omuzlarımdan çuval gibi sarkan o çirkin entarinin içinde öylece duru- yordum. Sonunda kendime daha fazla bakmaya tahammül edemeye- rek lambayı söndürdüm. Anında yüzümü kaplayan karanlık gölgelere ükran duydum. Bu evde kaldı ım sürece bir daha aynada kendime bakmamaya karar verdim.

Oturma odasından dı arı fırladım ve ko a ko a merdiveni çıktım,' Be inci ayımda oldu um ve bebe im de oldukça a ırla tı ından çıktı- ım her basamak beni zorluyordu. Karanlık odada soluk solu a yata ı- mın üstüne çöktüm ve hiçkirmaya ba ladım. Bu evde gerçekten bir tut- sak oldu umu dü ünüyordum, hem de i kence gören bir tutsaktım.

Birden, «Neyin var?» diye soran Charlotte'un sesini duyunca a la« mayı kestim. Yata ın içinde do rularak elimin tersiyle gözlerimdeki ya - ları sildim. Ya lı kadın kapımın e i inde elinde nakı ıyla duruyordu, Koridorun sa yanına baktıktan sonra öne e ilerek fısıldadı.

«Emily sana bebe inin sivri kulaklı olaca nını mı söyledi?»

«Emily'nin ne dü ündü ü umurumda de il. Hele bebe im hakkın-
da ne dü ündü ü hiç de il,» dedim. Charlotte bana bir an a kınılıkla
baktı. Emily'ye kar ı gelmenin dü ünmesini bile akli almıyordu. Sonra
gülümseyerek bana yakla tı.

«Bak, ne yaptım,» dedi. Derin bir soluk alarak uzandım ve gaz lam-
bamı yaptım. Sonra, bana uzattı ı eli ine baktım.

Pembe ve mavi ipliklerle i lenmi güzel bir eydi. Charlotte bir a a-
cın altında sallanan be i inin içindeki bir bebekten olu an resmi goblen
i iyle doldurmaktaydı.

«Bunun örne ini nereden buldun?» diye sordum.

«Örnek mi?» Kadınca ız yanıt üstünde yazıyımi gibi kuma parça-
sını kendine do ru çevirdi.

«Resimden söz ediyorum. Bayan Emily bunu bir yerden senin için
satın mı aldı?»

Kadınca ız, «Oh hayır, resmi ben çizdim,» dedi. Gururla gülümsü
yordu. «Bütün resimlerimi kendim çizerim.»

«Bu çok güzel, Charlotte. Çok yetenekliyimi sin. Eserlerini daha
çok insana göstermelisin.»

«Daha çok insana mı? Yalnız Emily'ye gösteriyorum. O, ayakları-
nın arasında dola mamam için i i lemeyi sürdürmemi istiyor.» Charlot-
te papa an gibi konu maya ba ladı. «Diyor ki, avarelik...»

«Biliyorum, biliyorum,» dedim. «.. nsanın ba nını derde sokar. Ya
onun yaptı ı kötülöklere ne demeli?» Charlotte'un gülümseyi i daha da
belirginle ti. Bayan Emily'nin. kötü olması fikrinin ona son derece
yabancı oldu unu, bunu hayalinden bile geçiremedi ini görüyordum.
Kızkarde i beynini yıkamı tı. Devam ettim. «Emily'nin bir melek olmadı-
nı biliyorsun. Her yaptı ı, her söyledi i mutlaka do ru ve iyi de il.
insanlara, özellikle de sana gereksiz yere kötü davranıyor. Seninle
de ersiz bir hayvanmı sın gibi konu uyor ve benim gibi seni de burada
kapalı ya atıyor.»

Charlotte, «Oh hayır,» diye itiraz etti. «Emily bana sadece yardım
etmeye çalı ıyor. Ben eytanın tohumuyum ve eytanın çocu unu yav
ruladım.» Bütün bunları söyleme tarzından aynı eyleri tâ ki ezberloy»
ne kadar tekrar tekrar söylemeye zorlandı nını anladım.

«Ba ı lanamaz bir yalan bu,» diye atıldım. « eytanın çocu unu yavrulaman da ne demek? Ne çocu u bu?»

Charlotte bir adım gerileyerek, «Bu konuda konu mamam gerek, dedi.

«O, hiçbir ey bilmeyecek,» diye gönlünü yapmaya çalı tım. «Be ona hiçbir ey söylemem. Seninle ben bir sırrı payla amaz mıyız yani?»

Charlotte, bu sözlerimi bir an dü ündükten sonra bana yine b adım yakla tı. Nakısını göstererek, «Ben bunu bebek için yaptım,» diy itiraf etti. «Çünkü bazen bebek geri gelir.»

«Geri gelmek mi? Nereden geri gelecek?»

«Cehennemden,» dedi Charlotte. «Yeri orası oldu u için gönderild i cehennemden geri gelir.»

«Hiç kimsenin yeri cehennem de ildir.»

Ya lı kadın, « eytanın yeri orasıdır,» diyerek ba ını salladı.

«Belki onun yeridir... onun ve Bayan Emily'nin,» diye mırıldandı Ardından ba ımı kaldırdım. «Sen bana bebe i anlat. Gerçek bir bebe mi vardı?» Ya lı kadın bana baktıysa da yanıt vermedi. «Charlotte, deyip yata ın altından oyuncak çingıra ı çıkardım. «Bu kimindi? Ner den buldun onu?»

O sırada rüzgâr gev ek bir pancuru takırdatınca bu ses koridoru öbür ucuna kadar yankılandı. Charlotte gözlerini kapayıp ürperdi, so ra gözlerinde derin bir korkuyla geri çekildi.

«Odama dönmek zorundayım,» dedi. «Burada seni rahatsız etti mi duyarsa Emily çok kızar.»

«Beni rahatsız etmiyorsun. Gitme,» diye yalvardım. Pancur yi takırdadı. Hızla dönerek odadan çıktı. Arkasından, «Charlotte!» diye se lendimse de dönüp bakmadı bile.

Charlotte burada konu abilece im tek insandı, ama Bayan Emily onu bundan menedecek kadar korkutmu tu. Bir hapishanede olsam bu kadar olurdu, diye dü ündüm. Bayan Emily'den daha zalim bir gar diyanım olamazdı. Hem de niçin? Â ık oldu um ve fazla güvendi i için mi? Benim günahım inanmaktı demek. Ama ben Bayan Emily' kar ı koyacaktım: Trisha'ya mektubu yazacak ve bu i i kendim ya mam da gerekse postalanmasını sa layacaktım.

Yepyeni bir kararlılıkla yata ımdan kalktım, çingıra ı yine sakladı

ve mutfağa inerek Trisha'ya mektubu baştan tekrar yazdım. Ama bu kez ona bütün çirkin ayrıntıları da sayıp döktüm. Bir yandan hızlı hızlı yazarken gözlerimden dökülen yaşlar kâğıdı ıslatıyordu.

«Sevgili Trisha, .

Aylardan beri seninle başlantı kurmaya çalışıyorum, ama Cutler Nine'nin korkunç kızkardeşi Emily beni engelledi. Burada telefon olmadı için telefon edemiyorum, mektupların ise kilometrelerce uzaklıktaki Upland stasyonu denilen bir yere götürülmesi lazım. Emily e yalarımın da buraya gönderilmesini menetti. Daha geldiğim gün üstümdeki giysileri aldı ve kaynatmakla toprağa gömmeyi içeren bir arındırma işleminden geçirdi. O günden beri de ne giysilerimi gördüm ne de çantamı. Çuval bir entariyle gezmek zorundayım, hem de iç çamaşırı bile giymeden! Geceleri soğuk, karanlık ve penceresiz bir odada ısınmak için bir sıcak su bisiyle uyuyorum. Iık olarak bir gaz lambam var, ama bana bütün bir hafta dayanması ko uluyla azıcık gaz verildi inden, günlerce karanlıkta kalmak korkusuyla istediğim kadar lamba da yakamıyorum.

Bütün yaptığım evin içinde çalışmak: toz almak, yerleri silmek, onu bunu parlatmak. Okumaya vaktim yok, olmu olsaydı bile bunu yapamayacak kadar bitkin hissediyorum kendimi. Karnım durmadan büyüyor, sırtım da beni giderek daha fazla rahatsız ediyor, ama Bayan Emily'nin umurunda değil. Sanırım, benim acı çektiğimi görmek ona zevk veriyor. Ne kadar çok acı çekersen o kadar çok pişman olacağını düşünüyor.

New York'tan ayrılırken sana buranın tam adresini veremedim, çünkü bilmiyordum. Senden bana bir iyilik yapmanı istiyorum. Mektuba Longchamp Baba'nın adresini ileri tiriyorum. Jimmy sanırım hâlâ Avrupa'da olduğu için yardım isteyebileceğim tek insan o. Üstelik nerede olduğunu da kimse bilmiyor. Lütfen Longchamp Baba'yla başlantı kur ve ona ne kadar çaresiz durumda olduğumu anlat. Buradan mutlaka kurtulmalıyım. Bayan Emily başnaz bir dindar, kızkardeşi de biraz gerizekâli ve benim kadar çaresiz.

Seni ve o güzel gevezeliklerimizi ne kadar özlediğimi bilemezsin. Benim için ne kadar iyi bir arkadaş olduğumu ve seni ne kadar sevdiğimi şimdi daha iyi anlıyorum. Okulu da özlüyorum ve hepsinden doçok-

arkı söylemeyi ve müzi i özlüyorum. Bu evde kilise müzi i dı nda müzik yok. Bayan Emily'ye göre bunun dı nda her ey eytan i. kadın nereye baksa eytanı görüyor da onu asıl görece i yer olan ayna bakmıyor.

Mümkün olsa tekrar Agnes'le oturmaya seve seve razı olurdu. Bazen garip davranıyor idiye de hiç olmazsa bir insandı.

Seni çok özledi imi bil.

Arkada ın,
Dawn.»

Mektubu bir gün kütüphanede buldu um zarflardan birinin içi soktum. Zarfın üstüne gidece i ki iyi ve adresini yazdıktan sonra, usulca yukarı çıktım ve tek battaniyemi entarimin altında gizlemek için eli den geldi ince sıkı katladım. Sonra, parmaklarımın ucuna basa ba tekrar merdiveni indim. Mantom kaynatılıp topra a gömülen giysileri den biri oldu u için battaniye bana manto görevi yapacaktı. Bay Emily hâlâ kütüphanedeki i iyle me guldü. Gaz lambasının ölgün ı kapı aralı ndan dı arı ta ıyordu. Buna ra men, kadının beni duymadı na emin olmak için biraz bekledim. Emin olunca hızlı adımlarla sok kapısına yürüdüm. Kapı onu açmaya giri ti imde fena halde gıcırda ben de bu yüzden onu santim santim araladım. Yeterli bir aralık açılı ca hemen dı arı süzöldüm, battaniyeyi de hemen açıp omuzlarıma s~ dım.

ubat sonunun havası, özellikle güne ufuktan ufu a uzan yo un bulutların arkasında saklı oldu undan, hâlâ çok so uktu. Zat vakit de ak ama yakla ıyordu. Uzun bahçe yolunun ötesindeki patik ya bakınca, cesaretim enikonu kırıldı. Dünya o kadar ha in gözüküyö du ki. A açlar çıplaktı, otlar ve çalılar da hâlâ kahverengi ve sarıydı. Kara ku lar çıplak dalların üstünde içi doldurulmu gibi duruyor bana sanki ku kuyla bakıyorlardı.

Bir tek mektup postalamak için hayli uza a yürüyecektim, ama i i yapmaya kararlıydım.

Battaniyeyi önüme çektim ve yürümeye ba ladım. Uzun bah yolunun tam sonuna vardı ım sırada kar ya maya ba ladı. Kar tanel önce ufak ufak dü üyordu, ama sonra giderek büyüdü. Yolun

bölümleri yumu aktı, ama bazı yerlerde toprak kaya gibi sertle mi ti, ben de çorapsız giydi im çizmelerimle kayarak dü me tehlikesi geçiri- yordum. So uk hava battaniyemde kendine geçitler bularak basit elbi- semi a yor ve tenime ula ıyordu. Titriyor, ısınmak için elimden geldi in- ce çabuk yürümeye çalı ıyordum.

imdi yoldan biri geçse ne olurdu. Bunun, sırf 'Meadovvs'a hizmet etmek için açılmı bir yol oldu unu bile bile birinin geçmesi için dua etmeye ba lamı tım. Hava kararırken kar taneleri daha da beyazla tı ve büyüdü. Rüzgâr da sertle ti inden kar taneleri çok geçmeden etrafım- da fir fir dönmeye, yüzümü de kırbaçlamaya ba ladı, öyle ki ço u zaman gözlerim kapalı olarak yürümek zorunda kaldım.

Yol bana yabancı oldu undan aya ımın bir tümse e takılmasıyla yere kapaklandım. Bir çı lık attım ve dü ü ümün hızını kesmek için elle- rimi öne fırlattım. Çakılların üstüne dü tü ümden avuçlarım fena halde sıyrılmı tı. Dü ü beni çok sarsmı tı. Bir daha kalkamayaca ımı san- dım. Karnımın alt bölümüne iddetli bir sancı ok gibi saplanmı tı.

Aman Tanrım, bebek, diye dü ündüm. Ellerime ve dizlerime abana- rak do rulurken solu umu tutuyordum. Battaniye de açılıp hemen üstümden kaydı ndan vücudum rüzgâra ve kara kar ı savunmasız kal- mı tı. Buz gibi karlar ensemden sırtıma süzülüyorlardı. Trisha'ya yazdı- m mektubu dü ürdü ümü farkedip onu aramaya ba ladım. Onu bul- duktan sonra, aya a kalktım ve battaniyeyi vücuduma yapı tırırken derin soluklar alıp vermek zorunda kaldım. Karnımdaki a rı hafiflemi ti, ama imdi de avuçlarım, içlerine i neler saplanmı gibi sızlıyordu.

Hıçkıra hıçkıra a lamaya ba ladım. Durumumu daha da kötüle tir mi tim. leriye do ru adımlar atarken sırtımın alt bölümünde bir a rı his- settim. A rı gitgide daha çok arttı ve keskinle ti. Soluk alabilmek için iki- de bir durmak zorunda kalıyordum, ama a rı buna ra men hafiflemedi. Çelikten parmaklar sanki beni kavramı sıkıyorlardı. Pani e kapılıp ko - maya ba ladım. Kar da o kadar yo unla mı tı ki artık iki adım ötemi bile zor görüyordum. Tekrar dü üp yine ellerimi sıyırdım. Bu kez aya a kalkınca sendeledim.

Hava da ne kadar çabuk karar mı tı. Acaba do ru yöne mi gidiyor dum? Sola mı dönmem do ru olurdu yoksa sa a mı? Yolumu kaybot mekten ve so ukta ölmekten korkarak ko maya ba ladım. Bu arıtdn

midem bulandı ından altına ellerimi dayamak zorunda kaldım, dolayı sıyla da omuzlarımdan a a ı kayan battaniyeyi kaybettim. Ama onu yer den almak için durmadım. Soluksuz kalıp ister istemez durana kada ko tum. Hiç durmadan ko uyor, ko uyordum. Aya im yolun yumu a bölümünde bir yere saplandı, onu çekti imde de aya im ayakkabısı olarak çıktı. Sanki toprak beni yutmayı aklına koymu tu. Öylesine pahi e kapılmı tım ki, sa aya im çıplak olarak ko tu umun bile farkınd de ildim. Ko tum, ko tum, tâ ki solu um kesilip de durmak zorund kalana kadar ko tum. te o zaman midemi tutarak ve bütün vücudu dayanılmaz a rıların pençesinde kıvranarak dizüstü dü tüm ve hiçki maya ba ladım.

Birdenbire bir motor sesi duyup ba ımı kaldırdım. Luther'in kamy neti hemen önümde, tamponu neredeyse suratıma de ecek kad yakın olarak durunca haykırdım. Adam aracından inip aya a kalkmam yardım etti. Ama ben hemen hemen kendimde de ildim, ellerimle aya lafım so uktan uyu mu tu. Luther beni kucaklayıp kamyonete ta ıdı Ba im devrilip cama çarptı. Di lerim öylesine takırdıyor ki kırılacakları sandım. Luther eski kahverengi battaniyeyi üstüme attı. Kamyoneti ge çevirip tekrar bahçe yoluna girdi. Pek uza a gidemedi im, ileriye ko ca ima daireler çevirdi im anla ılıyordu.

Luther kamyoneti çiftlik evinin arkasına sürdü ve beni arka kapıda içeri ta ıdı. Bayan Emily, yanında Charlotte oldu u hale bembeyaz b yüzle kollarını sıksa gö üslerinin altında çaprazlamı durumda b nöbetçi gibi duruyordu.

Ya lı kadın, «Seni küçük sersem!» diye tısladı. «Yne anslıymı sı ki Luther, senin kafası do ranmı bir piliç gibi ko tu unu görmü . B yaptı ından dolayı asıl senin kafanı uçurmak gerekir ya.»

Ya lı kadının bir i areti üzerine Luther beni kilere soktu ve küveti içine daldırdı. Sonra çıkıp gitti, Bayan Emily de yakla ıp ıslak ve kirle mi entarimi üzerimden sıyrıldı. Titremem ve di lerimin takırdaması b' türlü durmuyordu. Luther içeriye kovalar dolusu sıcak su ta imay koyuldu. Suyun yüzeyi yükselip de vücudumun büyük kısmı suyun altı da kalınca belimin a a ısında müthi bir yorgunluk duymaya ba ladı Artık çıplaklı ımı da dü ünmedi imden arkama yaslandım ve Luther 'i

omuzlarıma ve gö üslerimin üstüne sıcak suyu dökmesine katlandım. Bayan Emily sonunda bu kadarının yetti ini bildirdi.

«Çık dı arı,» diye emredip bana bir havlu uzattı. A ır a ır kalktım ve Charlotte'un yardımıyla küvetin içinden çıktım. Bayan Emily hemen havluyla vücudumu sardı.

«Ayakkabılarının tekini kaybetti ini görüyorum,» diye devam etti. «Demek ki bundan sonra yalınayak dola mak zorunda kalacaksın. Sersemelere ve günahkârlara hiç tahammülüm yoktur. Çabuk, odana çık.»

Bacaklarım beni zor ta ıyordu. Ayaklarımın altındaki so uk zemin, bana, donmu bir gölün üstünde yürüyormu um gibi geliyordu. Mutfaktan geçti im sırada Charlotte kolumu tuttu, ama Bayan Emily bana en küçük bir yardım etmedi. Merdiveni çıkmak için çok zorlandım, bir ara öylesine ba im döndü ki, bayılıp basamaklardan a a ı yuvarlanacağı mı sandım.

Bayan Emily, «Devam et,» diye emretti. A zından çıkan kelimeler, çıplak omzuma çarpan bir kırbaçtan farksızdı. Derin bir soluk alıp tırmanmayı sürdürdüm. Odama girdi imde artık battaniyemin olmadığını anımsadım. Bayan Emily gaz lambasını yakar yakmaz durumu farketti.

«Orada battaniyeyi de kaybettin, de il mi? Ders olsun diye seni battaniyesiz bırakmalıyım,» diye beni ha ladı.

Kadına kar ılık vermeye gücüm kalmamı tı. Çar afın altına sürüne rek onu a zıma kadar çektim. Hani örtüyle yüzümü örtüp ölmek geliyordu içimden.

Bayan Emily, Charlotte'a, «Git ona ba ka bir battaniye getir,» diye emretti. Bundan sonra benim nankörlü üme ve zaten kötü olan bir durumu nasıl daha da beter etti ime dair atıp tutmaya ba ladı. Charlotte battaniyeyle dönüp onu üstüme yayana kadar gözlerimi açmadım.

Fısıltıdan farksız bir sesle, «Te ekkür ederim, Charlotte,» dedim. Kadınca ız gülümsedi.

Bayan Emily, «Bırak onu,» dedi. Charlotte odadan çıktıktan sonra, yata ima yakla arak, «Bu havada nereye gidece ini zannediyordun' • diye sordu.

«Mektubumu postalamak istiyordum,» dedim.

«Evet, mektubunu.»

Bakınca, zarfı açıp içinden mektubu çıkardı inı gördüm. «Zarf açıp mektubumu okumaya hakkınız yoktu,» dedim.

«Ne! Yne mi neyi yapmaya hakkım olup olmadı inı söylüyorsun': Ne cesaretle birisine, benim aynaya baktı im takdirde eytanı görece i- mi söylüyorsun? Ne cesaretle benim ba naz bir din manya ı oldu u mu, bir insan olmadı imı söyleyebiliyorsun? Sen ki günahın izini vücudunda ta iyorsun, ne cesaretle bir ba kasına sıfatlar yakı tırabiliyorsun? Bu Longchamp Baba da kim? Seni bebekken kaçırın adam m yoksa?» Yanıt vermemem üzerine ya lı kadın sordu. «Sanki niçin öyle biriyle ba lantı kurmak istiyorsun?»

Sonunda yanıtı verdim. «Çünkü o sizin ve Cutler Nine'nin aksin iyi bir insan oldu u için.»

«yi ha? Bebek çalan bir adam nasıl iyi olabilir? Konu, eytanın senin içinde olup olmadı ı de il zaten. Konu onu hiç içinden çıkarıp çıkaramayaca ın.»

« eytan sizin içinizde, benim de il,» diye mırıldandım. Gözlerimi açık tutmakta güçlük çekiyordum. «O sizin içi...» Arkasını getiremedim.

Bayan Emily söylenmeyi sürdürdü. eytanı, cehennemi ve nankör- lü ümü diline dolamı , sürekli bana saldırıyordu. Bir süre sonra a zın- dan çıkan kelimeleri duymaz oldum, yalnız bir vızıltı duyuyordum. Böy- lece derin bir uykunun koynuna yuvarlandım.

Saatlerden sonra karanlıkta uyandım ve bir süre nerede oldu umu anımsayamadım. Fakat kollarım, bacaklarım ve omuzlarımdaki a rılar belle imi tazelemekte gecikmedi. nleyerek yata ın içinde öbür yanıma döndüm. Tam o sırada bir kibritin çakıldı inı duydum ve mumun yandı- nı gördüm. Ölgün ık Bayan Emily'nin yüzünü aydınlattı. Karanlıkta benim yanımda oturma , uyanmamı bekliyordu, Üzerime do ru e ildi. Yüzü benimkine yakla tıkça kalbim hızlı hızlı çarpmaya ba ladı.

Bo uk bir fısıltı halindeki bir sesle, «Senin için dua ettim,» dedi «Ba ında gözcülük de ettim. Ama yaptıklarından dolayı pi manlık duy mazsan, eytan seni salıvermeyecektir. imdi ve her gece Tanrı'ya dua etmeni istiyorum, anlıyor musun? Vücudunda, eytanın barınmasını engellemelisin.»

Gözleri için için yanan iki kor parçasından farksızdı. «Dua et!» diy emretti.

. «Yorgunum,» dedim. «O kadar yorgunum ki...»

«Dua et,» diye yineledi. « eytanı içinden kov. Dua et, dua, dua...»
«Tanırım,» diye ba ladım. Dudaklarım titriyordu. «Tanırım...»

Duanın sözlerini anımsayamamam üzerine, ya lı kadın duayı bana eytanın unutturdu unu iddia etti. Ama yakamı bırakmadı. Duayı bana tekrar ettire ettire, sonunda eksiksiz ve kusursuz olarak okuyabildim. Kadın o zaman mumu söndürdü ve gecenin karanlı ı ve gölgelerle, en sıkıntılı anlarımızda yakamızı bırakmayan karanlık dü üncelerle tanışık olan biri gibi dı arıya süzüldü.

Tekrar uykuya dalarken ba imdan geçenlerin bir karabasan olup olmadı ndan emin de ildim.

Hiç Son Bulmayan Karabasanlar

''' . V; _ ^ ' ● ● /

Bundan sonraki günlerde ve haftalarda giderek daha uyu uk bir hal aldı mı hissettim. Bütün duygularım sönmü tü sanki. Çiftlikte bir robot gibi dola yor, hiçbir ey hissetmiyor, umursamıyor, etrafımdakilere ne görüyor ne de duyuyordum. Upland stasyonu'na yürümeye kalı kı tı im o ö leden sonra beni sarmı olan o korkunç so uk, beni bir daha sal ".vermemi ti sanki. Bu karanlıklar evine, uzayan gölgelere ve derin sessizli e alı mı tım. Artık Bayan Emily'ye de meydan okumuyor, otoritesine ve emirlerine sorularla kar ı gelmiydrdum. Bana ne yapma mı söylerse yapıyor. Nereye gitmemi söylerse gidiyordum.

Bir gün bana kütüphanedeki bütün kitapları indirtip tek tek bütün ciltlerin ve rafların tozunu sildirdi. Orada birço una yıllardır el sürülme mi yüzlerce kitap vardı. Yaprakları öylesine sararmı ve kurumu tu ki, biraz fazlaca bastırsam da ıllıverecek gibiydiler. Bütün ö leden sonrayı kütüphanede geçirdim. Güne batmaya yüz tutarken i imi bitirmemi tım. Bayan Emily ak am bula ıklarını yıkadıktan sonra beni tekrar oraya döndürdü. Gaz lambasının ı ında çalı mak zorunda kaldım ve ancak vakit geceyarısına yakla rken hepsinin tozunu almayı bitirebildim.

Bitkin halde merdiveni tırmandım, o peri an odamda kendimi yata a atabildi im için de halime ükrettim. Ama ertesi sabah zamanında

uyanamadım, tam saatinde ortaya çıkmamam üzerine de Bayan Emily yukarı çıkıp bir bardak buz gibi soğuk suyu banyodan ayağına döktü. Bir çığlık atarak derin uykumdan fırladım. Gözüm kafesimde bir şeylerin yırtıldı mı sandım. Duyduğum acı dayanılmaz derecedeydi, fakat Bayan Emily aldırmadı bile.

Tepeden bana bakarak, «Tembellik öldürücü yedi günahın bir tanesidir,» dedi. «Erken kalkar ve zamanında uyanmanın banyoda olursan eytana günahkâr bedenini kemirme fırsatı vermezsin.» Emretti. «İmde kurulan ve doğurduğum mutfağına.»

Bu insafsızlığı bile isyan edemedim. Ne gururum kalmıyordu, ne de vakarım. İhtiyacı olan odadan odaya sürükleniyordum. Bayan Emily yemek masasında bir vaaz vermek istediği zaman da gülünç duruma düşürülüp örnek olarak gösteriliyordum. Bir Pazar günü beni uydurma kilisedeki ayine konu etti. Gerek Luther'in gerekse Charlotte'un gözleminde bana karşı bir acıma okur gibi oldum.

Ama çaresizdim ve tamamen unutulmuş olduğumu anlıyordum. Annem beni bir kere olsun aramamı istiyordu, ben de Trisha'yla, Jimmy'yle ya da Longchamp Baba'yla banyo kuramamı istiyordum. Benim için şimdi yapılacak tek şey zamanımı doldurup güzel ve sağlıklı bir bebek: Michael'in bebeğini doğurmaktı.

Bebeğimi doğulamam günümün tek hedeflerini oluşturuyordu. Bazan yaptığım işi bırakıyor ve iki avucumu mideme bastırıyordu. Gözlerimi kapayıp bebeğin küçük yüzünü doğuluyordum. Hayalimde bir kız vardı. Benim sarı saçlarımı, ama Michael'in safir mavisi gözlerini almış bir kız bebek. Sağlıklı ve pembe bir yüzü, ne eli ve canayakın bir kiki vardı. Onu kollarımın arasında tutacağım anı ya amaya sabırsızlanıyordum.

Çin'de bulunduğum korkunç koşullara ve yazgımın bana vurduğu tokatlara rağmen, bebeğimin doğumundan sonra mutlu olaylar yaşamaya başlıyordum. Bebek ansımın deşimesini hızlandıracaktı. Her nasılsa ikimize güzel bir hayat kuracaktım, o da güzel ve iyi bir kız olarak yetişecekti. İkimizin güneşli veya güzel bir kumsalda el ele yürüdüğümüz saatlerce hayalimde canlandırabiliyordum.

Hiç kuşkusuz ona ad bulmaya da çalışıyordum. Bir ara ona Lon

champ Anne'nin adını vermeyi dü ün mü tüm, ama sonra sırf kendisine ait bir kimli i olmasının daha do ru olaca ına karar verdim. Fırsatını buldukça kütüphanedeki tozlu eski kitapları karı tırıyor ve bir e i daha olmayan adlar arıyordum. Bir ö leden sonra Bayan Emily beni kitapları karı tırırken yakaladı.

Ku kuyla dolu çipil gözlerini yüzüme dikerek, «O kitaplarda ne arıyorsun?» diye sordu. «Benim kitaplarımda erotik ya da ehveti kı kırtıcı pasajlar yoktur.»

«Benim aradı ım ey ba ka,» dedim. «Aslını sorarsanız, bebe ime ad arıyorum.»

Bayan Emily çirkin çirkin sırıttı. «E er kız olursa ona iffet ya da meziyet anlamına gelen bir ad tak. E er o lansa, havarilerin adları arasından bir seçim yapabilirsin.»

Sesimi çıkarmadım. Bu kadının önerdi i herhangi bir ismi reddece ime ku ku yoktu. Kızlarda Christie adını seviyordum, ama çocuk erkek olursa ona ne ad takaca ımı bilemiyordum. imdi dü ündükçe, Michael'in bir gün olsun benimle adları gözden geçirmedini anımsıyordum. Ba ından beri bir baba gibi ilgili gözükmedi ine bakarak üphelenmem gerekirdi. Hâlâ o adamı merak ediyordum. imdi yeni bir ilkbahar yapımında yıldız rolünde oldu undan eminim.

Luther'e bakılırsa bu yıl güneyde ilkbahar gecikmi ti, bu da bahçede dikim i ini allak bullak edece e benzerdi. A açlar tomurcuklandı ı, otlar da ye ermeye ba ladı ı halde, havalar Nisan ba ından önce ısınmadı. Bununla birlikte, iyile en havanın, ku ların ve tomurcuklanan çiçeklerin keyfini çıkarmaya fazla bir fırsatım olmayacaktı. Bayan Emily'nin görev listesi beni bütün gün me gul ediyordu. Ve daha sıcak günlere ve gecelere ra men, büyük çiftlik evi bana ısınmı gelmiyordu. Perdeler açık oldu u zaman pencerelerden içeriye akan güne , bu karanlık ve kasvetli eve girdi inde sanki gücünü kaybediyordu.

Yedinci ayıma girdi im sırada karnım çok büyümü , bedensel çabalar ise beni nefes nefese bırakmaya ba lamı tı. kide bir de dene yimli bir ebe olmasıyla övünen Bayan Emily, görevlerimi hiçbir ekilde azaltmamı tı. Ta ları silmem için yerlere diz çökmemde ve silinip temi/ lenecek a ır möbleleri çekmemde ısrar ediyordu. Yükümü **artıydı** bile denebilir.

Bir sabah tabakları, tencereleri yıkamayı ve mutfa ın ta larını silme- yi bitirdi imde çalı mamı denetlemeye geldi. Gösterdi im çabadan kadar bitkin dü mü tüm ki, hâlâ midemi tutarak yerde oturuyor ve derin soluklar alıp veriyordum. Ya lı kadın tepeme dikilmi , bana ve tamamladı im i e bakıyordu.

«Temiz su kullanmak için arada bir kovayı bo altmadın mı?» diye sordu.

«Bo alttım, Bayan Emily,» dedim. «Her zamanki gibi üç kova s' kullandım.»

Ya lı kadın mutfakta a ır a ır yürüyerek, «Hh,» dedi. «Bu ta i sanki el de memi gibi görünüyor.»

«Bu yerler çok eski ve çok da a ınmı , Bayan Emily,» dedim.

Ya lı kadın, «Beceriksizli ini örtmek için mutfa ın ta larını suçla ma,» diye ba ırdı. Ayakkabısının ucuyla yerde gözle görünmeyen bir çizgi çizerek, « uradan uraya kadar olan kısım yeni ba tan silinecek.» «yi ama niçin?»

«Kirli su kullandı ın ve geçti ın yerleri ayaklarınla daha fazla kirletti- in için. Böyle bir yerde insan nasıl yemek yiyebilir?» Ya lı kadın a zı" çarpıtmı tı. Gözleri ate saçıyordu. Bir insan ancak bu kadar çirkin ' korkunç olabilirdi.

«yi ama daha cilalanacak möbleler var, ayrıca bugün kütüphan deki pencerelerin camlarını temizlememi istemi tiniz,» diyecek oldum. |

«Yapda ın öbür i ler umurumda de il. Bir i i kötü yaptıktan sonr onu yapmak ne i e yarar. Evet, bu yerleri yeni ba tan sileceksin!»

Yalvarmaya ba ladım. «yi ama, hamileli im çok ilerledi, Bay Emily. Bu i leri yapmak benim için tehlikeli de il midir?»

«Tabii ki hayır. Ancak senin gibi ımartılmı ve gev ek biri böyle dü ünebilir. Ne kadar a ır çalı ırsan, do um anında o kadar güçlü olur- sun.»

«Ama ben yorgunum. imdi uyumak bile benim için zorla tı...»

Bayan Emily'nin kar ılı ı yeri i aret ederek, «Burayı derhal temi le!» diye ba ırmak oldu. «Á da zamanın gelince, Luther'e, domuzla birlikte do urman için seni ahıra kapatırırım.»

«Bir doktora görünmem lazım,» diye mırıldandım. Daha fazlası da söylemek isterdim ama, canavar ruhlu kadının, tehdidini yerine getir

me inden, sonuçta da bebe imin ölümüne neden olmaktan korktum.

Zar zor aya a kalktım ve kovayı tekrar doldurmaya gittim. Sonra, suyu sabunla köpürttüm ve Bayan Emily'nin i aret etti i yere geldim. Kendisi kapıda durmu , çalı mamı seyrediyordu.

«Bezi daha kuvvetli bastır. Yerleri ovarken de daha büyük daireler çevir,» diye emretti. «Bir de kızkarde imin otelinde oda hizmetçisi olarak çalı tı ını söylüyordun.»

«Çalı tım, ama hiçbir zaman bu gibi i ler yapmak zorunda de ildi!»

• «Öyleyse o otel pek pi mi . Kızkarde ime a tım do rusu. Zaten daima ailenin gözdesi, babamın gözbebe iydi ve payına dü en i i yapmazdı. Bir yolunu bulup kendi i ini ya bana ya da aptal Charlotte'a yaptırırdı. Hâlâ da ba arıyor bunu.» Bayan Emily yine emretti. «Sana söylüyorum: daha sıkı bastır, daha geni daireler çevir.»

Elimden geleni yaptım, i im bitince de aya a kalkamadı ımı farkettim. Sırtım öylesine a rıyordu ki, soluk alabilmek için duvara yaslanmam gerekti.

Zamanım ilerledikçe, eskiden ö leden sonranın ileri saatlerinde sona eren görevlerim imdi ak am saatlerine dek sürüyordu. Her ey bitince karanlık evde tek ba ima, elimde bir mum tutarak odama çıkmam gerekiyordu. Merdiveni tırmanmam da giderek zorla ıyor ve daha çok zaman alıyordu. Bayılmaktan ya da dü mekten ödüm kopuyordu. Bu durumda bebe imi kaybetmem i ten de ildi.

Yedinci ayın sonuna do ru bir ak am tam görevlerimi bitirmi ve sürüne sürüne dolaptan farksız odama çıkmı tım ki, Bayan Emily arkamdan asker adımlarıyla içeri girdi. Koridorun gölgeli bir kö esinde beni beklemi oldu u hemen arkamda belirmesinden belliydi. Elinde gaz lambası vardı. Ayrıca büyük bir kese kâ ıdının içinde bir ey ta ıyordu.

Benim dönüp ona a kınlıkla bakmam üzerine, «Muayene zamanı geldi,» dedi.

«Ne demek istiyorsunuz?» diye ba ırdım. O kadar yorgundum ki gözlerimi açık tutmakta zorluk çekiyordum.

«Seni muayene etmem lazım,» diye yineledi.

«yi ama niçin imdi?» diye inledim. «Çok yorgunum, uyuma zamanım geldi.» .

«Ne yani, programımı senin gereksinmelerine göre ayarlamamı mı istiyorsun?» Emretti. «Çıkar u elbiseyi.»

istemeye istemeye entariyi ba imdan sıyırmaya giri tim. Ama kadın, sabırsızlı ndan entariyi yakalayıp hızla çekti. Bu arada beni az daha yere yuvarlıyordu. Kollarımla i mi gö üslerimi örttüm ve ya lı kadına sert set baktım. O, avucunu\sert bir hareketle karnıma dayadı ve o kadar kuvvetli bastırdı ki, bir çı lık atmaktan kendimi alamadım.

«Tahmin etti im gibi,» dedi. «Kabız olmu sun.»

«Hayır, de il,» dedim. «Yanılıyorsunuz...»

«Sen ne bilirsin? Bunca yıl düzinelerle bebe in dünyaya gelmesine yardımcı olduktan sonra, gebe bir kadının ne zaman kabız oldu unu ye bu kabızlık durumunun, rahim ve cenin üzerinde gereksiz baskı yaptı ını bilmeyece imi mi sandın?»

«yi ama...» Ba ımı salladım. Haklı mıydı acaba? Acaba bu yüzden mi solunmakta o kadar güçlük çekiyordum.

«İtiraz istemem,» dedi. «Bebek için en iyi olanı yapmak istiyorsun, de il mi?»

«Evet,» dedim. «Tabii.»

«Güzel.» Elini kese kâ ıdının içine sokarak büyük bir i e hintya ı ve kocaman bir bardak çıkardı. i eyi açtı ve barda ı a zına kadar doldurdu. «Bunu iç,» deyip barda ı bana uzattı.

«Hepsini mi içece im?»

«Evet hepsini içeceksin. Bir eye ne kadar gereksindi ini sanırım ben bilirim. ç dedim.»

Barda ı dudaklarıma götürdüm, gözlerimi kapadım ve yuttum, yuttum. renç tatlı sıvı mideme indikçe fokurduyordu. Derken Bayan Emily ikinci bir barda ı da dolduramaz mı...

«Bunu da içeceksin,» diye barda ı suratıma dayadı. «ç!» diye gürlledi.

Çaresiz barda ı aldım ve elimden geldi ince çabuk bo alttım.

Bayan Emily, «Güzel,» dedi. «Bu, içeri ni dı ını temizleyecek ve rahmin üstündeki basıncı hafifletecek.» Lambanın ölgün ı ında güümsedi i görülüyordu. Zamanım giderek yakla tı na göre, belki imdi iddiasını kanıtlamak için bile olsa bir ebe gibi davranırdı. Hemen hemen bo al

mı hintya ı i esini bardakla birlikte kese kâ idinin içine koydu. «Artık entarini giyebilirsin,» dedikten sonra da odadan çıktı.

Aradan çok geçmeden feci bir kramp karnımı mengene gibi kavradı. İkinci geli inde beni ikibüklüm etti. Arkasından sancılar birbirini izlemeye başladı. Elimden geldi ince çabuk yataktan fırladım ve lambayı yakmayı dahi düşünmeyerek karanlıkta tuvaletin kapısına ko tım. Kapı daima sıkı tı ı için tokma ı olanca gücümle çektim. Ne çare ki tokmak bu kez elimde kaldı ve hamle beni arkaya savurdu. Düşüp sert bir ekilde kabaeilerimin üstüne oturmamı önleyemedim. Bu çarpma korktu um kazaya yol açtı.

Barsaklarımın isyan etmesi üzerine, «Oh hayır!» diye ba ırdım. Ama bütün yapabildi im orada yatarak i in bitmesini beklemek oldu. Sbnra, daha fazla kirlenmemek için elimden geldi ince dikkat ederek kirlenmi elbisenin içinden sıyrıldım. Onu yuvarladım ve tekrar tuvalet kapısına döndüm. Elimi, tokma ın bulundu u deli in içine soktum ve kapı açılana kadar çektim. Sonra yıkanmak için içeri girdim. Ancak, temizlenmek için kullandı m havluyla bez yeterli de ildi. Karanlık için de el yordamıyla yatak odasına döndüm ve Bayan Emily'ye seslenmeye karar verdim. Fakat daha a zımı açmama fırsat bulamadan karnım yine guruldamaya başladı. Bu kez tuvalete yettim. Ama barsaklarım yine zıvanadan çıktı. Her ey olup bittikten sonra kendimi o kadar zayıf ve halsiz hissediyordum ki, ayakta durmam bile olanaksızdı. Karnım sancıyordu. Soluk almakta güçlük çekiyordum. Kalbim de o kadar id detli çarpıyordu ki gö sümü parçalayacak sandım.

Beni duyup yardımına gelmesi umuduyla, «Bayan Emily!» diye ba ırdım. «Bayan Emily!» Kulaklarımı açtım, ama hiçbir yanıt ve koridor da hiçbir ayak sesi duyamadım. Sonunda bulundu um yerden ba ır ı mı asla duyuramayaca ima karar verdim.

Olan bitenlerden deh et duyarak zar zor aya a kalktım ve yata ı ma kadar süründüm. Karnımdaki sancı arkama do ru yayıldı ve daha da yo unla tı. Tuvalete bir kere daha gitmek zorunda oldu umu anlamı tım. Hem de gecikmeden... Yataktan a a ı kaydım ve ellerimle dizle rimin üstünde sürünerek zamanında tuvalete ula tım, ama artık tüm gücümü yitirmi tım. Tekrar yata ima dönecek halim yoktu, inleyerek

yere çöktüm. Ba ıramayacak kadar halsizdim. Bebe i kaybetmek tehli-kesiyle kar ı kar ıya oldu umu biliyordum, ama elimden bir ey gelmi-yordu.

Allahtan ki sancı hafiflemeye ba lamı tı. Gözlerimi kapayıp midemli-tuttum. Sabah olunca Bayan Emily beni orada buldu. Tuvalette yerde uyuyakalmı tım.

«Bu ne i rençlik!» diye ba ırdı. « u odanın haline bak. Domuzla-rımdan da betermi sin sen!»

Kalkmaya çabalayarak, «Bayan Emily,» diye inledim, «Zamanında tuvalete yeti emedim. Bana çok fazla hintya ı içirdiniz.» Kendimi tuta mayarak a lamaya ba lamı tım.

«Kendine bakamayacak kadar sersem olan sen, beni nasıl bir yan-lı yapmakla suçlayabilirsin.»

«Ben sersem de ilim. Ama az daha bebe i dü ürüyordum.» Kadı-nın gülümsedi ini görünce dayanamadım. «Bebe imi dü ürmemi isti-yorsunuz,» diye ba ırdım. «Onun için yaptınız bunu ve onun için bana o kadar a ır i ler gördürüyorsunuz.»

«Vay seni nankör, iftiracı... Ben hiç öyle ey yapar mıyım.» Gözleri-ni kıstı. «Ben hiçbir bebe i anasıyla babasının günahı yüzünden ceza-landırabilir miyim sanıyorsun? Kendini toparla yoksa ahırın yolunu tuttu-un gündür. Zaten ahırlardaki hayvanlardan farklı davrandı ın yok.»

Ekledi. « imdi Charlotte'u ba ka bir havlu, bez ve temiz bir elbisey-le buraya yollayaca ım. Temizlenmeni, sonra da sabahı bu odayı temiz-leyerek geçirmeni istiyorum. Ancak o zaman a a ı inebilir ve bir ey yiyebilirsin. Anlıyor musun beni, i renç yaratık!» Bu son hakareten son-ra hızlı adımlarla dı arı çıktı.

Charlotte öteberimi getirene kadar ta ların üstünde kaldım. Aklim karı mı da onları a a ıda mı bırakmı tım? Son birkaç gün o kadar didinmi , o kadar yorulmu tum ki, belki de öyle olmu tu. Ama Bayan Emily'nin bütün bunları kasten yapmı olması olasılı ı daha kuvvetliydi.

Charlotte, «Hh,» deyip burnunu tuttu.

«Çok üzgünüm, Charlotte. Ama te ekkür ederim,» diyerek e yamı elinden aldım. «Odamda bir pencere olsaydı açardım onu,» diye öfkey-le ekledim. Kadınca ız ben yıkanıp temizlenirken kapıda durup bekledi.

Benim sava tan çıkmı gibi bir halim vardı. Temizlenebildi im için mutluydum, öyle ki arkama geçirdi im çirkin entari temiz oldu u için bile mutluluk duyuyordum.

Ben odamı temizlemeye giri irken Charlotte, «Aynı ey benim de ba ima gelmi ti,» diye üzgün bir tavırla itiraf etti.

«Aynı ey mi?» Durup kadının yüzüne baktım. «Yani benim gibi mi hasta oldun?»

«Evet. Emily, bebe in sivri kulakları ve eytanın tohumu oldu u için bunları çekti imi söyledi.»

Charlotte'a bakakalmı tım. Bütün bunlar oyuncak çingirak, bir bebek için yapılan nakılar, kendi hamileli inden söz etmeler ne demektir? Bütün bunlar gerçek mi yoksa geri zekâlı kadınca ıza hayal gücünün oynadı ı bir oyun muydu?

«Charlotte, o bebe i ne zaman do urdun?» diye sordum.

«Charlotte!» Bayan Emily'nin sesi koridorda çın çın çınılıyordu. «Ona o e yayı vermeni ve temizlenmesi için onu bırakıp gitmeni söylemi tim.»

Charlotte dönüp uzakla maya giri ti, ama sonra bir duraklayarak döndü ve bana baktı. Yüzünde meydan okur gibi muzip bir ifade vardı.

«Dün,» dedi ve kaçtı.

Dün mü? Neredeyse ben de gülüyordum. Charlotte'da zaman kavramı gerçekten de hiç yoktu. Ama bu, bana bütün anlattıklarının hayal ürünü olmasını gerektirmezdi, öyle de il mi? Ama e er evlilik dı ı bir hamilelik geçirdiyse. Bayan Emily gerçekten ona da bana yaptıklarının aynını mı uyguladı tı? Bu sorumun yanıtını herhalde Bayan Emily'den alamazdım. Ona Charlotte'un hiç hamile kalıp kalmadı nı sorarsam, kadınca ızı dinledi im ve hayal kurması için ona cesaret verdi imi ileri sürerek beni cezalandıraca nı biliyordum.

Ama gerçe i ö renmek zorundaydım. Benim için ve bebe im için çok geç olmadan.

Hamileli imin sekizinci ayına girdi imde, Bayan Emily fazla kilolu oldu uma karar verdi. Bunun için de yiyeceklerimden kısıntı yapınıvı uygun gördü. Bazı günler o kadar çok acıkıyordum ki, ne bulursam,

hatta bayat ekmekleri bile, yiyordum. Ya lı kadın eri ebilece im yerler ; de hiçbir ey bırakmadı ndan gizli gizli yiyecek bir eyler kaçırmak zorunda kalıyordum. ki lokma yeme imi bitirdikten sonra, masada otu-
rup Bayan Emily'le Charlotte'un yeme i sürdürmelerini seyretmek; zorundaydım. Sonunda, yıkanması için bana verdi inde Charlotte'un taba ında kalan artıkları bile yalayacak duruma geldim.

Yiyece imde kısıntı yapıldı ı halde,, gördü üm i lerde herhangi biri eksilme yoktu. Üstelik bebe imi imdi karnımın çok daha a a ısında ta ıyordum. Artık e ilemiyordum, yerdeki bir eyi almak için dizlerimi bükme zorunda kalıyordum. Nisan sonlarında bir gün Bayan Emily evdeki e yayı havalandırma zamanının geldi ine karar verdi. Bunun ne demek oldu unu önce anlayamadım. Ama sonra, benim ne yapmamı istedi ini kavradım.

Önce, evdeki bütün halıları dı arı çıkarmamı ve onları döverek toz-
larından arındırmamı istiyordu. Sonra, her türlü ilte ve yastı ı da çıkā-
rıp aynı ekilde dövmem gerekecekti. tiraz etmeye kalkı mam üzerine, Charlotte'a bana yardım etmesini emretti, Charlotte da bunu seve seve kabul etti. Kadınca ız kendisine anlamlı bir i verilince mutlu oluyordu. Onunla birlikte kütüphanedeki halıyı yuvarlamakla i e ba ladık. Charlot-
te bu i in en a ır bölümünü yaptı, ama halı rulosunu dı arı ta ımak dayanılmaz bir yükü. Halının a ırlı ını payla tı ımız halde, çok fazla zorlandım. Midemin çekildi ini ve neredeyse yırtıldı ını hissediyordum. Kenarda duran Bayan Emily kartal bakı larını üzerimizden ayırmıyordu. Halıyı her nasılsa sundurmaya kadar sürükleyebildik ve orada parmaklı-
ın üzerine serdik. Sonra halıları dövmeye giri tik. Toz bulutları beni az daha bo uyordu.

Biraz dinlenmek için ara verdi imizde Charlotte, «Bugün erken kalkmak zorunda kaldım.» dedi. «Bebek beni uyandırdı.»

«Charlotte, bebe in cehenneme gitti ini söyledi in halde, evde¹ nasıl bir bebek olabilir?» diye sordum.

«Emily bazan bizi görmeye gelmesine izin veriyor. Ama onun, bibe-
ronunun verilmesi için a ladı ını duyana kadar geldi ini anlayamıyo-
rum.»

Bayan Emily'nin bir yerlerden bizi dinlemedi inden emin olunca, «Peki, bebek imdi nerede, Charlotte?» diye sordum.

«Bebek odasında. Ba ka nerede olacak,» dedi ve bir çocuk türküsü okuyarak tekrar halıyı dövmeye başladı.

O an kararımı verdim. Bu gece Bayan Emily'nin uyudu undan emin olunca yapmam yasaklanan eyi yapacaktım: evin batı bölümüne geçip orada bazı ara tırmalar yapacaktım.

Evdeki öteberinin havalandırılması bütün ay yapmak zorunda olduğum i lerin en çetiniydi, ama bana hiç de ilse dı arıda olma ve ılık ilkbahar gününün tadını çıkarma olana ını vermi ti. Mavi gökle üstünde yol alan süt beyazlı ındaki bulutların insana ne denli mutluluk duyurabili di ini unuttu tum. Esinti de çok ho tu ve saçlarımın serbest kalması tel-lerini uçuruyordu. Hayatımın daha mutlu ilkbahar günlerini, Jimmy ile benim çok genç oldu umuz ve hayatlarımızın gerçekte ne kadar çetin ve acı oldu unu tam olarak kavrayamadı ımız günleri anımsatmı tı. En azından kavrayamayan bendim. Sanırım, Jimmy oldu bitti yoksullu umuzun bilincindeydi ve buna içerliyordu.

kimiz de birbirimizden haber almalı çok uzun zaman geçmi ti. Artık onu unuttu umu ya da artık umursamadı ımı zannetmesinden korkuyordum. Bebe in do umunu ve 'Meadovvs'dan ayrılaca ım günü ile çekmemin bir nedeni de Jimmy ile, e er mümkünse, tekrar ba lan-tı kurmak. Bir yandan da, yaptıklarımı ve bütün ba ima gelenleri duydu unda, artık benimle bir ili i nin olmasını istememesinden korkuyordum.

«Hayal kurmayı bırak!» Bayan Emily pencerelerin birinden bana ba ırıyor.

Divanın yastıklarını aldım ve içlerinde kim bilir ne kadar zamandır yuva yapmı tozları dövdüm.

Bayan Emily herhalde yaptı ımız i in miktarını be enmi olacaktı ki, ak am yeme inden sonra kitap okuyabilece imi ya da istedi im kadar erken yatabilece imi söyledi. Ben, fırsattan yararlanıp kütüphaneye girdim ve rafları temizlerken elime geçen bazı aile foto raflarını incelemeye giri tim. Albümün sayfalarını çevirerek Cutler Nine, Bayan Emily ve Charlotte'un çocukluk resimlerini gözden geçirmeye ba ladım.

Cutler Nine üçünün içinde en güzeliydi. Bayan Emily'nin daha çocukken sıksa bir yüzü, katı ve so uk bakı lı gözleri vardı. Charlotta o

zaman da tombulcaydı, ama yüzünde hep bir çocuğun masum ve mutlu ifadesi farkediliyordu. Bazı foto rafların arka planında ise Luther seçilebiliyordu. Bir zamanlar uzun boylu ve yakııklı bir erkek oldu unu anlılıyordu. Booth Anne ve Booth Baba'nın bütün resimlerinde Booth Baba oturuyor, Anne Booth ise onun arkasında ayakta durarak elini onun omzuna dayıyordu. Kisi de gülümsemedi, belki de gülümsemenin eytanı davet olacına inanmı lardı. Arazinin resimleri gözünü uyordu. Bundan da çiftli inşir zamanlar iç açıcı ve zengin bir yer oldu u belli oluyordu. Her eyi böylesine dramatik ekilde de i tiren ve bu aileyi bu denli korkunçla tıran güçlere ve olaylara akı erdiremiyordum.

Bütün bu sırları dü ünmek bana evin batı bölümünü ke fe çıkma kararımı anımsattı. Biraz dinlenmek ve Bayan Emily'nin uyudu undan emin olca m çok ileri saatlere kadar beklemek için odama çıktım. O günkü a ır i lerden ne kadar yoruldu umu bilememim e er, çünkü ba m yastı a de er de mez âdeta kendimden geçtim. Tekrar uyandı mda sabah olması yakındı, ama ke fe çıkmam için ortalık hâlâ yeterince karanlıktı.

Yataktan kalkıp gaz lambasını yaktım, sonra karanlık koridora çrk 1 tim ve Charlotte'un hayallerinde bir gerçek payı olup olmadığını anlamak için batı bölümünün yolunu tuttum.

Merdiven ba ina varınca bir duraklama anı geçirdim. Evin iki bölümünün arasında sanki göze görülmeyen bir duvar vardı ve ben bu sınırı a tı m an Bayan Emily'nin tüm öfkesini üzerime çekmek tehlikesinde olacaktım. Batı bölümünün koridoru zifiri karanlıktı, benim ise neyin nerede oldu u hakkında en ufak bir fikrim yoktu, ama sa duvarı izleyerek ilerlemeyi sürdürdüm.

Benim koridorumda oldu u gibi burada da bazı dekoratif möbleler ve birçok eski tablo vardı. Booth Anne ile Booth Baba'nın da iki büyük portresini gördüm. Bütün öbür resimlerinde oldu u gibi bunlarda da ikisi de gülümsemiyor, öfkeli ve mutsuz gözüküyorlardı. Bu portreler iki kapının tam karısındaki duvarda asılıydı. Durup kulak verdim. Burası Bayan Emily'nin mi odasıydı, yoksa Charlotte'un ki mi? Tokma ı yava - ça çevirdim ve kapıyı omzumla ittim. Kapı önce kımıldamadı, ama sonra aniden açılmasıyla az kalsın odanın içine yuvarlanıyordum.

Yanlı lıkla Bayan Emily'nin odasına girmi olmam korkusuyla lambayı yükse e tuttum, ama hemen sonra bu odada yıllardan beri kimse- nin kalmadı inı anlamam üzerine lambayı dola tırarak etrafıma bakındım. çinde me eden büyük bir yatak bulunan çok geni bir odaydı burası. Yata ın hemen hemen tavana kadar yükselen kolonları ve yarım ay biçiminde dev bir ba tahtası vardı. Yata ın üstünde hâlâ yas- tıklar ve yorganlar duruyordu, ama her tarafı kaplayan örümcek a ları- na bakılırsa bu oda kimbilir ne kadar uzun zamandır temizlenmemi ti.

En azından altı metre uzunlu unda bir ömine, bunun iki yanında da geni pencereler göze çarpıyordu. Perdeler sıkı sıkıya kapalıydı ve pislikle tozdan bir ton kadar a ırla mı gözükyönlardı. öminenin yukarisında genç Booth Baba'nın ya da onun babasının bir portresi ası- lıydı. Bir elinde bir tüfek, öbüründe ise bir ipe dizili yaban ördekleriyle poz vermi ti. Bu, evin içinde birinin yüzünde gülümsemeyi andırır bir anlamla durdu u tek tük birkaç resimden biriydi.

Oda epeyi güzel antika möbleler vardı. Gece masasının üstünde bir ncil'le, yanında bir çift gözlük duruyordu.

Oda küf kokuyor ve insanda içindekiler günün birinde uçup gitmi gibi bir izlenim uyandırıyor. Bunun nedeni belki de tuvalet masasının üstünü kaplayan fırçalar, taraklar ve kavanoz kavanoz yüz kremiydi. Bazı kavanozlar açık kalmı , içlerindeki malzemeler de kurumu ya da buharla mı tı. Gardıroplarda hâlâ elbiseler asılıydı. Yata ın yanında da terlikler vardı. Bir yanında bir çift erkek terli i, öbür yanında da bir çift kadın terli i... Bir çift hayaletin barına ına girmi im gibi içimde bir ürper- ti duydum.

Bir zamanlar Booth Baba ile Anne'ye ait oldu unu sandı ım oda- dan çıkarak koridorda yoluma devam ettim. Biti ikteki odanın kapısının açık durdu unu farkedince, gaz lambasının alevini hafiflettim ve elim- den geldi ince sessiz yakla tım. Bu odadan dı arıya çok hafif bir ık yansıyor. Kısa bir duraklamadan sonra kapı pervazına yaslanarak içe- riye bir göz attım.

Çok basit ba ve ayak tahtalı dar ve uzun bir yatakta Bayan Emily yatıyordu. Arkasında kefene benzer bir gecelik oldu u ve küçük gaz lambasının ı ında yüzü kemiksi bir beyazlı a büründü ü için, cenaze

törenini bekleyen bir ölü zannedilebilirdi. Demek ki ı ını söndürmeden uyuyordu. Gaz israfını göze almı olması ne kadar ilginçti. Tunçtan dökülmü etkisi yapan yüzüne ve çelik kadar so uk gözlerine ra men, karanlıktan ürkmesine yol açan korkularla ya ıyordu demek.

Açık kapının önünden hızla geçtim ve bundan sonraki kapı epey ileride oldu undan adımlarımı sıkla tırdım. Bu kapı da açıktı, içeriye göz atınca, Charlotte'un, yata nda, ana rahmindeki cenin gibi kıvrılarak ve parmakları a zında uyumu oldu unu gördüm. Uzun örgülerini açmı tı. Ba nın etrafına saçılmış .olan kır saçlar ise çocuksu yüzüyle garip bir çeli ki olu turuyordu.

Bu batı bölümünde, annelerinin ve babalarının bir müze gibi korunmu odaları dı nda ne vardı ki Bayan Emily buraya ayak basmamı bu kadar kesin yasaklamı tı? Bunu çok merak ediyordum. Lambayı kaldırıp ı ını ileriye tutunca Charlotte'un odasının tarafınca kapısı ötekilerden daha küçük bir ba ka oda daha oldu unu gördüm. Bu odasının kapısı kapalıydı. Tokma ı yoklayınca kapı kımıldamadı. Burasının kapısı da ilk odanın gibi sadece sıkı mı mıydı acaba? Biraz daha hızlı itince kapı, arkasında biri duruyormu da daha fazla kar ı koymaktan vazgeçmi gibi birden açılıverdi. Ben de yaptım hamlenin verdi i hızla odanın içine daldım.

Etrafı görmek için lambayı yukarıya kaldırınca bu kez tüylerim diken diken oldu. Burası bir bebek odasıydı çünkü. Charlotte gerçekten de bu konuda yalan söylememi ti. Duvarlar, onun i ledi i çerçevelenmi goblenlerle kaplıydı. Hem de nefis i lenmi hayvan ve çiftlik resimleri ya da çayırlar, a açlar ve çiçekler gibi basit do a sahneleriydi. Oda da dolaplar ve konsollar da vardı, ama en çarpıcı e ya, odanın ortasındaki be ikti ve içinde sanki bir bebek yatıyordu.

Be i e yakla rken kalbimin atı ları hızlanıyordu. Demek evde bir bebek vardı. Ama bunca zamandır a ladı ını duymamı tım. Ayrıca varlı ı niçin gizli tutuluyordu? Kimin bebe i olabilirdi?

Be i e sokuldum ve içine lambanın ı ını tuttum. Sonra yumu acık pembe battaniyeyi çok yava olarak bebe in yüzünden çektim. Aynı anda da... canlı bebek sandım eyin bir oyuncak bebek oldu unu gördüm!

«Ne cesaretle buraya gelirsiniz!»

Bayan Emily'nin haykırması üzerine az daha lambayı elimden dü ü rüyordum. Hızla dönünce, onun, bebek odasının kapısında durdu unu gördüm. Arkasında geceli i ve omuzlarına darmada in dökülen saçla- rıyla büsbütün cadıya benzemi ti. Lambasını, ı ı ı üzerime dü ecek ekilde tutmu tu. «Ben yasakladı m halde, ne cesaretle bu bölüme girersin!»

«Charlotte bana habire bebekten söz edince, merak ettim,» diye geveledim.

Kadın, «Hakkın yoktu buna...» diyerek üzerime yürümeye ba ladı. Tısladı. «Bu i senin üstüne vazife de il.» Aramızda sadece birkaç adım kalmı tı. Gözlerinden çılgınca bir öfke fı kırıyordu. Boynunun gerilme- sinden köprücük kemikleri hani neredeyse derisini delip dı arı fırlaya- caktı. Azrail bile bakı ları zehir saçan, derisi di leriyle aynı renkte ve gözleri kan çana ından farksız olan bu kadın kadar korkunç görüne mezdi insana. De il kımıldamak, soluk bile alamaz olmu tum. Girtla m tıkandı. Kalbim de sanki durmu tu. Buz gibi bir so uk ayaklarımдан ba layarak omurgam boyunca kafamın arkasına dalga dalga yayıldı.

«Sorarak... canınızı... sıkmak istemedim... ama...»

«Ama merakına yenildin, de il mi?» dedi. «Havva Anamız kadar meraklıydın. O da yasak oldu unu bile bile elmayı tattı. Buraya geldin geleli hiçbir ey de i tirmedir seni. Ne yaptı n i ler, ne küçük kilisemiz deki Pazar ayinleri, hiçbir ey... Sen günahkâr yaratı n tekisin ve hep de öyle kalacaksın.»

«Günahkâr de ilim,» diye itiraz ettim. «Ben sadece...»

«Sen sadece, daha önce eytanın girdi i yeri görmek istedin. Merakını anlıyorum.» Bayan Emily ba nı sallayarak ekledi. «O kadar merak ediyorsan, bak öyleyse. Doya doya bak.» Eliyle odayı çepçevre i aret etti.

«Anlamıyorum,» diye mırıldandım.

«Geberip cehenneme gidinceye kadar çocu u bu odada tuttuk.»

«Hangi çocuk? Kimin çocu u?»

«eytanın tohumu,» dedi Bayan Emily. «Charlotte do urdu onu, ama eytanın tohumuydu.»

«Niçin öyle söylüyorsunuz?» diye sordum.

«Çünkü ancak eytan Charlotte'yu gebe bırakmı olabilirdi Günün

birinde karnının i ti ini gördük.» Ya lı kadının gözleri irile mi ti. «Za-
ten biliyordum ama, do an bebe e bir bakmak, yanılmadı mı anlama-
ma yetti.»

«Kadınca ıza bebe inin sivri kulaklı oldu unu söylediniz, de il mi?»

«Öyleydi de. Çok ükür ki ya amadı.»

«Ona ne yaptınız?» diye sordum. Kalbimin hızlanan atı larından a zımdan çıkanları Bayan Emily'nin duydu una emin de ildim.

O, «Gece ve gündüz ba ında dua etmek dı ında bir ey yapma-
dım,» dedi. Gözlerinde dalgın bir bakı vardı. Uzunca bir süre sustuk-
tan sonra, nerede oldu unu birden anımsadı. «Ama zavallı üvey karde-
im anlamadı, anlayamazdı,» dedi. «Onun için de hayal dünyasında ya amasına göz yumdum.»

«Ama bu, gaddarlık,» dedim. Kadının deh et saçan yüzüne baka-
rak konu mayı sürdürdüm. «Benim bebe imin de kötü oldu una inanı-
yorsunuz, de il mi? Onun için bana o kadar a rı ler gördürerek, bana o kadar çok hintya ı içirerek ve beni neredeyse aç bırakarak onu öldür-
meye çalı nız.» Artık kendimi tutamadım. «Siz delisiniz,» dedim.

Ya lı kadın hızla bana do ru döndü. «Sen mi söylüyorsun bunu! Defol buradan,» diye emretti. Kapaıya do ru yürüdüm, ama bununla da yetinmedi. «Defol, ait oldu un yere dön!» diye uludu.

Ben de dayanamayıp ba ırdım. «Gidece im, çünkü buraya ait de ilim. Gitmeye can atıyorum... Nerede olursam olayım, yeter ki burası olmasın. Siz de beni durduramazsınız.»

Kapının yanına varınca dönüp ko maya ba ladım. Nefret dolu bakı larını ensemde hissediyordum.

«Defol, eytan!» diye ba ırıyordu. Ben daha da hızlı ko maya ba -
ladım, ama batı bölümünün sonuna varınca arkama bakmak yanılıgına dü tüm. te o an aya ım bir yere takıldı. Acı bir çı lık atarak önce duvara tosladım, sonra da yere yı ıldım. Ailahtan ki lamba kırılmamı tı, ama ı ı sönerek beni karanlıkta bıraktı. nlemeye ba ladım. Midemde ki sancıya imdi kasıklarımdaya dayanılmaz bir sıkı ma eklenmi ti.

Oh hayır, diye dü ündüm. Oh, hayır. Mühi bir sancının pençesin-
de ulumaya ba ladım.

Bayan Emily lambasını önünde tutarak bana yakla ıyordu. Ellerini mideme bastırdı.

«Yardım edin,» diye ba ırdım. «Bir ey oldu...» Bacaklarımın arasına gözüm ili ince sırsıklam oldu umu gördüm. «Eyvah, suyum geliyor,» diye ba ırdım.

Bayan Emily lambanın ır ını yere çevirince do ruyu söyledi imi gördü.

«Kalk aya a!» diye emretti. «Çabuk!»

En sonunda uyanan Charlotte da ablasının yanına gelmi ti.

«Kızın nesi var, Emily? Niye yerde yatıyor?» diye sordu.

Bayan Emily, «Kalkmasına yardım et,» diye emredince, Charlotte öne atıldı.

Odama yürümem hayatımda yaptı im en ıstıraplı yürüyü oldu. Midem sıkı tıkça sancım giderek iddetleniyordu. Sırtüstü yata a devrildim. Bayan Emily hiç acele etmeden yakla tı ve lambasını masanın üstüne koydu.

Charlotte'a, «Git, Luther'i uyandır,» dedi. «Bize bir kova sıcak su getirmesini söyle.» Ya lı kadının yüzünde a a ılayıcı bir gülümseme okunuyordu. «Kendi i ini kendi hızlandırdı,» diye homurdandı. Hâlâ a nın a kın bakan Charlotte'a ba ırdı. «Kıpırda!»

«Aman Tanrım, ölüyorum!» diye ba ırıyorudum.

Bayan Emily derin bir ho nutlukla, «Ne kadar büyük bir günahkâr san o kadar çok sancı çekeceksin,» diye kar ılık verdi.

Elbisemi yukarı çekti ve bana dizlerimi büktürdü. Sonra, avucunu karnıma bastırdı. «Kasılıyorsun,» diye belirtti. Sonra gülümsedi. «Günahının yükünü ta yabilecek kadar güçlü olup olmadı ını imdi göreceziz.»

\

övalyem mdadıma Yeti iyor

«İkin!» Bayan Emily yüzüme kar ı ba ırıyordu. «İkinmiyorsun.

Daha sıkı ıkin!»

«İkinıyorum!» diye ba ırdım. Derin soluklar alarak tekrar tekrar denedim. Duydu um acı öylesine dayanılmaz derecedeydi ki, Bayan Emily'nin söylediklerinin do ru olması olası lı aklımdan geçti belki do

yanlı larım yüzünden Tanrı tarafından cezalandırıldı im için bu kadar kıvranıyordum. Longchamp Anne do um yapmanın bu kadar ıstıraplı oldu unu bana hiçbir zaman söylememi ti. Bunun kolay bir i olmaya- ca ını biliyordum ama, imdi dev eller midemi eziyormu gibi oluyordu. Derken eller bıçaklara dönü tüler. Bebek çıkmadan kendimi kaybetmekten, bunun sonucunda da feci bir eylerin olmasından korktum. Sonunda, bebe in kimıldadı ını hissettim.

Bayan Emily, «Aynen tahmin etti im gibi,» dedi. «Bebek ayaklarından geliyor.» Bebe i zayıf, uzun ve kemikli elleriyle hafif hafif dı arı çekti.

Charlotte bir kova sıcak suyla dönmü tü. Bayan Emily bu kez onu havlular ve makas getirmeye yolladı. Kadınca ızın kapıda a zı açık durdu unu ve mucizevi olayın gerçekleşmesiyle mesini irile mi gözlerle seyretti in ni gördüm.

Bayan Emily'nin uzanıp makası Charlotte'un elinden alması üzerine. «Onunla ne yapacaksınız?» diye deh et içinde ba ırdım.

Ya lı kadın sormama sinirlenmi gibi, «Göbek kordonunu kesiyorum,» dedi ters ters.

«Bebek niçin a lamıyor? Bebekler do ar do maz a lamazlar mı?» diye sordum. Yüzüm ter içindeydi, ter damlalarının içine akması gözlerimi kırptı tırmama neden oluyordu.

Ya lı kadın, «Çeneni kes ve bekle,» diye ba ırdı. Ekledi. «Unutma ki bu bebek vaktinden önce do du.»

«Bebe imin cinsiyeti ne? Kız mı?»

Bayan Emily yanıt vermediyse de, Charlotte'un evet der gibi ba ını salladı ını gördüm. Aynen umut etti im gibi, küçük bir kızım olmu tu. Gözlerimi kapadım ve ba ımı yastı ima yasladım. Solunumum yava yava düzene giriyordu.

Bayan Emily bebe i yıkayıp bir havluya sararken minik çı lı ı duydum.

«Gösterin onu bana,» diye ba ırdım.

Bayan Emily bebe imi yanıma koydu. O kadar yorgundum ki g lerimi açık tutmakta güçlük çekiyordum, ama minik pembe yüze, daha da minik burna ve a za bakınca, sonsuz bir mutluluk, acının ve bitkinliimin yerini aldı. Bebe in küçük parmakları kıvrılmı tı ve ya lı bir hanı

minki gibi buru buru tu. Mini mini kulakları vardı. Bir tutamlık saçları da umdu um gibi sarıydı: benim saçlarım gibi. Gözleri sıkı sıkı kaplıydı, ama Michael'in safir mavisi gözlerini alıp almadığını görmeye sabırsızlanıyordum.

«Ne kadar kusursuz ey, ama ne kadar minik,» dedim. «Yana ında da bir gamzesi var, de il mi?»

Bayan Emily, «Bebek fazla küçük,» diye homurdandı. Öbür havlularını yuvarlayarak kovanın içine attı. Sonra bebe imle bana baktı. Bana sallayarak bebe i kollarımın arasından almaya hazırlandı.

«Onu nereye götürüyorsunuz?» diye ba ırdım. Yorgunluktan her tarafım uyu mu , kar ı koyacak direncim kalmamı tı.

«Bebek odasına götürüyorum, ba ka nereye götürece im?» dedi yalı kadın. «Sen uyu. Daha sonra Charlotte'la içmen için besleyici bir ey yollayacağım.»

Bebe i fazla sert tuttu unu, o katı ve kemikli kolları altında ve etrafında hissetmenin yeni do mu bir bebek için bile rahatsızlık verici olacağını dü ündüm.

«Niçin benim yanımda kalamıyor?» diye sordum.

Bayan Emily, «Uyurken dönüp onu ezebilirsin,» dedi ve bana sert sert baktı. Sonra bebe e baktı ve yine bana salladı. «Fazla küçük,» diye yineleyerek gitmeye hazırlandı.

«Ama çok güzel, çok güzel, öyle de il mi?» diye arkasından ba ırdım.

Bayan Emily omzunun üzerinden bana baktı. «Ayakları önde dünyaya geldi,» dedi.

«Bu da ne demek?» diye sordum. Yanıt vermemesi üzerine, «Bu da ne demek?» diye ba ırarak yineledim. Fakat bütün duyduğum, uzakla an ayak sesleri oldu. Ayağa kalkıp onu izlemek istiyordum, ama o kadar halsizdim ki bunun dü ünçesi bile bana a ır geldi. Çaresiz bir ekilde yatmak ve elimi kaldıramayacak ya da bama çeviremeyecek kadar güçsüz olmak o kadar sinir bozucuydu ki, gözlerimi kapadım ve derin bir uykunun koynuna yuvarlandım.

Dü ümde bebe im kollarımın arasındaydı. Biraz da büyümüşü Yüzü ise tam eklini almı ve benimle Michael'in özelliklerini kıldırdı birle tirmi ti. Birdenbire aynen Bayan Emily'nin yaptığı gibi, kollu mu

arasından alındı. Bebe im bana kollarını uzatıyor, fakat giderek uzaklaşıyordu. Bebek çığlıklar atıyor, ben de çaırıyordum. Dülerimdeki çığlıklar beni uyandıran gerçek bir çığlık oldu.

Sel gibi suların evin damını ve koridordaki pencereleri dövdü ünü duydu um için ya mur ya dı inı anlamı tım. Hemen arkasından gök gürledi ve bir yerlere çatırdayarak yıldırımın dü tü ünü duydum. Koca ev sarsılmı tı sanki. Bu sesler bile ü ü meme ve kendimi ya hissetme- me yetiyordu. Gözlerimin tekrar kapanmasını önleyemedim ve rüzgâra yakalanıp dalga dalga binanın üstüne dökülen ya mur damlalarının ritmine kapılarak tekrar uykuya daldım.

Tekrar uyanmama kadar aradan saatler geçti. Yanımda birinin durdu unu hissederek dönünce Charlotte'u gördüm, içinde süte benzeyen, fakat aynı zamanda kahverengimsi olan ve içinde minik tahıl taneleri yüzen bir sıvıyla dolu bir barda ı elinde tutuyordu.

«Emily bunu içmen gerekti ini söyledi,» dedi.

«Nedir bu?» diye sordum.

«Çabuk kuvvet kazanman için hazırladı ı bir formül. Büyükannem de her bebe inin do umundan sonra bunu içermi . Emily nasıl yapılıca inı ondan ö renmi .»

«Herhalde içi sirkeyle doludur,» diyerek barda ı Charlotte'un elinden aldım. Fakat sıvıyı .tattı imda hiç de acı olmadığını gördüm. Aksine, bile iminde bal varımı gibi bir tadı vardı. Otlardan yapılan bazı kocakarı ilaçlarının sözümona modern ilaçlardan çok kez daha etkili olduklarını Longchamp Anne'yle geçirdi im günlerden biliyordum. Barda ı iki yudumda bo alttım.

Charlotte'a, «Bebe i gördün mü?» diye sordum. «Çok güzel ey, de ii mi?»

Kadınca ız, «Emily onun fazla küçük oldu unu söyledi,» dedi.

«Ama büyüyecek. Ona süt verece im, o da kısa zamanda serpilip güzelle ecek.» Her eyi birden hatırlayarak, «Onu vaktinden önce do urmak istemezdim» dedim. «Ama Emily bana o kadar kötü davran- dı ki. Bana saldıracak sandım, ko up kaçayım derken de dü tüm. Neyse artık her ey bitti, bebe imle ben yakında buradan çıkıp gidece iz.»

«Charlotte,» diyerek onun eline uzandım, «Bebek odasını gördüm

ve bana gerçe i söyledi ini anladım. Bir zamanlar senin de bir bebe in olmu : gerçek bir bebek.»

Bebe inden her söz edili inde aynı eyi tekrar etmesi için ipnotize edilmi gibi, «Onun kulakları sivriydi,» dedi.

«Hayır, Charlotte,» dedim. «Öyle olmadı ndan eminim. Emily bir gün aniden hamile kaldı nı söyledi, ama kadınlar durdukları yerde hamile kalmazlar. in içinde daima bir baba vardır. Niçin babanın kim oldu unu söylemedin ve Emily'nin o korkunç eyleri tekrar etmesine olanak verdin?»

Kadınca ız elini avucumdan çekmeye yeltendiye de, bırakmadım.

«Gitme, Charlotte. Anlat bana. Ablanın söyledi i kadar akılsız de il- sin sen. Utandın, de il mi? Onun için her eyi sakladın. Niçin utandın sanki? Baba, Bayan Emily'nin asla onaylamayaca ı biri miydi? Onu, benim Michael'i sevdi im kadar sevdi ini mi sanıyordun?»

Kadınca ızın ilgilendi i gözlerinin irile mesinden belliydi, ama ben bu bakı lardan i in içinde a k olmadı nı anladım.

«Bana her eyi söyleyebilirsin, Charlotte,» dedim. «Bayan Emily'ye bir ey söylemem. Söylemeyece imi biliyorsun. Seninle ben birbirimize daha yakınız, daha dostuz. Sana yardım etmek, senin dostun olmak istiyorum. Senin bana yardım etti in' gibi. Ablana hamile oldu unu bil- medi ini zannettirmek istedim. O i renç eytan öyküsünü uydurmasına göz yumdun, öyle de il mi?»

Charlotte yanıt vermedi. Önüne bakıyordu.

«Kadınların nasıl hamile kaldıklarını biliyorsun, de il mi Charlotte?» dedim. «Kimsenin sana bir ey söylemek zahmetine katlanmamasına ra men, kadınlarla erkeklerin ne yapmaları gerekti ini biliyorsundur. "Bunun, bu evde her zaman ve özellikle idare Bayan Emily'ye geçtikten sonra tamamen yasak bir konu oldu undan eminim. Ama sen biliyor- sun, öyle de il mi?»

Kadınca ız, «Kıpır kıpır,» dedi.

«Ne kıpır kıpır? Seni anlayamıyorum, Charlotte? Kıpır kıpır da nesi? Bu seni nasıl hamile eder?»

Charlotte, «O benimle kıpır kıpır yaptıktan sonra, bebek mldııulu büyümeye ba ladı,» dedi.

«Seninle kıpır kıpır yapan erkek kim? Kim o, Charlotte? Kim seninle kıpır kıpır yaptı?»

«Samanlıkta oldu,» dedi Charlotte. «Domuzların o i i nasıl yaptıklarını bana gösterdi, sonra da o i i benimle yaptı.»

«Samanlık mı dedin? O erkek Luther'di, de il mi?» Kadının yüzündeki anlamdan, «Evet, Luther'di,» diye sonuca vardım. «Bayan Emily'nin de bunu ilk gününden bildi ine eminim. Tabii,» diye fikir yürüttüm. «Zalim kadın da onu bunca yıldır cezalandırıyor, vicdanını etkiliyor. Adamca ız bu yüzden onun bütün hakaretlerine katlanıyor, bir köle gibi ya ıyor ve çalı ıyor.»

«Ah Charlotte,» deyip ona elimi uzattım. «Bana gelen bu olayın böylesi bir karabasana dönü türülmesine çok üzgünüm. Ama söyle bana, bebek ne oldu?»

O sırada koridorda Bayan Emily'nin ayak seslerini duydu umuzdan Charlotte elini hızla avucumun içinden çekti.

«Bebek odasına asman için sana güzel bir goblen tablo i leyeceğim,» dedi ye bo barda ı aldı. Sonra, tam Bayan Emily kapıda belirmedi i sırada dı arı çıkmaya hazırlandı. Bayan Emily kolunu tutup onu durdurdu.

«Hepsini içti mi?» diye sordu, Charlotte da evet der gibi ba ını salladı ve ablasına bo barda ı gösterdi. Bayan Emily, «Güzel. İmdi de git barda ı muslukta çalkala,» dedi ve bana baktı.

«Bebek nasıl?» diye sordum.

Ya lı kadın, «Bebek fazla küçüktü,» dedi hemen. «Yarın sabaha buradan gitmeye hazır olman için imdi uyumanı istiyorum. Gerekli hazırlıklar yapıldı.» Böyle diyerek arkasını döndü.

Dirseklerimin üstünde do rularak, «Ne demek istiyorsunuz?» diye sordum. «Bebek fazla küçüktü derken ne demek istediniz?»

Kadın kayıtsız bir tavırla, «Bebekler fazla küçük do arlarsa, do ma mı olmaları gerekir,» diye kar ılık verdi ve yine kapıya yöneldi.

«Bebe ime ne oldu? Nerede o?» diye haykırdım. Bacaklarımı yataktan a a ı sarkıttım, fakat ba ım öylesine dönüyordu ki, yine yastımın üstüne devrilip gözlerimi kapadım. Midemde bir sıcaklık ve bir gurultu hissediyordum. Sıcaklık oradan gö süme çıktı.

O içti im sıvının içinde ne vardı acaba? Bunu çok merak ediyordum. Onu içmemeliydim... çmemeliydim...

Kendimi o kadar sersemlemi , yorgun ve güçsüz hissediyordum ki. Bacaklarımı tekrar yata ın üstüne çekmek için tüm gücümü harcamam gerekti. .Gözlerimi de açamıyordum. Sanki a ır bir battaniyenin, demirden yapılmı bir battaniyenin altında kalmı tım. Çok geçmeden yata ın giderek daha derinine çöküyormu um gibi geldi. Kar ı koymaya çalı tım, ama kollarımı kaldıramıyordum. Göz açıp kapayana kadar az öncekinden de daha derin bir uykunun koynuna yuvarlandım.

Bütün gün boyunca kâh uyudum, kâh uyandım, ama ne zaman uyanıp do rulmaya yeltendimse, kafam zonklamaya ba ladı. Bunu yemenin tek yolu arkaüstü uzanıp gözlerimi kapalı tutmaktı, ama bunu her yapı m tekrar uykuya dalmamla sonuçlanıyordu. Odanın kapısı kapalı tutuldu undan gece mi, gündüz mü oldu unu da bilemiyordum. Çok uzun zaman sonra kapım aniden açıldı ve Bayan Emily göründü.

Ba ımı yastıktan kaldırmaya yeltendim. Ya lı kadın hızla yakla aarak elini ba ımın arkasına dayadı ve beni oturur duruma geçirdi. Sonra dudaklarıma bir bardak dayadı. çi Charlotte'un getirdi i aynı sıvıya doluydu. Ö ürmeye ba ladımsa da, Bayan Emily ensemi kısaç gibi kemikli parmaklarıyla tuttu ve barda ı a zıma bastırdı.

Sıvının bir kısmının çenemden a a ı akmaya ba laması üzerine, «ç bunu,» diye emretti. «Aksi halde, buradan gidecek kadar güçlü olmazsın.»

A zıma dolan sıvıları tükürmeye ve enseme yapı mı ellerini üstüm-den silkip atmaya çalı tımsa da, parmakları ahtapot gibi enseme yapı mı tı, a zıma dayadı ı barda ı devirmi , sıvıyı dudaklarımanın arasına döküyor, döküyordu. Sıvının bir kısmını yutmanın önüne geçemedim. Bayan Emily.beni en sonunda salıverince ba ım yastı ın üstüne çöktü.

Ya lı kadın odadan çıkarken, arkasından, «Bebe im... nerede?» diye sordum.

Ya lı kadın, «Sana söyledim, fazla küçüktü,» dedi ve arkasından kapıyı kapıyarak beni zifiri karanlıkta bıraktı.

Uykuya kar ı koymaya, yataktan çıkıp bebe imi aramaya gitmek için uyanık kalmaya çalı tım. Dalmamı önler ümidiyle arkı söylemoyu bile yeltendim, ama nefesim bunu uzun süre devam ettirmeme yeterli de ildi. Kelimeler a zımın içinde giderek yumu adı, sonunda yalın/

dudaklarımı kımıldattı im, daha sonra da dü ümde arkı söyledi im bir an geldi.

Tekrar uyandı imda sabah oldu unu anladım. Odamın kapısı açığı, koridordaki pencerelerin birinden de içeriye aydınlık doluyordu. Charlotte yine odamdaydı. Bu kez bir sahan içinde gerçek yiyecekler getirmişti: sıcak yulaf ezmesi, bir dilim tost ve soyulmuş bir portakal. Kabı masanın üstüne bıraktı ve gaz lambamı yaktı.

arkı söyler gibi, «Günaydın,» dedi. «Emily iyi bir kahvaltı yapmanı, sonra da giyinmeni söyledi. Luther seni tren istasyonuna götürecektim. Bir tren yolculuğu yapacaksın!»

Do rulmaya yeltendim. O kadar güçsüz ve yorgundum ki. Uyku beni sis gibi sarıyor, her şey bulanık, dumanlı ve çok uzaklarda gibi görmeme neden oluyordu.

«Giyinecek miyim?» diye sordum. Charlotte evet deyip yerden küme halinde birtakım giysiler alıp bana gösterdi. Onları yata nın üstüne bıraktı.

«Elbiselerim!» diye atıldım. Buru mu lar, renkleri de solmuştu, ama onları görmek eski bir dostu görmek gibi bir şeydi. Kaybetti im çizmenin teki o so uk ö leden sonra kaybetti im çizme bile oraday

• • il

«Te ekkür ederim, Charlotte,» diyerek elbiseleri kadının elinden aldım. Çuval entariyi üzerimden sıyırmaya giriştim. Charlotte da bana yardım etti, böylece eski giysilerimi arkama geçirdim ve tenimin üstünde onları hissetmenin zevkine eriştim. Çantam y nın en dibindeydi, fakat içinde tara mı arayınca, Bayan Emily her şeyimi kaynattı. Zaman erimi oldu unu gördüm. Tara nın di leri birbirine yapışmıştı. Saçlarım bir süre daha dü ümlenmiş ve karmakarışık kalmak zorundaydı.

Bayan Emily'nin tüm yaptıklarına ve bana verdiklerine nefret duy mama rağmen, tostun bir kısmını ve portakalın hepsini yemekten kendimi alamadım. reñç tahıl ezmesine dokunmadım bile. Onun görünüşü bile midemi allak bullak etmeye yetiyordu. Ama yiyeceklerden yedi im kadarı bile bana biraz kuvvet ve enerji verdi, böylece hâlâ ayaklarımın titremesine rağmen, kalkmayı başarabildim.

«O korkunç kızkarde in nerede?» diye sordum.

Charlotte, «A a ıda kütüphanede hesapları üzerinde çalı yor,» diye kar ılık verdi. «Benim de goblen yapmam lazım. Senin için bir eyi tamamlamak üzereyim.»

«Bebe im nerede?»

«Onu götürdüler.» Charlotte kayıtsızlıkla omuzlarını silktili. «Emily onunun fazla küçük oldu unu söyledi, onun için de alıp götürdüler onu.»

«Onu götürdüler mi? Kim götürdü? Tanrı a kına, söyle bana,» diye yalvararak Charlotte'un omuzlarını kavradım. Ama aynı zamanda kadınca ızın daha fazlasını bilmedi ini hissediyordum.

«Arma anını tamamlamak için gidip çalı malıyım,» diyerek bana arkasını döndü ve uzakla tı.

Ayaklarımı a a ı sarkıtıp ilk adımlarımı atmaya dedim. Fakat ba ının yine dönmesi üzerine kapının çerçevesine yapı tım ve geçene kadar öylece bekledim. Çaresizlik bana gereksindi im gücü veriyordu. Bayan Emily'nin bebe imi ne yaptı ını mutlaka ö renmeliydim. Her adı mı büyük bir çabayla atarak koridorda a ır a ır yürümeye ba ladım. Yalnızca merdivene eri mek bile saatler sürece e benziyordu.

Ama merdiven ba ına çıkan dönemeci döndü üm sırada, bir ses duydum: bütün vücudumu dalga dalga umutla dolduran ve gücümle kararlılı ımı kat kat artıran tanıdık bir ses. Adımın söylendi ini duydum, hemen arkasından da Bayan Emily'nin so uk ve katı sesi duyuldu.

«O, gitti,» dedi ini duydum. «Bu sabah erkenden bu evden ayrıldı.»

Daha hızlı yürüdüm, duvara tutunarak kendimi ileri çektim, böylece merdiven ba ına eri ti imde Jimmy'nin çıkıp arkasından kapıyı kapamakta oldu unu gördüm.

Var gücümle, «Jimmy!» diye haykırdım. «Jimmy!» Gösterdi im çaba beni tüketti. Bacaklarımın gev eyiverdi ini hissederek yere yı ıldım. Yüzümü merdiven parmaklı ına dayayarak hiçkirmaya ba ladım. Hiçkirmek dahi altından kalkamayaca ım kadar büyük bir çaba göstermemi gerektiriyor, her hiçkırık a zımdan bir öncekinden daha zor çıkı yordu.

Bayan Emily dönüp bana baktı. Soluk yüzünde sinsi ve hain bil gülümseme okunuyordu.

«Jimmy,» dedim yava ça. «Bir dü mü bu? Onu gerçekten duydum, gerçekten gördüm mü?»

Sorumun yanıtını beklememe gerek kalmadı. Ön kapı hızla yeniden açıldı ve Jimmy fırtına gibi içeri daldı. Ekte bir an durdu. Gerçekten oydu: asker üniformasının içinde, gösünde renkli ni anlarıyla eskisinden de yakııklı ve uzun boylu bir Jimmy. Var gücümü toparlayarak ona seslendim.

«Jimmy!»

Baını kaldırıp beni gördü. Bunun üzerine Bayan Emily'yi, neredeyse devirerek ko tu, deli gibi merdiveni tırmandı ve yanıma vararak beni kucakladı. Beni balarına basıyor, alnıma öpücükler ya dırıyordu.

«Ah Dawn, Dawn, sana ne oldu böyle? Sana ne yaptılar?» diyor ve yüzüme bakıyordu. Gülümsedim; gözlerimi açık tutmaya çalıarak kırpı tırıyordum.

«Gerçekten sen misin, Jimmy? Sahiden burada mısın yoksa dü mü görüyorum?»

«Buradayım,» dedi. «Adresini ö renir ö renmez sana ko tum.»

«Beni nasıl buldu? Bu timarhanede kayboldu umu, sonsuza dek burada gömülü kalacımı zannediyordum.»

«New York'ta sizin okuldakilerin kaldı ı pansiyona u radım ve arkadaşların Trisha'yla konu tum. Almanya'dan sana yazdı ım bütün mektuplar 'Artık bu adreste de il' yazısıyla bana geri gelmi ti. Babam da senden bir haber alamamı tı. Sana yazdı ı iki mektubun aynı ekilde geri geldi ini söyledi. Nereye gidece ini bana bildirmeden gidece ine inanâmadı ım için Amerika'ya döner dönmez pansiyona gittim ve arkadaşını görmek istedim.» Jimmy baını e di. «0 da senin balarına gelenleri bana anlattı,» dedi.

«Ah Jimmy, ben...»

Jimmy parmaını dudaklarıma dayadı. «Bo ver. Bana u anda hiçbir ey açıklamaya çalı ma. Tek dü üncem sensin. Trisha sana yazdı ı bütün mektupları bana anlattı. Hastaneden çıkarken ona bıraktı ın mektupta Virginia'da Upland stasyonu denilen bir yere gidece ini yazmı ve Booth kızkarde lerden söz etmi tin.

«Trisha sana mektup yazmı , fakat sen ona yanıt vermedi in gibi, yazdı ı mektuplarda geri gelmemi ler, sonuçta Trisha onları alıp almadı ını bile anlayamamı .»

«Ah Jimmy,» diye inledim. «Ben o mektupları görmedim bile. O korkunç kadın gelen mektuplarımı vermedi i gibi, benim mektup yazmamı ya da birine telefon etmemi de engelledi. Bu evde telefon yok, dı arıdaki en yakın telefon da kilometrelerce uzakta.»

«0 kadın da kim? Niçin bana yalan söyledi, gitti ini ileri sürdü?» Jimmy böyle derken merdiven yönüne bakıyordu. Fakat Bayan Emily gitmi ti bile.

«O, Cutler Nine'nin kızkarde idir,» dedim. «Ondan da daha korkunç bir yaratık. Cutler Nine'den daha kötüsünün olabilece ini zannetmezdim, ama varmı i te. Burada bir kızkarde daha var; Charlotte adında biraz geri zekâlı bir kadınca ız. Bayan Emily ona da ba ka ekillerde i kence ediyor.»

Jimmy beni tepeden tırna a süzdü. «Ne oldu Tanrı a kına? Yani seni hamile oldu un için buraya gönderdiklerini sanmı tım.»

«Öyleydim. Daha yeni do um yaptım ... onun için o kadar halsiz ve yorgunum. Onun yüzünden, bir de Bayan Emily'nin, benden kurtulmaya hazır olmasına kadar çıtımın çıkmaması için bana içirdi i bir ey yüzünden. Beni buradan nereye yollayacakları hakkında hiçbir fikrim yok.»

Jimmy, «Peki, bebek nerede?» diye sordu.

«Bilmiyorum. Bayan Emily onun fazla küçük oldu unu söyledi. Bebe ime bir ey yapmı olmasından korkuyorum. Kızkarde i birilerinin gelip onu aldıklarını söyledi. Dilerim, gelen cenazeci de ildir.»

«Cenazeci mi?»

«Ah Jimmy,» diye a lamaya ba ladım. «Vaktinden bir ay önce do um yaptım. Burada o kadar feci eyler oluyordu ki. Bebek odasına girmi ve be i in içinde bir oyuncak bebek görmü tüm, Bayan Emily arkamdan geldi ve öfkeyle üzerime yürüdü, ben de kaçayım derken dü tüm ve...»

«Sakin ol.» Jimmy keçe le mi saçlarımı ok uyordu. «Bana her eyi anlatmaya dünya kadar vaktin olacak. imdi anlattıklarından bir anlam çıkmıyor. Kendinde de ilsin.»

«Kendimde de ilim ha? Do ru.» Yüzümde elimi gezdirdim. "Kim bilir sana ne kadar korkunç görünüyorumdur. Aylardan beri saçlını tarayamadım. Üstümdekiler de...»

Aya kalkmaya çalı tım, ama birden o kadar ba ım döndü ki tekrar Jimmy'nin kollarının arasına yı ıldım.

«Bayan Emily'nin bana içirdi i her neyse hâlâ etkisi sürüyor,» dedim.

Jimmy, «izin ver de sana yardım edeyim ve birkaç dakika uzanabileceğin bir yere götüreyim. Sonra, bu i in aslını ö reniriz,» diye kararlı bir tavırla konu tu.

Jimmy'nin kara gözlerine bakınca ne kadar güçlü ve otorite sahibi oldu unu gördüm. Tam bir erikin erkekti artık. Omuzları geni , yüzü güçlü ve anlamlıydı. Onun kollarında ya da yanında kendimi daima güvenlikte hissetmi tim, imdi de inisiyatifi eline alıp yapılması gerekeni yapacana gerçekten inanıyordum.

Beni bir bebekten daha a ır de ilmi im gibi kollarının arasına alıp kaldırdı.

«Beni her zaman yattı ım yere götür, Jimmy,» dedim. «Biraz soluklanır soluklanmaz da bebe ime ne oldu unu ö renmek istiyorum. Sonra da...»

Jimmy beni odama do ru götürürken, «Heyecanlanma,» dedi. «Artık hiç kimse sana zarar veremeyecek. Sana söz veriyorum.»

«Ah Jimmy, Tanrı'ya ükür, buradasın.» Ba ımı onun güçlü omzuna dayayıp hiçkirmaya başladım.

«A lama. Artık seninle ben ilgilenece im,» diye fısıldadı ve saçlarıyla alnımı öptü.

Sözümüne odamı görünce «Aaa...» diye solumaktan kendini alamadı.

«Aynen bir hücre gibi,» dedi. «Ne penceresi, ne de temiz havası var. ılık olarak da küçücük bir gaz lambası. Üstelik bu daracık yer o kadar havasız, o kadar ek i kokuyor ki.»

«Biliyorum, ama biraz dinlenmeye ihtiyacım var.»

Jimmy uzanmama yardım ettikten sonra, tuvalete geçerek ya bir havlu getirdi ve yüzümü silip alnıma ya bir bez koydu. Yanaklarımı silerken, «Avrupa'da bundan beter bir yer gördü ümü anımsamıyorum,» dedi. «Askeri bir hapishanede hücre cezası bunun yanında cennet gibi olmalı.»

Alnımın üstündeki ya bezi yeniledikten sonra yatakta yanıma oturdum ve elimi avucuna aldı.

«Jimmy,» dedim. «Gerçekten burada mısın, gerçekten bu sen misin?» Parmaklarını salıvermemek ister gibi avucumda sıkıyordum.

«Evet, ben buradayım ve seni bir daha uzun süre yalnız bırakmak niyetinde de de ilim,» diye söz verdi. E ilip dudaklarıma hafif bir öpücük kondurdu. Gülümsedim. Artık kendimi güvenlikte hissetti imden gözlerimi kapayabildim ve çok gereksindi im uykuya kendimi bıraktım.

Gözlerimi açınca, onu hemen göremedim ve bütün bu olanların bir dü olmasından korktu um için pani e kapıldım. Neyse ki, Jimmy benim uyanık oldu umu görür görmez hemen yanıma geldi ve beni kollarının arasına çekip öptü.

«Kendini buradan çıkıp gidecek kadar güçlü hissediyor musun?» diye sordu.

«Evet, Jimmy, ama bebe ime ne oldu unu ö renmeden bir yere gitmem,» dedim.

«Gayet tabii.» Delikanlı saçlarının yüzüme dökülen birkaç perçemi ni arkaya iterek, «Sana bu yapılanlara inanamıyorum,» diye devam etti. «Bütün ayrıntıları bilmeliyim.»

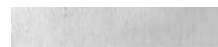
«Sana her eyi anlataca ım, Jimmy. Bayan Emily'nin bana yaptırdı ı a ır i leri, beni nasıl so ukta yatırdı ını, beni yarı aç ya atmasını, ibadet fasıllarını... Bir din manya ı o. Bana eytanın tohumuymu um gibi davranıyordu. Ve Cutler Nine'nin, beni buraya yollarken ba ima gelecekleri bildi inden eminim. Ama önce bebe imi bulmak istiyorum.»

Jimmy evet der gibi ba ını salladı. Dudaklarını sıkımtı. Kara gözlerinde de o çok iyi bildi im öfke parıltısı belirmi ti.

Emir tonuyla, «Gidelim,» dedi. «Bu cehennemden farksız yerde gerekti inden bir dakika bile fazla kalmak istemiyorum.»

Aya a kalkmama yardım etti. Kendimi imdi daha güçlü hissediyordum. Kafamın içi de hayli berrakla mı tı. Aylardan beri zavallı barınam olan odadan yava yava çıktık. Garip de il mi, oranın kıyısına kö esine alı mı tım. Orası da 'Meadovvs' denen deh et yuvasının bir kö esinde unutulup kalmı , eza görmü zavallı bir çocuktan farkı/dı

Merdiveni indi imizde Bayan Emily'nin nerede oldu unu hemen anladım. Kütüphanede ık vardı.

«Çıkıp gitmemizi umut ediyor,» dedim. «Bizi unutmayı, bütün yaptıklarını bilmezlikten gelmeyi istiyor.»

Jimmy bana hak verdi. Bakı ı kütüphanenin kapısında ydı. El ele tutu arak do ru oraya yürüdük.

Bayan Emily her zamanki yerindeydi. Babasının portresinin altındaki büyük masanın arkasında oturuyordu. Yalnız bu kez ne o, ne de portre beni sindirdi. Jimmy artık yanımdaydı ve artık ondan diledi im kadar güç alabiliyordum.

Bayan Emily biz içeri girince arkasına yaslandı. Kafatasının kemikleri göze gözükecek kadar ince derili ve sarı yüzünde çarpık bir gülümseme belirmi ti. Bu, ölünün yüzüne bakmak gibi bir eydi, ama ben yılmadım.

Bayan Emily, «Evet,» diye ba ladı. «Birisinin seni almaya gelmesine aslında sevindim. Böylece Luther'in seni Lynchburg'daki tren istasyonuna kadar götürmesinin yol açacağı masraftan kurtuldum. Hem Luther'in yapacak daha ba ka yararlı i leri var.»

«Evet, onu yıllar boyu köleniz yaptınız, onu cezalandırdınız, o da bunu kabullendi, ama bu ikimizin arasındaki bir durum. Bana gelince, bebe imi ne yapt ınızı öğrenmeden uradan uraya gitmem. Onu kim gelip aldı? Niçin yaptınız bunu?» Son cümleyi giderek tizle en bir sesle söylemi tim.

Bayan Emily, «Sana söyledim, bebek fazla küçüktü,» diye yineledi. «Ona nasılsa bakamayacaktın. Kızkarde im en do rusunu yaptı,» diye ekledi ve artık gidin, ben de yapt ım i e döneyim, der gibi bize baktı.

Ama ben masasının ba ına ko tum ve avucumu de erli kâ ıtlarının üstüne çarptım.

«Kızkarde inizin en do rusunu yaptı ı da ne demek? Do ru olan neymi ?»

Bayan Emily bana sert sert baktı. Zerrece korkmamı , etkilenmemi ti. Gözleri sanki birer buz parçasıydı. Belli ki konu mayacaktı. Jimmy hemen'yanıma geldi.

Ya lı kadına, «Bize her eyi anlatsanız iyi olur,» dedi. «Davv'nun bebe ine dokunmaya hakkınız yoktu. Bu durumda e er gerekirse polise ba vurur, onları buraya getiririz.»

«Ne cesaretle...»

Genç adamın sabrı tükenmek üzereydi. Ellerini masaya dayadı ve Bayan Emily'nin üzerine do ru e ildi! «Bakin, burada gerekti inden bir dakika bile fazla kalmak istemiyoruz, ama bizimle i birli i etmezseniz, sonsuza dek yakanızı bırakmayız,» dedi.

Birisinin en sonunda Bayan Emily'ye daha yıllar öncesinden beri gerekti i ekilde konu tu unu görmek, içimi ferahlatmı tı.

Delikanlı devam etti. «Çocuk kaçırmak suçundan tutuklanabilece i nizi biliyorsunuz. Evet, bebek ne oldu? Konu un!» Bu sözlerini vurgula mak için avucunu o kadar sert bir ekilde masaya çarptı ki, Bayan Emily yerinden sıçradı.

«Bebe in kimde oldu unu bilmiyorum,» diye sızlandı. «Kızkarde im, daha Eugenia (bu adı tükürür gibi söyledi) gelmeden her eyi düzenlemi ti. Bebe i gidip ona sormalısınız.»

Jimmy, «Aynen öyle yapaca ız,» dedi. «Ama e er bebe in nerede oldu unu biliyor ve bize yalan söylüyorsanız, polisle birlikte gelip sizi suçla yataklık etmekten tutuklataca ız.»

Ya lı kadın, «Yalan söylemiyorum,» dedi. ncecik dudaklarını öylesi ne sıkımtı ki, lastik bant gibi kopacaklarını sandım. Jimmy ona bir süre daha sert baktıktan sonra do ruldu.

«Gidelim buradan, Dawn,» dedi.

Bayan Emily, «Bir daha da geri gelmeyin,» diye kar ılık verdi. «Bu kızıdan kurtuldu uma seviniyorum.»

çimden sanki bir ey bo aldı. çimde hapsetti im bütün ıstırap ve öfke sel gibi aktı. Bu kadının bana söyledi i her ters ve kırıcı sözü, beni yeme e zorladı ı bütün acı yiyecekleri, beni içinde hapsetti i karanlı ı, bana kendimi a a ılık bir yaratık gibi hissettirmek için ba vurdu u bütün yöntemleri kusmak geldi içimden.

Masanın etrafını dönerek ona do ru yürüdüm. «Oh hayır, Bayan Emily,» dedim. «Siz kurtulmuyorsunuz, kurtulan asıl benim. Çirkin, içine kapanık ve nefret dolu yüzünüzden kurtuluyorum. Sahte ve riya dolu dindarlı nızdan, kendiniz bu evdeki en kötü, en i renç yaratık oldu unuz halde, herkese kendini kötü ve i renç hissettirme yöntemlerinizden kurtuluyorum. Kendiniz dı ndaki herkese yönelik cimrili inizden kurtuluyorum. yi ve güzel olan her eye duydu unuz kıskançlıktan kurtuluyorum. Kendiniz, ev dedi iniz bu tabutun pisli i ve karanlı ı çinde

ya arken, her eyi arındırmak isteme numaralarınızdan kurtuluyorum.»

Yanında durmu , kadına tepeden bakıyordum. Devam ettim.

«Hayatta hiçbir eyden, sizden oldu u kadar uzakla mak istememi imdir. Ve biliyor musunuz. Bayan Emily, burada olmak, sizin yanınızda ya amak ve ne oldu unu görmek eytana bile acımama neden oldu, çünkü öldü ünüz zaman cehenneme gidece inizin hiç ku kusu yok, ama eytan bile sizin kadar korkunç bir varlı ı hak etmemi tir.»

Bir dönü tür dönerek, ihtiyar cadıyı koltu unda a zı açık ve gözle-ri oktan irile mi , bir ölüye benzemi durumda bıraktım. Jimmy elimi avucuna alarak gülümsedi.

«Annem seni böyle görmeyi ve duymayı isterdi. Bundan eminim,» dedi.

Karanlık kütüphaneden onunla birlikte çıkarken ben de, «Beni gör-dü ünden ve duydu undan eminim,» diye kar ılık verdim.

Ön kapıdan çıkıp Jimmy'nin otomobiline binmek üzere sundurma-nın basamaklarını indi imiz sırada, Charlotte'un adımı seslendi ini duy-dum. Dönüp bakınca ko arak evden çıktı ını gördüm.

Jimmy, «Bu da kim?» diye sordu.

Charlotte saçlarını uzun iki örgü yapmı tı. Üzerinde geldi im gün giydi i sarı ku aklı pembe entari vardı.

«Charlotte'dur.» dedim. «yi insandır. Onunla vedala mak isterim.»

Charlotte, bakı ını Jimmy'den ayırmadan, «Gezmeye mi gidiyorsu-nuz?» diye sordu.

«Buradan gidiyorum, Charlotte. Gidip bebe imi bulmalıyım,» dedim.

Ya lı kadın ba ını Jimmy'ye çevirerek, «Evet, artık gitmen lazım,» diye kar ılık verdi.

«Evet.»

«Öyleyse bu senin.» Charlotte böyle diyerek ellerini uzattı. Bana bi goblen i lemi ti. Kanaviçeyi açınca a ılacak kadar bana benzeyen bir genç kadın resmiyle kar ıla tım. Fark yalnızca onun saçlarının uzun ve güzel olmasıydı; arkasında da güzel uçuk mavi bir elbise vardı. Kolları-nın arasında bir bebek tutuyor, ona büyük bir sevgiyle bakıyordu.

«Oh Charlotte, bu harika bir ey. Senin yaptı ına inanamıyorum

diye atıldım. «Çok, çok yeteneklisin. Herhalde çok uzun zamandır üzerinde çalışıyorsundur.»

«Dün,» deyip güldü. Onun için her ey dündü. Belki de aradaki bütün o feci günleri silmek için ba vurdu u bir yöntemdi, bu. Belki gerçekte Bayan Emily'nin zannetti inden çok daha zekiydi.

«Te ekkür ederim, Charlotte,» dedikten sonra ekledim. «Ablanın sana eziyet etmesine izin verme, Charlotte. Sen ondan daha iyisin, çok daha iyi.» Onu kucakladım. «Ho çakal, Charlotte.»

«Güle güle git. Ama geri geldi in zaman bana nane ekeri getirir misin? Çok uzun zamandır nane ekeri yemedim. Dur bakayım, kaç zamandan beri...»

«Dünden beri,» dedim. «Ama sana bir kilo nane ekeri gönderilmesi için gerekeni yapacağım.»

Ya lı kız gülümsedi ve bizim otomobile bini imizi seyretti. Araba delik de ik bahçe yolunda hopyayarak ilerlerken, arkama dönüp karanlık suratlı çiftlik evine ve duvarlarının üstünde dans eden gölgelere bakardım. Charlotte küçük bir kız gibi bize elini, kolunu sallıyordu. Onu böyle görmek gözlerimi ya arttı.

Jimmy bahçe yolundan çıkınca çiftlik evi de gözden silindi, ama kafamdan sonsuza dek silinmeyecekti. En kötü anılarımın arasında her zaman ba kö eyi i gal edecekti. Ama o u ursuz yerden artık kurtuldu-umu bilmek gözlerimden sevinç gözya larının bo anmasına neden oldu. O kadar gürültülü hiçkırıyordum ki, Jimmy arabayı durdurmak ve beni kollarının arasına çekip avutmak zorunda kaldı.

«Ben iyiyim, Jimmy,» dedim. «Sadece o yerden kurtuldu uma seviyorum. Sen arabayı sür de buradan en kısa zamanda mümkün oldu- u kadar uzakla alım.»

lerimizde gö ün rengi masmaviydi. Sanki en karanlık bulutlar 'Medows' ile arazisinin yukarısında asılıydılar, çünkü biz oradan uzakla tıkça hava daha parlak ve sıcak oluyordu sanki. Ye ili görmeyi ve taze otları koklamayı ne kadar sevdi imi unuttum me er. Kendimi b hapisneden yeni salıverilmi , bu dünyada güzel ve iyi olan her ey den yalıtılmı olan ve en sonunda bütün bunlarla gözlerine zlyafıt çeken biri gibi hissediyordum. Kar ımdaki manzara umutlarımı vn n/ııl

mi yeniledi. Her geçen saniyeyle birlikte daha da güçlendi imi hissediyordum.

«Jimmy, Cutler Koyu'na mümkün oldu u kadar çabuk gidelim. Aradan fazla zaman geçmeden Cutler Nine'yi görmeyi ve bebe imi nereye yolladı nı ona söyletmeyi istiyorum,» dedim.

«Sen hiç merak etme.»

Bu gerçe i birden kavrayarak, «O kadının ne yaptı nı biliyor musun, Jimmy?» dedim. «Bana yaptı nın aynını imdi de bebe ime yaptı. Yabancı bir ailenin bebe imi alıp kendilerine aitmi gibi büyütmeleri için gereken önlemleri aldı. Herkesin hayatını belirleme hakkını kendinde görüyor.»

Jimmy do ru gibilerden ba nı salladı. «Ama bu kez bunu ba arma sını engelleyece iz,» dedi. «Sana merak etmemeni söyledim.»

«Jimmy, ben senden yardım görmeye layık de ilim,» diye inledim. «New York'ta beni görmeye geldi in zaman sana vaatlerde bulunm - tum, ama sonra, senin korktu un oldu, kentin heyecanının, ı ıklarının, müzi nin beni sarho etmesine izin verdim. Sana asla öyle bir ey olmayaca nı söylemi tim, ama çok geçmeden oldu. Sana birkaç kez mektup yazıp her eyi anlatmayı denedim, ama olanları sözle açıklama ya elim varmadı. Belki de ruhumun derinliklerinde öyle bir eyin olmasını istememi tim.»

Jimmy beni a ırtan bir sa duyuyla, «Biri senden yararlandı,» dedi. «Böyle eyleri çok gördüm ben ... olgun erkeklerin, kolay etkilene bilen genç kızlara dünyaları vaat edip sonra da onların umutlarından ve dü lerinden yararlanmaları. O kızların çok geçmeden gözya ları içinde yalnız kalmaları kaçınılmaz. Ordudaki bazı arkada larım da aynı suç u lemi lerdi.» Delikanlı öfkeyle ekledi. «Seni bu duruma dü üren erke i elime geçirmek isterdim.» Bana döndü. «Ama bilmem ki, hâlâ onu seviyor musun?»

«Hayır, Jimmy, onun yaptı ı eyleri yapan bir erke i ben seve mem.»

Jimmy gülümsedi. « imdi önemli olan bütün bunları senin için geç miste bırakmamız. Yapılan yanlı ların elimizden geldi i kadarını düzelttikten sonra hayatımıza devam etmek zorundayız. Sen yine de bir gü

büyük bir arkıcı olacaksın. Göreceksin,» diyerek elimi ok adı.

« imdi benim için en önemli ey, bebe imi geri almam,» diye atıldım. «O minik yüzüne bakar bakmaz onun sevilmesi gereken iyi ve güzel bir varlık oldu unu anladım. Yaptı im yanlı onu bu dünyaya getirdi, öyle olunca da bu dünyayı onun için elimden geldi ince iyi bir yere dönü türmek benim görevim. Beni anlıyorsun, de il mi Jimmy?»

«Tabii, ama her eyin bir sırası var. imdi her eyden önce bir ma azaya girip sana giymen için arkandakilerden daha güzel bir eyler satın almamız lazım. Sana ayrıca tuvalet e yası da almalı ve yıkanıp temizlenmen için bir motelde oda tutmalıyız.

«Cutler Nine'ni çok iyi anımsıyorum. Onunla yüzle mek için Cutler Koyu'na gitti imiz zaman, senin taze ve güçlü görünmeni istiyorum. Ancak o zaman kar ısındakilerin yabana atılmayacak hasımlar oldu unu anlayacaktır. Tamam mı?»

«Evet, Jimmy, evet.» Delikanlıya sarılarak onu yana ından öptüm.

«Biraz yava ,» dedi. «Uzman bir ni ancıyı ve onba ıyı öpüyorsun.» Gö sündeki ni anları görmem için bana do ru döndü.

«Bir onba ı olmu sun!» diye atıldım. «Demek terfi ettin. Buna hiç a ırmadım. El attı ın her i te ba arılı olaca ından emindim.»

Jimmy, «Belki de benden bunu bekledi ini her zaman bilmi ve bu yüzden ba arılı olmu umdur,» dedi.

Yolumuza devam etti imiz sürece ba ımı Jimmy'nin omuzuna dayadım. O yine yanımda oldu u için çok anslı oldu umu dü ünüyordum. Daha kısa bir süre önce dünyanın en mutsuz, en lanetlenmi ve sonsuza dek yolundan a mı kızı oldu uma inanmı tım oysa.

imdi ise aynen ya murdan sonra çıkan gökku a ı gibi, bulutlar arasındaki bir aralıktan sızan güne in ilk ı nları gibi, Jimmy bana geri dönmü tü ve bir zamanlar içinde yalnızca karanlık ve nefret bulunan yere imdi aydınlık ve sevgi egemendi. Bebe imi de tekrar geri alaca ı ma inanıyordum.

Gözlerim kapalıydı, ama her yerde güne i görüyordum.

Kaderin Beklenmedik Bir Oyunu

Jimmy bana yeni giysilerle arma anlar satın almak için sabırsızlanıyordu. Büyük bir ma azası olan bir kente girer girmez bu iste ini gerçikle tirdi. Bunu yapabildi i için çok gururlanıyordu. Seçti i bir giysinin fazla pahalı oldu unu ileri sürüp itiraz edecek olsam çok sinirleneceğini anlamı tım.

«Sana söylemi tim,» diye bana anımsattı. «Bundan böyle seninle ben ilgilenece im. Almanya'dayken izinli günlerimde çıkıp kazandı m her kuru u harcamadı m için arkadaş larım bana pinti derlerdi. Döner dönmez sana satın alabilece im eyleri dü ünerek paralarımı biriktirdim, bıkip usanmadan biriktirdim. Ayrıca, yeni ik giysilerin sana çok yakı tı inı dü ünüyorum.»

«Jimmy, beni aldatamazsın,» dedim. «Ne kadar korkunç göründürümü biliyorum. Yüzüm solgun ve çirkin, saçlarım ise bir felâket.»

Jimmy, «Her ey sırasıyla,» dedi ve bana giysi alımını tamamladı. Daha sonra bana fırça, tarak ve dudak ruju satın aldı. Alı veri lerimizi tamamladıktan sonra, birkaç saatlik yol aldık ve sonunda bir motelde mola verdik.

Sıcak bir du un ve saçlarımı ampuanla yıkayıp krelemenin ne kadar harika bir ey oldu unu unutmum. Du ta o kadar uzun kaldım ki, Jimmy sonunda yoksa bo uldun mu diye sormak için kapıyı vurmak zorunda kaldı.

Yıkanmaya sonunda doyunca bir havluya sarındım ve kapıdan dı ariya ba ımı uzattım. Jimmy yataklardan birine uzanmı , gazete okuyordu. Onu böyle rahat görmek, küçük divan yata ımızda çizgi romanlar okudu u ve okudu u eyin onu sinirlendirmesi ya da duygulandırmasına göre ka larını oynattı ı günlere beni geri götürdü. Bir an boyu, gözlerimi kapayıp geçmi e dönebilece im, çocuklu umuzdan beri ba ımızdan geçen kötü olaylar sadece birer karabasanımı gibi bir duyguya kapıldım.

Delikanlı gazeteyi indirip bana baktı. «Hey, iyi misin?»

«Evet,. Jimmy. Kendimi yepyeni bir insan gibi hissediyorum,» dedim.

Banyo kapısının hemen dı ında küçük bir tuvalet masasıyla bir

ayna vardı. Oturup saçlarımı kurutmaya başladım.

Jimmy, «Sana yardım edeyim,» diyerek yerinden fırladı. «Sen parmak kadar bir çocukken saçlarını kuruttu umu herhalde unutmuşsun dur.»

Ona gülümsedim. «Hiç unutmuyum?» Jimmy havluyu alıp kuryup kabarcıca kadar saçlarımı ovuşturdu. O kadar rahatlamıştım ki gözlerimi kapayıp devam etmesini istedim. Delikanlı sonunda bu işi bırakıp banyonun tepesine bir öpücük kondurdu.

«Belki de kuaför olmaya karar veririm,» diye akladı etti.

Aynadan yüzüne bakarak, «Sen ne istersen olabilirsin, Jimmy,» dedim. Buna gerçekten inanıyordum da. Devam ettim. «Ordudan terhis kâğıdını aldıktan sonra gerçekten ne yapmayı istiyorsun?»

«Bilmiyorum.» Omuzlarını silkti. «Sanırım, makinelerle ya da elektrikle ilgili bir iş olacak. Ellerimle çalışmaktan zevk duyuyorum.»

Jimmy biraz geride durarak saçlarımı fırçalamamı seyretmeye koyulmuştu. Perçemlerim fazla uzun ve farklı boylarda olduklarından onları kırmak zorunda kaldım. 'Meadovvs'da kaldığım sürede saçlarımı hep banyonun tepesinden ne kadar uzadığını farkında olmamıştım.

Jimmy elini banyonun üstünde gezdirerek, «Saçların ele ne kadar yumuşak geliyor,» diye mırıldandı. Elini yakalayıp dudaklarıma götürdüm. Uzunca bir zaman gözlerimi kapadım ve elini böylece tuttum.

Jimmy, «Bundan böyle işlerimiz yolunda gidecek,» diye fısıldadı.

Saçlarımla işim bitince dinlenmek için yatağıma uzandım. Kısa bir eslenme yaptıktan sonra çıkıp nefis bir yemek yemeyi planladım. Ben, içinde baharat olan lezzetli bir yemek yemeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki. Fakat ne kadar yorgun oldu umuzu ikimiz de bilememişiz. Jimmy, beni bulmadan önce kim bilir kaç gününü yollarda geçirmişti. İlk uyanıp gece olana kadar uyudu umuzu farkeden ben oldum. Açlıktan midem guruldadı ve halde, onu uyandırmaya kıyamadım. Yataktan kalkarak sessizce giyindim. Sonra, bir sandalyeye oturarak onun da uyanmasını bekledim.

Jimmy gözlerini aralayıp beni görünce birden yattığı yerden ok gibi fırlayıp dimdik oturdu.

«Saat kaç?» diye sordu.

«Dokuza geliyor.»

Jimmy bacaklarını yata ın kenarından a a ı sarkıttı. «Beni niçin uyandırmadın?»

«çim elvermedi, Jimmy. Uyurken o kadar mutlu görünüyordun ki.»

«Oturup aılıktan ölürken bir ba kasını dü ünme tam senden bekle-
lenecek ey. Demin gözlerimi açıp seni gördü ümde kendimi Avrupa-
pa'da dü lerimden birini görüyor sandım.» Jimmy bir yandan ayakkabı-
larını giyerken ekledi. «Her yerde seni gördü ümü sanıyordum.»

«Artık beni dü lemene gerek kalmayacak Jimmy,» dedim ona. Deli-
kanlı gülümsedi ve yeme e çıkabilmemiz için acele giyindi. En yakın
orası oldu u ve bu kadar açken en basit yerin yeme i bile bana lüksün
lüksü gibi gözükece i için motele ba lı olan lokantaya geçtik.

Oturdu umuzda bize yemek listesini verdiler, ama ben bir türlü
karar veremedim. Birbirinden nefis seçenekleri okumak ve aylardan
beri bana yasak ya da elde etmem imkânsız olan eyleri görmek bana
sonsuz bir zevk veriyordu. Seçme i ini bu kadar geciktirmem üzerine
Jimmy bana takıldı. Bunun nedenini kendisine açıklamam üzerine,
yemek listesini masanın üstüne koymamı, gözlerimi kapamamı ve par-
ma ımı yemeklerden birinin üstüne dü ürmemi önerdi. Dedi ini yaptım
ve böylece sıcak hindi yeme ini seçmi oldum.

Önce nefis bir salata yedim. çine bol tereya sürülmü üç küçük
ekmek yiyerek az daha i tahımı tikiyordum. Bir kola ısarmadım ve tadı-
nın keyfini çıkardım. Ola anüstüydü! Jimmy gülüyor ve ba ını sallayıp
duruyordu. Hindi, kızılık sosu, karnıbaharve patatesle tepeleme doldu-
rulmu tabak önüme getirilince a lamaya ba ladım. Elimde de ildi.

Jimmy, «Yapma canım,» dedi ve masanın üzerinden bana do ru
elini uzattı. «Böyle sinirlenirsen i tahın kaçacak.»

«Hiçbir ey i tahımı yok edemez,» diyerek önümdeki taba a saldır-
dım. Tıkabasa doydum um halde, bir dilim de çikolata kremalı pay iste-
dim. Masadan kalktı ımızda ayakta zor duruyordum.

Jimmy, «Sen yemekte o canavar kamyon oförleriyle bile yarı abi
lirsin canım,» dedi.

Yata a girdikten sonra ikimiz de tekrar uykuya dalmakta gecikme-
dik, ama perdelerin arasından gün ı ı odaya sızınca hemen gözlerimi
açtım. Güne i görmek bile benim için ba lıba ına bir mucizeydi. Uya-
nıp da altın renkli ı ınların karanlı ı kovmasını seyretmeydi o kada

uzun zaman olmu tu ki. Bunun dünya yüzündeki en güzel tablolardan biri oldu undan emindim. O insanın içini karartan eski kö kte köstebek gibi ya amak korkunç bir eydi.

Sabahleyin kahvaltı masasına otururken duydu um i tah ak amkin- den az de ildi. Domuz sucu unun sadece kokusu bile midemi kazındır- mama yetti. Sosisli yumurta ve küçük ekmekler yedim, birkaç fincan da kahve içtim. Bayan Emily kahveyi viski kadar kötü sayıyordu.

Yiyecek ve dinlenmek, yeni giysiler giymek ve saçlarımın yıkanıp fırçalanması bana güç vermi ti, imdi kendimi korkunç büyükannemin kar ısına çıkacak kadar güçlü hissediyordum. Jimmy, «Her ey sırası- la,» demekte ne kadar haklıymı . Yolumuza devam ettik. Hedefimizle aramızda sadece birkaç saat kalrı tı.

Onun Avrupa'daki deneyimlerini uzun uzadıya anlatmasından son- ra, ben çekine çekine, «Bana Michael Sutton'la aramdaki a k macerası hakkında hiçbir ey sormadın, Jimmy,» dedim.

Jimmy, «Bana hiçbir ey anlatman gerekmez,» dedi kısaca.

«Biliyorum, ama anlatmak istiyorum. Michael Sutton an ö retme nimdi. Beni bir Broadvvay yıldızı yapaca ını söyledi. Her ey o kadar çabuk olup bitti ki. Ben daha ne oldu unu anlayamadan beni evine davet etti ve...»

«Dawn, lütfen.» Jimmy'nin yüzünde derin bir acı okunuyordu. «Hiç- bir ey duymak istemiyorum. Artık her ey bitti. Sana acı verildi ini bili- yorum. Ve o herifi elime geçirmeyi çok isterdim. Belki bir gün o da olur, ama sen baha hiçbir ey açıklamak zorunda de ilsin. Sana söyle- dim, böyle eylerin nasıl olageldi ini biliyorum. Öyle eyleri çok gör- düm,» dedi.

Bana bakarak devam etti. «Önemli olan, böyle bir eyin bir dah senin ba ına gelmeyece i.»

Evet gibilerden ba ımı sallarken, Jimmy'nin beni ba ıladı ının bilinci bana ferahlık duyuruyordu. «Seni seviyorum, Jimmy, gerçekten seviyorum,» dedim. «Ne kadar sevdi imi me er bugüne kadar anlayH mamı ım. Çok üzgünüm.»

Jimmy bana yine takılmaktan kendini alamadı. «Yeter ki bugün yaptı ın kadar çok yemek yeme. Çünkü param buna yeti mez.»

Tekrar gülebilmek, birinin yanında kendini rahat hissetmek, ö/ollık

le bu kimse hayatınıza güne i getirirse onun yanında gev emek ne kadar güzel eydi. Garip de il mi, 'Meadovv'la aramıza giderek daha fazla kilometre girdikçe, Bayan Emily'den nefret etmekten de çok, ona acıdı ımın farkına varıyordum.

Ama Cutler Nine'ye kar ı içimde zerre kadar acıma yoktu. Öylesi- ne a a ılık ve kötü ruhlu bir kadındı ki! Bence hiç kimse onun kadar alçak olamazdı. Bayan Emily'yi yaratan güçler onun da yaratıcısıydı, ama ona ek bir yetenek vermi lerdı: Cutler Nine'ye ço u kimse saygı duyuyordu ve gerçek hayatta büyük eyler ba arabilmi ti. Korkunç bir dü man oldu onun ku kusu yoktu. Cutler Koyu'na ve kaçınılmaz kar ı- la mamıza yakla tıkça kalbimin atı ları da hızlanıyordu. Ikbahar biter- ken böyle bir günün, derin mavi gö ü ve köpük gibi beyaz bulutlarıyla ne kadar güzel oldu unu bile farkedemiyordum. Karmakar ık kafamın içinde dünya bana yine kur uni renkli ve karanlık görünüyor, bebe ime kavu madı ım sürece sıcak güne ı ınlarını hissedemeyece ime inanı- yordum.

Okyanusa attı ım ilk bakı sırtımda bir ürpertinin dola masına

neden oldu. Biraz sonra Cutler Koyu adlı tatil beldesine girmek üzere oldu umuzu müjdeleyen o çok iyi bildi im i areti gördük. Hiçbir ey bana de i mi gibi görünmedi. Yaz mevsimine daha girilmedi i için, iki yanında küçük dükkânlar ve lokantalar dizili uzun cadde sakin ve ses- sizdi. Trafik de seyrekti, kaldırımlarda ise çok az ki i görünüyordu. Kasaba gev ek ve tembel bir izlenim vermesine ra men, benim üzerim- de fırtınanın gözünden geçmek gibi bir etki yapıyordu. Cici dükkânlar, rıhtımda demirli tekneler ve yelkenliler, zengin ye il çimlik alanlar ve huzurlu sokaklar bir aldatmacaydı, Cutler Koyu'nun kalbi kötülükle, Cut ler Nine'nin kötülü üyle çarpıyordu çünkü.

Jimmy bana cesaret vermek için gülümseyerek, «Neredeyse gel- dik,» dedi. Eklledi. «Sakin merak etme. Bu i i ara tıracak ve soruna kesin bir çözüm bulaca ız.»

Derin bir soluk alarak ba ımı e dim. Böylece içe do ru bir dönü yaparak Cutler Koyu Otelinin özel plajının bulundu u kıyı kesimine gel- dik. Bembeyaz bir kumla kaplı bu plaj daima temiz ve yeni taranmı gibiydi. Okyanustan kopan dalgalar bile bu kıyıya yumu ak ve ok arca

sına yakla ıyorlardı. nsanın hani neredeyse okyanusun bile, deniz kıyısındaki bu krallıkta egemen olan güçlü kadının öfkesine hedef olmaktan korktu una inanacağı gelirdi. BU PLAJ CUTLER KOYU OTEL MÜ TERLERNE MAHSUSTUR! diye yazılı pankartı görünce korkunç kadının sesini duyar ve yüzünü görür gibi oldum.

Jimmy uzun bahçe yoluna girdi. Otel ilerimizde küçük bir bayırın tepesinde yükseliyor, önündeki bakımlı park yola kadar iniyordu. Üç katlı, süt beyaz pancurlu ve dört bir yanı verandayla çevrili çini mavisi binaya garip bir sessizlik egemendi. Yakılmamı Japon fenerleri esintiyile hafif hafif sallanıyorlardı. Bahçede görevli personelden sadece bir, iki kişi binanın yan tarafında çalışıyor, bazı çitleri kırıyor ve çiçek ekiyordu. Tüm beklentilerime karşın verandada oturan hiç kimse yoktu. Küçük kameriyede ya da bahçedeki tahta ve tahta sıralarda oturan veya fıskiye havuzlarla çiçek tarhlarının kıyısında yürüyen kimse de görmedim.

Jimmy, «Otelde sanki mü teri yok,» diye fikir yürüttü.

Öleden sonra oldu için öle ya da yaşam yeme inde kimse olmadığını biliyordum.

«Bana da öyle geliyor,» dedim. Zaten yeterince sinirliydim. Olanı bir şey görmek sinirimi daha da bozuyordu.

Jimmy binanın önünde durdu ve arabasını park etti. Bir an olurum yerde kalıp pencereden otelin giri kapısına baktım ve New York'taki sahne sanatları okuluna devam etmek için otelden ayrıldım sabahı anımsadım. O gün kalbim korku ve heyecanla doluydu, ama Clara Sue'yla Philip'in, annemle Randolph'un ve özellikle Cutler Nine'nin yüzlerindeki anlamı bugünümü gibi anımsıyordum. Bütün bu yüzler imdi gözlerimin önünde geçit resmi yapıyorlardı.

Jimmy, «Hazır mısın?» diye sordu.

Kararlı bir tavırla, «Evet, hazırım,» dedim ve arabadan indim. Basamakları hızlı hızlı çıktık ve otelin lobisine girdik. Hemen o an ortalıkta normal olmayan bir hava sezdim. Lobide Bayan Hill'den ve resepsiyon masasındaki bir görevliden başka hiç kimse yoktu.

Jimmy etrafına bakınarak, «Otel kapalı olmalı,» dedi.

Resepsiyon masasına doğru yürüdüm. Bayan Hill lobiyi' Mı inin gidiğini hissederek başını kaldırdı. «Demek okuldan döndün.» dr. n

«Okul» kelimesini duyunca, Cutler Nine'nin, herkesi hâlâ New York'ta oldu uma inandırdığını anladım.

«Konuklar neredeler?» diye sordum.

«Konuklar mı?» Kadının dudaklarının köşeleri a a ı sarktı. «Demek bilmiyorsun...»

«Neyi bilmiyorum?»

«Büyükannene inme indi. Durumu a ır. Kendisi hastaneye kaldırıldı, oteli de hafta sonuna kadar kapadık. Baban a kın halde, bir ey yapamayacak durumda, annen ise... allak bullak oldu.»

«Bir inme ha?» dedim. «Ne zaman oldu bu?» Oldukça sert bir sesle konu mu tum. Kadın a lamaklı oldu. Bunun üzerine ses tonumu yumu attım. «Yani... bilmiyordum.»

«Daha dün oldu,» dedi Bayan Hill. «Mevsim ba lamadı ı için o sırada sadece birkaç mü terimiz vardı. Babanız konuklara paralarını iade etti. Personel de ücretini alacak.»

Jimmy'ye baktım. Artık ne yapacağımızı bilmiyormu gibi ba ını sallıyordu.

' «Babam imdi burada mı, yoksa hastanede mi?» diye sordum.

Bayan Hill, «Çalı ma odasında oturuyor,» dedi. «Bütün sabah oradan çıkmadı. Annesinin hastalı ı onu çok sarstı.» Kadınca ız ekledi. «Eve dönmeniz iyi oldu. Belki siz ona yardımcı olabilirsiniz.»

Bir kâ it mendille gözlerinde biriken yaşları sildi. «Zavallı Bayan Cutler... Çalı ma odasında masası ba ında yı ıldı, kaldı. Çalı masının orta yerinde hastalanmak tam ondan beklenecek bir ey. Allahtan ki babanız onu tam zamanında buldu. Ambulans gelip de hanımefendiyi hastaneye götürene kadar otelede büyük tela oldu. imdi de hepimiz dua ediyoruz.»

«Te ekkür ederim,» dedim ve Jimmy'ye, benimle Randolph'un çalı ma odasına gelmesini i aret ettim. Oraya varınca kapıyı vurdum, fakat hiçbir yanıt alamadık. Bu kez kapıyı daha sert vurdum.

Birisi içeriden, «Kim o? Kim o?» diye haykırdı. Kapıyı açtım ve içeri girdik.

Randolph masasının ba ında oturmu , bir kâ it destesinin üzerine e ilmi ti. Karı mı saçları, saatlerden beri parmaklarını perçemlerinin arasında dola tırdı ını gösteriyordu. Kravatı gev emi , gömle inin dü

meleri açılmı tı, gözlerinde de cam gibi bir parıltı vardı. Yüzünde beni tanıdı ina dair bir anlam göremedim.

«Üzgünüm,» dedi. « imdi çok me gulüm. Sonra, sonra...»

Böyle diyerek dikkatini yine kâ ıtlara verdi. Belli bir tek ey ararmı gibi, kalemini kâh birinin, kâh ötekinin üstünde gezdiriyordu.

«Randolph, benim... Dawn,» dedim.

Orta ya lı adam hızla ba ını kaldırdı. «Dawn mu? Ha evet, Dawn.» Kalemini masanın üstüne bıraktı ve ellerini kavu turdu. «Neler oldu u nu bilmiyorsun... Annem... O daha önce hiç hasta olmamı tı,» diye geveledi. Hemen arkasından çılgınca bir kahkaha attı. «Hiç doktora gitmez o. 'Anne, düzenli olarak çekap yaptırmanız,' derdim ona. 'Doktor olan o kadar çok dostunuz var ki. Size hep çekap yaptırmanızı öneriyorlar,' derdim. Ama o beni hiç dinlemezdi. 'Doktorlar beni hasta ediyorlar,' derdi hep.» Randolph yine güldü.

«Doktorlar beni hasta ediyorlar demek herhalde akıllıca de ildi. Ama annem ta gibiydi.» Randolph yumru unu salladı. «Bir gün bile i ni ihmal etmemi tir. Babam hayattayken bile öyleydi. Onun so uk algınlı ından bile yata a dü tü ünü anımsayamıyorum. Bir keresinde buna babamın dikkatini çekmi tim. 'Mikroplar onun vücuduna girmeye cesaret edemezler. Ondan ödleri kopar/demi ti.»

Randolp yine isteri nöbetine tutulmu gibi güldü. Arkasından da bakı ını kâ ıtlarının üstüne e di. «Bütün i ler benim yüzümden geri kaldı... Faturaların ödenmesi, sipari ler... her ey gecikti. Bütün bunlarla eskiden annem ilgilenirdi. Anlıyorsun, de il mi? Konuklarımızdan otelden ayrılmalarını rica etmek zorunda kaldım. Bu hafta geleceklerin rezervasyonlarını iptal ettim. u sırada her eyi ben yapamam ki. Annemin iyile ip dönmesini beklemekten ba ka çarem yok.»

Annemin kocası sözlerine benim konu mama olanak tanıyacak kadar bir ara verince, «Randolph,» dedim. « u son birkaç aydır nerede oldu umu biliyor muydun? Cutler Nine'nin beni nereye yolladı ını biliyor muydun?»

«Nerede miydin? Ha evet, okuldaydın tabii. an dersleri için.. No kadar güzel, de il mi?» dedi.

Jimmy'ye baktım. a kınlıktan a zı açık kalmı tı.

«O luna bile bir ey söylememi ,» diye mırıldandım. Yıno Rau

dolph'a döndüm. «Yani 'Meadovvs'da oldu umu bilmiyor muydun?»

«Meadovvs'da mı? Hayır, bilmiyordum. Yani öyle sanıyorum. Ama bugünlerde aklımda o kadar çok şey var ki, hiçbir şeyden emin olamıyorum. Beni bağılamalısın. Otel var tabii. Ayrıca Laura Sue da var. Bu olan bitenleri içine sindiremiyor. Sürüyle doktor geldi, ama hiçbirinin ona bir yararı dokunamadı. İmdi de... annem...» Adam başını salladı. «Bu kadar zaman soğuk algınlığından bile yatağa düştüğünü görmemiştir.»

«Onu görmeliyim,» dedim. «Cutler Nine'yi hemen görmeliyim.»

«Onu görmek mi? İyi ama o burada değil ki, yavrucuğum. Hastanede yatıyor.»

«Orasını biliyorum. Sen niçin orada değilsin?»

Randolph, «Ben çok meğulüm,» dedi. «Çok, çok meğul. O bunu anlar.» Güldü. «Kimse anlamasa bile, o anlar bunu. Evet, onu görmeye git ve de ki... de ki...» Randolph masanın üstündeki kâğıtlara baktı. «Ona de ki geçen hafta ısmarladı ve sebzelerin fiyatı yüzde on fırladı. Evet, yaptırım hesaplara göre aradaki fark yüzde on. İmdi ben ne yapacağım?» Omuzlarını silkti.

«Gel, Jimmy,» dedim. «Ondan fayda yok.»

Kapıya yönelmemiz üzerine Randolph, «Seninle sonra konuşuruz,» diye seslendi. «İmdi elim biraz dolu da...»

«Teşekkür ederim,» dedim ve onu kâğıtlarıyla baş başa bıraktık.

Jimmy, «Belki önce anneni görürsen daha iyi olurdu,» diye önerdi.

«Hayır, bizi görürse daha da bozulur. Bu durumdan elinden geldiince yararlanıyor zaten,» diye ekledim.

Lobide yine Bayan Hill'in yanına gittik ve hastanenin adresini aldık. Yirmi dakika sonra upuzun bir koridorda yoğun bakım ünitesine doğru yürüdü. Bir hemşire bizi kapıda karşıladı.

«Ben Bayan Cutler'in torunuyum,» dedim. «Kent dışındaydım. Olanları yeni öğrendim. Onu görmem lazım? Nasıldır?»

Hemşire, «Bayan Cutler'e inme indi. Durumu ciddi,» dedi.

«Biliyorum.»

«Vücudunun sol yarısı tamamen felçli, konuşması da peltek. Aslında ağzından zor ses çıkıyor.»

«Onu görebilir miyim lütfen?» diye yalvardım.

«Korkarım ki yanında be dakikadan fazla kalamazsınız.» Hem ire Jimmy'ye baktı.

«Bey ni anlımdır,» dedim. «Büyükannem onunla daha tanı madı.»

Hem ire belirli belirsiz gülümsedi. Sonra, birkaç adım gerileyerek Cutler Nine'nin yattığı bölme yi gösterdi. Burası cam duvarlı bir odaydı. Ya lı kadının orada kolunda serumla yattığını gördük. Kalp monitöründe kalbinin atı ları izleniyordu. Hem ireye te ekkür ettim ve odaya girdik.

Cutler Nine hastane yata nda boynuna kadar çekilmiş beyaz çarşafların altında yatarken daha az korkunç ve ürkütücü gözüküyordu. Normal ölçülerine inmişti denebilir. Hattâ ufalmı , eski halinin gölgesi durumuna gelmişti. Çelik mavisı saçları balmumundan farksız yüzünün etrafında kazık gibi duruyordu. Yüzünden baka açıktaki olan yeri serum i nesinin batmış oldu u sol kolu ydu. Gözleri sıkı sıkıya kapalıydı. Elini yumruk yapmış , uzun ve çarpık parmakları birbiri üzerine kenetlenmişti. Bileindeki ve kolundaki ince mavi damarlar parmağınla derisinin altında göze çarpıyordu.

Bir battaniyeye sarılmış olarak kollarımın arasında duran bebeğimin hayali olmasa, bu halinde ona acıyabilirdim. Cutler Nine'nin yüzüyle baka u sırada bir bebeğinkinden büyük gözüküyordu. Bu benzerime bana buraya geli nedenimi anımsattı. Bu kadın bebeğimin nereye götürüldüğünü biliyordu. Bunu ben de öğrenmeliydim.

Yata a yakla tım. Jimmy kapının yanında kalmı tı.

Kararlı bir sesle, «Cutler Nine,» dedim. Hastanın gözkapakları kırılmadı, ama açılmadı. «Cutler Nine, ben Dawn,» dedim. Emrettim. «Gözlerinizi açın.»

Gözkapakları yine kımıldadılar. Ya lı kadın onların açılmasına sanki kararlı koyuyordu. Ama sonunda bunu baramayarak bana baktı. Yüzünde herhangi bir anlam yoktu, yalnızca a zının sa kõesi se iriyordu. Gözleri de o buz gibi parlaltısını kaybetmemi ti.

«Bebeğimi nereye yolladınız? Bana söylemelisiniz,» dedim. «Kızkardeşiniz bana çok kötü davrandı. Aylar boyu beni cezalandırdı, kence etti. Öyle yapacağını bildiğimize bahse girerim. Bana bebeğimi dürtmeye bile çalıştı, ama bebek sağlıklı ve güzel olarak doğdu. Yaptıktan

niz bunu engelleyemedi. Christie'çi im çok güzeldi, onu ba kalarına vermeye hakkınız yoktu, onu benden almaları için biriyle anla maya hakkınız yoktu. imdi nerede o?» diye sordum. «Bunu bana söylemek zorundasınız!»

Hastanın a zı daha hızlı se irmeye ba ladı. Dudakları da titriyordu.

«Bu feci eyi bir kez daha yaptınız, Cutler Nine,» diye devam ettim. «Ne olur, yeniden yapmayın. Bebe imin, yabancıların, asıl ailesi oldu una inanarak büyümesine izin vermeyin. Bebe imin yanımda olmasını istiyorum. O da beni gereksinmiyor. Benim yanımda olması lazım. Yalnız ben ona hak etti i sevgiyi verebilir ve hayatının güzel ve mutlu olmasına katkıda bulunabilirim. Onun nerede oldu unu bana mutlaka söylemelisiniz!»

Hasta kadın konu mak için daha çok zorlanıyordu imdi. Ba ı da bir sa a, bir sola gidiyordu. Kalp monitöründe dalgalanmalar ba ladı. Kalbinin vuru ları da hızlanıyordu.

«Lütfen,» diye yalvardım. «Lütfen.»

Ya lı kadın yine birtakım sesler çıkararak a zını açıp kapadı. Anla- yabilmek için kula ımı dudaklarına yakla tırdım. Çıkan sesler daha çok bo azının içindeki guruldamalardı, ama ben buna ra men bazı kelime- ler seçmeye ba ladım.

Cutler Nine o kelimeleri heceledi, sonra gözlerini kapadı. Kalp monitöründe tekdüze ve tiz bir ötme ba lamı tı.

«Niçin?» diye ba ırdım. «Niçin?»

Hem ire hücrenin kapısına gelerek, «Ne oluyor burada?» diye sor- du. Yata n yanına ko tu. Cutler Nine'nin bile ini tuttu. Sonra bir dü - meye bastı ve kapıya ko arak ba ını dı arı uzattı, masanın ba nda otu- ran bir ba ka hem ireye seslendi.

Ardından, benimle Jimmy'ye, «Dı arı,çıkın!» diye ba ırdı.

«Belki birazdan uyanır,» diye yalvardım.

Hem ire ısrar etti. «Hayır. Gitmelisiniz.»

Cutler Nine'ye baktım. Yüzü, büzü mü bir kuru eri e benzemi ti. Yo un bakım ünitesi harekete geçerken çaresizlik içinde döndüm ve Jimmy arkamda oldu u halde dı arı yürüdüm.

Koridora çıktı ımızda Jimmy, «Ne oldu?» diye sordu. «htiyar cadı sana ne söyledi?»

Holdeki bankın üstüne çökerek, «Anlaması zordu,» dedim.

«Ne?» Jimmy de yanıma oturdu.

«Bütün söyledi i 'Sen benim ba ımın belasisin,' oldu.»

«Sen mi belasıymı sın?» Ba ını salladı. «Anlayamıyorum.»

«Ben de anlayamıyorum,» diyerek a lamaya ba ladım.

Jimmy kolunu omuzlarıma dolayıp beni kendine çekti.

«O ölecek ve bildiklerini de kendisiyle mezara götürecektir, Jimmy,» diye inliyordum. «Öyle nefret dolu bir kadın ki... Ama ben onun nedenini bilmiyorum. Ne yapacağız imdi?»

Bir doktor koridordan ko arak geldi ve yo un bakım ünitesine girdi. On dakika sonra yanında yo un bakım hem iresi oldu u halde a ır a ır odadan çıktı. Kadın bizi bankta oturur görünce ba ır ır salladı.

«Çok üzgünüm,» dedi.

«Ah Jimmy,» diye ba ırarak yüzümü avuçlarıma gömdüm. Gözlerimden sel gibi ya lar bo anıyordu. Çok geçmeden önümü göremez oldum. Kar imdaki dünya sulu bir lekeydi. Cutler Nine için a lamıyordum, onun için a layamazdım. Benim için sonsuza dek kaybolabilecek bebe im için a lıyordum.

Jimmy kalkmama yardım etti, böylece, rüyada gibi yürüyerek hastaneden çıktım.

Tekrar otele döndü ümüzde, herkes haberi almı tı. Bayan Hill'le yardımcısı resepsiyon kürsüsünün arkasında hafif hafif a la ıyorlardı. Bahçedeki personelden birkaç ki i verandada grup halinde durup alçak sesle konu uyordu. Lobinin bir kö esinde yemek salonu personelinin birkaç ki iyi tanıdım; onlar da beni tanıyarak ba larıyla selam verdiler. Otel daha imdiden yas havasına bürünmü tü.

Jimmy'ye, «yisi mi gidip annemi göreyim,» dedim. «Bebe ime ne oldu unu belki o biliyordur.»

Delikanlı, «Seni lobide beklerim,» dedi.

Koridorda ailenin yatıp kalktı ı otelin eski bölümüne do ru yürüme ye ba ladım. Oturma odasının hizasına varınca hiçkırık sesleri duydum, içeriye ba ımı uzatınca da uzun yıllardan beri aileye eme i geçen /encl oda hizmetçisi Bayan Boston'u gördüm. Divanın üstünde Oturuyordu Beni kapıda görünce ba ını kaldırdı.

Dolu dolu gözlerle, «Ah Dawn, okuldan çok geç döndün,» dedi.
«Üzücü haberi aldın, de il mi?»

«Evet,» dedim!

«İmdi bizler ne olacağız?» Zenci kadın derin bir gö üs geçirdi.
«Zavallı Bay Randolph. Peri an halde.»

«Annem nasıl?» diye sordum.

«Annen mi?» dedi. «Bay Randolph a a ı ineli beri yukarı çıkmadım ben. Yarım saat önce acı haberi vermek için yukarı çıkmı tı, a a ı inince de hayaletten farksızdı. Bana öyle bir baktı, hemen arkasından ikimiz de a lamaya başladık. Bay Randolph daha sonra bir yerlere gitti, ben de burada oturdum, kaldım.»

«Öyleyse ben gidip annemi göreyim,» diyerek merdivene yöneldim. Yukarı çıkınca önce, bir yoksul akraba gibi barındırıldı ım, aileden uzakta tek ba ına tutuldu um odamın bulundu u tarafa baktım. Bayan Hill, Bayan Boston ve a çıba ı Bay Nussbaum gibi burada çalı an ki i-lerin nasıl olup da Cutler Nine'ye bu kadar saygı duyduklarına akıl erdi remiyordum. Onun ne denli sert ve zalim ruhlu oldu unu göremiyorlar mıydı? Becerikli ve ba arılı olmak iyi ho tu da, sevecen olmak en az bunlar kadar önemli de il miydi?

Annemin dairesinin dı kapısı kapalıydı. Bunu yava ça açarak oturma odasına girdim. Her zamanki gibi el de memi ve içinde oturulma mı gibi duruyordu, u farkla ki piyanonun üstünde nota olmadı ı gibi, tu ların üstündeki kapak da kapalıydı. Annemin yatak odasının kapısı ise aralıktı. Yakla arak kapıyı yava ça vurdum.

«Girin,» diye seslenmesi üzerine kapının kanadını daha fazla ittim ve içeri girdim.

Onu, dev yata nda kaybolmu gibi bulacağımı, ba ının iki ku tü yü yastı ının içine gömülü olacağını zannetmi tim. Bunun yerine, tuvalet masasının ba nda oturdu u yerde omuzlarından a a ılara dökülen uzun sarı saçlarını fırçalamakla me guldü. Zarif boynunu çevirdi ve* masum bakı lı mavi gözlerini üzerime dikti. Onu hiç bu kadar güzel görmemi tim. Teni eftali gibiydi, yüzünden pırl pırl bir mutluluk fı kırıyor du.

Arkasında pembe ipekli geceliklerden biri vardı, ama yatakta olsun veya olmasın, pırlantalı küpeleri her zaman oldu u gibi, yihe kulakların

daydı. Yürek biçimli madalyonu iki gö sünün arasında sallanıyordu. Gözleri a kın a kın açılırken, dudaklarında hafif bir gülümseme belir-
di.

«Dawn,» diye ba ırdı. «Bugün buraya gelece ini bilmiyordum. Emi-
nim, Randolph da bilmiyordu, yoksa bana söylerdi.» •

Yanına yakla arak, «Senin yine çok, çok hasta oldu unu sanıyor-
dum, anne,» dedim.

«Öyleydin, Dawn. Hem bu kez çok hastaydım. Feci bir alerjiye
yakalanmı tım, ama Allahtan ki bana i kence etmekten bıktı da mecal-
siz vücudumu terketti.» Annem derin bir gö üs geçirerek gür sarı per-
çemlerini salladı.

«Bana o kadar da halsiz görünmüyorsuh, anne,» dedim ert bir
sesle. Genç kadının gözleri ufaldı, gülümsemesi de yok oldu.

«Sen zaten benim halimden hiç anlamadın, Dawn,» dedi. Yakınma-
ya ba ladı. «Çekti im bunca sıkıntıya ra men, herhalde beni hiçbir
zaman anlamayacaksın da...»

«Çekti in bunca sıkıntı ha? Ya benim çektiklerim? u son birkaç
aydır nerede oldu umu biliyor muydun, anne? Evet, ne diyorsun? Bir
kez olsun hayatta mı oldu umu yoksa öldü ümü mü soru turdun mu?
Seni dinliyorum.»

Annem, «Ba ina gelenleri sen kendin hazırladın, Dawn,» diye beni
yerdi. «Suçlayacak ba ka kimseler arama. Hele beni hiç suçlayamaz-
sın. Buna asla katlanamam. Ne imdi, ne de ba ka zaman.» Bu sözler-
den sonra do ruldu. «Belki de duymamı sındır, ama Cutler Nine az
önce öldü.»

«Biliyorum, anne. Jimmy ile ben demin hastaneden döndük. Cutler
Nine ölürken yanındaydık,» dedim.

«Öyle mi?» Annem a ırımı görünüyordu. «Jimmy mi dedin?» diye
sordu. Küçümsemeye burnunu buru turdu, «Yani o çocuk, de il mi?»

«Evet, anne, o çocuk, Allahtan ki, beni Cutler Nine'nin felâket kı
karde i Emily'yle, o feci yerden kurtarmak için tam zamanında yeti ti.»

Annem, «Emily ha,» diye dudak büktü. «Onunla bir tek kere kar ı
la mı tım. Benden ho lanmadı, ben de hiç ku kusuz ondan ho lanmı
dım. Haklısın, gerçekten feci bir kadındır.»

«Öyleyse Cutler Nine'nin beni oraya yollamasına neden göz yuma

bildin?» diye sordum, «Özellikle Bayan Emily'nin nasıl bir kadın oldu unu da bildi in halde...»

Annem canının sıkıldı nı gizlemedi. «Do rusunu istersen, yaptıklarından sonra fazla bir seçene imiz yoktu, Dawn.» Bu sözlerden sonra arkasına yaslandı ve geli imden beri beni ilk kez tepeden tırna a süzdü. «Anla ılan, sorunların sona ermi , çektiklerin de seni pek o kadar etkilememi . Vücudunun eski güzelli ine kavu masına da sevindim.»

«Sorunlarım sona erdi ha? Anne, ne i kencelere katlandı mı, o kadının bana nasıl davrandı nı, beni nasıl köle gibi çalı tırdı nı ve bebe imi dü ürmeye çalı tı nı bilmiyorsun. Bayan Emily tam bir canavar,» diye ba ırdım. Annem bu sözlerime irkilmedi bile. Dönüp aynada yine kendisine baktı.

«Her neyse, bütün bunlar geçmi te kaldı, Dawn,» dedi. «Cutler Nine gitti ine göre, artık otele dönebilirsin de...»

«yi ama bebe imi sormadın bile, anne. Hiç mi umursamıyorsun?»

«Umursayacak ne var ki, Dawn?» Genç kadın yine bana döndü. «Tanrı a kına, neyi sormamı istiyorsun?»

«Hepsinden önce bebe imin ya ayıp ya amadı nı, kız mı, erkek mi oldu unu, hepsinden önemlisi de nerede oldu unu sorabilirsin.» Umutla bekledim. «Ama belki de onun nerede oldu unu biliyorsun.»

«Bebek hakkında bir ey bildi im yok. Tek bildi im, gizli do um yapıp Cutler ailesini rezil etmemen için 'Meadovvs'a gönderildi in. Buna kar ı gelemedim. Senin daha dikkatli olman gerekirdi. Ama dedi im gibi, her ey bitti artık...»

«Hiçbir ey bitmedi, anne! Bebe im hayatta, ben de onun nerede oldu unu bilmek istiyorum!»

«Kes u ba ırmanı. Kimsenin bir daha bana ba ırmasına katlanamam. Kraliçe artık gitti ine göre, bundan böyle kimseye amar o lanlı ı yapmam.» Annem sert sert konu urken birden gülümsedi. «Aklını ba na topla, Dawn. Artık sen de mutlu olabilirsin. Benim gibi. Ailenin içinde yerini alabilirsin. Sonra da...»

«Anne, bebe imin do duktan sonra nereye götürüldü ünü biliyor musun? Cutler Nine sana bunu söyledi miydi? E er söylediyse lütfen anlat.» Sesimi yumu atmı , yalvarır gibi konu maya ba lamı tım.

«Kayınvaldeme bu ayrıntıların hiçbirini sormadım, Dawn. Onun

nasil biri oldu unu biliyorsun. Her eyi yöneten oydu.» Annem yine dik-
katini aynasına verdi. « u sırada gökyüzünde Tanrı'ya emirler vermeye
ba ladiysa, Tanrı da onu oradan atarsa hiç a mayaca ım.» Annem
ne eyle güldü. «Neler söylüyorsunuz ben? O cadı mutlaka cehennemde
cayır cayır yanıyordur. Layık oldu u yer orası çünkü.»

«yi ama, anne, bebe im...»

«Niçin onu dü ünmekte inat ediyorsun, Dawn? Â ı in seni yüzüstü
bıraktı, öyle de il mi ya? Onun bebe ini niçin isteyisin? Hem bebe i-
nin sana nelere mal olaca ını dü ünsene. O zaman evlenmek için do -
ru dürüst birini nereden bulacaksın?'Zengin ve yakı ıklı gençler bebekli
bir genç hanımla evlenmek istemeyeceklerdir. Özellikle bu bebek evlilik
dı ı bir ili kiden olmu sa...»

«Sen de onun için mi beni o kadar kolay yabancılara terkettin,
anne?»

«O durum çok farklıydı, Dawn. Lütfen eskilere dönme, olmaz mı?
Bugün elinde olanlarla yetinerek mutlu ol.» Annemin gözleri duydu u
öfkeyle can sıkıntısını yansıtıyordu. «Kullandı ı yöntemleri be nemesek
de, Cutler Nine, senin ayıbının gizli kalmasını sa ladı. Kimsenin bir ey
bilmesi gerekmez. Her ey bitti. Hayata yeniden ba layabilirsin.»

Annem yine aynaya dönerek parma ını ka larının üstünde gezdir-
di. «Cenaze töreninden önce yapılacak o kadar çok i im var ki,» dedi.
«Cenazelerden nefret ederim ben. Siyahlar giymek, kederli ve solgun
görünmek, herkesin saygısızlık etti ini sanması korkusuyla gülümse-
mekten bile kaçınmak... Herkesin ho una gitsin diye kalbi kırık yaşlı bir
kadın havasına giremem ben. Girmeyece im. nsanın fazla ka larını çat-
ması kırık yapar.»

«Allahtan, seni orada görmeye gitti imiz zaman New York'ta çok
güzel bir siyah elbise satın almı tım. Belki biraz süslü, ama i imi görür,
Cenazeye gelecek olan kimseleri dü ünüyorum: onlar, sonra Ran-
dolph'u avutmak için otele geleceklerdir. Güçlü ve kusursuz bir e vo
gelin olup hepsini usulüyle a ırlamam gerekir.»

«Senin de gidip kendine uygun bir eyler alman gerekir, Dawn yi-
rum. Clara Sue'yla Philip buraya gelmek için okullarından yolu ı ıkılını
Üçünüz birlikte güzel bir tablo olu turalıyorsunuz.»

«Söylediklerimi yoksa duymadın mı, anne?» dedim. «Bli l • < ı». •, JH 11
oldu, ama onu elimden aldılar.»

Annem sandalyesinden kalkıp yata a do ru yürüdü. « imdi dinlenmek istiyorum,» dedi. «Yorgun görünmek istemem. Öyle görünmenin kimseye yararı yoktur. İnsanlar benden göz kama tırmamı beklerler, onları dü kırıklı ina u ratmamalıyım.»

Annem yorganı açıp içine süzüldü. Sonra, içini çekti ve ba ını yastına dayadı.

«Dü ün bir kere, Dawn,» dedi. «Bütün buraların hanımı artık benim. Buraların kraliçesiyim. Harika de il mi?»

«Sen kafanın içinde daima kraliçeydin, anne,» diyerek ona arkamı döndüm. Annemden her zamankinden de fazla tiksini tim.

Ben lobiye dönünce Jimmy aya a kalktı. «Ne haber?» diye sordu.

«Hiçbir ey bilmedi i gibi, umursamıyor da,» dedim. «Tek dü ündü ü, Cutler Koyu'nun yeni kraliçeli i. Ah Jimmy, ne yapca ız biz?»

Jimmy yüksek sesle dü ünüyordu. «Artık Randolph'la konu manın da bir anlamı yok.» Bana dönüp omuzlarını silkti. «Bence Bayan Cutler'in çalı ma odasına girip bir ipucu arayalım.»

«Çalı ma odası mı?» O yöne baktım. Cutler Nine ölüp gitmi ti, ama odasına girip izin almadan öteberisini karı tırmanın dü üncesi beni hâlâ korkutabiliyordu. Otelde o kadar güçlü bir ki iydi ki. Sanki hâlâ aramızdaydı ve etkisini her eyin ve herkesin üstünde sürdürüyordu.

Jimmy, «Ba ka ne yapabilece imizi bilmiyorum,» diye itiraf etti.

Kalbim çarparak, «Pekâlâ,» dedim. «Bebe imi geri almam için ne gerekiyorsa onu yapca ız.»

Uzanıp Jimmy'nin elini yakaladım, böylece Cutler Nine'nin çalı ma odasının yolunu tuttuk.

a irtıcı Açıklamalar

Cutler Nine'nin çalı ma odasına vardı ımızda bir duraklama geçirdim. Kapının üstünde yazılı BAYAN CUTLER kelimeleri tahtadan neon gibi i iyordu. Elim tokma ın üstünde donup kalmı tı. Jimmy elini omuzmun üstüne koydu.

«Annen bir ey bilmiyorsa, Randolph da bilmiyorsa, ba ka seçene

imiz yok demektir,» diye belirtti. «Bir ey çalmak için burada de iliz ya.» ;'

Ona hak vererek tokma ı çevirdim. çeri girdi imizde su ye ili sedirin üstünde oturan Randolph'u önce farketmedik. Pencerelelerdeki perdeler sıkı sıkıya kapalıydı, küçük masa lambası ise kısıtlı bir alana ölgün bir ık dü ürüyordu. Hava, Cutler Nine'nin kullandı ı leylak kokusuyla buram buram kokuyordu. Az önce burada oldu unu zannedebilirsiniz. Gözlerim bir an bana oyun oynadı ve ya lı kadının, o büyük masanın arkasında oturdu unu ve geli imin ilk günündeki gibi bana nefretle baktı nı görür gibi oldum.

Jimmy bir kez daha omzumu kavradı. Onun bulundu u yöne bakınca, sedirin üstünde oturarak bakı nı bo lu a dikmi Randolph'u farkettilim. Karanlık gölgeler gözlerinin içine dolu mu tu. çeri giri imiz onu a ırtmadı. Sanki bunu beklemi ti.

«Onun gitti ini ve geri gelmeyece ini aklım almıyor,» dedi. Ba nı salladı. «Daha önceki gün oyun odasını yeniden dö emekten söz ediyorduk. Annem yeni masalarla sandalyeler istiyordu.» Randolph ekledi. «Bugün orada olan möblelerin ne zaman satın alındı nı günü gününe anımsıyordu. Annem öyleydi i te: bir paket firketeyi satın aldı ı günü bile anımsardı.» Orta ya lı adam gülümsedi. «Ne kafa vardı onda. Bütün eyalette onun gibi ikinci bir i kadınının olmadı ndan eminim.»

Yine içini çekerek bakı nı masaya çevirdi.

«Hiçbir ey eskisi gibi olmayacak,» diye devam etti. «içimden, her eyden vazgeçmek, gidip bir kö ede kıvrılıp ölmek geliyor.»

«Cutler Nine bunu istemezdi,» dedim. «Onu büyük bir dü kırıklı ı na u ratırdın, Randolph.»

Orta ya lı adam bana dönüp ba nı salladı. Dudaklarında bir gülümseme dola tı, ama gözlerindeki hüznün silinmedi. «Evet, haklısın, Dawn,» dedi. Birden geçmi ten kopup bugüne döndü. «Tam zamanında geli in ne kadar a ırtıcı.»

«Hiç de a ırtıcı de il Randolph,» diye kar ılıklı verdim ve gidip yanı na oturdum. «New York'ta ba ima gelenleri ve 'Meadovvs'da Bayan Emily'nin yanında oturmaya gitti imi duymu sundur.» Israr etlim Müi laka duymu sundur.»

Randolph birden, «Emily Teyze,» diye anımsadı. «Acı habail unu

hemen ula tırmalıyım. Ho , cenaze töreni için Charlotte'la birlikte o kadar yolu gelmesini bekleyemeyiz. Ama kızkarde inin öldü ünü de bilmesi lazım.»

«Randolph, orada oldu umu biliyordun, de il mi? Olanları biliyordun?» diye ısrarla sordum. Orta ya lı adam bulundu um yana döndü ve gözlerimin içine baktı.

«Evet,» diye sonunda itiraf etti. «Annem bana söylemi ti. Üzgünüm, Dawn. O a k macerası sonucunda hamile kalmakla hayatını berbat ettin.»

«Biliyorum, ama 'Meadovvs'da bebe imi do urdum, Cutler Nine de birinin, bebe i do ar do maz gelip almasını sa ladı. Bebe imi mutlaka geri almalıyım,» diyerek adamın bile ini yakaladım.

O, a kın halde ba ını salladı. «Geri almak mı?»

«Evet, bebe imi Cutler Nine'nin onu verdi i kimselerden geri almak zorundayım. Ne olur, bebe imin nerede oldu unu öğrenmemeye yardım et. Lütfen,» diye yalvardım.

Adam deh et içinde kalmı tı. Önce sandalyeye, sonra bana baktı. Annesinin öbür dünyadan geri gelerek benimle konu tu u için onu hı lamasından korkuyormu gibi bir hali vardı.

«Bilmiyorum...» diye geveledi.

«Bu i i yapmak için nasıl bir yöntem ba vururdu? Kimlere telefon ederdi? Ne yapardı?» diye yalvaran bir sesle pe pe e sorular soruyordum.

Randolph, «Annem artık gitti ine göre, yapılacak o kadar çok ey var ki,» diye mırıldandı. «Bence ilk yapılacak i , annemin avukatı Bay Updike'a telefon etmek. Bay Updike, annemin bütün i lerine bakar. Kendimi bildim bileli bu ailenin avukatıdır. Zaten annemden pek o kadar genç de de ildir.»

«Bay Updike mi?» dedim. Jimmy'ye baktım. O da umutla dikkat kesilmi ti.

Randolph, «Evet,» diyerek a ır a ır do ruldu. «Ona telefon etmem gerekir. Aynı zamanda çok iyi bir aile dostumuzdur.»

Telefona ula mak için Cutler Nine'nin masasının etrafını dönmesi üzerine, «Bebe im hakkında bir ey bilip bilmedi ini de sorar mısın?»

diye ba ırdım. Randolph'un, annesinin koltu una oturmaya cesaret edemeyece ini biliyordum.

Jimmy divanda yanıma oturdu, böylece Randolph'un avukatla konu malarını dinledik. Olanları avukata anlatırken tıkanır gibi oluyordu. Sonra sürekli ba mı sallayarak kar ı tarafın söylediklerini dinledi. Bebe imi sormadan telefonu kapayacağı nı sanarak yerimden fırladım.

«Onunla konu abilir miyim lütfen?» diye yalvardım. Randolph oda da oldu umu yeni farketmi gibi bana bir an baktı, sonra almacı bana uzattı.

«Bay Updike,» dedim.

Derinden gelen bir ses, «Evet,» dedi. «Kiminle konu uyorum?»

«Adım Dawn...»

«Kim oldu unuzu biliyorum,» dedi. «Zaten Randolph'dan da vasiyetnamelerin okunu unda hazır bulunmanızı size söylemesini rica edecektim.»

«Cutler Nine'nin vasiyetnamesinde yer alacağı mı hiç sanmam, Bay Updike,» dedim. «Sizden sormak istedi im, bebe imi alması için birisiyle yapılan anlaşma hakkında bir şeyler bilip bilmedi inizdi.»

Araya uzunca bir sessizlik girdikten sonra avukat, «Bu bebe in verilmesi i i sizin rızanızla olmadı mı yani?» diye sordu.

«Kesinlikle hayır, efendim.»

«Anlıyorum. İmdi de bebe i geri istedi inizi söyleyeceksiniz, öyle mi?»

«Evet, efendim.»

Avukat, «Bu çok can sıkıcı bir i ,» diye mırıldandı. Ama sonra, «Peş-kâlâ,» dedi. «Bana biraz zaman tanıyın. Vasiyetnamelerin okunacağı gün size verilecek bilgim olacaktır.»

«Ben bebe imi istiyorum,» diye ısrar ettim.

«Anlıyorum. E er hâlâ oradaysa, lütfen izin verin de Randolph'lu konu ayım.»

Almacı Randolph'a geri verdikten sonra Jimmy'nin yanına döndüm.

Delikanlı, «O da biliyor mu?» diye sordu hemen.

«Evet, biliyor,» dedi. «Bir şeyler yapmayı da vaat etti. O, görüklü gırlı simleri yapana kadar, daha do rusu, vasiyetnameler okunacağı nı knclflr

otelde kalmamız gerekecek.» Derin bir gö üs geçirdim. «Ondan sonra da her ey son bulacak.»

Biraz sonra Jimmy'yi elinden tutarak, «Gel, kendimize bir oda seçelim,» dedim.

«Yani do ru olur mu? tiraz etmezler mi?»

Gülümsedim. «Kim kar ıma çıkıp bana 'hayır' diyebilir. Annem yeni kraliçeyse, ben de prenseslerden biriyim.» Bebe ime kavu aca ımı dü ündükçe mutluluktan uçuyordum.

Lobiye indik. Bayan Hill'in bize en güzel sütlerden birini vermesini sa ladım. Arkasından, Jimmy otomobiline giderek e yamızı getirdi. Anneme durumu anlatmak için yukarı çıkmadım, ama Jimmy ile Cutler Koyu'nda yedi imiz ak am yeme inden dönünce annemi, giyinmi olarak lobide personelden bir, iki ki iyle konu ur bulduk. Adamlara gelecek birkaç gün için direktifler verirken ne denli güçlü ve otoriter gözük- tü üne dikkat ederek a ırdım. i bitince bize yakla tı.

Elini uzatarak, «Demek Jimmy bu genç,» dedi. «Bundan önceki geli inizde tanı ma fırsatını bulamam ıtık.» Jimmy'ye tatlı tatlı gülümse- di.

Tanı mak mı? Sanki niçin Jimmy'nin buraya son geli i ho bir ziya retmi gibi konu uyordu? Ne kadar sempatik ve flörtçü oldu unu gör- dükçe gözlerime inanamıyordum. Bu kadında hiç mi utanma yoktu?

Jimmy biraz a ırarak, «Nasılsınız efendim?» dedi. Annem, delikan- lının, elini öpmesini beklermi gibi onun eline sarılmı tı. Sonunda Jimmy'nin parmaklarını salıverdi, ama ona dikkatini yöneltmeyi sürdür- dü.

«Orduya katıldı ınızı görüyorum,» dedi. «Üniformalı erkeklere bayılı , rım. Sava a de il de can sıkıcı bir kampa gitseler bile o kadar çekici ve romantik oluyorlar ki. Ne de güzel ni anlarınız var,» diye akıyarak par- maklarını Jimmy'nin gö sünün üstünde gezdirdi.

Jimmy kıpkırmızı olmu tu. Annem gülerek elini saçlarına götürdü. Sonra bana döndü.

«Clara Sue'yla Philip bu gece burada olacaklar,» dedi. «Okuldan gere inden fazla uzak kalmamaları için, cenaze töreninin en kısa zamanda yapılmasını sa layaca ım. Zaten her ikisinin de okul yılı sonu- na yakla ıyor.»

«Ne kadar dü üncelisin, anne,» dedim. Genç kadının yüzündeki anlam de i medi. Gülümseyi i bir maskeyi andırmaya ba lıyordu.

«Siz ikinizin yemekleriniz için dı arı gitmenize gerek yok,» diye devam etti. «Mutfak personeline çalı maya devam etmeleri için direktif verdim. Aile her zaman oldu u gibi yemek salonunda yemek yiyecek. Nussbaum zaten otel personeli için yemek hazırlanıyor. Oteli cenaze töreninden birkaç gün sonra açabilece imizden eminim.»

«Ne kadar i güzarsın,» dedim. «Eminim, Cutler Nine seninle gurur duyardı.»

Annem gözlerini bir an kırıp tırdıysa da, gülümsemeyi sürdürdü. Bakı larında daha önce onda görmedi im bir heyecan okunuyordu. Yüzüne yayılan pembelik onu daha da güzelle tirmi ti.

«Cenaze töreni ve taziyeler sona erer ermez Bayan Boston'a Cut ler Nine'nin e yasını odasından çıkarmasını söyleyece im. O zaman oraya sen yerle irsin,» dedi.

«Hiç gere i yok, anne. Otelde kalmaya hiç niyetim yok.»

«Hiç mi niyetin yok?» Annem Jimmy'ye baktı. «Aptalca bir ey yapmayı tasarladığını sakın söyleme, Dawn. Özellikle imdi kar ında böyle sine parlak bir fırsat varken, herhalde bir saçmalık yapmayacak kadar akıllısındır!

«Dü ün bir kere oteli denetlemekte bana yardımcı olabilirsin. Ak amları da seninle ben yemek salonunun dı ında durup konuklarımızı buyur edece iz. Sana güzel giysiler satın alırım...»

«yi ama anne, bünyen bu kadar nazik oldu una göre, bu kadar çok ek sorumluluk yüklenmen do ru olur mu acaba?» diye sordum. Kelimelerimin ona i ne gibi saplanmasına özen göstermi tim. Annem irkildi, ama so ukkanlılı nı kaybetmedi. Aksine, gülümsedi ve e ilerek beni yana imdan öptü.

«Beni dü ünmen ne büyük incelik, Dawn,» dedi. «Tabii, öyle bir denbire kolları sıvamayaca im. Görevlerimi yava yava üstlenece im. Senin bu arada benim yanımda olman bu yüzden daha büyük bir önem ta ıyor. Küçük yardımcım olacaksın.» Bu son sözlerini vurgular ken annem anlamlı bakı nı Jimmy'ye çevirmi ti. Delikanlının no kadarı a ırdı ı dikkatimden kaçmadı.

«Aramızda bir i birli i kurulması için artık çok geç, anne,» dedim

«Bebe imin nerede oldu unu ö renir ö renmez Jimmy ile ben buradan ayrılacağız. Daha on sekizimi doldurmadım için beni durdurmaya çalışabilirsin, ama otelde tatsız bir olay çıkmasını istemezsin. Zaten on sekizinci ya günüm de yakın oldu undan o zaman nasılsa ne istersem yapabilirim.»

Gülümsemesi en sonunda annemin yüzünden silindi. «Geçirdi im o korkunç deneyimden bir şeyler öğrendi ini umut etmi tim Davv'n'cu um, ama anlaşılan, kendi hayatıyla etrafındakilerinkini rezil etmedi in- da hiçbir şey öğrenmemi sin. Özellikle benim hayatımı rezil etmede üstüne yok.» Annem tiyatroya bir tavırla, «Ah, niçin çenemi yoruyorum sanki?» diye inledi.

Onun kadar ufak tefek ve narin birinden ummadım im bir öfke ve enerjiyle devam etti. «Korkarım ki haklısın. Senin için her şey artık çok geç.»

Jimmy'ye döndü. «Size, her ikinize de sadece acıyabilirim,» diye ekledi ve bakışlarıyla öfke saçarak yanımızdan uzakla ttı.

Fakat kat garsonlarının efi karısına çıktı ı an yine gülümsedi ve eski çekicili ini takındı.

Gerek Jimmy gerekse ben o günkü yolculuktan ve hastanede ya adımız olaydan fena halde sarsılmış ve bitkin dü mü tük. Erken yattık ve uykuya dalmakta gecikmedik. Sabahleyin du umuzu yapıp, giyindik ve sabah kahvaltısı için yemek salonuna indik. Masada yerlerini alan ilk aile bireyleri biz olduk. Clara Sue'yle Philip'in geceleyin geldiklerini unuttum tum. Yemek salonuna birlikte girdiler. Annemle Randolph da onları izlemiş ti. Philip beni görür görmez gülümsedi, ama Clara Sue dudaklarını buruşturdu.

Philip iki adımda masa başına koarak, «Jimmy, nasılsın?» diye elini delikanlıya uzattı. «Çok iyi görünüyorsun.»

Jimmy, «iyiyim,» diyerek Philip'in elini sıktı ve tekrar oturdu.

Philip bakışını benim üzerine dikerek, «Sense, her zamankinden daha güzelsin, Dawn,» dedi.

Delici bakışından rahatsız olarak gözlerimi ondan kaçırdım. «Te ekür ederim, Philip.»

Clara Sue tek kelime söylemeden ikimizi dikiz ediyordu. Masada yerini aldı ve hemen garsonlardan birine ona portakal suyu getirmesini emretti.

Annem, «Herkes e günaydın,» diye akıdı. Taptaze ve dinlenmi gözüküyordu. Saçları pırıl pırıldı. Gzkapaklarına biraz gölge yaptı ını, elmacık kemiklerinin üstünü de pembele tirdi ine dikkat ettim. Bebek gibi kusursuz yüz çizgileri oldu u inkâr edilemezdi: yüzü çocuksu temizli ini hiç yitirmiyordu. Mavi gözleri ise her erke i kı kırtacak ve canını yakacak kadar güzeldi. Oldukça dekolte, dar kollu ve uzun bir mavi ipekli elbise giymi ti.

Randolph onun aksine hiç yata a girmemi izlenimi uyandırıyordu. Gözleri kapanıyordu. Rengi de soluk, omuzları kkt. Bir gün önceki kostümü yine arkasındaydı, ama buru mu olarak. Belki de sırtında kostümüyle uyuyakalmı ti. Cutler Nine'nin çalı ma odasından hiç ıkımadı ını söyleseler hiç a mazdım.

Yerine'otururken, «Siz ikinizin erken kalkmanıza sevindim,» dedi. Randolph bir an durakladı, ama annemin, sandalyesinin arkalı ina vurma sı üzerine o da oturdu. Annem kendisi için portakal suyu, kahve ve yumurta istedi. Randolph ise yalnız kahve ie ce ini söyledi.

Annem, «Bugün yapmamız gereken çok i var,» diye ba ladı. «Randolph'la ben son hazırlıkları yaptırmak üzere cenazecinin dükkânına gidece iz. Kilisedeki törenden sonra cenaze kafilesinin otele kadar gelmesinin, böylece Cutler Nine'nin kapının önünden son bir kez daha geçmesinin, otel personelinin de onunla vedala masının ho bir jest olaca ını d ndk.» akır gibi sordu. «Bunun ho bir jest olaca ina hepiniz katılmıyor musunuz?»

Philip yle olaca ını belirtti. Clara Sue ise bir yandan portakal suyunu içerken bana ters ters bakmayı sürdürüyordu. Sonunda, cesaretini toparlayıp saıdırıya geçti.

«lmnden birkaç saniye önce hastanede bykannemi gördü n n duyduk,» dedi.

«Ne olacaktı ?» diye kar ılık verdim.

Clara Sue, «Mutlaka ölümünü hızlandıracak bir ey yapmı sıdır. Daima onu kızdırırdın,» diye beni suçladı.

Annem yalvardı. «Lütfen, Clara Sue, kahvaltıda kavga ıkarma Sinir sistemim bu a amada bir kavgayı kaldıramaz.»

«Cutler Nine'nin onu kızdırmak için bana gereksinmesi yoklu, sen ona yetiyordun,» diye saldırıya saldırıyla kar ılık verdim.

Philip bir kakhaha atarken Clara Sue'nun yüzü mor oldu.

«Beni bir piç do urmam için uzaklara yollamaları gerekmedi ama,» diye alay etti. «Kimdendi o? Bu yanındakinden mi?» Parma ıyla Jimmy'yi i aret etmi ti. «Ya da babasının kim oldu unu da mı bile bilmiyorsun?»

Annem, «Bu diriltiyı hemen imdi kesin,» diye uyardı ve hatırlattı. «Ailece yasta oldu umuzu unutuyorsunuz.»

Philip önüne baktıysa da, dudaklarındaki alaycı kıvrım kaybolmamı tı. Clara Sue kollarını dev irerek somurttu. Randolph'a baktım: o, kendi dünyasına dalmı tı ve etrafında konu ulanları duymamı gibi davranıyordu. Jimmy masanın altında elimi bularak sıktı.

Bundan sonra annem konu mayı tekeline aldı. Cenaze hazırlıklarını en küçük ayrıntısına kadar tarif etti: tabutun etrafına dizilmek için seçti i çiçekleri, da itilmek üzere bastırıldı ı kartları ve törenden sonra otelen gelecekler için Nussbaum'a ismarladı ı yemekleri bir bir anlattı.

«Hiç ku kusuz bu cenaze töreninin Cutler Koyu'nun gördükleri arasında en görkemlisi olması için elimizden geleni yapmalıyız. Herkes bizden bunu bekler,» diye belirtti.

Annem maskelemekte güçlük çekti i bir sevinç ve zevkle Cutler Koyu Oteli'nin denetimini üzerine almı tı. Randolph onun her dedi ini ve yaptı ini bir ba hareketiyle sessizce onaylıyordu. O sanki bir kuklaydı, annem ise onu arkasından tutarak istedi i yönde oynatıyordu.

Annem bir gala gecesi ya da kutlama sözkonusuy mu gibi keyifle hazırlıklarını sürdürdü. Cenaze töreni gününde uyruklarını selamlayacak bir kraliçe edasıyla merdivenleri indi. Onu hiç bu kadar göz kama tırıcı görmemi tim. Siyah elbisesinin, bir cenaze töreni için bence fazla derin 'V biçimli dekoltesinin etrafı minik ta larla süslüydü. Bele oturan, kısa kollu ve plise etekli bir elbiseydi bu. Annem bu arada en görkemli pırlantalı gerdanlı ini ve bununla uyumlu küpelerini takmayı da ihmal etmemi ti. Omuzlarına atmak için Randolph'a Cutler Nine'nin güzelim ipekli allarından birini getirmi ti.

Randolph'la Philip'in her ikisi de siyah kostümler giymi ve siyah kravatlar takmı lardı. Clara Sue giydi i siyah elbisenin belini ve gö sü nünü bolla tırmak zorunda kalmı tı. Provayı yapmaya gelen zavallı terzi kadına nasıl eziyet etti ini personelin aralarında konu tuklarını duydum.

Annem Cutler Koyu'ndaki buti e gidip onun hesabına bir eyler almamda ısrar etmi ti. Jimmmy beni oraya götürdü ve sade bir siyah elbise satın aldı.

Jimmy ile ben, annemi, Randolph'u ve Philip'i Jimmy'nin arabasıyla izleyerek kiliseye vardık. Cutler Nine cenaze töreni için uygun gördüğü havayı sipari etmi olsa bu kadar olurdu. Gökyüzü kur uni bulutlarla kaplıydı, deniz yönünden de so uk bir rüzgâr esiyordu. Okyanus bile ne esiz ve kasvetli görünüyordu; dalgalar uyu mu gibiydi, gel git ise sanki durmu tu.

Annem, Cutler Nine'nin cenaze töreninin önemine ve görkemine i aret ederken abartmamı tı. Kilise, çevre halkıyla a zına kadar dolmu tu. Bütün avukatlar, doktorlar ve politikacılar, aynı zamanda oteli ba lıca mü terileri bilip önemseyen bütün esnaf takımı oradaydı.

Ön sırada yerimizi alırken, bütün gözler bizim ve özellikle annemin üzerindeydi. Tabut önümüzdeydi. Annem kapalı tutulmasına karar vermi ti. Rahip, uzun bir vaaz vererek daha anslı kimselerin içinde ya adıkları topluma kar ı görevlerine de indi. Cutler Nine'yi, becerilerini ve i anlay ını çevresini kalkındırmada ve kendisi kadar anslı do mayanlara böylece yardım etmek u runa kullanan önemli bir ki i olarak nitelendi. Vaazını, Cutler Nine'nin, Tanrı tarafından kendisine verilen görevi ba ariyle tamamladı ını belirterek bitirdi.

Oradakilerin arasında yalnız Randolph gerçekten duygulandı; ba ını e mi , gözleri ya larla dolmu tu. Annem, yüzünden gülümsemesini eksik etmedi; dönüyor, gelen önemli ki ilerın kâh birine kâh ötekine selam veriyordu. Arada gerekli gördükçe beyaz ipeklı mendilini gözlerinin kö esine dokunduruyor ve ba ını e iyordu. Duygularını aynen bir musluk gibi açıp kapamayı çok iyi biliyordu. Clara Sue her zamanki gibi sıkılmı görünüyor, Philip ise gözlerinde alaycı bir parıl ı, dudaklarında ise çapkın bir gülümsemeyle bana bakıp duruyordu.

Daha sonra, annemin tarif etti i yolu izledik. Kafile cenaze arabasını otele kadar izledi, orada hepimiz arabadan indik ve rahibin, otelin ön basamaklarında birkaç söz daha söylemesini dinledik. Personel do om da topluydu ve herkes kederli gözüküyordu. Arkalarda Sissy ile anın mi ni farkettim. Cutler Nine onu acımasızca kovdu u halde gelmi ti Bonl görünce gülümsedi.

mmm

Bundan sonra mezarlı a yollandık. çeri girip Cutler aile mezarına yakla tı ımız sırada, ilk dikkatimi çeken, Cutler Nine'nin diktirdi i, üstünde adım yazılı mezar ta ının gitmi olması oldu. Bütün bunlar im- di bir karabasan gibi geliyordu bana.

Rahip mezarın ba ında birkaç dua okudu ve sonuncu dua okunur- ken hepimizden ba larımızı e memiz istendi. Ben de Cutler Nine'nin yöntemlerinin haksızlı ını ve acımasızlı ını anlaması için dua ettim. Pi- man olması ve Tanrı'nın onu ba ı laması için de dua ettim.

Cutler Nine sanki havaya hükmediyormu gibi, tepemizde gökyü- zü açılmaya ba ladı ve güne ı ınlarını üzerimize bo alttı. Okyanus yine mavile ti ve canlandı. Sabahleyin yasa dolu bir ötü le insanın içini karartan deniz kırlangıçları, imdi yiyecek aramak için ne eli civıllılarla kumsalın üstüne indiler.

Randolph'un kederden öylesine aklı karı mı tı ki, otomobile kadar koluna girmek zorunda kalındı. Annem ayın için rahibe te ekkür etti ve oteldeki toplantıya katılmaya onu davet etti.

Masaların lobide kurulması için emir verilm i ti. Yapılanları görünce bir tek bir müzik toplulu unun eksik oldu una karar verdim. Personel, oteldeki herhangi bir ne eli toplantı için olaca ı gibi görevleri ba ınday- dı. Garsonlar ordövr tabakları ve viski ve arap kadehleriyle ortalıkta dola yıyorlardı. Yiyeceklerin bulundu u masalar lobinin öbür uçundaydı. Annemin iste i üzerine, Nussbaum türlü türlü salatalarla etler, köfteler, minik sosisler ve rosto hindiler hazırlamı tı. Tatlılarla meyvalar ayrı bir masada gözleri ok uyordu:

Kilisede bulunanların hemen hepsi geldiler. Mezarlıktan dönü ü- müzde ba layan konu ma fısıltıları birden yükseldi, yükseldi, gürültülü u ultulara dönü tü. Randolph, kapının önünde annem, Clara Sue ve Philip'in yanında durup gelenleri kar ılamaya çalı tıysa da, bir süre son- ra oturmak zorunda kaldı. Eline tutu turulan bir bardak viskiyle a kın halde orada oturdu, kaldı. Arada bir uzaklara dalmı gözleri benim üze- rimde duruyor, bana gülümsüyordu.

Aradan çok geçmeden annemin kakhahalarını duydum ve onun, oradakilerin içinde en önemlileri olarak gördü ü erkekleri yiyecek ve içecek masalarına götürdü ünü gördüm. Onu her yerde görüyordum, gerçekten de her yerdeydi ve nerede olursa olsun bir moda dergisin

den fırlama gibi canlı ve güzeldi, erkek hayranları da etrafından eksik olmuyordu.

Ö leden sonranın ilerleyen saatlerinde konuklar gitmeye başladılar. Geçerken Randolph'un cansız elini sıkmak için duruyorlardı. Ya lılar ve özellikle ya lı kadınlar, zavallı adamı avutmaya çalı tılar. Bu arada onu kucaklayanlarda oldu. Randolph ancak o zaman ne olup bitti ini kavramı gözüktü.

En sonunda, ancak yarım düzine kadar konuk kaldı ı bir sırada, uzun boylu, tıknaz yapılı, kır saçlı ve güne yanı ı tenli bir adam Jimmy ile bana yakla tı. Alnına derin kırıklıklar oyulmuştu, gözlerinin kö eleri de enikonu kırık mı tı, ama ya ının belli olmasına rağmen, dimdik duruyor ve her haliyle otoriter bir ki i oldu unu belli ediyordu. Daha kendini tanıtmadan onun Bay Updike oldu unu anlamı tım.

Bizi bir kenara çekerek, «Bebe inizi evlat edinen aileyle balantı kurdum,» dedi.«Adresleri burada.» Elime bir zarf sıkı tırdı. «Bu kimse ler bir, iki güne kadar gidip onları bulmanızı bekliyorlar. Tabii çok üzöl düler. Ne çare ki bize bunun, sizin de arzu etti iniz bir durum oldu u anlatılmı tı.»

«Bana böyle bir ey kesinlikle sorulmadı. Zaten sorulmuş olsaydı bile asla kabul etmezdim,» diye kar ılıklı verdim. Bay Updike ba ını salladı.

«Bu çok çirkin bir ey. Çok çirkin. Her neyse, yarım saat sonra Bayan Cutler'in çalı ma odasında vasiyetnameleri okuyacağım.» Ekle di. «Siz de orada hazır bulunun.»

Bay Updike uzakla ır uzakla maz Jimmy, «Cutler Nine sana ne bırakmış olabilir?» diye sordu. .

«Olsa olsa bir kovayla bir yer bezi bırakmış tır,» dedim. «Baka hiç bir ey aklıma gelmiyor.»

Bay Updike, Cutler Nine'nin masasının ba ında oturuyordu. Çe itli kâ itlarla belgeleri masasının üstüne yaymıştı. Randolph, annem ve Clara Sue sedirin üstünde yer aldılar. Philip onların sa ındaki bir sandalyeye oturdu. Jimmy ile ben ise soldaki iskemlelere yöneldik. Pencerelerden içeriye güne girdi i halde, oda lo , iç kapayıcı ve sıkıcı görünüyordu.

Annemin bu kadar göz kama tırıcı görünebilmesini aklım almıyor

du. Cenaze töreniyle sonrasındaki toplantıyı denetlemek, yüzüne sa lıklı bir pembelik kazandırmı tı. Pırlı pırlı parlıyor, gözlerinde genç bir ıltı dikkati çekiyordu. Bütün günü somurtarak geçirmi olan Clara Sue'nun bakı ı ne zaman bana takılsa nefret kusuyordu. Ne eli annemiz onun yanında giderek bir anneden çok, bir ablaya benziyordu.

Bay Updike, «Hazır bulunması gerekenlerin hepsi burada oldukları na göre, her ikisi de rahmetli olan William ile Lillian Cutler'in vasiyetlerinin okunmasına geçebiliriz,» diye ba ladı. Bu i te bir gariplik oldu unu ilk sezen annem oldu.

«William ile Lillian mı dediniz, John?» diye sordu.

«Evet, Laura Sue. William'ın arkasında bıraktı ı vasiyetin ertelenmi olan bir yönü vardı.»

Annem bilmekte ısrar etti. «Peki, bu i niçin daha önce halledilmedi?»

Avukat, «Lütfen, biraz sabırlı olun, Laura Sue,» diye kar ılık verdi. «Yantı burada.» Böyle diyerek parma ıyla bir belgeye dokundu. Annemin gülümseyi i yüzünden silinmi ti. Birden huzuru kaçmı a benziyordu. Ama Randolph ya bir ey farketmemi ti ya da umursamıyordu. Bacak bacak üstüne atmı durumda oturuyor, tüm dikkatini Bay Updike ke yerine bir anısı üzerinde odakla tırırhı görünüyordu.

Bay Updike, «Öyleyse rahmetli William B. Cutler tarafından bırakılmı vasiyeti içeren mektupla ba lıyorum,» dedi. Gözlü ünü burnunun kemerinin üstüne oturttu ve belgeyi okumak üzere yukarı kaldırdı.

«Sevgili John,

Bu mektup benim son arzu ve vasiyetim olup, karım Lillian'ın ölümü ertesinde vakit kaybetmeden okunacaktır. Bu talimatı, karımın, hayatı süresince zor durumda kalmamasını garantilemek üzere bıraktım...»

Annem elini gö süne bastırarak aya a kalktı. Bay Updike okudu u belgeden ba nını kaldırınca da, «Kendimi iyi hissetmiyorum. Gidip bir yere uzanmalıyım,» diye ba ırdı ve odadan dı arı fırladı. Randolph da arkasından aya a kalkmaya yeltendi.

Fakat Bay Updike, «Sen kalsan iyi edersin, Randolph,» dedi.

«yi ama... Laura Sue...»

«Onun bir eyi yok.» Bay Updike annemi imdilik unutup i imize dönmemiz gerekti ini anlatan bir el hareketi yaptı. Randolph tekrar oturdu. Sersemlemi oldu u kadar korkmu görünüyordu. Bay Updike okumayı sürdürdü.

«Kendimi ba ı latmamın bir yolunun olmadı ının bilincindeyim, buna ra men, günahlarımın suçsuz olanlara yansımaya ve onları cezalandırmaya izin vermemem gerekti ini hissediyorum. Dolayısıyla, bu vesileyle o lumun karısının ikinci çocu unun babası oldu umu itiraf ediyorum. Kendimi mazur gösterecek de ilim; sadece insano lunun, Âdem'le Havva'dan beri kölesi oldu u hayvansal ehvetle arzulara boyun e di imi söylemek zorundayım. Kendimden ba ka hiç kimseyi suçlamıyorum.

Bu vesileyle karım Lillian'ın ölümü halinde ve gerçekte o lumun üvey karde i olan ikinci çocu unun on sekizinci ya gününde Cutler Koyu Otelindeki hisselerimin yüzde altmı ının bu ikinci çocu a verilmesini, bundan önce karım Lillian'a vasiyet edilmi olan yüzde kırklık bakıyenin de kendi vasiyetnamesinde uygun görüldü ü biçimde payla tırılmasını vasiyet ediyorum.»

Bay Updike ba ını kaldırdı. Odanın içinde sanki im ek çakmı da hepimiz gökgürültüsünü bekliyormu uz gibi bir duyguya kapıldım. Ben dahil herkesin yüzü aynı inanmama ve oku yansıtıyordu. Randolph ba ını salladı. Philip'in gırtlak çıkıntısı sanki canlı bir kurba ayı yutmu gibi zıplıyordu. Clara Sue birden hiçkirmaya ba layarak en sonunda sessizli i yırttı.

«nanamıyorum!» diye haykırdı. «nanamıyorum! nanamıyorum!» diye yineleyerek baca ını dövüyordu. «Bu olamaz!»

Bay Updike gayet sakin konu tu. «Bu belge tanıkların huzurunda noterde düzenlenmi tir,» dedi. «Tanıklardan biri de bendim. Do rulu u asla üphe götürmez.»

Clara Sue, Randolph'un omzunu sarsmaya ba ladı. «Baba,» diye ba ırdı. «Öyle olmadı ını söyle ona. Bir yalan oldu unu söyle.»

Randolph ba ını e erek yenilgisini itiraf etmi oldu. Clara Sue bakıyla beni âdeta dövdükten sonra yine Bay Updike'a döndü.

«Ona niçin bu kadar yüklü bir miras kalsın?» diye sordu. «O bir piç ne de olsa.»

Bay Updike, «Büyükbaban öyle olmasını istedi de ondan,» diye karılık verdi ve herkese hatırlattı. «Ve servet ona ait oldu undan onu dile- di i gibi kullanmakta özgürdü.»

Clara Sue, «Bu inanılır gibi de il. nanamam buna, hepsi yalan,» diye diretti. Aya a kalktı ve tam kapının yanına ula tı ı sırada bana dön- dü. «Senden nefret ediyorum!» diye tısladı. «Elimden kurtulamayacak- sını! Benim olanı almana asla izin vermeyece im! u sözlerimi unutma: bir gün cezanı çekeceksin!» Bu tehdit ya murundan sonra ko a ko a odadan çıktı.

Philip Bay Updike'a, «Á Cutler Nine'nin vasiyetnamesi ne diyor?» diye sordu.

«Onu da birazdan okuyaca ım. Çe itli kimselere bir eyler bırak- mı , ama oteldeki payı babana kalıyor.»

Randolph ba ı e ik olarak oturmayı sürdürüyordu. Bu gerçe i önceden biliyor muydu? Bunu çok merak ediyordum. O yüzden mi böyle boynu bükük bir adam olmu tu? Cutler Nine'nin her eyi en ba ından beri bildi inden üphe etmiyordum. Ölüm yata ında beni niçin ba ının belası olarak niteledi ini ve benden niçin o kadar nefret etti ini imdi anlıyordum. Kalbimin ona kar ı katıla masına ra men, istemeyerek de olsa biraz acıyordum ona.

Ama anneme acımıyordum. Aya a kalktım.

«Bay Updike,» dedim. «Bu vasiyetlerin devamı beni ilgilendirmede i- ne göre izniniz isteyece im...»

«Tabii, tabii. Gidebilirsin. mızalanacak belgelerle ilgili olarak seni sonra ararım.»

«Te ekkür ederim,» diyerek odadan çıkmaya hazırlandım. Ama sonra kısa bir duraklama geçirdim ve Randolph'a do ru yürüdüm. O da ba ını kaldırmı , ya lı gözlerle bana bakıyordu. Omzuna dokundum ve ona gülümsedim.

Gözya ları arasında, «Gerçekten de benim kızım olmanı isterdim,» dedi.

Onu yana ından öptüm, sonra da Jimmy ile ben Cutler Nine'nin çalı ma odasından çıktık.

Jimmy, « u i e bak,» diyerek ba nı salladı. «Yıecek parası olma-
yan bir kızken dev bir tatil beldesinin sahibi oldu.»

«Bunların hepsini normal bir ya am u runa dü ünmeden feda
ederdim, Jimmy.»

Jimmy bana hak verdi. «Gidip Christie'yi alalım,» dedi.

«Sen otomobilde beni bekle, Jimmy. Birazdan gelirim. Önce
annemle konu mak istiyorum,» dedim.

Lobiyle otelin aileye ait bölümünden ko arak geçtim ve hızla merdi-
veni çıktım. Annemin dairesinin kapıları kapalıydı, ama ben kapıyı vur-
madım. Hızla içeri girdim ve annemi yata nın üstüne yüzüstü uzandı
buldum. O kabarık ku tüyü yastıklarının içine yüzünü gömerek a lamı -
tı... 1 . /,,

«Bana neden gerçe i söylemedin, anne?» diye sordum.

«O kadar utandım ki,» diye sızlandı. «William niçin yaptı bunu? O
korkunç mektubu yazıp gerçe i dünyaya ilan etmesine ne gerek var-
dı?»

«Vicdaniyla barı madan ölmek istemedi i için, anne. Vicdanın ne
oldu unu biliyorsun, de il mi? Yalan söyledi in ve sözümona sevmen
gerekten insanları aldattı nın zaman yakarı bırakmayan ve seni rahatsız
eden eydir vicdan. Kendi kanın, canın olan insanlara dahi zarar vere-
cek kadar bencil oldu un zaman seni huzursuz eden eydir.»

Annem ellerini kulaklarına yapı tırdı. «Kes artık!» diye ba ırdı. «Bun
lan duymak istemiyorum. Kes artık!»

«Gerçe i susturamazsın, anne. Sen bile susturamazsın onu. Yoksa
susturabilece ini mi zannetmi tin?»

«Demek bu yüzden Cutler Nine'nin benim kaçırlmamı düzenleme
sine göz yumtu tun? O, Cutler. Dede'nin gerçekte babam oldu unu
biliyordu, de il mi? De il mi?» diye ba ırdım.

Annem, «Evet,» diye itiraf etti. «Evet! Evet! Evet!»

Her bir gerçe i annemden di çeken bir di çi gibi parça parça
kopararak, «Bu yüzden de o, geri getirildi im zaman benden o
nefret etti, yüzümü görmeye bile katlanamadı,» diye devam ellim

Annem, «Evet,» diye inledi, «O kadın, William'in yaptı ı eyden

dolayı beni a a ılıyordu. Bana zarar vermeyi... benden öç almayı istiyordu.»

«Sen de beni yabancılara vermesine göz yumdun, anne. Geri getirildi im zaman bana eziyet etmesine göz yumdun. Tek suçum, ona, seninle Cutler Dede arasındaki ili kiyi anımsatmamdı. Diledi ini yapmasına göz yumdun, anne. Yaptıklarının cezasız kalmasına izin verdin. Bir kez olsun bana yardım etmeye çalı madın.»

Annem bana dönerek, «Çalı tım,» dedi. Yüzü kızarmı ve gözya lardan yol yol olmu tu. «Elimden geleni yaptım.»

«Hiçbir ey yapmadın, anne. Onun beni a a ılamasına göz yumdun. Ölümümü simgeleyen o mezar ta ını dikmesine izin verdin. Beni köle yapmasına izin verdin. kence edilmem için o kaçık kızkarde inin yanına gönderilmeme izin verdin. Hepsine izin verdin. Ama niçin? Niçin?» Ba ırmaya ba lamı tım. Yanıtsız kalan sorular beni bo uyor ve bütün hayatımca, tarafımdan düzenlenmemi bir oyunda piyon olarak kullanıldı im için öfkeden cayır cayır yanıyordum.

. Sonunda kendi sorumu kendim yanıtladım. «Korktu un için bütün bunlara göz yumdun, anne. Cutler Nine gerçe i açıklayaca ı için, gerçekte kayınpederini sen kendin ba tan çıkardı ın için daima korktun.»

«Hayır!»

«Hayır mı? Ben kör de ilim. Senin her erkekle, hatta Jimmy ile bile flört etti ini görmedi imi mi sanıyorsun? Böyle olmak senin yaratılı mın gere i. Seninle Cutler Nine'nin beni inandırmaya çalı tı ınız gezgin bir müzisyenle olan maceranın ürünü olu um öyküsü tümüyle uydurma de ildi sanırım. Düzinelerle â ı ın oldu, de il mi? De il mi?» diye sordum.

Annem yine elleriyle kulaklarını tıkayarak, «Kes artık!» diye ba ırdı.

«Artık sana acımıyorum, anne. Yaptıklarından dolayı senden tiksiniyorum. O kadar çok insana zarar verdin ki, e er bir vicdanın olmu olsaydı, yüre in paramparça olurdu.»

«Ah, Dawn.» Annem küçük ellerinin d ıyla yüzünü siliyordu. Sesi ne kolaylıkla verebildi i o daha yumu ak ve çocuksu tonla, «Bu kadar kızmakta haklısın,» dedi. «Bütün bunları hissetti in için seni suçlamıyo

rum. Sana yardım etmek için daha fazla bir şeyler yapmalıydım, ama ondan korkuyordum. Öyle korkunç bir despottu ki. Çok üzgünüm. Gerçekten çok üzgünüm.

«Ama,» diye gülümseyerek devam etti. «Haksızlıklar onarılmı sayılır. Çok zengin bir genç hanım olma yolundasın. Bir de yönetilmesi gereken bu otel var tabii. Randolph senin için yaramayacak. Zaten hiçbir zaman bir işe yaramamıştır o. Ama biz seninle yine dost olabiliriz. Anne kız gibi kimizi gönlüyletebiliriz. Arkadaşlıkla olabiliriz. Seni daima sevdim, Dawn. Gerçekten. Bana inanmalısın. Sana yardım ederiz, ikimiz birlikte bu oteli daha da büyütebilir...»

Annemin sözünü kestim. «U sırada bebeğimi geri almaktan başkaca hiçbir şey düşünmüyorum, anne. Ve paranın her şeyi onarabildiğini sanma sakın. Bu otele gelince... yanıp kül olsa umurumda bile olmaz.» Bu sözleri de savurduktan sonra fırtına gibi odadan çıktım.

Annem arkamdan, «Fikrini de işi tireceksin, Dawn,» diye bağırdı. «Sakinle tikten sonra bambaşka işi üneceksin. O zaman da bana gereksinmen olacak. Bana gereksinmen olacak...»

Dairenin dışı kapısını arkamdan çarparak annemin bağırlarını bozduğum ve hızla merdiveni indim. Otelden çıkınca soluk almak için bir an durdum. Gökyüzü tertemiz mavi bir renkteydi, daha önce ortalığı karartan bulut katmanları işi ufka doğru uzaklaştırmışlardı.

Tanrı bütün bu olanların olmasını istememiştir, diye düşünüyordum. Buradaki zavallı küçük oyuncular için senaryo yazmamıştır. Senaryoları biz kendimiz yazıyoruz ... hayvansal duygularımızla, açgözlü lülu ümüzle, bencilimizle kendimiz yazıyoruz. Bu zengin ve güçlü kimseler yamyamlar gibi birbirlerini yitilmiş ürmüler, arada incinenleri umursamamışlardı bile.

Sonra da aynen yukarıdaki lüks dairesinde gününü gün eden annem gibi önemli bir şey olmamı gibi davranmışlardı. Ama olanlar korkunçtu, onların da çektikleri acıların daha fazlasını çekmeleri gerekirdi. Ben öyle düşünüyordum.

Jimmy otomobilin yanından, «Gelsene, Dawn,» diye seslendi. Gelip beni elimden tuttu. «Geçmişe veda et ve bugünü selamla,» dedi. «Boşuna vakit kaybediyoruz. Christie seni bekliyor.»

Gülümsedim «Evet. Bekliyor, de il mi?»

Beni diri ve özgür hissettirmek, intikam dü üncelerini unutturup yalnızca mavi gökleri ve ılık esintileri, müzikle dolu mutlu günleri, o kadar özledi im o müzi i dü ündürececek sözleri bulup söylemek tam Jimmy' den beklenecek bir eydi.

Elini tutarak otelden uzakla tım. Bir dakika sonra bir gökku a ına ve bize vaat etti i güzelliklere do ru yol alıyorduk.

B TT

Artık A lama gösteri li ya amın gizemli
ı ıkları altında geçen entrika dolu, gerilimli
ve etkileyici bir roman...

Artık A lama

MARYHIGGINS CLARK